

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TANA FRENCH

author of the NEW YORK TIMES bestsellers **IN THE WOODS** and **THE LIKENESS**

FAITHFUL PLACE

a novel

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

'fI" A NA 1- R N G I I

Ënit Ëful Õl a ce

VIKING

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#) _

[Adanma](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkür](#) _____

TANA FRENCH'İN DİĞER ESERLERİ

*Ormanlarda
Benzerlik*

TAN A F R ENC? H

ÙaitÉ ul PI ace

VIKING

VIKING

Penguin Group tarafından yayınlanmıştır

Penguin Group (ABD) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario, Kanada M4P 2Y3
(Pearson Penguin Canada Inc. şirketinin bir bölümü)

Penguin Books Ltd, 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin İrlanda, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü)

Penguin Books Australia Ltd, 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,

Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi - 110 017,

Hindistan Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü)

Penguin Books (Güney Afrika) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank,

Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere İlk

olarak 2010 yılında Penguin Group (USA) Inc. üyesi Viking Penguin tarafından

yayınlanmıştır.

Telif hakkı © Tana French, 2010 Tüm hakları saklıdır

Pete St. John'un "The Rare Ould Times" ve "The Ferryman" adlı eserlerinden alıntılar. John.

YAYINEVİNİN NOTU: Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle,

ya da ölmüş kişilerle, işyerleri, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN KATALOGLAMA VERİLERİ

French, Tana.

Faithful Place : bir roman / Tana French.

s. cm.

eISBN : 978-1-101-19026-5

1. Kayıp kişiler—Kurgu. 2. İlk aşklar—Kurgu. 3. Dublin (İrlanda)—Kurgu. I. Başlık.

PR6106.R457F35 2010

823'.92—dc22 2010003212

Yukarıda belirtilen telif hakkı saklı tutulan hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibi ve bu kitabın yukarıda belirtilen yayıncısının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme aktarılamaz.

Yayıncının izni olmadan bu kitabın internet veya başka herhangi bir yolla taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılır. Lütfen yalnızca yetkili elektronik sürümleri ve telif hakkı bulunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

<http://us.penguingroup.com>

Alex için

Önsöz

Hayatınızda sadece birkaç an önemlidir. Çoğu zaman, bunlar çoktan geçip gittikten sonra, geriye dönüp baktığınızda farkına varırsınız: o kızla konuşmaya karar verdiğiniz an, o kör virajda hızınızı düşürdüğünüz an, durup o prezervatifi aradığınız an. Şanslıydım, sanırım öyle denebilir. Benimkilerden birini yüz yüze gördüm ve ne olduğunu anladım. Bir kış gecesi, Faithful Place'in tepesinde karanlıkta beklerken, hayatımın etrafımda dönen akıntısını hissettim.

On dokuz yaşındaydım, dünyayı ele geçirecek kadar büyümüştüm ama bir düzine aptallık yapabilecek kadar da gençtim. O gece, iki kardeşim de horlamaya başlar başlamaz, sırt çantamı sırtıma takıp bir elimde Docs ayakkabılarımı tutarak yatak odamızdan sessizce çıktım. Bir döşeme tahtası gıcırdadı ve kızların odasında kız kardeşlerimden biri uykusunda mırıldandı, ama o gece sihirliydim, o dalga üzerinde sörf yapıyordum, durdurulamazdım; ön odadan geçerken, dokunacak kadar yakınımdaydım, ama ailem çekyatlarında dönmediler bile. Ateş, sadece kırmızı bir parıltı bırakarak sönmüştü. Sırt çantamda sahip olduğum tüm önemli şeyler vardı: kot pantolonlar, tişörtler, ikinci el bir radyo, yüz sterlin ve doğum belgem. O zamanlar İngiltere'ye gitmek için tek ihtiyacın olan buydu. Rosie feribot biletlerini almıştı.

Yolun sonunda, sisli sarı sokak lambasının ışığının gölgesinde onu bekledim. Hava cam gibi soğuktu, Guinness'in şerbetçiotundan gelen lezzetli bir yanık kokusu vardı. Docs botlarımın altına üç çift çorap giymiştim, ellerimi Alman ordusu parkamın ceplerine soktum ve son bir kez sokaklarımın canlılığını ve gecenin uzun akışını dinledim. Bir kadın gülüyordu, *"Ah, kim sana izin verdi ki?"* diye bağırdı, *bir* pencere çarpıyordu. Bir fare tuğla duvar boyunca koşturuyordu, bir adam öksürüyordu, köşeden bir bisikletin vınlaması geliyordu; 14 numaralı binanın bodrumunda Mad Johnny Malone, uykuya dalmak için kendine konuşuyordu. Bir yerlerden çift sesleri, boğuk inlemeler, ritmik çarpışmalar geliyordu ve ben Rosie'nin boynunun kokusunu düşündüm ve gökyüzüne gülümsedim. Şehrin çanlarının gece yarısı için çaldığını duydum, Christchurch, St. Pat's, St. Michan's, kutlama gibi gökyüzünden düşen devasa yuvarlak notalar, bizim gizli Yeni Yılımızı çalıyordu.

Saat bir vurduğunda korktum. Arka bahçelerde hafif hışırtı ve çarpma sesleri duyuldu, ben de hazırlıklı olarak doğruldum, ama o duvarın üzerinden tırmanarak gelmedi; muhtemelen geç saatte ve suçluluk duygusuyla eve gizlice giren biri pencereden içeri girmişti. 7 numarada Sallie Hearne'nin en küçük çocuğu ağlıyordu, zayıf, yenik bir ağlama, ta ki annesi uyanıp ona şarkı söyleyene kadar. *Nereye gittiğimi biliyorum... Boyalı odalar güzeldir...*

İki kez çaldıklarında, karışıklık beni deli gibi vurdu. Beni son duvarın üzerinden 16 numaralı evin bahçesine fırlattı, benim doğduğumdan önce terk edilmiş, biz çocuklar korkunç uyarıları görmezden gelerek kolonileştirmiş, bira kutuları, sigara izmaritleri ve kaybedilen bekaretlerle dolu bir bahçeye. Kimsenin duyduğunu umursamadan çürümüş merdivenleri dört dört atlayarak çıktım. O kadar emindim ki, onu şimdiden görebiliyordum, kızgın bakır rengi bukleleri ve yumrukları belinde, *"Neredeydin lan?" diye bağıırıyordu.*

Parçalanmış döşeme tahtaları, sıvada delikler, enkaz ve soğuk karanlık cereyanlar ve kimse yoktu. En üstteki ön odada bir not buldum, bir çocuğun okul defterinden koparılmış bir sayfa. Çıplak zeminde, pencereden gelen soluk ışık dikdörtgeninde dalgalanan not, sanki yüz yıldır oradaymış gibi görünüyordu. O anda, o şiddetli akıntının değiştiğini, keskin bir dönüş yaptığını ve ölümcül hale geldiğini hissettim, mücadele edemeyecek kadar güçlüydü ve artık benim tarafımda değildi.

Notu yanımda götürmedim. 16 numaradan ayrıldığımda notu ezberlemiştim ve geri kalan hayatım boyunca ona inanmaya çalışacaktım. Notu olduğu yerde bırakıp yolun sonuna geri döndüm. Gölgelelerin içinde bekledim, nefesimin lambanın ışığına yansıyan duman bulutlarını izledim, çanlar üç, dört, beş kez çaldı. Gece ince, hüzünlü bir griye dönüştü ve köşeden bir süt arabası parke taşları üzerinde süt fabrikasına doğru gürültüyle ilerledi, ben ise hala Faithful Place'in başında Rosie Daly'yi bekliyordum.

Babam bir keresinde bana, her erkeğin bilmesi gereken en önemli şeyin, ne için öleceğini *bilmek* olduğunu söylemişti. *Bunu bilmiyorsan*, dedi, *ne kadar değersin? Hiçbir şey. Sen erkek bile değilsin. Ben on üç yaşındaydım ve o Gordon'un en iyi viskisinden bir şişenin dörtte üçünü içmişti, ama hey, iyi bir konuşmaydı. Hatırladığım kadarıyla, o a) İrlanda için, b) on yıl önce ölmüş annesi için ve c) o kaltak Maggie Thatcher'ı yakalamak için ölmeye hazırdı.*

Yine de, o günden bu yana hayatımın her anında, ne için öleceğimi size hemen söyleyebilirdim. İlk başta bu kolaydı: ailem, kız arkadaşım, evim. Daha sonra, bir süreliğine işler daha karmaşık hale geldi. Bugünlerde ise durum sabit ve bu hoşuma gidiyor; bir erkeğin gurur duyabileceği bir şey gibi geliyor. Sırası önemli değil, şehrim, işim ve çocuğum için ölebilirim.

Çocuk şu ana kadar uslu, şehir Dublin ve işim Gizli Birlikte, bu yüzden hangisi için ölme ihtimalimin daha yüksek olduğu açık gibi görünebilir, ama işim bana evrak işlerinden daha korkutucu bir şey vereli uzun zaman oldu. Bu ülkenin büyüklüğü, saha ajanlarının ömrünün kısa olduğu anlamına geliyor; iki, belki dört operasyon ve fark edilme riskin çok yüksek oluyor. Dokuz canımı çok uzun zaman önce tükettim. Şimdilik arka planda kalıyorum ve kendi operasyonlarımı yürütüyorum.

Undercover'da, sahada ve dışında gerçek risk şudur: yeterince uzun süre illüzyonlar yaratırsanız, kontrolün sizde olduğunu düşünmeye başlarsınız. Burada hipnotizmacı, serap ustası, neyin gerçek olduğunu ve tüm hilelerin nasıl yapıldığını bilen zeki kişi olduğunuzu düşünmeye kaymak kolaydır. Gerçek şu ki, siz hala seyirciler arasında ağzı açık bir başka hedeften ibaretsiniz. Ne kadar iyi olursanız olun, bu dünya bu oyunda her zaman sizden daha iyi olacaktır. Sizden daha kurnaz, daha hızlı ve çok daha acımasızdır. Tek yapabileceğiniz, ayak uydurmaya çalışmak, zayıf noktalarınızı bilmek ve ani darbeler beklemekten asla vazgeçmemektir.

Hayatım ikinci kez beklenmedik bir darbeye hazırlandığında, Aralık ayının başında bir Cuma öğleden sonraydı. Günümü, şu anki hayallerimin bakımını yaparak geçirmiştım. Oğullarımdan biri, Noel Baba'nın çorabına Frank Amca'dan kurabiye koymayacaktı ve karmaşık nedenlerden dolayı, birkaç düşük seviyeli uyuşturucu satıcısına büyükannesi olarak tanıtılabileceği yaşlı bir bayana ihtiyaç duyduğu bir duruma düşmüştü.

düşük seviyeli uyuşturucu satıcılarına büyükannesi olarak tanıtılabileceği yaşlı bir bayana ihtiyaç duyduğu bir duruma düşmüştü. Ben de hafta sonu için çocuğumu almak üzere eski karımın evine gidiyordum. Olivia ve Holly, Dalkey'de bakımlı bir çıkmaz sokakta, ağızları açık bırakan zevkli bir ikiz evde yaşıyorlar. Olivia'nın babası bize düğün hediyesi olarak bu evi vermişti. Taşındığımızda, evin numarası yerine bir adı vardı. Ben onu hemen kaldırdım, ama yine de o anda bu evliliğin asla yürümeyeceğini anlamalıyım. Ailem evleneceğimi bilseydi, annem kredi birliğinden büyük bir borç alır, bize güzel çiçek desenli bir oturma odası takımı alır ve minderlerin plastik örtüsünü çıkardığımızda çok kızardı.

Olivia, içeri girmeye kalkışmam ihtimaline karşı kendini kapının ortasında tuttu. "Holly neredeyse hazır," dedi.

Olivia, ve bunu gurur ve pişmanlık arasında uygun bir dengeyle içtenlikle söylüyorum, çok çekici bir kadın: uzun boylu, uzun ve zarif bir yüzü, bol miktarda yumuşak kül sarısı saçları ve ilk başta fark etmediğiniz ama sonra fark etmeden duramayacağınız türden mütevazı kıvrımları var. O akşam pahalı siyah bir elbise, narin taytlar ve sadece önemli günlerde giyilen büyükannesinin elmas kolyesiyle süslenmişti ve Papa bile alnındaki teri silmek için takkesini çıkarırdı. Papa kadar klas bir adam olmadığım için, ıslık çaldım. "Önemli bir randevun mu var?"

"Akşam yemeğine çıkıyoruz."

"Biz" yine Dermo'yu mu içeriyor?

Olivia, benim onu bu kadar kolay kandırmama izin vermeyecek kadar akıllıydı. "Adı Dermot ve evet, o da var."

Etkilendim. "Bu dört hafta sonu üst üste oluyor, değil mi? Söylesene, bu gece büyük gece mi?"

Olivia merdivenlere doğru seslendi, "Holly! Baban geldi!" O arkasını döndüğü sırada, ben onu geçip salona doğru yöneldim. Tanıştığımızdan beri olduğu gibi yine Chanel No. 5 parfümü sürmüştü.

Yukarıdan: "Baba! Geliyorum, geliyorum, geliyorum, sadece şunu halletmem lazım..." ve sonra Holly, kimse duyabilir mi diye umursamadan karmaşık küçük kafasını açıklamak için uzun ve yoğun bir konuşma yaptı. Mutfığa giderken "Acele etme tatlım!" diye bağırdım.

Olivia peşimden geldi. "Dermot her an gelebilir," dedi. Bunun bir tehdit mi yoksa rica mı olduğunu anlayamadım.

Buzdolabını açıp içine baktım. "O adamın kesimi hoşuma gitmedi. Çenesi yok. Çenesi olmayan bir adama asla güvenmem."

"Neyse ki, erkekler konusunda zevkin burada önemli değil."

"Holly'nin yanında vakit geçirecek kadar ciddi bir ilişkiye giriyorsan, alakalı. Soyadı neydi?"

Bir keresinde, ayrılmak üzereyken Olivia buzdolabının kapısını kafama çarpmıştı. Bunu tekrar yapmak istediğini anlayabiliyordum. Ona her fırsatı vermek için eğik durmaya devam ettim, ama o sakinliğini korudu. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Onu bilgisayarda araştırmam gerek." Bir karton portakal suyu çıkardım ve salladım. "Bu ne boktan şey? Ne zaman iyi malzeme almayı bıraktın?"

Olivia'nın ağzı — ince nude rujlu dudakları — sıkışmaya başlamıştı.

"Dermot'u

Dermot'u hiçbir bilgisayara girmeyeceksin, Frank."

"Başka seçeneğim yok," dedim neşeyle. "Onun çocuk tacizcisi olmadığından emin olmam gerek, değil mi?"

"Tanrım, Frank! O öyle biri değil..."

"Belki değildir," diye kabul ettim. "*Muhtemelen* değildir. Ama nasıl emin olabilirsin, Liv? Pişman olmaktansa tedbirli olmak daha iyi değil mi?" Meyve suyunun kapağını açtım ve bir yudum aldım.

"Holly!" Olivia daha yüksek sesle seslendi. "Acele et!"

"*Atımı* bulamıyorum!" Başımın üstünde bir dizi gürültü duyuldu.

Olivia'ya şöyle dedim: "Onlar sevimli küçük çocukları olan bekar anneleri hedef alıyorlar. Ve çoğunun çenesi olmaması şaşırtıcı. Hiç fark etmedin mi?"

"Hayır, Frank, fark etmedim. Ve işini beni korkutmak için kullanmana izin vermeyeceğim

—"

"Bir dahaki sefere televizyonda bir pedofil gördüğünde iyice bak. Beyaz minibüs ve çenesiz, sana garanti ederim. Dermo ne sürer?"

"*Holly!*"

Bir yudum daha meyve suyu içtim, kolumla musluğu sildim ve kartonu buzdolabına geri koydum. "Tadı kedi sidiği gibi. Çocuk nafakasını artırırsam, düzgün meyve suyu alır mısın?"

"Üç katına çıkarırsan," dedi Olivia tatlı ve soğuk bir sesle, saatine bakarak, "ki bunu yapamazsın, haftada bir kartonun parasını karşılayabilir." Kitty'nin pençeleri vardır, kuyruğunu yeterince uzun süre çekersen.

Bu noktada Holly, odasından fırlayarak "Baba, baba, baba!" diye bağırarak ikimizi de kendimizden kurtardı. Merdivenlerin altına vardığımda, altın rengi örümcek ağı saçları ve pembe parlak şeylerle, bacaklarını belime dolayarak, sanki küçük bir dönen havai fişek gibi bana doğru uçarak atladı ve

bacaklarını belime dolayarak, okul çantasıyla ve eskiden daha iyi günler görmüş tüylü bir midilli olan Clara ile sırtıma vurarak. "Merhaba, örümcek maymunu," dedim, başının üstüne öperek. Bir peri kadar hafifti. "Haftan nasıl geçti?"

"Çok yoğundu ve ben örümcek maymunu değilim," dedi bana sertçe, burnunu burnuma dayayarak. "Örümcek maymunu nedir?"

Holly dokuz yaşında ve ince kemikli, kolay moraran, annesinin ailesine çok benzeyen bir kız.

—biz Mackey'ler sağlam, kalın derili ve kalın saçlıyız, Dublin'in hava koşullarında ağır işler için yaratılmışız—gözleri hariç. Onu ilk gördüğümde bana benim gözlerimle baktı, büyük, geniş, parlak mavi gözleri beni bir şok tabancası gibi vurdu ve hala her seferinde kalbimi çarpıtıyor. Olivia soyadımı eski bir adres etiketi gibi kazıyabilir, buzdolabını sevmediğim meyve suları ile doldurabilir ve Dermo the Pedo'yu yatağımın benim tarafına davet edebilir, ama o gözler konusunda yapabileceği hiçbir şey yok.

Holly'ye "Bu, büyülü bir ormanda yaşayan sihirli bir peri maymunu" dedim. Bana "*Vay canına*" ve "*İyi deneme*" arasında mükemmel bir denge kuran bir bakış attı. "Seni bu kadar meşgul eden ne?"

Benden kayarak yere düştü. "Chloe, Sarah ve ben bir grup kuracağız. Okulda sana bir resim çizdim çünkü bir dans uydurduk ve beyaz botlar alabilir miyim? Sarah bir şarkı yazdı ve...

"Bir an için Olivia ve ben, onun başının üzerinden birbirimize gülümsemek üzereydik, ama Olivia kendini toparlayıp saatine tekrar baktı.

Yolda arkadaşım Dermo ile karşılaştık. Onun, Olivia ile ilk kez yemeğe çıktıklarında plaka numarasını aldığım için kesin olarak bildiğim kadarıyla, Audi'sini çift sarı çizgiye bile park etmemiş, kusursuz bir şekilde yasalara uyan ve hayatı sürekli büyük bir geçirme eşiğindeymiş gibi görünen bir adamdır. "İyi akşamlar," dedi, bana elektrik çarpmış gibi başını sallayarak. Sanırım Dermo benden korkuyor. "Holly."

"Ona ne diyorsun?" diye sordum Holly'ye, onu çocuk koltuğuna bağladıktan sonra. Olivia, Grace Kelly gibi mükemmel bir şekilde, kapıda Dermo'nun yanağına öpücük konduruyordu.

Holly, Clara'nın saçlarını düzeltti ve omuz silkti. "Annem ona Dermot Amca dememi söylüyor."

"Peki sen ne diyorsun?"

"Hayır. Yüksek sesle ona hiçbir şey demiyorum. Kafamda ona Squidface diyorum." Arka aynadan, bu konuda bir şey söyleyecek miyim diye baktı. Çenesi inatçı bir ifadeye bürünmüştü.

Gölmeye başladı. "Harika," dedim ona. "Aferin kıızıma," ve Olivia ile Squidface'i zıplatmak için el freniyle dönüş yaptım.

Olivia akli başına gelip beni evden attığından beri, rıhtımda, görünüşe göre David Lynch tarafından doksanlı yıllarda inşa edilmiş devasa bir apartman bloğunda yaşıyorum. Halılar o kadar kalın ki hiç ayak sesi duymuyorum, ama sabahın dördünde bile etrafında beş yüz kişinin zihninin uğultusunu hissedebiliyorsun: hayal kuran, umut eden, endişelenen, plan yapan, düşünen insanlar. Ben bir apartman dairesinde büyüdüm, bu yüzden fabrika çiftliği yaşam tarzına alışkın olduğumu düşünebilirsiniz, ama bu farklı. Bu insanları tanımıyorum; onları hiç görmüyorum bile. Bu yere nasıl ve ne zaman girip çıktıklarını bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla hiç dışarı çıkmıyorlar, sadece dairelerinde barikat kurup düşüncelere dalıyorlar. Uykumda bile bir kulağım bu uğultuya ayarlı, gerekirse yataktan atlayıp bölgemi savunmaya hazır.

Twin Peaks'teki kişisel köşemin dekoru, boşanmış ılık ışığı yansıtıyor, yani dört yıl geçmesine rağmen, hala taşınma kamyonu gelmemiş gibi görünüyor. Bunun istisnası, insanlığın bildiği her türlü kabarık pastel renkli nesneyle dolu Holly'nin odası. Birlikte mobilya almaya gittiğimiz gün, sonunda Olivia'dan ayda bir hafta sonu koparmayı başarmıştım ve Holly'ye alışveriş merkezinin üç katındaki her şeyi almak istiyordum. Bir parçam onu bir daha asla göremeyeceğime inanıyordu.

"Yarın ne yapıyoruz?" diye sordu, yastıklı koridora doğru ilerlerken. Clara'nın bir bacağını halıda sürükleyerek takip ediyordu. En son baktığımda, o atın yere degeceği düşüncesiyle çılgılık atardı. Gözünü kırpırsan bir şeyi kaçırsın.

"Sana aldığım uçurtmayı hatırlıyor musun? Bu akşam tüm ödevlerini bitir, yağmur yağmazsa seni Phoenix Park'a götürüp uçurtma uçurmayı öğreteceğim."

"Sarah da gelebilir mi?"

"Yemekten sonra annesini ararız." Holly'nin arkadaşlarının aileleri beni çok sever. Bir dedektifin çocuğunuz parkta eşlik etmesinden daha sorumlu hissettiren bir şey yoktur.

"Akşam yemeği! Pizza yiyebilir miyiz?"

"Tabii," dedim. Olivia katkı maddesi içermeyen, organik, lifli bir yaşam sürüyor; biraz dengeleme yapmazsam, çocuk tüm arkadaşlarından iki kat daha sağlıklı büyüyecek

ve kendini dışlanmış hissedecek. "Neden olmasın?" dedim ve kapının kilidini açtım. O anda, Holly ve benim bu akşam pizza yiyemeyeceğimizi anladım.

Telefonumun sesli mesaj ışığı deli gibi yanıp sönüyordu. Beş cevapsız arama. İşten cep telefonuma arıyorlar, saha ajanları ve gizli muhbirler diğer cep telefonuma arıyorlar, arkadaşlar beni gördüklerinde barda görececeklerini biliyorlar ve Olivia gerektiğinde bana mesaj atıyor. Geriye aile kalıyordu, yani küçük kız kardeşim Jackie, çünkü son yirmi yıldır konuştuğum tek kişi oydu. Beş arama muhtemelen ebeveynlerimizden birinin ölmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Holly'ye "Al" dedim ve dizüstü bilgisayarımı uzattım. "Bunu odana götür ve arkadaşlarını IM'de rahatsız et. Birkaç dakika sonra gelirim."

Yirmi bir yaşına gelene kadar özel olarak internete giremeyeceğini çok iyi bilen Holly, bana şüpheli bir bakış attı. "Sigara içmek istiyorsan baba," dedi bana, çok olgun bir şekilde, "balkona çıkabilirsin. Sigara içtiğini biliyorum."

Elimi sırtına koyarak onu odasına yönlendirdim. "Öyle mi? Neden böyle düşünüyorsun?" Başka bir zaman olsaydı, gerçekten merak ederdim. Holly'nin önünde hiç sigara içmedim ve Olivia da ona söylememiştir. Onun zihnini ikimiz yarattık; bizim koymadığımız şeylerin orada olması fikri hâlâ beni şaşırtıyor.

"Sadece biliyorum," dedi Holly, Clara'yı ve çantasını yatağına atıp kibirli bir şekilde bakarak. Bu çocuk bir gün dedektif olacak. "Ve sigara içmemelisin. Rahibe Mary Therese, sigara içmenin iç organlarını kararttığını söylüyor."

"Rahibe Mary Therese çok haklı. Akıllı kadın." Dizüstü bilgisayarı açtım ve geniş bant hattını bağladım. "İşte oldu. Bir telefon görüşmesi yapmam lazım. eBay'den elmas almayın."

Holly sordu, "Kız arkadaşını mı arayacaksın?"

Sıska bacaklarının yarısına kadar uzanan beyaz yastıklı paltosuyla orada dururken, korkmuş görünmemeye çalışan geniş gözleriyle çok küçük ve çok akıllı görünüyordu. "Hayır," dedim. "Hayır, tatlım. Kız arkadaşım yok."

"Yemin eder misin?"

"Yemin ederim. Yakın zamanda bir tane almayı da düşünmüyorum. Birkaç yıl sonra belki sen benim için bir tane seçebilirsin. Nasıl olur?"

"Annemin senin kız arkadaşın olmasını istiyorum."

"Evet," dedim. "Biliyorum." Elim bir saniye onun başına koydum; saçları yapraklar gibi yumuşaktı. Sonra kapıyı arkamdan kapattım ve oturma odasına geri dönüp kimin öldüğünü öğrenmek için gittim.

Sesli mesajda Jackie vardı ve ekspres tren gibi konuşuyordu. Kötüye işaret: Jackie iyi haberler için fren yapar ("Ne olduğunu asla tahmin edemezsin. Hadi, tahmin et") ve kötü haberler için gaza basar. Bu Formula 1'deki gibi bir şeydi. "Ah, Tanrım, Francis, şu lanet telefonu bir açar mısın, seninle konuşmam lazım, sırf eğlence için aramıyorum, hiç öyle yaptım mı? Korkma, anne değil, Tanrı korusun, o gayet iyi, biraz sarsılmış ama hepimiz öyle değil miyiz, ilk başta kalp çarpıntısı vardı ama oturdu ve Carmel ona brendi içirdi ve şimdi gayet iyi, değil mi anne? Tanrıya şükür Carmel oradaydı, çoğu cuma alışverişten sonra uğrar, beni ve Kevin'ı arayıp gelmemizi söyledi. Shay seni aramamamı söyledi, ne anlamı var dedi, ama ben ona siktirip gitmesini söyledim, bu adil, yani evdeysen bu telefonu açıp benimle konuşur musun? Francis! Yemin ederim ki..." Mesaj alanı bir bip sesiyle doldu.

Carmel, Kevin ve Shay, aman Tanrım. Sanki bütün aile annemlerin evine gelmiş gibi görünüyordu. Babam olmalıydı. "Baba!" Holly odasından bağırdı. "Günde kaç sigara içiyorsun?"

Sesli mesajdaki bayan düğmelere basmamı söyledi; ben de talimatları uyguladım. "Sigara içtiğimi kim söyledi?"

"*Bilmem* lazım! Yirmi

mi?" Başlangıç olarak.

"Belki."

Yine Jackie: "Lanet makineler, daha bitirmemiştım! Buraya gel, hemen söylemeliydim, babam da değil, o her zamanki gibi, kimse ölmedi, yaralanmadı, hiçbir şey olmadı, yani hepimiz iyiyiz. Kevin biraz üzgün ama bence bunun sebebi senin nasıl tepki vereceğini merak etmesi, seni çok seviyor, biliyorsun, hala seviyor. Belki de önemsiz bir şeydir Francis, kafayı yemeni istemiyorum, tamam mı, hepsi bir şaka olabilir, biri dalga geçiyordur, ilk başta biz de öyle düşündük, ama bana sorarsan oldukça boktan bir şaka, dilim için özür dilerim..."

"Baba! Ne kadar egzersiz yapıyorsun?" Ne oluyor? "Ben gizli bir balet dansçısıyım."

"Hayır, cidden! Ne kadar?"

"Yeterince yapmıyorum."

"—ve tabii ki, hiçbirimiz bununla ne yapacağımızı bilmiyoruz, bu yüzden bunu alır almaz beni arar mısın? Lütfen, Francis. Cep telefonum şu anda elimde olacak."

Tık, bip, sesli mesaj bebeğim. Geriye dönüp bakınca, o noktada anlamış olmam gerekirdi, ya da en azından genel bir fikir edinmiş olmam gerekirdi. "Baba? Ne kadar meyve ve sebze yiyorsun?"

"Kamyon dolusu."

"Yemiyorsun!"

" "Biraz."

Sonraki üç mesaj da aynıydı, yarım saatlik aralıklarla. Son mesajda, Jackie sadece küçük köpeklerin duyabileceği bir noktaya gelmişti.

"Baba?"

"Bir saniye, tatlım."

Cep telefonumu balkona çıkardım, karanlık nehrin, yağlı turuncu ışıkların ve trafik sıkışıklığının uğultusunun üzerine, ve Jackie'yi aradım. İlk çalınıştta cevap verdi. "Francis? Tanrım, Mary ve Joseph, deliye dönmüştüm! Neredeydin?"

Hızı saatte yaklaşık 80 mile düşürmüştü. "Holly'yi almaya gittim. Ne oluyor, Jackie?"

Arka planda gürültü vardı. O kadar zaman geçmesine rağmen, Shay'in sesini hemen tanıdım. Annemin sesi boğazıma düğümlendi.

"Ah, Tanrım, Francis... Oturur musun lütfen? Ya da kendine bir bardak brendi falan alır mısın?"

"Jackie, bana neler olduğunu söylemezsen, yemin ederim oraya gelip seni boğazlayacağım."

"Bekle, sakın ol..." Bir kapı kapanıyor. "Şimdi," dedi Jackie, aniden sessizliğe bürünerek. "Tamam. Bir süre önce sana, Place'in tepesindeki üç evi satın alan bir adamdan bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Onları apartmana çevirmek için."

"Evet."

"Sonuçta apartman yapmayacak, şimdi herkes emlak fiyatları konusunda endişeleniyor; evleri bir süre bırakıp ne olacağını görecektir. Bu yüzden inşaatçıları çağırdı, şömineleri, pervazları ve diğer şeyleri söküp satmak için... Bu eşyalara iyi para veren insanlar var, biliyor muydun? Deli insanlar... Ve bugün köşedeki evde başladılar. Hatırladın mı, terk edilmiş olanı?"

"On altıncı numara."

"Evet, o. Şömineleri söküyorlardı ve birinin arkasında bir bavul buldular."

Dramatik bir duraklama. Uyuşturucu mu? Silah mı? Nakit para mı? Jimmy Hoffa mı? "Lanet olsun, Jackie.

Ne?"

"Rosie Daly'nin, Francis. Onun davası."

Trafik gürültüsünün tüm katmanları bir anda kayboldu. Gökyüzündeki turuncu parıltı, orman yangını gibi vahşi ve aç bir hale geldi, göz kamaştırıcı ve kontrol edilemez.

"Hayır," dedim, "değil. Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum, ama bu benim kıcımdan uydurma bir şey."

"Ah, Francis..."

Sesinde endişe ve sempati vardı. Orada olsaydı, sanırım ona yumruk atardım. "Ah, Francis, yok. Sen ve annem, hiçbir şey için kendinizi histerik bir çılgınlığa sürüklediniz ve şimdi benim de size uymamı istiyorsunuz..."

"Dinle beni, biliyorum sen..."

"Tabii tüm bunlar beni oraya çekmek için bir numara değilse. Öyle mi, Jackie? Büyük bir aile barışması mı hedefliyorsun? Çünkü seni uyarıyorum, burası Hallmark Channel değil ve bu tür oyunlar iyi sonuçlanmaz."

"Seni koca geveze," diye bağırdı Jackie. "Kendine gel. Beni ne sanıyorsun? O çantada bir gömlek var, mor desenli, Carmel onu tanır..."

Onu Rosie'de yüzlerce kez görmüştüm, düğmelerin parmaklarımın altında nasıl hissettirdiğini biliyordum. "Evet, seksenlerde bu kasabadaki her kızda vardı. Carmel, Grafton Caddesi'nde yürüyen Elvis'i bile tanırdı. Senin daha mantıklı olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre..."

"—ve içinde bir doğum belgesi var. Rose Bernadette Daly." Bu, konuşmayı bir anda kesintiye uğrattı. Sigaramı buldum, dirseklerimi korkuluğa dayadım ve hayatımın en uzun nefesini çektim. "Özür dilerim," dedi Jackie, daha yumuşak bir sesle. "Sana bağırdığım için. Francis?"

"Evet."

"İyi misin?"

"Evet. Dinle beni, Jackie. Daly'ler biliyor mu?"

"Evde değiller. Nora birkaç yıl önce Blanchardstown'a taşındı sanırım; Bay Daly ve Bayan Daly cuma geceleri bebeği görmek için ona gidiyorlar. Annem numarasını bir yerde bulabileceğini düşünüyor ama..."

"Polisi aradın mı?" "Sadece seni aradım."

"Başka kim biliyor bunu?"

"Sadece inşaatçılar. Polonyalı iki genç adam. Günün işini bitirdiklerinde, çantayı geri verebilecekleri biri var mı diye 15 numaraya gittiler, ama 15 numarada artık öğrenciler kalıyor, bu yüzden Polonyalı gençleri annemle babama gönderdiler."

"Ve annem tüm sokağa söylemedi mi? Emin misin?"

"Orası senin hatırladığın gibi değil. Şu anda yarısı öğrenciler ve yuppilerle dolu; isimlerini bile bilmiyoruz. Cullenlar hala burada, Nolanlar ve Hearn'ların bazıları da, ama annem Daly'lere söylemeden onlara bir şey söylemek istemedi. Doğru olmazdı."

"İyi. Çanta şimdi nerede?"

"Ön odada. İnşaatçılar onu taşımamalı mıydı? İşlerine devam etmeleri gerekiyordu..."

"Harika. Zorunlu olmadıkça ona dokunma. Mümkün olduğunca çabuk gelirim."

Bir saniye sessizlik. Sonra: "Francis. Kötü şeyler düşünmek istemiyorum, Tanrı bizi korusun, ama bu Rosie'nin..."

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz," dedim. "Sadece sabırlı ol, kimseyle konuşma ve beni bekle."

Telefonu kapattım ve arkamdaki daireye hızlıca baktım. Holly'nin kapısı hala kapalıydı. Sigaramı bir maraton çekişiyle bitirdim, izmariti parmaklığın üzerinden attım, bir tane daha yaktım ve Olivia'yı aradım.

Merhaba bile demedi. "Hayır, Frank. Bu sefer olmaz. Hiç şansı yok."

"Başka seçeneğim yok, Liv."

"Her hafta sonu için yalvardın. *Yalvardın*. Eğer istemiyorsan..."

"İstiyorum. Bu acil bir durum."

"Her zaman acil bir durumdur. Ekip iki gün sensiz de idare edebilir, Frank. Ne düşünürsen düşün, sen vazgeçilmez değilsin."

Bir adım ötedeki herhangi birine, sesi hafif ve sohbet ediyormuş gibi gelirdi, ama o çok kızgındı. Çatal bıçak sesleri, kahkahalar; Tanrı yardımcımız olsun, bir çeşme gibi sesler. "Bu sefer iş değil," dedim. "Aile meselesi."

"Elbette öyle. Bunun, Dermot'la dördüncü randevumla bir ilgisi var mı?"

"Liv, Dermot'la dördüncü randevunu mahvetmek için seve seve birçok şey yapardım, ama Holly'yle geçireceğim zamandan asla vazgeçmezdim. Beni iyi tanırsın."

Kısa, şüpheli bir duraklama. "Ne tür bir ailevi acil durum?"

"Henüz bilmiyorum. Jackie, annemlerin evinden çılgınca beni aradı; ayrıntıları öğrenemedim. Hemen oraya gitmem gerekiyor."

Bir duraklama daha. Sonra Olivia, uzun ve yorgun bir nefesle, "Tamam. Coterie'deyiz. Onu bırak." dedi.

Coterie'nin televizyonda şef programı var ve birçok hafta sonu ekinde el ile işleniyor. Ateş bombası atılması gerekiyor. "Teşekkürler Olivia. Cidden. Mümkünse bu gece ya da yarın sabah onu alacağım. Seni ararım."

"Öyle yap," dedi Olivia. "Tabii, yapabilirsen," ve telefonu kapattı. Sigaramı attım ve içeri girip hayatımdaki kadınları kızdırmaya devam ettim.

Holly, dizüstü bilgisayarını kucığında, endişeli bir ifadeyle yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu. "Tatlım," dedim, "bir sorunuz var."

Dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Baba, bak."

Ekranda, çok sayıda yanıp sönen grafiklerle çevrili büyük mor harflerle ŞU YAZIYORDU: 52 YAŞINDA ÖLECEKSİN. Çocuk gerçekten çok üzgün görünüyordu. Arkasına, yatağa oturdum ve onu ve bilgisayarını kucığıma aldım. "Bunlar ne?"

"Sarah internette bu testi buldu, ben de senin için yaptım ve sonuç bu çıktı. Sen

kırk bir yaşındasın."

Tanrım, şimdi olmaz. "Chickadee, bu internet. Herkes oraya istediği şeyi yazabilir. Bu, onun gerçek olduğu anlamına gelmez."

"Öyle yazıyor! Her şeyi *hesaplamışlar!*"

Olivia, Holly'yi gözyaşları içinde geri verirsem beni sevecekti. "Sana bir şey göstereyim," dedim. Onun arkasından uzandım, ölüm fermanımı ortadan kaldırdım, bir Word belgesi açtım ve şunu yazdım: SEN BİR UZAYLIYIZ. BUNU BONGO GEZEĞİNİNDE OKUYORSUN. "Şimdi. Bu doğru mu?"

Holly sulu bir kahkaha attı. "Tabii ki değil."

Metni mor renge çevirip süslü bir yazı tipi kullandım. "Peki ya şimdi?" Başını salladı.

"Bilgisayara bunu söylemeden önce sana bir sürü soru sordursam nasıl olur? O zaman doğru olur mu?"

Bir an için başardığımı sandım, ama sonra o dar omuzlar sertleşti. "Bir sorun olduğunu söyledin."

"Evet. Planlarımızı biraz değiştirmemiz gerekecek."

"Anneme geri dönmem gerek," dedi Holly, dizüstü bilgisayara bakarak.

"Değil mi?"

"Evet, tatlım. Gerçekten çok üzgünüm. Mümkün olduğunca çabuk gelip seni alacağım."

"İşin yine seni mi çağırıyor?"

Bu, Olivia'nın yapabileceği her şeyden daha kötüydü. "Hayır," dedim, Holly'nin yüzünü görebilmek için yana doğru eğildim. "İşle alakası yok. İş, kısa bir iskeleden uzun bir yürüyüşe çıkabilir, değil mi?" Bu, hafif bir gülümsemeyle karşılandı. "Jackie teyzeni tanıyor musun? Büyük bir sorunu var ve şu anda benim yardımımı istiyor."

"Ben de seninle gelebilir miyim?"

Jackie ve Olivia, ara sıra Holly'nin babasının ailesini tanınması gerektiğini ima etmeye çalışmışlardı. Kötü niyetli valizler bir yana, Holly'nin Mackey ailesinin en iyi haliyle çılgınlık dolu kazanına ayak basması için benim cesedimi çiğnemesi gerekir. "Bu sefer olmaz. Her şeyi hallettikten sonra, Jackie teyzeyi bir yere dondurma yemeye götürürüz, olur mu? Hepimizi neşelendirmek için?"

"Evet," dedi Holly, Olivia'nın gibi yorgun bir nefesle. "Bu eğlenceli olur," dedi ve kucağımdan kalkıp eşyalarını okul çantasına koymaya başladı.

Arabada Holly, Clara ile sürekli konuşuyordu, ama sesi o kadar kısık ve alçakgönüllüydü ki ben duyamıyordum. Her kırmızı ışıktaki ona dikiz aynasından bakıp, ona bunu telafi edeceğime yemin ediyordum: Daly'lerin telefon numarasını bulup, lanet olası valizi kapılarına bırakacak ve Holly'yi yatma vaktine kadar El Rancho Lyncho'ya geri getirecektim. Bunun böyle olmayacağını zaten biliyordum. O yol ve o bavul uzun zamandır benim geri dönmemi bekliyorlardı. Artık beni pençelerine aldıklarına göre, benim için biriktirdikleri şey bir akşamdan çok daha fazlasını gerektirecekti.

Not, genç kraliçe melodramasının en azını içeriyordu; Rosie bu konuda her zaman iyiydi. *Bunun şok edici olacağını biliyorum ve üzgünüm, ama lütfen bunu bilerek yaptığımı düşünme, asla böyle bir şey yapmak istemedim. Sadece bu konuyu çok düşündüm ve istediğim türden bir hayat sürmek için tek şansımın bu olduğunu anladım. Keşke bunu yaparken seni incitmeden, üzmeden, hayal kırıklığına uğratmadan yapabilseydim. İngiltere'deki yeni hayatımda bana şans dersen çok sevinirim! Ama dilemezsen de anlarım. Yemin ederim bir gün geri döneceğim. O zamana kadar, sana sonsuz sevgilerimle, Rosie.*

O notu, ilk öpüşüğümüz odada, 16 numaralı dairenin zeminine bıraktığı an ile

valizini bir duvarın üzerinden atıp Dodge'dan kaçmak zorunda kaldı, bir şey olmuştu.

Nereye bakacağını bilmezsen Faithful Place'i bulamazsın. Liberties, şehir planlamacılarının yardımı olmadan yüzyıllar boyunca kendi kendine büyüdü ve Place, labirentte yanlış bir dönüş gibi ortada saklı kalmış dar bir çıkmaz sokaktır. Trinity College ve Grafton Street'teki şık mağazalardan on dakikalık yürüme mesafesindedir, ama benim zamanımda Trinity'ye gitmezdik ve Trinity'dekiler de bizim bölgemize gelmezdi. Bölge tam olarak tehlikeli değildi — fabrika işçileri, duvarcılar, fırıncılar, işsizler ve Guinness'te çalışıp sağlık sigortası ve akşam dersleri alan şanslı birkaç kişi vardı — sadece ayrıydı. Liberties, yüzlerce yıl önce kendi yolunda gidip kendi kurallarını koyduğu için bu ismi almıştı. Benim caddemdeki kurallar şöyleydi: Ne kadar parasız olursan ol, pub'a gidersen içkilerini ısmarlarsın; arkadaşın kavgaya karışır, kan gördüğün anda onu oradan uzaklaştırırsın, böylece kimse itibarını kaybetmez; eroini apartmanlarda yaşayanlara bırak; bu ay anarşist bir punk rockçı olsan bile, pazar günü kiliseye gidersin; ve ne olursa olsun, asla kimseyi ispiyonlamazsın.

Arabamı birkaç dakika uzaklıkta park ettim ve yürüdüm; aileme neyle geldiğimi ya da arkada çocuk koltuğu olduğunu söylememe gerek yoktu. Liberties'deki gece havası hala aynıydı, sıcak ve huzursuz, cips paketleri ve otobüs biletleri yukarı doğru esen rüzgarda uçuşuyor, barlardan gürültülü bir uğultu geliyordu. Köşelerde takılan uyuşturucu bağımlıları, gerçekten şık bir moda ifadesi olarak eşofmanlarıyla bling takmaya başlamışlardı. İki beni gördü ve bana doğru gelmeye başladı, ama ben onlara kocaman bir köpekbalığı gülümsemesi attım ve fikirlerini değiştirdiler.

Faithful Place, iki sıra halinde dizilmiş sekiz evden oluşuyordu, eski kırmızı tuğlalı evlerin ana giriş kapısına çıkan merdivenleri vardı. Seksenlerde her evde üç veya dört aile yaşıyordu, belki daha fazla. Bir aile, I. Dünya Savaşı'na katılmış ve size Ypres dövmesini gösteren Mad Johnny Malone'dan, tam olarak fahişe sayılmayan ama bir şekilde tüm çocuklarını geçindirmek zorunda olan Sallie Hearne'e kadar her şey olabilir. İşsizlik maaşı alıyorsan, bodrum katında bir daire ve D vitamini eksikliği yaşıyorsun; birinin işi varsa, en azından birinci katın bir kısmını alırdın; aileniz birkaç nesildir orada yaşıyorsa, kıdem ve kimsenin başınızın üzerinde yürümemesi için en üst kattaki odaları alırdınız.

Bir yere geri döndüğünüzde o yer daha küçük görünür, ama benim sokağım şizoid görünüyordu. Birkaç ev, çift cam ve eğlenceli sahte antika pastel boya ile şık bir makyaj geçirmişti; çoğu ise geçirmemişti. 16 numara son nefesini vermek üzere gibiydi: çatısı paramparçaydı, ön merdivenlerin yanında bir yığın tuğla ve bozuk bir el arabası vardı ve son yirmi yıl içinde birisi kapıyı ateşe vermişti. 8 numarada, birinci kattaki bir pencere aydınlatılmıştı, altın rengi, rahat ve son derece tehlikeli.

Carmel, Shay ve ben, annemle babamın evlendikten hemen sonra, birer yıl arayla doğduk, tıpkı kaçak prezervatiflerin ülkesinde bekleneceği gibi. Kevin, annemle babam nefeslerini toplayınca, neredeyse beş yıl sonra doğdu ve Jackie de ondan beş yıl sonra, muhtemelen birbirlerinden nefret etmedikleri kısa anlardan birinde doğdu. 8 numaralı evin birinci katında dört odamız vardı: kızların odası, erkeklerin odası, mutfak, ön oda... Tuvalet bahçenin arkasındaki kulübedeydi ve mutfaktaki teneke küvette yıkanırđık. Bugünlerde anne ve babam tüm bu alanı kendilerine ayırmışlar.

Jackie'yi birkaç haftada bir görüyorum ve o beni, terimin tanımına bağılı olarak, gelişmelerden haberdar ediyor. O, herkesin hayatının her ayrıntısını bilmem gerektiğini düşünürken, ben ise birinin öldüğünü bilmem gerektiğini düşünüyorum, bu yüzden mutlu bir orta yol bulmamız biraz zaman aldı. Faithful Place'e geri döndüğümde, Carmel'in dört çocuğı ve 77A otobüsü gibi bir kıcı olduğunu, Shay'in ailemizin üst katında yaşadığını ve okuldan ayrıldıktan sonra aynı bisiklet dükkanında çalıştığını, Kevin'in düz ekran televizyon sattığını ve her ay yeni bir kız arkadaşı olduğunu, Da'nın sırtına belirsiz bir şey yaptığını ve Ma'nın hala Ma olduğunu biliyordum. Jackie, resmi tamamlamak için, kuafördü ve bir gün evlenebileceğini söylediğı Gavin adında bir adamla yaşıyordu. Eğer emirlere uyuyorsa, ki bundan şüpheliydim, diğlerleri benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlardı.

Giriş kapısı kilitli değildi, daire kapısı da öyle. Artık Dublin'de kimse kapılarını açık bırakmıyor. Jackie, nazıkçe, benim kendi tarzımda giriş yapabilmem için her şeyi ayarlamıştı. Ön odadan sesler geliyordu; kısa cümleler, uzun duraklamalar.

"Merhaba," dedim, kapıda durarak.

Bardakların yere düşme sesi, başların dönmesi. Annemin keskin siyah gözleri ve benimkilerle aynı beş çift parlak mavi göz, hepsi bana bakıyordu.

"Eroini sakla," dedi Shay. Elleri cebinde pencereye yaslanmış duruyordu; beni yoldan gelirken izlemişti. "Polisler geldi."

Ev sahibi sonunda halı döşemişti, çiçekli yeşil ve pembe bir halı. Oda hala tost, nem ve mobilya cilası kokuyordu, ayrıca tam olarak ne olduğunu anlayamadığım hafif bir kir kokusu da vardı. Masada dantelli peçeteler ve sindirim bisküvileriyle dolu bir tepsi vardı. Babam ve Kevin koltuklarda oturuyorlardı; annem kanepede, Carmel ve Jackie de her iki yanında, sanki iki değerli esiri sergileyen bir savaş lideri gibi.

Annem klasik bir Dublin annesidir: 1,50 boyunda, bukle bukle saçlı, fıçı gövdeli, "bana bulaşma" tavrında, sonsuz bir hoşnutsuzluk kaynağı. Kayıp oğlunun karşılanması şöyle oldu:

"Francis," dedi annem. Kanepeye yaslandı, kollarını belinin olduğu yere koydu ve beni baştan aşağı süzdü. "En azından düzgün bir gömlek giyemez miydin?"

"Merhaba anne" dedim.

"Anne değil, anneciğim. Haline bak. Komşular evsiz birini yetiştirdiğimi düşünecekler."

Yolun bir yerinde ordunun parkasını kahverengi deri ceketle değiştirdim, ama bunun dışında hala evden ayrıldığımdaki moda anlayışımla aynı. Takım elbise giyseydim, kendimi beğenmiş olduğum için bana sataşır. Annemle kazanmayı bekleyemezsin. "Jackie acil bir şey varmış gibi konuşuyordu," dedim. "Selam baba."

Babam beklediğimden daha iyi görünüyordu. Eskiden ona benzeyen bendim — aynı kalın kahverengi saçlar, aynı sert hatlı yüz — ama zamanla benzerlik çok azalmıştı, bu da hoştu. Yaşlı bir adama dönüşmeye başlamıştı — beyaz saçlar, ayak bileklerinin üstüne kadar çıkan pantolonlar — ama hala ona saldırmadan önce iki kez düşünecek kadar kaslıydı. Tamamen ayık görünüyordu, ama onunla ilgili hiçbir şey, çok geç olana kadar belli olmazdı. "Bizi onurlandırman çok hoş," dedi. Sesi daha kalın ve kısık çıkıyordu; çok fazla Camel içmişti. "Hâlâ bir jokeyin boynu gibi bir boynun var."

"Bana sürekli öyle diyorlar. Selam, Carmel. Kev. Shay."

Shay cevap verme zahmetine girmedi. "Francis," dedi Kevin. Bana hayaletmişim gibi bakıyordu. İri, sarışın, sağlam ve yakışıklı bir adam olmuştu; benden daha iriydi. "Tanrım."

"Diline dikkat et," diye bağırdı annem.

"Çok iyi görünüyorsun," dedi Carmel, tahmin edilebileceği gibi. Eğer dirilen Rab bir sabah Carmel'e görünseydi, ona çok iyi görüldüğünü söylerdi. Aslında kıcı oldukça etkileyiciydi ve beni hiç şaşırtmayan, kibar bir "sinüslerimle tanışın" aksanı geliştirmişti. Buralardaki

buralarda her şey eskiden olduğundan daha çok eskisi gibiydi. "Çok teşekkür ederim," dedim. "Sen de öyle."

"Buraya gel," dedi Jackie bana. Jackie'nin karmaşık peroksit saçları vardı ve Tom Waits'in dinerinden çıkmış gibi giyinirdi; o gün beyaz pedal pushers ve şaşırtıcı yerlerinde fırırları olan kırmızı puantiyeli bir üst giyiyordu. "Oraya otur ve bir fincan çay iç. Ben bir fincan daha alayım." Ayağa kalktı ve mutfağa doğru yöneldi, bana cesaret verici bir göz kırpıp yanımdan geçerken beni çimdikledi.

"Ben iyiyim," dedim ve onu durdurdum. Annemin yanına oturma düşüncesi ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Şu meşhur valizi bir bakalım."

"Nereye bu acele?" diye sordu annem. "Oraya otur." "İş önce gelir. Bavul nerede?"

Shay ayaklarının dibindeki yere başını salladı. "Senin olsun," dedi. Jackie tekrar yere oturdu. Ben de tüm o gözlerin altında, sehpa, kanepeler ve sandalyelerin etrafından dolaşarak yolumu buldum.

Bavul pencerenin yanındaydı. Köşeleri yuvarlak, soluk mavi renkli, üzerinde büyük siyah küf lekeleri olan bir bavuldu ve bir kısmı açılmıştı; biri zavallı teneke kilitleri zorla açmıştı. Beni etkileyen şey, bavulun ne kadar küçük olduğuydu. Olivia, elektrikli su ısıtıcısı da dahil olmak üzere, sahip olduğumuz hemen hemen her şeyi hafta sonu gezisi için valizine koyardı. Rosie, tek elle taşıyabileceği bir şeyle yepyeni bir hayata doğru yola çıkmıştı.

"Buna kim dokundu?" diye sordum.

Shay boğazının derinliklerinden sert bir sesle güldü. "Tanrım çocuklar, bu Columbo. Parmak izlerimizi mi alacaksınız?"

Shay esmer, zayıf ve huzursuz biridir ve ona çok yaklaşmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Elektrik hattının yanında durmak gibidir; sizi her yerinizden gerginleştirir. Bu günlerde burnundan ağzına ve kaşlarının arasına keskin, sert çizgiler uzanıyordu. "Sadece nazıkçe sorarsan," dedim. "Hepiniz ona dokundunuz mu?"

"Ben yaklaşmazdım," dedi Carmel hemen, hafifçe titreyerek. "Kirliydi." Kevin'ın gözüne baktım. Bir an için sanki hiç ayrılmamışım gibi hissettim.

"Babanla birlikte açmaya çalıştık," dedi annem, "ama kilitliydi, ben de Shay'i çağırdım ve ona bir tornavida getirmesini söyledim. Başka seçeneğimiz yoktu, tabii ki; dışarıdan kimin sahibi olduğunu anlayabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

Bana kavgacı bir bakış attı. "Haklısın," dedim.

"İçinde ne olduğunu gördüğümüzde... Sana söylüyorum, hayatımın şokunu yaşadım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi; kalp krizi geçiriyorum sandım. Carmel'e, 'Tanrıya şükür arabayla buradasın, beni hastaneye götürmen gerekirse diye' dedim." Annemin gözlerindeki bakış, henüz nasıl olduğunu anlamamış olsa da bunun benim hatam olacağını söylüyordu.

Carmel bana, "Trevor, acil durumlarda çocuklara çay vermekten çekinmez. Bu konuda harikadır" dedi.

"Kevin ve ben buraya geldiğimizde içeriye bir göz attık," dedi Jackie. "Bazı şeylere dokunduk, hangilerine dokunduğumuzu hatırlamıyorum..."

"Parmak izi tozun var mı?" diye sordu Shay. Pencere çerçevesine yaslanmış, gözleri yarı kapalı bir şekilde beni izliyordu.

"Başka bir gün, uslu durursan." Ceketimin cebinde cerrahi eldivenlerimi buldum ve giydim. Da derin, kötü bir kahkaha atmaya başladı; sonra tüm sandalyesini sallayan çaresiz bir öksürük krizine girdi.

Shay'in tornavidası bavulun yanındaki yerde duruyordu. Diz çöküp onu kullanarak kapağı kaldırdım. Teknik Bürodaki iki çocuk bana borçluydu ve birkaç sevimli bayan benden hoşlanıyordu; herhangi biri benim için gizlice birkaç test yapardı, ama kanıtları gereğinden fazla bozmamamı takdir ederlerdi.

Çanta, siyah lekelerle kaplı, küf ve eskime nedeniyle yarısı parçalanmış ağır bir kumaş yığısıyla doluydu. Islak toprak gibi koyu ve keskin bir koku yayıyordu. İçeri girdiğimde havada hissettiğim o koku buydu.

Eşyaları yavaşça, tek tek çıkardım ve kirlenmeyecekleri şekilde kapağın üzerine yığdım. Dizlerinde yırtıkların altına ekose yamalar dikilmiş, bol kesim bir çift mavi kot pantolon. Yeşil yünlü bir kazak. Ayak bileklerinde fermuarları olan, o kadar dar bir çift mavi kot pantolon ki, Tanrım, onları tanıyordum, Rosie'nin bu pantolonla sallanan kalçaları mideme yumruk gibi çarptı. Hareket etmeye devam ettim ve gözümü kırpmadım. Bir erkeğe ait yakasız flanel gömlek, eskiden krem rengi olan üzerinde ince mavi çizgiler vardı. Altı çift beyaz pamuklu külot. Uzun kuyruklu mor ve mavi paisley gömlek, parçalanmak üzereydi ve onu kaldırdığımda doğum belgesi düştü.

"İşte," dedi Jackie. Kanepenin koluna yaslanmış, endişeyle bana bakıyordu. "Gördün mü? O ana kadar, bunun önemsiz bir şey olabileceğini düşünmüştük, bilmiyorum, çocuklar oyun oynuyor olabilir ya da birisi bir şeyler çalmış ve saklamak zorunda kalmış olabilir, ya da belki de sevgilisi ona zarar veren zavallı bir kadın, ondan ayrılmak için cesaretini topladığında hazır olmak için eşyalarını saklıyor olabilir,

dergilerde ne yapman gerektiğini söylerler, bilirsin?" Yine heyecanlanmaya başlamıştı.

Rose Bernadette Daly, 30 Temmuz 1966 doğumlu. Kağıt parçalanmak üzereydi. "Evet," dedim. "Eğer bu çocukların yaramazlığıysa, oldukça titiz davranmışlar."

Bir adet U2 tişörtü, çürüme izleri olmasaydı muhtemelen yüzlerce dolar değerindeydi. Bir adet mavi-beyaz çizgili tişört. Bir erkek siyah yelege; o zamanlar Annie Hall tarzı modaydı. Bir mor yün kazak. Bir açık mavi plastik tespih. İki beyaz pamuklu sütyen. Aylarca para biriktirerek aldığım markasız bir Walkman; son iki sterlini, Beaker Murray'e Iveagh Market'te korsan video satmasına yardım ederek, onun on sekizinci doğum gününden bir hafta önce buldum. Bir sprey kutusu Sure deodorant. Bir düzine evde kaydedilmiş kaset ve bazı kasetlerin kapağında hala onun yuvarlak el yazısını okuyabiliyordum: REM, *Murmur*; U2, *Boy*; Thin Lizzy, the Boomtown Rats, the Stranglers, Nick Cave and the Bad Seeds. Rosie diğer her şeyi geride bırakabilirdi, ama plak koleksiyonu onunla birlikte gelecekti.

Kutunun dibinde kahverengi bir zarf vardı. İçindeki kağıt parçaları, yirmi iki yıllık nemden dolayı sert bir topak haline gelmişti; kenarını nazıkçe çektiğimde, ıslak karton gibi parçalandı. Büro için bir iyilik daha. Zarfın önündeki plastik pencereden, birkaç bulanık kelime hala okunabiliyordu.

... LAOGHAIRE-HOLYHEAD ... KALKIŞ ... :30AM ...

Rosie nereye gitmiş olursa olsun, oraya bizim feribot biletlerimiz olmadan gitmişti.

Herkes bana bakıyordu. Kevin gerçekten üzgün görünüyordu. "Eh," dedim. "Bu Rosie Daly'nin valizi gibi görünüyor." Kapağın içindikileri valizin içine geri koymaya başladım, kağıtları ezilmemeleri için en sona bıraktım.

"Polisi arayalım mı?" diye sordu Carmel. Babam, sanki tükürecekmiş gibi, gürültülü bir şekilde boğazını temizledi; annem ona öfkeli bir bakış attı.

"Ne diyeyim?" diye sordum.

Belli ki kimse bunu düşünmemişti. "Birisi yirmi küsur yıl önce şöminenin arkasına bir bavul sıkıştırmış," dedim. "Bu yüzyılın suçu sayılmaz. Daly'ler isterlerse polisi arayabilirler, ama şimdiden uyarıyorum, "Tıkalı Baca Davası" için büyük silahları çıkaracaklarını sanmıyorum."

"Ama Rosie, tabii ki," dedi Jackie. Bir tutam saçını çekiştiriyor ve bana bakıyordu, tavşan dişleri ve endişeli mavi gözleriyle. "O kayıp.

Ve şuradaki boyunduruk, bu bir ipucu, ya da kanıt, ya da ne dersiniz deyin. Biz... yapmamalı mıyız?"

"Kayıp olarak bildirildi mi?"

Birbirlerine baktılar: kimse bilmiyordu. Ben ciddi olarak şüpheliydim. Liberties'de polisler Pacman'deki denizanası gibidir: oyunun bir parçasıdır, onlardan kaçınmakta ustalaşırsınız ve kesinlikle onları aramaya çıkmazsınız. "Kayıp olarak bildirilmediyse," dedim, parmak uçlarımla çantayı kapatarak, "artık biraz geç oldu."

"Ama," dedi Jackie. "Bir dakika. Bu sanki... gibi görünmüyor mu? Bilirsin. Sanki İngiltere'ye gitmemiş gibi. Sanki biri onu... yapmış gibi görünmüyor mu?"

"Jackie'nin burada söylemeye çalıştığı şey," dedi Shay, "birisi Rosie'yi öldürüp, onu bir çöp torbasına koyup, domuz ahırına götürüp, oraya attı ve o çantayı da şöminenin üzerine koyup ortadan kaldırdı gibi görünüyor."

"Seamus Mackey! Tanrı bizi korusun!" dedi annem. Carmel haç işareti yaptı.

Bu olasılık benim de aklıma gelmişti. "Olabilir," dedim, "tabii. Ya da uzaylılar tarafından kaçırılmış ve yanlışlıkla Kentucky'ye bırakılmış olabilir. Şahsen, en basit açıklamayı tercih ederim, yani o çantayı baca içine kendisi soktu, geri çıkarma şansı olmadı ve iç çamaşırını değiştirmeden İngiltere'ye gitti. Ama hayatında biraz daha drama istiyorsan, durma."

"Doğru," dedi Shay. Shay'in birçok sorunu var, ama aptal olmak bunlardan biri değil. "Ve bu yüzden o boktan şeye ihtiyacın var" dedi, ceketimin cebine geri koyduğum eldivenleri kastederek. "Çünkü burada bir suç olduğunu düşünmüyorsun."

"Refleks," dedim, ona sırtarak. "Domuz, yirmi dört saat domuzdur, anladın mı?" Shay tiksiniş bir ses çıkardı.

Ma, hayranlık, kıskançlık ve kan dökme arzusu karışımı bir ifadeyle, "Theresa Daly çıldırarak. Çıldırarak," dedi.

Çeşitli nedenlerden dolayı, Dalys'lere herkesten önce ulaşmam gerekiyordu. "Onunla ve Bay Daly ile konuşup ne yapmak istediklerini öğreneceğim. Cumartesi günleri saat kaçta eve geliyorlar?"

Shay omuz silkti. "Değişir. Bazen öğle yemeğinden sonra, bazen sabahın ilk saatlerinde. Nora onları ne zaman bırakabilirse."

Bu çok sinir bozucuydu. Annemin bakışlarından, onlar kapılarını açmadan önce üzerlerine atlamayı planladığını anlayabiliyordum.

Arabamda uyuyup onu önlemek istedim, ama gözetleme mesafesi içinde park yeri yoktu. Shay beni izliyor ve eğleniyordu.

Sonra annem göğsünü kabarttı ve "İstersen bu gece burada kalabilirsin Francis. Kanepe hala açılabilir" dedi.

Bunun sıcak ve samimi bir yeniden bir araya gelme olacağını düşünmemiştim. Annem senin ona borçlu olmanı istiyor. Bu hiç de iyi bir fikir değil, ama daha iyisini bulamadım. Benim yumuşadığını düşünmemem için, "Tabii artık bunun için fazla havalı değilsen" diye ekledi.

"Hiç de değil," dedim ve Shay'e kocaman bir gülümseme attım. "Bu harika olur.

Teşekkürler anne."

"Anne, anne değil. Sanırım kahvaltı falan isteyeceksin." "Ben de kalabilir miyim?" diye sordu Kevin, birdenbire.

Annem ona şüpheli bir bakış attı. O da benim kadar şaşırılmış görünüyordu. "Seni engelleyemem," dedi sonunda. "Güzel çarşafılarımı mahvetme," diyerek kanepeden kalktı ve çay fincanlarını toplamaya başladı.

Shay hoş olmayan bir şekilde güldü. "Walton Dağı'na barış geldi," dedi, botunun burnuyla valizi iterek. "Noel'e tam zamanında."

Annem evde sigara içilmesine izin vermez. Shay, Jackie ve ben sigara içmek için dışarı çıktık; Kevin ve Carmel de peşimize takıldı. Çocukken çay içtikten sonra buzlu şeker yiyip ilginç bir şey olmasını beklediğimiz gibi, ön merdivenlere oturduk. Hâlâ bir şey olmasını beklediğimi fark etmem biraz zaman aldı — futbol oynayan çocuklar, bağırان bir çift, çay poşetleri karşılığında dedikodu yapmak için yolu aceleyle geçen bir kadın, herhangi bir şey — ama hiçbir şey olmuyordu. 11 numarada, saçları uzun birkaç öğrenci bir şeyler pişiriyor ve Keane dinliyorlardı, sesleri o kadar da yüksek değildi, 7 numarada ise Sallie Hearne ütü yapıyordu ve biri televizyon izliyordu. Görünüşe göre, bu günlerde bu mahalle bu kadar hareketliydi.

Eski yerlerimize doğru çekildik: Shay ve Carmel en üst basamağın iki ucunda, Kevin ve ben onların altında, Jackie ise aramızda en altta oturuyordu. O basamaklarda kişisel kış izlerimiz vardı. "Tanrım, yine de hava sıcak," dedi Carmel. "Aralık ayı gibi değil, değil mi? Hiç doğru gelmiyor."

"Küresel ısınma," dedi Kevin. "Biri bize sigara verir mi?"

Jackie paketini uzattı. "Onlara başlama. Pis bir alışkanlık." "Sadece özel günlerde."

Çakmağımı çaktım ve o bana doğru eğildi. Alev, kirpiklerinin gölgesini yanaklarına düşürdü, bir anlığına uyuyan bir çocuk gibi göründü, pembe yanaklı ve masum. Kevin eskiden bana tapardı, her yere peşimden gelirdi. Zippy Hearne, Kevin'ın Jelly Tots'unu elinden aldığı için burnunu kanattım. Şimdi ise tıraş losyonu kokuyordu.

"Sallie," dedim, ona başımı sallayarak. "Sonunda kaç çocuğu oldu?"

Jackie omzunun üzerinden elini uzatarak Kevin'dan sigaralarını geri aldı. "On dört. Düşünmek bile popomun ağrmasına neden oluyor." Kıkırdadım, Kevin'ın gözüne baktım ve o da bana gülümsedi.

Bir süre sonra Carmel bana, "Benim de şimdi dört çocuğum var. Darren, Louise, Donna ve Ashley." dedi.

"Jackie söyledi. Tebrikler. Kime benziyorlar?" "Louise bana benziyor, Tanrı yardımcısı olsun. Darren babasına benziyor."

"Donna ise Jackie'nin tıpatıp aynısı," dedi Kevin. "Çıkıntılı dişleri falan." Jackie ona vurdu. "Kapa çeneni sen."

"Artık büyümüş olmalılar," dedim.

"Evet, öyle. Darren bu yıl lise bitirme sınavına girecek. Sakıncası yoksa UCD'de mühendislik okumak istiyor."

Kimse Holly'yi sormadı. Belki de Jackie'yi hafife almıştım; belki de ağzını kapalı tutmayı biliyordu. "Al," dedi Carmel, çantasını karıştırarak. Cep telefonunu buldu, onunla biraz uğraştı ve bana uzattı. "Onları görmek ister misin?"

Fotoğrafları tek tek inceledim. Dört sıradan, çilli çocuk; Trevor, saç çizgisi dışında her zamanki gibi; hangi iç karartıcı banliyöde olduğunu hatırlayamadığım, çakıl taşlı yetmişli yılların yarı müstakil evi. Carmel, her zaman hayalini kurduğu kişi olmuştu. Çok az insan bunu söyleyebilir. Hayali beni boğazımı kesmek istemesine neden olsa da, ona hakkını vermek gerek.

"Harika çocuklar görünüyorlar," dedim ve telefonu geri verdim. "Tebrikler, Melly."

Üstümde küçük bir nefes kesildi. "Melly. Tanrım... Yıllardır bunu duymamıştım."

O ışıktaki yine kendileri gibi görünüyorlardı. Kırıksıklıkları ve gri çizgileri sildi, Kevin'ın çenesinin ağırlığını hafifletti ve Jackie'nin makyajını sildi, ta ki beşimiz, taze, kedi gözlü ve karanlıkta huzursuz kalana kadar.

farklı hayallerimizi kuruyorduk. Sallie Hearne penceresinden dışarı baksa bizi görürdü: Mackey çocukları, merdivenlerinde oturuyorlardı. Bir saniye için orada olduğuma sevindim.

"Ah," dedi Carmel, yer değiştirerek. Carmel sessizlikle hiç iyi geçinemezdi. "Kıçım beni öldürüyor. İçeride söylediğin şeyin doğru olduğuna emin misin, Francis? Rosie'nin o çantayı almak için geri döneceği konusunda?"

Shay dışlarının arasından duman çıkarırken, kahkaha gibi bir alçak sesli tıslama duyuldu. "Bu tam bir saçmalık. O da benim kadar iyi biliyor bunu."

Carmel dizine vurdu. "Diline dikkat et." Shay kıpırdamadı. "Ne diyorsun sen? Neden saçmalık olsun ki?" Omuz silkti.

"Hiçbir şeyden emin değilim," dedim. "Ama evet, bence büyük ihtimalle İngiltere'de mutlu mesut yaşıyordur."

Shay, "Bilet ve kimliksiz mi?" dedi.

"Birikmiş parası vardı. Biletini alamazsa, başka bir tane satın alabilirdi. O zamanlar İngiltere'ye gitmek için kimlik gerekmiyordu." Bunların hepsi doğrudu. İş ararken işsizlik maaşı almak için imza atmamız gerekebileceğini bildiğimiz ve evleneceğimiz için doğum belgelerimizi yanımızda götürüyorduk.

Jackie sessizce sordu, "Yine de seni aramakla doğru mu yaptım? Yoksa sadece...?"

Ortam gerginleşti. "Olduğu gibi bırakmalıydın," dedi Shay.

"Hayır," dedim. "Her şeyde haklıydın, bebeğim. İçgüdülerin elmas gibi, biliyor musun?"

Jackie bacaklarını uzattı ve yüksek topuklu ayakkabılarını inceledi. Ben sadece başının arkasını görebiliyordum. "Belki," dedi.

Bir süre oturup sigara içtik. Malt ve yanmış şerbetçiotu kokusu yok olmuştu; Guinness, doksanlı yıllarda çevre dostu bir adım atmış, şimdi Liberties dizel dumanı kokuyor, ki bu görünüşe göre bir gelişme. Güve, yolun sonundaki sokak lambasının etrafında daireler çiziyordu. Birisi, çocukların sallanması için lambanın tepesine bağlanmış olan ipi sökmüştü.

Bilmek istediğim bir şey vardı. "Da iyi görünüyor," dedim. Sessizlik.

Kevin omuz silkti.

"Sırtı pek iyi değil," dedi Carmel. "Jackie...?"

"Bana sorunları olduğunu söyledi. Beklediğimden daha iyi durumda." Diye iç geçirdi. "Elbette iyi günleri ve kötü günleri oluyor. Bugün iyi bir gün; harika. Kötü günlerde ise..."

Shay sigarasını içti; hala eski filmlerdeki gangsterler gibi başparmağı ve işaret parmağıyla tutuyordu. Düz bir sesle, "Kötü günlerde onu tuvalete taşımam gerekiyor," dedi.

"Sorunun ne olduğunu biliyorlar mı?" diye sordum.

"Hayır. Belki işte yaptığı bir şey yüzündendir, belki... Çözemiyorlar. Her halükarda, durumu kötüye gidiyor."

"İçkiyi bıraktı mı?"

Shay, "Bunun senin neyin var?" dedi. "Baban içkiyi bıraktı mı?" dedim.

Carmel kıpırdadı. "Ah, o iyi." Shay keskin bir kahkaha attı.

"Anneme iyi davranıyor mu?"

Shay, "Bu seni ilgilendirmez" dedi.

Diğer üçü nefeslerini tutarak, birbirimize saldıracak mıyız diye beklediler. On iki yaşındayken Shay aynı merdivenlerde kafamı yarmıştı; hala izi duruyor. Kısa bir süre sonra ondan daha iri oldum. Onun da izleri var.

Yavaşça dönüp ona baktım. "Sana medeni bir soru soruyorum," dedim.

"Yirmi yıldır sormaya tenezzül etmedin." "O bana sordu," dedi Jackie sessizce. "Bir sürü kez."

"Ee? Sen de artık burada yaşamıyorsun. Onun bildiğinden daha fazla bir şey bilmiyorsun."

"Bu yüzden sana soruyorum," dedim. "Babam anneme bu aralar iyi davranıyor mu?"

Yarı karanlıkta birbirimize baktık. Sigaramı çabucak atmaya hazırlandım.

"Hayır dersem," dedi Shay, "sen de lüks bekar evini bırakıp buraya taşınıp ona bakacak mısın?"

"Senin alt katına mı? Ah, Shay. Beni o kadar mı özledin?"

Yukarıdaki pencere açıldı ve annem aşağıya doğru bağırdı, "Francis! Kevin! Girecek misiniz, girmeyecek misiniz?"

"Bir dakika!" diye bağırdık hepimiz. Jackie yüksek, çılgın bir sesle güldü: "Bizi dinleyin..."

Ma pencereyi kapattı. Bir saniye sonra Shay geri çekildi ve parmaklıkların arasından tükürdü. Gözleri benden ayrıldığı anda herkes rahatladı.

"Zaten gitmem gerek," dedi Carmel. "Ashley yatarken annesinin yanında olmasını seviyor. Trevor'ı istemiyor, ona çok zorluk çıkarıyor. Bunu komik buluyor."

Kevin sordu: "Eve nasıl gideceksin?"

"Kia'yı köşeye park ettim. Kia benim," diye bana açıkladı. "Trevor'ın Range Rover'ı var."

Trevor her zaman iç karartıcı küçük bir pislikti. Onun beklentilere uygun birine dönüştüğünü bilmek güzeldi. "Bu harika," dedim.

"Bizi bırakır mısın?" diye sordu Jackie. "İşten direkt geldim ve bugün araba Gav'ın sırasıydı."

Carmel çenesini içeri çekti ve onaylamayan bir şekilde dilini şaklattı. "Seni almayacak mı?"

"Hiç de değil. Araba şu anda evde ve o da arkadaşlarıyla barda." Carmel kendini parmaklıklara çekerek eteğini düzgünce aşağı çekti.

"Seni eve bırakayım o zaman. Gavin'e söyle, eğer çalışmana izin verecekse, en azından seni oraya götürmek için sana kendi arabayı alabilir. Neye gülüyorsunuz?"

"Kadın hakları hareketi hala canlı ve güçlü," dedim.

"O saçmalığa hiç ihtiyacım olmadı. Ben sağlam bir sütyen severim. Sen, bayan, gülmeyi bırak da gel, yoksa seni bu serserilerle burada bırakacağım."

"Geliyorum, bekle..." Jackie sigaralarını çantasına geri koydu, askıyı omzuna attı. "Yarın uğrarım. O zaman görüşürüz, Francis?"

"Şansını bilemezsin. Aksi takdirde konuşuruz."

Elini uzattı, elimi tuttu ve sıkıca sıkı. "Yine de seni aradığıma memnunum," dedi, meydan okuyan, yarı özel bir ses tonuyla. "Ve geldiğine de memnunum. Sen bir hazinesin, gerçekten. Kendine iyi bak. Tamam mı?"

"Sen de iyi bir kızsın. Görüşürüz, Jackie."

Carmel, havada asılı kalarak, "Francis, biz... ? Yine arayacak mısın? Şimdi ki..."

"Şu işi bitirelim," dedim, ona gülümseyerek. "Sonra ne yapacağımıza bakarız, tamam mı?"

Carmel merdivenlerden aşağı indi ve üçümüz onların Place'e doğru yürüdüklerini izledik. Jackie'nin topuklu ayakkabılarının sesi evlerde yankılanıyordu, Carmel onun yanında topallayarak ona yetişmeye çalışıyordu. Jackie, saç ve topuklu ayakkabılar hariç bile Carmel'den çok daha uzundu, ama diğer yandan

Carmel, çevresi açısından onu birkaç kat geride bırakıyordu. Bu uyumsuzluk, onları sanki komik bir çizgi film ekibi gibi gösteriyordu, sonunda kötü adamı yakalayıp günü kurtarana kadar acı verici komik kazalar yaşayacak gibiydiler.

"Onlar iyi kadınlar," dedim sessizce.

"Evet," dedi Kevin. "Öyleler."

Shay, "O ikisine bir iyilik yapmak istiyorsan, bir daha buraya gelme" dedi.

Muhtemelen haklı olduğumu düşündüm, ama yine de onu görmezden geldim. Annem yine pencereden seslendi: "Francis! Kevin! Bu kapıyı kilitlemem gerek. Ya şimdi içeri girin ya da olduğunuz yerde uyuyun."

"Girin," dedi Shay. "Bütün mahalleyi uyandırmadan önce."

Kevin kalktı, gerindi ve boynunu çıtlattı. "Geliyor musun?"

"Hayır," dedi Shay. "Bir sigara daha içeceğim." Salon kapısını kapattığımda, hala bize sırtını dönerek merdivenlerde oturmuş, çakmağını çıkıp alevi izliyordu.

Annem, bizim dışarıda oylanmamızı protesto etmek için kanepeye bir yorgan, iki yastık ve bir sürü çarşaf atıp yatmaya gitmişti. O ve babam eski odamıza taşınmışlardı; kızların odası, çekici avokado yeşili armatürlere bakılırsa, seksenlerde banyoya dönüştürülmüştü. Kevin orada suyla oynarken, ben koridora çıktım — annem yarasa gibi iştir — ve Olivia'yı aradım.

Saat on birden çok geç olmuştu. "Uyuyor," dedi Olivia. "Ve çok hayal kırıklığına uğramış."

"Biliyorum. Sadece tekrar teşekkür etmek ve tekrar özür dilemek istedim. Randevunu tamamen mahvettim mi?"

"Evet. Ne olacağını sanıyordun? Coterie ekstra bir sandalye getirip Holly bizimle somon *en crouste* yerken Booker Ödülü listesini tartışacak mıydı?"

"Yarın burada yapmam gereken bazı işler var, ama akşam yemeğinden önce onu almaya çalışacağım. Belki sen ve Dermot randevunuzu yeniden ayarlayabilirsiniz."

O içini çekti. "Orada neler oluyor? Herkes iyi mi?"

"Henüz emin değilim," dedim. "Hâlâ anlamaya çalışıyorum. Yarın daha net bir fikrim olur."

Bir sessizlik oldu. Liv'in benim çekingenliğimden dolayı bana kızdığını sandım, ama sonra "Ya sen, Frank? Sen iyi misin?" dedi.

Sesi yumuşamıştı. O gece, Olivia'nın bana nazik davranması, dünyada ihtiyacım olan en son şeydi. Bu, sanki su gibi kemiklerimi titretiyor, yatıştırıcı ve tehlikeli bir his veriyordu. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedim. "Kapatmalıyım. Sabah Holly'ye benim için bir öpücük ver. Yarın ararım."

Kevin ve ben kanepeyi yatak haline getirdik ve baş başa uzandık, böylece iki küçük çocuk gibi aynı yatağı paylaşan değil, çılgın bir gecenin ardından yorgun düşen iki parti hayvanı gibi hissedebilirdik. Dantelli perdelerden süzülen hafif ışık desenlerinin altında uzanıp, birbirimizin nefesini dinledik. Köşede, annemin Kutsal Kalp heykeli parlak kırmızı renkte parlıyordu. Olivia o heykeli görseydi yüzündeki ifadeyi hayal ettim.

"Seni görmek güzel," dedi Kevin bir süre sonra sessizce. "Biliyorsun, değil mi?" Yüzü gölgede kalmıştı; tek görebildiğim, yorganın üzerinde duran elleriydi, bir başparmağı dalgın dalgın eklemine ovuşturuyordu. "Sen de," dedim. "İyi görünüyorsun iyi görünüyorsun. Benden daha iri olduğuna inanamıyorum."

Bir kahkaha attı. "Yine de seninle dövüşmek istemem."

Ben de güldüm. "Haklısın. Bu aralar silahsız dövüşte uzmanım." "Ciddi misin?"

"Hayır. Ben evrak işlerinde ve başımı beladan kurtarmada uzmanım."

Kevin beni görebilmek için yanına döndü ve kolunu başının altına koydu. "Sana bir şey sorabilir miyim? Neden Muhafızlar?"

Benim gibi polisler, senin geldiğin yere asla atanmamanın sebebidir. Teknik olarak konuşmak gerekirse, benimle birlikte büyüyen herkes, bir şekilde, kötü oldukları için değil, insanların geçimini bu şekilde sağladıkları için, muhtemelen küçük suçlular idi. Yerin yarısı işsizlik maaşı alıyordu ve hepsi de, özellikle okul yılı başlarken ve çocukların kitap ve üniformaya ihtiyacı olduğunda, karaborsa işleri yapıyordu. Kevin ve Jackie bir kış bronşit olduğunda, Carmel çalıştığı Dunne's'tan eve et getirerek onların güçlenmelerini sağladı; kimse ona bunu nasıl ödediğini sormadı. Yedi yaşına geldiğimde, annemin akşam yemeği pişirebilmesi için gaz sayacını nasıl oynatacağımı biliyordum. Sıradan bir kariyer danışmanı beni bir subay aday olarak görmezdi. "Kulağa heyecan verici geliyordu," dedim. "Bu kadar basit. Bir şeyler yapma şansı için para almak; hoş olmayan ne var ki?"

"Öyle mi?"

Heyecan verici

mi?" "Bazen."

Kevin beni izliyor, bekliyordu. "Babam çılgına döndü," dedi sonunda. "Jackie bize söylediğinde."

Babam sıvacı olarak çalışmaya başlamıştı, ama biz doğduğumuzda tam zamanlı bir alkolik olmuştu ve kamyonların arkasından düşen eşyaları toplayarak ek iş yapıyordu. Sanırım benim fahişe olmamı tercih ederdi. "Evet, tamam," dedim. "Bu sadece üstüne konan krema. Şimdi sen bana bir şey söyle. Ben gittikten sonraki gün ne oldu?"

Kevin sırt üstü yattı ve kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Jackie'ye hiç sormadın mı?"

"Jackie dokuz yaşındaydı. Neyi hatırladığını, neyi hayal ettiğini tam olarak bilmiyor. Beyaz önlüklü bir doktorun Bayan Daly'yi götürdüğünü falan söylüyor."

"Doktor falan yoktu," dedi Kevin. "En azından ben görmedim."

Tavana bakıyordu. Pencereden giren lamba ışığı, gözlerini karanlık su gibi parlatıyordu. "Rosie'yi hatırlıyorum," dedi. "Sadece bir çocuk olduğumu biliyorum, ama... Çok net hatırlıyorum, anlıyor musun? Saçları, gülüşü, yürüyüşü... Rosie çok sevimliydi."

"Öyleydi," dedim. O zamanlar Dublin her yeri kahverengi, gri ve bejdi, ama Rosie bir düzine parlak renkten oluşuyordu: beline kadar uzanan bakır rengi bukleler, ışığa tutulan yeşil cam parçaları gibi gözler, kırmızı dudaklar, beyaz ten ve altın rengi çiller. Liberties'in yarısı Rosie Daly'den hoşlanıyordu ve onu daha da çekici kılan şey, bunun umurunda olmamasıydı; bunların hiçbirini onu özel biri olduğunu düşündürmüyordu. Baş döndüren kıvrımları vardı ve bunları yamalı kot pantolonunu giydiği kadar rahat giyiyordu.

Sana Rosie'yi göstereyim, rahibeler kızlara, vücutlarının lağım çukurları ile banka kasaları arasında bir şey olduğunu ve erkeklerin pis küçük hırsızlar olduğunu ikna ettikleri zamanları. On iki yaşında olduğumuz bir yaz akşamı, birbirimize aşık olduğumuzu fark etmeden önce, ikimiz "seninkini göster, ben de seninkini göstereyim" oynadık. O zamana kadar çıplak bir kadın görmeye en yakın olduğum an, siyah beyaz bir dekolte görmüştüydüm, sonra Rosie kıyafetlerini sanki ona engel oluyormuş gibi bir köşeye attı ve 16 numaralı odanın loş ışığında, avuçları yukarıda, parlak, gülerek, neredeyse dokunacak kadar yakın bir mesafede döndü. Bu düşünce hala nefesimi kesiyor. Onunla ne yapmak istediğimi bilecek kadar genç değildim; dünyada hiçbir şey bilmiyordum, Mona Lisa'nın Büyük Kanyon'da

Kutsal Kase'yi bir elinde, kazanan Loto biletini diğerk elinde tutan Mona Lisa'nın bile bu kadar güzel olamayacağını biliyordum.

Kevin tavana doğru sessizce, "İlk başta bir şey olduğunu düşünmedik bile. Shay ve ben uyandığımızda senin orada olmadığını fark ettik, tabii ki, ama sadece bir yere çıktığını düşündük. Sonra kahvaltı yaparken Bayan Daly seni aramak için bağırarak içeri girdi. Senin orada olmadığını söylediğimizde, neredeyse kalp krizi geçirecekti. Rosie'nin eşyaları gitmişti ve Bayan Daly senin onunla kaçtığını ya da onu kaçırdığını haykırıyordu, ne dediğini anlamadım. Babam ona bağırmaya başladı ve annem komşular duymadan ikisini de susturmaya çalışıyordu..."

"Bol şans," dedim. Bayan Daly'nin deliliğı anneminkinden farklı ama en az onun kadar gürültülü.

"Evet, biliyorum, değil mi? Ve karşıdan başka birinin bağırdığını duyduk, bu yüzden Jackie ve ben dışarı baktık. Bay Daly, Rosie'nin eşyalarının geri kalanını pencereden dışarı atıyordu ve tüm sokak neler olduğunu görmek için dışarı çıkmıştı... Dürüst olmak gerekirse, bunun çok komik olduğunu düşündüm."

Gülümsüyordu. Ben de gülümsemeden edemedim. "Bunu izlemek için iyi para verirdim."

"Evet, neredeyse kavgaya dönüşecekti. Bayan Daly sana küçük dolandırıcı dedi, annem de Rosie'ye küçük sürtük dedi, anne kız birbirine benziyor. Bayan Daly çılgına döndü."

"Bak, ben paramı anneme yatırırdım. Ağırlık avantajı var."

"Onun bunu duymasına izin verme."

"Bayan Daly teslim olana kadar üzerine oturup kalabilirdi."

Karanlıkta, iki çocuk gibi, sessizce gülüyorduk. "Ama Bayan Daly silahlıydı," dedi Kevin. "O tırnaklar..."

"Hay sıçayım. Hâlâ var mı o tırnaklar?"

"Daha da uzamış. O bir insan... Bunlara ne denir?"

"Bahçe tırmağı mı?"

"Hayır! Ninja aletleri. Ninjutsu yıldızları." "Peki kim kazandı?"

"Annem, sayılır. Bayan Daly'yi merdivene itti ve kapıyı çarptı. Bayan Daly bağırdı, kapıyı tekmeledi falan, ama sonunda pes etti. Gidip Bay Daly ile Rosie'nin eşyaları hakkında tartışmaya başladı. İnsanlar neredeyse bilet satıyorlardı. *Dallas'tan* daha iyiydi."

Eski yatak odamızda, babam öksürük krizine girdi ve yatak duvardan sallandı. Donup kaldık ve dinledik. Uzun hırıltılarla nefesini geri aldı.

"Her neyse," dedi Kevin, sesini alçaltarak. "Olay böylece sona erdi. İki hafta kadar büyük bir dedikodu konusu oldu, sonra herkes az çok unuttu. Annem ve Bayan Daly birkaç yıl konuşmadılar; babam ve Bay Daly zaten hiç konuşmazlardı, yani büyük bir değişiklik olmadı. Annem, her Noel'de kart göndermediğinde sana laf atardı, ama..."

Ama o zamanlar seksenli yıllardı ve göç, babamın şirketi ve işsizlik maaşı ile birlikte üç ana kariyer yolundan biriydi. Annem en azından birimizin tek yön feribot bileti ile yola çıkacağını bekliyor olmalıydı. "Benim bir hendekte ölü bulaştığımı düşünmedi mi?"

Kevin burnunu çektirdi. "Hayır. Yaralanan kişi Francis olamazdı dedi. Polisi aramadık, kayıp ihbarında bulunmadık, ama bu... Umursamadığımızdan değil. Sadece düşündük ki..." Omuz silktiğinde yatak hareket etti.

"Rosie ve benim birlikte kaçtığımızı düşündük."

"Evet. Yani, ikinizin birbirinize deli gibi aşık olduğunuzu herkes biliyordu, değil mi? Ve Bay Daly'nin bu konuda ne düşündüğünü de herkes biliyordu. Öyleyse neden olmasın, anlıyor musun?"

"Evet," dedim. "Neden olmasın."

"Ayrıca not da vardı. Sanırım Bayan Daly'nin sinirini bozan şey buydu: Biri 16 numarada bir şeyler yapıyordu ve bu notu buldular. Rosie'den gibi. Jackie sana söyledi mi bilmiyorum..."

"Okudum," dedim.

Kevin başını bana çevirdi. "Evet? Gördün mü?" "Evet."

Bekledi; ben ayrıntıya girmedim. "Ne zaman... ? Yani oraya bırakmadan önce mi? Sana gösterdi mi?"

"Sonra. O gece geç saatlerde."

"Yani... ne? Senin için mi bıraktı? Ailesi için değil mi?"

"Ben de öyle düşündüm. O gece buluşacaktık, gelmedi, notu buldum. Benim için olduğunu düşündüm."

Sonunda onun ciddi olduğunu, çoktan gitmiş olduğu için gelemeyeceğini anladığımda, sırt çantamı taktım ve yürümeye başladım. Pazartesi sabahı, şafak sökmek üzereydi; kasaba buz gibiydi ve terk edilmişti, sadece ben, bir sokak süpürgesi ve buz gibi yarı karanlıkta evlerine giden birkaç yorgun gece vardiyası işçisi vardı. Trinity saati, ilk feribotun Dun Laoghaire'den ayrıldığını gösteriyordu.

Baggot Caddesi'nin dışında, bir grup kokuşmuş rockçıların, Keith Moon adında şaşı bir köpek ve etkileyici miktarda esrarla yaşadığı bir gecekondu mahallesinde buldum kendimi. Onları konserlerden tanıyordum; hepsi de başka birinin beni bir süre kalmam için davet ettiğini düşündüler. İçlerinden birinin Ranelagh'da bir dairede yaşayan kokusuz bir kız kardeşi vardı ve seni severse işsizlik maaşı için adresini kullanmana izin verirdi. Meğer beni çok sevmiş. Polis akademisine başvuru formuna onun adresini yazdığımda, bu neredeyse gerçek olmuştu. Kabul edildiğimde ve eğitim için Templemore'a gitmek zorunda kaldığımda rahatlamıştım. O, evlilikten bahsetmeye başlamıştı.

O kaltak Rosie, anlarsın ya; ben ona her sözüne inandım. Rosie asla oyun oynamazdı; ağzını açar ve acı verse bile sana doğrudan söylerdi. Onu sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Benimki gibi bir aileyle yaşadktan sonra, entrika çevirmeyen biri en ilgi çekici şeydi. O yüzden, *"Yemin ederim bir gün geri döneceğim"* dediğinde, ona yirmi iki yıl boyunca inandım. Kokuşmuş rockçının kız kardeşiyle yattığım, daha iyisini hak eden, enerjik, güzel, geçici kızlarla çıktığım, Olivia ile evli olduğum ve Dalkey'e aitmişim gibi davrandığım tüm o zaman boyunca, Rosie Daly'nin her kapıdan içeri girmesini bekledim.

"Peki şimdi?" diye sordu Kevin. "Bugünden sonra. Şimdi ne düşünüyorsun?" "Bana sorma," dedim. "Bu noktada, Rosie'nin kafasında neler döndüğünü

Rosie'nin kafasında neler döndüğünü gerçekten bilmiyorum."

Sessizce, "Shay onun öldüğünü düşünüyor, biliyorsun. Jackie de öyle," dedi. "Evet," dedim. "Görünüşe göre öyle düşünüyorlar."

Kevin'ın bir şey söylemek için hazırlanıyormuş gibi nefes aldığını duydum. Bir süre sonra nefesini tekrar bıraktı.

"Ne?" dedim.

Kafasını salladı. "Ne,

Kev?"

"Hiçbir

şey."

Bekledim.

"Sadece... Ah, bilmiyorum." Yatakta huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

"Shay senin gitmeni çok zor karşıladı."

"Çünkü çok iyi arkadaşlık, demek istiyorsun?"

"Sürekli kavga ettiğinizi biliyorum. Ama içten içe... Yani, siz hala kardeşsiniz, değil mi?"

Bu sadece bariz bir saçmalık değildi — ilk hatırladığım şey, Shay'in kulak zarımı kurşun kalemle delmeye çalışırken uyanmamdı — ama aynı zamanda Kevin'ın söyleyeceği şeyden dikkatimi dağıtmak için uydurduğu bariz bir

Kevin'ın söyleyeceği Şeyden dikkatimi dağıtmak için uydurduğu bir saçmalıktı. Neredeyse onu itecektim; hala bunu yapsaydım ne olacağını merak ediyorum. Oraya varmadan önce, koridor kapısı hafif, kasıtlı bir sesle kapandı: Shay içeri giriyordu.

Kevin ve ben hareketsizce yatıp dinledik. Yumuşak adımlar, dışarıdaki sahanlıkta bir saniye duraklama, sonra bir sonraki merdiven basamağına çıkma; başka bir kapının tıklaması; üstümüzde döşeme tahtalarının gıcırdaması.

"Kev" dedim.

Kevin uyuyormuş gibi yaptı. Bir süre sonra ağzı açıldı ve küçük hırıltı sesleri çıkarmaya başladı.

Shay'in dairesinde sessizce dolaŐması uzun sürdü. Ev sessizleŐtiđinde on beş dakika bekledim, dikkatlice oturdum — köşede parıldıyan İsa, benim gibileri tanıdığını belirten bir bakış attı — ve pencereden dışarı baktım. Yağmur başlamıştı. Faithful Place'deki tüm ışıklar snmŐtı, bir tanesi hariç, başımın üstünden kaldırım taşlarına ıslak sarı çizgiler atıyordu.

Uyku konusunda deve gibi bir yaklaşıмым var: Fırsat bulduğumda stok yaparım, ama başka bir şey yapmam gerekiyorsa uzun süre uykusuz kalabilirim. O gece pencerenin altındaki karanlık valizi seyrederek, Da'nın horlamasını dinleyerek ve kafamı toparlayarak ertesi güne hazırlandım.

Olasılıklar spagetti gibi birbirine karışmıştı, ama ikisi öne çıkıyordu. Biri aileme söylediğim, aynı eski temanın küçük bir varyasyonu olan cümleydi. Rosie tek başına uçmaya karar vermişti, bu yüzden valizi erken saklamıştı, böylece ailesi veya benim tarafımdan yakalanma ihtimali daha az olan hızlı bir kaçış yapabilecekti; valizi almaya ve notu bırakmaya geri döndüğünde, ben yolu izlediğim için arka bahçelerden geçmek zorunda kalmıştı. Bavulu duvarların üzerinden kaldırmak çok fazla gürültü çıkaracaktı, bu yüzden onu sakladığı yerde bırakıp bahçelerden aşağı doğru ilerleyerek yeni hayatına doğru yola çıktı.

Neredeyse işe yaradı. Her şeyi açıklıyordu, tek bir şey hariç: feribot biletleri. Rosie, şafak feribotunu kaçırıp bir iki gün ortadan kaybolmayı planlamış olsa bile, ben Stanley Kowalski modunda limana gelirim diye, biletiyle bir şeyler yapmaya çalışırdı: takas eder, satardı. O biletler bize bir haftalık maaşımızın büyük bir kısmına mal olmuştu. Başka seçeneği olmadığı sürece, onları şöminenin arkasında çürümeye bırakması imkansızdı.

Diğer olasılık ise Shay ve Jackie'nin, farklı çekicilik düzeyleriyle, denedikleri şeydi. Birisi Rosie'yi, ya Theory One'a giderken ya da benimle buluşmaya giderken durdurmuştu.

Teori Bir ile bir tür ateşkes yaptım. Hayatımın yarısından fazlası boyunca, zihnimde, çıkarmak için çok derinlere saplanmış bir mermi gibi, hoş bir köşeye yerleşmişti; dokunmadığım sürece, çoğunlukla keskin kenarlarını hissetmiyordum. Teori İki ise zihnimi tamamen açtı.

Cumartesi akşamıydı, Zero Hour'dan bir gün önce, Rosie Daly'yi son gördüğüm zamandı. İşe gidiyordum. Wiggy adında bir arkadaşım vardı, o bir otoparkta gece bekçisiydi ve Stevo adında bir arkadaşı vardı, o da bir gece kulübünde kapı görevlisiydi; Stevo bir gece izin almak istediğinde, Wiggy onun işini yapardı, ben de Wiggy'nin işini yapardım, herkes nakit olarak ödeme alır ve herkes mutlu olurdu.

Rosie, Imelda Tierney ve Mandy Cullen ile birlikte 4 numaralı binanın korkuluklarına yaslanmış, çiçek kokuları, kabarık saçlar ve parlak dudak parlatıcılarının oluşturduğu tatlı bir kahkaha baloncuğunun içinde Julie Nolan'ın aşağı inmesini bekliyordu. Soğuk bir akşamdı, sis havayı bulanıklaştırıyordu; Rosie ellerini kollarının içine sokmuş, onlara üflüyordu, Imelda ise ısınmak için yukarı aşağı zıplıyordu. Üç küçük çocuk yolun başındaki lamba direğinde sallanıyordu, Julie'nin penceresinden "Tainted Love" şarkısı yüksek sesle çalıyordu ve havada cumartesi gecesi heyecanı vardı, elma şarabı gibi köpüklü ve misk kokulu, baştan çıkarıcı. "Francis Mackey orada," dedi Mandy havaya doğru, diğer ikisini kaburgalarına dirsek atarak. "Şu saçları var ya. Kendini çok yakışıklı sanıyor, değil mi?"

"Selam kızlar," dedim, onlara gülümseyerek.

Mandy küçük ve esmerdi, kabarık bir saç ve bolca taşlanmış kot pantolonu vardı. Beni görmezden geldi. "O bir dondurma olsaydı, kendini yalayarak ölürdü," dedi diğerlerine.

"Ben başkası yalasın isterim," dedim, kaşlarımı oynatarak. Üçü de çığlık attı.

"Buraya gel, Frankie," diye seslendi Imelda, perma saçlarını sallayarak. "Mandy bilmek istiyor..."

Mandy çığlık attı ve Imelda'nın ağzını kapatmak için elini uzattı. Imelda kaçtı. "Mandy sana sormamı söyledi..."

"Kapa çeneni!"

Rosie gülüyordu. Imelda, Mandy'nin ellerini yakaladı ve uzak tuttu. "Kardeşinin sinemaya gidip film izlemek istemediğini sormamı söyledi."

O ve Rosie kıkırdamaya başladılar. Mandy ellerini yüzüne kapattı. "Imelda, seni vagon! Utandım!"

"Öyle olmalısın," dedim ona. "Çocuk kaçırıyorsun. O daha tıraş olmaya başladı, biliyor musun?"

Rosie ikiye katlanmıştı. "O olmasın! Kevin olmasın!"

"Shay'i kastediyor!" Imelda nefes nefeseydi. "Shay sinemaya gitmek ister mi..." Gülmekten sözünü bitiremedi. Mandy ciyakladı ve ellerinin arkasına saklandı.

"Sanmıyorum," dedim, üzülerek başımı sallayarak. Mackey erkekleri kadınlarla hiç sorun yaşamamıştı, ama Shay bambaşka bir sınıftaydı. Harekete geçecek yaşa geldiğimde, onu izleyerek, bir kız isterseniz onun koşarak geleceğini doğal kabul ediyordum. Rosie bir keresinde Shay'ın

bir kıza bakması yeterliydi, kızın sütyeni açılırdı. "Bence bizim Shay erkeklerden daha çok hoşlanıyor, anlarsın ya?"

Üçü yine çılgık attı. Tanrım, çıkarkenki kız gruplarını seviyorum, gökkuşağı renginde ve paketlenmiş hediyeler gibi mükemmeller; tek yapmak istediğin onları sıkıştırıp içlerinden birinin sana uygun olup olmadığını görmek. En iyisinin tamamen bana ait olduğunu bilmek, kendimi Steve McQueen gibi hissettirdi, sanki bir motosikletim olsaydı Rosie'yi arkama alıp çatıların üzerinden atlayabilirdim. Mandy, "Shay'e bunu söylediğini söyleyeceğim!" diye bağırdı.

Rosie gözlerimi yakaladı, küçük bir gizli bakışla: Mandy Shay'e bir şey söylediğinde, ikimiz deniz kadar uzakta olacaktık. "Söyle gitsin," dedim. "Sadece anneme söyleme. Ona nazıkçe söylememiz gerekecek."

"Mandy onu ikna edecek, değil mi?"

"Yemin ederim, Melda..."

3 numaralı dairenin kapısı açıldı ve Bay Daly çıktı. Pantolonunu çekip, kollarını kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı.

"İyi akşamlar, Bay Daly," dedim. Beni görmezden geldi.

Mandy ve Imelda doğrulup Rosie'ye yan bakış attılar. Rosie, "Julie'yi bekliyoruz," dedi.

"Harika," dedi Bay Daly. "Ben de sizinle birlikte bekleyeceğim." Gömlek cebinden ezilmiş bir sigara çıkardı ve dikkatlice düzeltmeye başladı. Mandy süveterinden bir parça tüy kopardı ve inceledi; Imelda eteğini düzeltti.

O gece Bay Daly bile beni mutlu etti, sadece pazartesi sabahı uyandığında yüzünün alacağı hali düşünmekle kalmadım. "Bu gece çok şık giyinmişsiniz Bay Daly. Siz de diskoya mı gidiyorsunuz?" dedim.

Çenesindeki bir kas seğirdi, ama kızları izlemeye devam etti. "Lanet olası Hitler," dedi Rosie, elini kot ceketinin ceplerine sokarak.

Imelda, "Julie'yi neyin alıkoyduğunu gidip bakalım, olur mu?" dedi. Rosie omuz silkti. "Olur."

"Hoşça kal Frankie," dedi Mandy, bana şımarık bir gülümsemeyle. "Shay'e benden selam söyle."

Rosie dönüp gitmek üzereyken, bir göz kapağı sarktı ve dudakları hafifçe büzüldü: bir göz kırpma ve bir öpücük. Sonra 4 numaralı evin merdivenlerini koşarak çıktı ve karanlık koridorda kayboldu, hayatımdan çıktı.

Yüzlerce gece, kokuşmuş rockçılar ve Keith Moon ile çevrili uyku tulumunda uyanık kaldım, o son beş dakikayı paramparça ederek

bir ipucu ararken. Aklımı kaçırdığımı sandım: orada bir şey olmalıydı, olmalıydı, ama takvimdeki tüm azizler üzerine yemin ederdim ki hiçbir şeyi kaçırmamıştım. Ve birdenbire, belki de deli değildim, belki de dünyanın en saf enayi insanı değildim; belki de sadece haklıydım. Çok ince bir çizgi var.

O notta benim için olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu, tek bir şey bile. Ben bunu doğal kabul etmiştim; sonuçta terk ettiği kişi bendim. Ama asıl planımız o gece birçok başka insanı terk etmektir. Not onun ailesi, kızları, tüm Faithful Place için olabilir.

Eski odamızda Da, boğulan bir su aygırı gibi ses çıkardı; Kevin uykusunda mırıldandı ve yuvarlandı, kolunu uzatıp ayak bileklerime vurdu. Yağmur düzelmiş ve şiddetini artırmıştı.

Dediğim gibi, beklenmedik darbelerden bir adım önde olmak için elimden geleni yapıyorum. En azından hafta sonunun geri kalanında, Rosie'nin Faithful Place'den canlı çıkamadığı varsayımıyla hareket etmek zorundaydım.

Sabah, Daly'leri valizi benim emin ellerime bırakmak istediklerini ve Muhafızları aramak istemediklerini ikna eder etmez, Imelda, Mandy ve Julie ile konuşmam gerekiyordu.

Annem saat yedi civarında kalktı; yağmurun sesinden, yataktan kalktığında yatağın yaylarının gıcırdandığını duydum. Mutfığa giderken, ön odanın kapısında uzun bir süre durdu, bana ve Kevin'a baktı, kim bilir ne düşündü. Gözlerimi kapalı tuttum. Sonunda burnunu çekerek, alaycı bir ses çıkardı ve yoluna devam etti.

Kahvaltı tam bir ziyafetti: yumurta, domuz pastırması, sosis, kanlı sosis, kızarmış ekmek, kızarmış domates. Bu açıkça bir tür mesajdı, ama bunun "*Gördün mü, sensiz de gayet iyi idare ediyoruz*" mu, "*Sen hak etmesen de senin için hala parmaklarımı kemiklerine kadar çalıştırıyorum*" mu, yoksa "*Bu yemekler sana kalp krizi geçirttiğinde ödeşmiş olacağız*" mı olduğunu anlayamadım. Kimse valizi bahsetmedi; görünüşe göre mutlu bir aile kahvaltısı yapıyoruz, bu benim için sorun değildi. Kevin ulaşabildiği her şeyi yedi ve masanın karşısından bana gizlice bakıyordu, sanki bir yabancıya bakan bir çocuk gibi; Da

Sessizce yedi, sadece ara sıra yeniden doldurulmasını istediğinde homurdandı. Bir gözüm penceredeydi ve anneme yöneldim.

Doğrudan sorular sadece suçluluk duygusu uyandırır: *Birdenbire Nolanlar hakkında bilgi almak istiyorsun, yirmi iki yıl boyunca hiçbirimize ne olduğu umurunda değildi*, tekrarlar. Annemin bilgi bankasına girmenin yolu, onaylamama yoludur. Önceki gece, 5 numaranın özellikle sevimli bir bebek pembesi tonunda boyandığını fark etmiştim, bu da bir iki kriz yaratmış olmalıydı. "5 numara güzelce boyanmış," dedim, ona karşı çıkması için bir şey vermek için.

Kevin bana şaşkın bir "sen deli misin" bakışı attı. "Teletubby kusmuş gibi görünüyor," dedi, kızarmış ekmek yerken.

Annemin dudakları kayboldu. "Yuppiler," dedi, sanki bir hastalıklmış gibi. "İkisi de IT sektöründe çalışıyorlar, ne demekse. Bana inanmayacaksın: bir au pair'leri var. Hiç böyle bir şey duydun mu? Rusya'dan ya da o ülkelerden gelen genç bir kız; adını telaffuz etmek için hayatımın geri kalanını harcamam gerek. Çocuk sadece bir yaşında, Tanrı onu korusun, ve bir hafta sonundan diğerine kadar annesini ya da babasını hiç görmüyor. Onu ne için istediklerini hiç anlamıyorum."

Uygun yerlerde şok olmuş gibi sesler çıkardım. "Halleys'ler nereye gitti, Bayan Mulligan?"

"Ev sahibi evi sattığında Halley ailesi Tallaght'a taşındı. Ben bu dairede beş çocuğunuzu büyüttüm ve bunun için hiçbir zaman au pair'e ihtiyacım olmadı. Bahse girerim o kadın doğum sırasında epidural anestezi yaptırmıştır." Annem tavaya bir yumurta daha attı.

Da sosislerinden başını kaldırdı. "Sence hangi yıldayız?" diye sordu bana. "Bayan Mulligan on beş yıl önce öldü. Kadın seksen dokuz yaşındaydı."

Bu, annemin epidural yuppielerden dikkatini dağıttı; annem ölümleri sever. "Buraya gel, başka kim öldü tahmin et." Kevin gözlerini devirdi.

"Kim?" diye sordum nazikçe.

"Bay Nolan. Hayatında bir gün bile hasta olmamıştı ve sonra ayın sırasında, komünüyondan dönerken aniden öldü. Kalp krizi geçirmiş. Ne dersin?"

Güzel, Bay Nolan: işte benim açılışım. "Bu çok kötü," dedim. "Tanrı onu huzur içinde yatırsın. Eskiden Julie Nolan ile takılırdım. Ona ne oldu?"

"Sligo," dedi annem, sanki Sibirya'ya gitmiş gibi kasvetli bir memnuniyetle. Şehitlerin payına düşen kızartmayı tabağına kaşıklayıp masamıza katıldı. Kalçası ağrımaya başlamıştı. "Fabrika taşındığında. Cenazeye geldi; solaryumdan yüzü fil kıcı gibi oldu. Şimdi nerede ayine gidiyorsun, Francis?"

Babam burnunu çekti. "Buraya buraya," dedim. "Mandy Cullen ne durumda, hâlâ buralarda mı? Shay'den hoşlanan küçük esmer kız?"

"Hepsi Shay'den hoşlanıyordu," dedi Kevin gülümseyerek. "Ben büyürken, Shay'e ulaşamayan kızlardan ders aldım."

Da, "Sizi küçük fahişe patronları" dedi. Sanırım bunu iyi anlamda söylemişti.

"Şimdi onun durumuna bakın," dedi Ma. "Mandy, New Street'ten hoş bir adamla evlendi, artık adı Mandy Brophy; iki çocukları ve bir arabaları var. Shay de öyle olabilirdi, eğer kıcını kaldırıp bir şeyler yapsaydı. Ve sen, genç adam" —çatalını Kevin'a doğrulttu— "kendine dikkat etmezsen, onunla aynı sonla karşılaşırın."

Kevin tabağına odaklandı. "Ben iyiyim."

"Er ya da geç yerleşmek zorunda kalacaksın. Sonsuza kadar mutlu olamazsın.

Şu anda kaç yaşındasın?"

Bu özel saldırının dışında bırakılmak biraz rahatsız ediciydi; ihmal edildiğimi hissettiğimden değil, ama Jackie'nin ağzı hakkında tekrar meraklanmaya başlamıştım. "Mandy hala buralarda mı yaşıyor? Bu arada ona uğramalıyım," diye sordum. "Hala Dokuz Numara'da," dedi annem hemen.

"B a y ve Bayan Cullen alt katta, Mandy ve ailesi diğer iki katta yaşıyor.

Böylece annesi ve babasına bakabiliyor. Mandy harika b i r kız. Her çarşamba annesini kemik tedavisi için kliniğe götürüyor ve cuma günleri de..."

İlk başta, yağmurun düzenli ritminde, Place'in yukarısında bir yerlerde hafif bir çatırtı duydum. Annemi dinlemeyi bıraktım. Birden fazla ayak sesi yaklaşıyordu; sesler. Bıçağımı ve çatalımı bırakıp hızla pencereye doğru gittim ("Francis Mackey, ne yapıyorsun sen?") ve bunca zaman geçmesine rağmen Nora Daly hala kız kardeşi gibi yürüyordu.

"Çöp torbası lazım" dedim.

"Sana pişirdiğim yemeği yemedin," dedi annem, bıçağını tabağıma doğrultarak. "Oraya otur ve yemeğini bitir."

"Sonra yerim. Çöp torbalarını nerede saklıyorsun?"

Annem tüm çenelerini içeri çekmiş, kavga etmeye hazırdı. "Bu günlerde nasıl bir hayat sürdüğünü bilmiyorum, ama benim evimde iyi yemekleri israf etmeyeceksin. Onu ye, sonra tekrar sorabilirsin."

"Anne, bunun için vaktim yok. Onlar Daly'ler." Çöp torbalarının durduğu çekmeceyi açtım: katlanmış dantelli kim bilir neyle doluydu.

"Çekmeceyi kapat! Sanki burada yaşıyormuşsun gibi davranıyorsun..."

Kevin, akıllı çocuk, başını eğmişti. "Daly'lerin senin çirkin suratını görmek isteyeceklerini de nereden çıkardın?" Da bilmek istedi. "Muhtemelen bunların hepsinin senin suçun olduğunu düşünüyorlardır."

"...Lord Muck gibi dolaşıyorsun..."

"Muhtemelen," diye onayladım, daha fazla çekmeceyi açarak, "ama yine de onlara o çantayı göstereceğim ve yağmur yağmasını istemiyorum. Nerede —" Tek bulabildiğim endüstriyel miktarda mobilya cilasıydı.

"*Diline dikkat et!* Kendini kızartma yemekten daha iyi sanıyorsun—"

Da, "Ayakkabılarımı alana kadar bekle, seninle geleceğim. Matt Daly'nin yüzünü görmek isterim" dedi.

Olivia da Holly'yi bununla tanıştırmamı istedi. "Hayır, teşekkürler," dedim. "Evde kahvaltıda ne yiyorsun? Havyar mı?"

"Frank," dedi Kevin, sabrının sınırına gelerek. "Lavabonun altında."

Dolabı açtım ve şükürler olsun ki, orada Kutsal Kase vardı: bir rulo çöp torbası. Bir tanesini kopardım ve ön odaya doğru yöneldim. Yolda Kevin'a, "Sen de gelmek ister misin?" diye sordum. Babam haklıydı, Daly'ler benim hayranım değildi, ama işler değişmedikçe, kimse Kevin'dan nefret etmiyordu.

Kevin sandalyesini geri itti. "Tanrıya şükür," dedi.

Ön odada, çöp torbasını bavulun etrafına olabildiğince nazıkçe sardım. "Tanrım," dedim. Annem hâlâ devam ediyordu ("Kevin Vincent Mackey! *Hemen* buraya gel ve..."). "Hatırladığımdan daha da deli darmadağın bir yer."

Kevin omuz silkti ve ceketini giydi. "Biz gittikten sonra sakinleşirler."

"Masadan kalkabileceğinizi söyledim mi? Francis! Kevin! Beni dinliyor musunuz?"

"Kapa çeneni," dedi Da, Ma'ya. "Burada yemek yemeye çalışıyorum."

Henüz sesini yükseltmemişti, ama sesi yine de çenemi sıkıştırdı ve Kevin'ın gözlerinin bir saniye için kapandığını gördüm. "Buradan gidelim

buradan gidelim," dedim. "Nora gitmeden onu yakalamak istiyorum."

Çantayı ön kollarımın üzerinde dengeleyerek, delilleri bozmamak için dikkatlice aşağıya indirdim. Kevin kapıları benim için tuttu. Sokak boştu; Daly'ler 3 numaraya girip kaybolmuşlardı. Rüzgâr yol boyunca eserek göğsüme çarptı, sanki kocaman bir el beni ilerlemeye cesaretlendiriyormuş gibi.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, ailem ve Daly ailesi birbirlerinden nefret ediyorlardı. Bunun nedenleri o kadar çoktu ki, bunu anlamaya çalışan bir yabancı için kan damarları patlayabilirdi. Rosie ile çıkmaya başladığımızda, neden bu fikrin Bay Daly'yi çileden çıkardığını anlamak için biraz araştırma yaptım, ama eminim ki sadece yüzeyi kazıdım. Bunun bir kısmı, Daly erkeklerinin Guinness'te çalışmasıyla ilgiliydi, bu da onları bizden bir adım önde tutuyordu: sağlam bir iş, iyi sosyal haklar, hayatta yükselme şansı. Rosie'nin babası akşam dersleri alıyordu, üretim hattından yükselmeyi planladığını söylüyordu. Jackie'den, şu sıralar bir tür süpervizörlük işi yaptığını ve ev sahibinden 3 numaralı evi satın aldıklarını öğrenmiştim. Ailem, Notions'lı insanları sevmezdi; Daly'ler ise işsiz, alkolik, boşa giden insanları sevmezdi. Anneme göre, kıskançlık da vardı — o bizi beşimizi kolayca doğurmuştu, Theresa Daly ise kocasına sadece iki kız çocuğu doğurmuş, erkek çocuğu olmamıştı — ama bu konuyu çok uzatırsanız, size Bayan Daly'nin düşüklerini anlatmaya başlardı.

Ma ve Bayan Daly çoğu zaman konuşuyorlardı; kadınlar birbirlerini yakın mesafeden nefret etmeyi tercih ederler, çünkü bu şekilde daha fazla etki elde ederler. Babam ve Bay Daly'nin iki kelime bile konuştuğunu hiç görmedim. İletişim kurdukları en yakın anlar — ve bunun iş sorunları ya da doğum kıskançlığıyla nasıl bir ilgisi olduğunu tam olarak bilmiyordum — yılda bir ya da iki kez, babam her zamankinden biraz daha sarhoş olarak eve geldiğinde ve bizim evin önünden geçip 3 numaraya doğru sendeleyerek yürüdüğünde olurdu. Yolda sallanır, parmaklıkları tekmeler ve Matt Daly'ye dışarı çıkıp bir erkek gibi onunla dövüşmesini haykırırdı, ta ki annem ve Shay — ya da annem o gece ofisleri temizliyorsa, Carmel, Shay ve ben — dışarı çıkıp onu eve dönmeye ikna edene kadar. Bütün sokağın dinlediğini, fısıldadığını ve eğlendiğini hissedebilirdiniz, ama Daly'ler asla

asla pencere açmaz, ışık yakmazlardı. En zor kısmı, babamı merdivenlerin virajından geçirmektir.

"İçeri girdiğimizde," dedim Kevin'a, yağmurda koşarak 3 numaralı kapıyı çaldığında, "konuşmayı sen yap."

Bu onu şaşırttı. "Ben mi? Neden ben?"

"Beni memnun et. Sadece bu şeyin nasıl ortaya çıktığını anlat. Gerisini ben hallederim."

Bundan pek memnun görünmüyordu, ama bizim Kev her zaman insanları memnun etmeye çalışırdı ve bana kendi kirli işimi kendim yapmamı söylemenin nazik bir yolunu bulamadan, kapı açıldı ve Bayan Daly bize baktı.

"Kevin," dedi. "Nasıl..." ve sonra beni tanıdı. Gözleri yuvarlaklaştı ve hıçkırık gibi bir ses çıkardı.

Ben nazikçe, "Bayan Daly, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bir dakika içeri girebilir miyiz?" dedim.

Elini göğsüne koymuştu. Kev tırnaklar konusunda haklıydı. "Ben..."

Her polis, kararsız birini geçip kapıdan içeri girmeyi bilir. "Bunu yağmurdan koruyabilirsem," dedim, çantayı onun etrafında çevirerek. "Bence sizin ve Bay Daly'nin buna bir göz atması önemli."

Kevin rahatsız bir şekilde arkamdan geldi. Bayan Daly gözlerini bizden ayırmadan merdivenlerden "Matt!" diye bağırdı.

"Anne?" Nora ön odadan çıktı, büyümüş ve bunu gösteren bir elbise giymişti. "Kim... Tanrım. *Francis*?"

"Bizzat kendisi. Merhaba Nora."

"Aman Tanrım," dedi Nora. Sonra gözleri omzumun üzerinden merdivenlere kayd.

Bay Daly'yi hırkalı Schwarzenegger olarak hatırlıyordum, ama o orta boydan biraz kısaydı, sırtı düz, saçları kısa kesilmiş, çenesi inatçı bir adamdı. Beni incelerken çenesi sıkılaştı, acele etmiyordu. Sonra bana "Sana söyleyecek hiçbir şeyimiz yok" dedi.

Gözlerimi Kevin'a çevirdim. "Bay Daly," dedi hızlıca, "size gerçekten, gerçekten bir şey göstermemiz gerekiyor."

"Bize istediğinizi gösterebilirsiniz. Kardeşiniz evimden çıkmalı."

"Hayır, biliyorum, o da gelmezdi, ama başka seçeneğimiz yoktu, yemin ederim. Bu önemli. Cidden. Yapmasak olmaz mı... Lütfen?"

Ayaklarını sürüyerek ve gözlerinden sarkan saçlarını iterek, utanmış, beceriksiz ve acil bir şekilde davranarak mükemmeldi; onu kovmak, büyük, tüylü bir çoban köpeğini kovmak gibi olurdu. Çocuğun satış işinde olması şaşırtıcı değildi. "Sizi rahatsız etmeyiz," diye ekledi alçakgönüllülükle, "sadece başka ne yapacağımızı bilmiyoruz. Sadece beş dakika?"

Bir süre sonra, Bay Daly sert ve isteksiz bir şekilde başını salladı. Acil durumlarda arabamın arkasında taşıyabileceğim ve çıkarabileceğim şişirilebilir bir Kevin bebeği için iyi para öderdim.

Bizi ön odaya götürdüler, bu oda anneminkinden daha boş ve daha aydınlıktı: düz bej halı, duvar kağıdı yerine krem rengi boya, duvarda çerçeveli bir John Paul II resmi ve eski bir sendika poster, ortalıkta dantel örtü ya da alçı ördek yoktu. Hepimiz çocukken birbirimizin evlerine girip çıkarken bile, o odaya hiç girmedim. Uzun zamandır oraya davet edilmek istiyordum, yeterince iyi olmadığınız söylendiğinde bir şeyi arzuladığınız o sıcak, şiddetli şekilde. Durumun böyle olacağını hayal etmemiştim. Benim hayalimde, kolumu Rosie'nin omzuna atmıştım ve onun parmağında bir yüzük, sırtında pahalı bir palto, karnında bir bebek ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Nora bizi kahve masasının etrafına oturttu; çay ve bisküvi almayı düşündüğünü, sonra da bir kez daha düşündüğünü gördüm. Bavulu masanın üzerine koydum, eldivenlerimi giyerken büyük bir telaş yaptım — Bay Daly muhtemelen cemaatte Mackey'den ziyade bir polisi oturma odasında görmek isteyen tek kişiydi — ve çöp torbasını çıkardım. "Bunu daha önce gören var mı?" diye sordum.

Bir saniye sessizlik oldu. Sonra Bayan Daly nefes nefese inleyerek bir ses çıkardı ve çantayı kapmak için uzandı. Ben zamanında elimi uzattım. "Ona dokunmamanızı rica etmek zorundayım."

Bay Daly sert bir şekilde "Nerede..." dedi ve dişlerinin arasından nefes aldı. "Onu nereden buldunuz?"

"Tanıdınız mı?" diye sordum.

"Bu benim," dedi Bayan Daly, yumruklarını sıkarak. "Bunu balayımızda getirmiştim."

"Onu nereden aldın?" diye daha yüksek sesle sordu Bay Daly. Yüzü sağlıklı bir kırmızıya dönüyordu.

Kevin'a kaşlarımı kaldırarak baktım. Her şeyi göz önünde bulundurursak, hikayeyi oldukça iyi anlattı: inşaatçılar, doğum belgesi, telefon görüşmeleri. Bir hostesin can yeleklerini gösterdiği gibi, açıklamak için çeşitli eşyaları kaldırdım ve Daly'leri izledim.

Ben ayrıldığımda Nora on üç ya da on dört yaşındaydı, omuzları kambur, kıvrıkcık saçlı, erken gelişen ve bundan hiç de mutlu görünmeyen bir çocuktü. Sonunda her şey onun için iyi sonuçlandı: Rosie gibi göz alıcı bir vücuda sahipti, kenarları yumuşamış olsa da hala çekiciydi, kızların kendilerini aç bırakarak sıfır beden ve sürekli huysuzluğa ulaştığı günümüzde artık göremeyeceğiniz türden bir vücut. Rosie'den bir iki santim daha kısaydı ve rengi çok daha az çarpıcıydı — koyu kahverengi saçlar, gri gözler — ama benzerlik vardı; yüzüne tam baktığınızda değil, gözünüzün ucuyla hızlıca baktığınızda. Bu, omuzlarının açısı ve boynunun kavisiyle, dinleme şekliyle ilgili, somut olmayan bir şeydi: tamamen hareketsiz, bir eli diğer dirseğini kavrayarak, gözleri Kevin'a sabitlenmiş. Çok az insan hareketsiz oturup dinleyebilir. Rosie bu konuda kraliçeydi.

Bayan Daly de değişmişti, ama iyi yönde değil. Onu, merdivenlerinde sigara içen, kalçalarını korkuluğa dayayan ve biz erkekleri utandırmak ve boğuk kahkahasından kaçmak için çift anlamlı sözler söyleyen, enerjik haliyle hatırlıyorum. Rosie'nin ayrılması ya da sadece yirmi iki yıllık hayatı ve Bay Daly, onu bitkin düşürmüştü: sırtı kamburlaşmış, yüzü gözlerinin çevresinde çökmüş ve genel olarak Xanax milkshake'e ihtiyacı olan bir havası vardı. Beni etkileyen, gençken ve o yaşlıyken Bayan Daly'de özlediğim şey şuydu: mavi göz farı, patlayıcı saçları ve hafif deliliği altında, o Rosie'nin bir kopyasıydı. Bu benzerliği fark ettiğimde, gözümün ucunda, bir hologram gibi bir an görünür, sonra kaybolur gibi, onu görmeden duramadım. Rosie'nin yıllar içinde annesine dönüşmüş olma ihtimali, bana yepyeni bir tüyler ürpertici his verdi.

Öte yandan, Bay Daly'yi ne kadar uzun süre izlersem, o kadar kendi özgür ruhlu haline benziyordu. Moda suçu niteliğindeki süveter yeleğinin birkaç düğmesi yeniden dikilmişti, kulak kılları düzgünce kesilmişti ve tıraşı yeniydi: önceki gece Nora'nın evine giderken tıraş bıçağını da yanına almış ve Nora onları eve götürmeden önce tıraş olmuş olmalıydı. Bayan Daly, ben valizi karıştırırken seğirip inleyerek elinin kenarını ısırdı, Nora ise birkaç kez derin nefes aldı, başını geriye attı, gözlerini kuvvetlice kırptı; Bay Daly'nin yüzü hiç değişmedi. Ben doğum belgesini kaldırdığımda yüzü gittikçe soldu ve yanağında bir kas seğirdi, ama hepsi o kadardı.

Kevin işini bitirip, doğru yapıp yapmadığını görmek için bana baktı. Rosie'nin paisley gömleğini tekrar çantaya katlayıp kapağını kapattım. Bir an

tam bir sessizlik oldu.

Sonra Bayan Daly, nefesi kesilmiş bir şekilde, "Ama bu, 16 numarada nasıl olabilir? Rosie onu *İngiltere*'ye kendisi getirmişti." dedi.

Sesindeki kesinlik kalbimin atışını hızlandırdı. "Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

Bana baktı. "O gittikten sonra yok oldu."

"İngiltere'ye gittiğini nereden biliyorsunuz?"

"Bize bir not bıraktı, elbette. Veda etmek için. Shaughnessy'nin gençleri ve Sallie Hearne'nin çocuklarından biri ertesi gün notu getirdi; onu 16 numarada bulmuşlar. Notta İngiltere'ye gittiği yazıyordu. İlk başta ikinizin... Bay Daly sert ve öfkeli bir hareketle kıpırdadı. Bayan Daly hızla gözlerini kırıştırdı ve konuşmayı kesti.

Farkında değilmiş gibi davrandım. "Sanırım herkes fark etti, evet," dedim rahat bir şekilde. "Ne zaman bizim birlikte olmadığımızı öğrendin?"

Kimse cevap vermediğinde Nora, "Uzun zaman önce. Belki on beş yıl önce, evlenmeden önceydi. Bir gün dükkanda Jackie'ye rastladım ve seninle yeniden iletişime geçmek istediğini, senin de Dublin'de olduğunu söyledi. Rosie'nin sensiz gittiğini söyledi" dedi. Gözleri benden valize, valizden bana kaydı ve hızla büyüdü. "Sence... Sence o nerede olabilir?"

"Henüz bir şey düşünmüyorum," dedim, en hoş resmi sesimle, sanki bu herhangi bir kayıp kızmış gibi. "Biraz daha bilgi edinene kadar düşünmüyorum. Gittiğinden beri ondan hiç haber aldın mı? Bir telefon, mektup, bir yerde ona rastlayan birinden bir mesaj?"

Bayan Daly, etkileyici bir şekilde şöyle dedi: "Tabii ki, o gittiğinde telefonumuz yoktu, bizi nasıl arayacaktı ki? Telefon bağlandığında, numarayı yazdım ve annenize, Jackie'ye ve Carmel'e gittim ve onlara dedim ki, buraya gelin, Francis'ten haber alırsanız, ona bu numarayı verin ve Rosie'ye bizi aramasını söyleyin, Noel'de sadece bir dakikalığına olsa bile... Ama tabii, seninle olmadığını duyduğumda aramayacağını anladım, sonuçta numarası yok, değil mi? Yazabilir, ama Rosie, tabii, her şeyi kendi zamanında yapardı. Ama Şubat'ta altmış beşinci yaş günüm var ve o gün için kart gönderecek, bunu kaçırmaz..."

Sesi gittikçe yükseliyor ve hızlanıyordu, sesinde kırılgan bir ton vardı. Bay Daly elini uzattı ve bir anlığına onun elini sıktı, o da dudaklarını ısırды

Kevin, kanepenin minderleri arasına sızıp kaybolmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Nora sessizce, "Hayır. Tek kelime bile etmedik. İlk başta sadece düşündük ki..." Babasına hızlıca baktı: Rosie'nin benimle kaçtığı için ilişkilerinin koptuğunu kabul ettiğini düşünmüştü. "Senin onunla olmadığını duyduğumuzda bile. Her zaman onun İngiltere'de olduğunu düşündük." Bayan Daly başını geriye eğdi ve gözyaşını sildi.

Demek öyle olacaktı: hızlı bir çıkış yok, aileme el sallayıp veda etmek, dün akşamı zihnimden silip benim normal olarak kabul ettiğim hayata dönmek yoktu. Nora'yı kandırıp Rosie'nin telefon numarasını ondan öğrenme şansı da yoktu. Bay Daly, hiçbirimize bakmadan ağır bir sesle, "Polisi aramak zorundayız," dedi.

Şüpheli bakışımı neredeyse gizledim. "Doğru. Evet, yapabilirsiniz. Ailemin ilk tepkisi de buydu, ama bu yolu gerçekten seçmek isteyip istemediğinize sizin karar vermeniz gerektiğini düşündüm."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Neden gitmeyelim ki?"

İç geçirdim ve saçlarımı elime aldım. "Bakın," dedim. "Polislerin bu olaya hak ettiği önemi vereceğini söylemek isterdim, ama söyleyemem. İdeal olarak, başlangıç olarak parmak izleri ve kan için test edilmesini isterdim" — Bayan Daly elleriyle korkunç bir gıcırtı sesi çıkardı — "ama bunun gerçekleşmesi için önce bir dava numarası verilmesi, davanın bir dedektife atanması ve dedektifin test talebinde bulunması gerekir. Şu anda size söyleyebilirim ki, bu olmayacak. Kimse, başlangıçta suç bile olmayabilecek bir şeye değerli kaynaklarını harcamayacaktır. Kayıp Kişiler, Çözülmemiş Davalar ve Genel Birim, sıkılana, vazgeçene ve bir yerlerde bir bodrumda dosyaya koyana kadar birkaç ay boyunca bu davayı birbirlerine atıp tutacaklar. Buna hazırlıklı olmalısınız."

Nora sordu: "Peki ya sen? Sen talepte bulunamaz mısın?"

Üzülerek başımı salladım. "Resmi olarak hayır. Ne kadar zorlarsan zorla, bu kesinlikle benim ekibimin ilgileneyeceği bir konu değil. Bir kez sisteme girerse, benim yapabileceğim bir şey yok."

"Ama," dedi Nora. Daha dik oturmuş, uyanık bir şekilde beni izliyordu. "Sisteme girilmemiş olsaydı, yani sadece sen olsaydın. Yapabilir miydin... bir yolu yok mu...?"

"Gizlice birkaç iyilik isteyecek misin?" Kaşlarımı kaldırdım ve bunun üzerinde düşündüm. "Peki. Sanırım yapılabilir. Ama hepiniz bunun istediğiniz şey olduğundan emin olmalısınız"

bunu istediğinizden emin olmanız gerekir."

"Ben istiyorum," dedi Nora, hiç tereddüt etmeden. Rosie gibi hızlı karar veren biriydi. "Bunu bizim için yaparsan, Francis; yapabilirsen. Lütfen."

Bayan Daly başını salladı, kolundan bir mendil çıkardı ve burnunu sildi. "Sonuçta İngiltere'de olmayabilir mi? Olmayabilir mi?"

Bana yalvarıyordu. Sesindeki ton acı veriyordu; Kevin irkildi. "Olabilir," dedim nazıkçe, "evet. Bu konuyu bana bırakmak isterseniz, sanırım bunu da kontrol edebilirim."

"Ah, Tanrım," dedi Bayan Daly, fısıltıyla. "Ah, Tanrım..."

"Bay Daly?" diye sordum.

Uzun bir sessizlik oldu. Bay Daly, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş, bavulu izliyordu, sanki beni duymamış gibi.

Sonunda bana, "Senden hoşlanmıyorum. Ne senden ne de aileden. Rol yapmanın anlamı yok," dedi.

"Evet," dedim. "Bunu fark ettim. Ama ben Mackey ailesi olarak burada değilim. Kızınızı bulmanıza yardımcı olabilecek bir polis memuru olarak buradayım."

"Gizlice, masanın altında, arka kapıdan. İnsanlar değişmez." "Görünüşe göre öyle," dedim, ona sönük bir gülümsemeyle. "Ama koşullar değişir. Bu sefer aynı taraftayız." "Öyle mi?"

"Öyle olmasını umsan iyi olur," dedim, "çünkü ben elindeki en iyisiyim. Kabul et ya da bırak."

Gözleri benimkilere dikildi, uzun uzun baktı. Sırtımı dik tuttum ve veli toplantılarında yaptığım gibi saygılı bir ifade takındım. Sonunda keskin bir hareketle başını salladı ve pek de nazik olmayan bir şekilde "Yapın. Elinizden geleni yapın. Lütfen" dedi.

"Tamam," dedim ve not defterimi çıkardım. "Rosie'nin ayrılışını anlatmanızı istiyorum. Bir gün öncesinden başlayın. Lütfen olabildiğince ayrıntılı anlatın."

Çocuğunu kaybetmiş her aile gibi, onlar da bunu ezbere biliyorlardı. Bir keresinde bir anne, oğlunun aşırı dozda ilaç almadan önceki sabah hangi bardaktan içtiğini bana göstermişti. Advent'in bir Pazar sabahıydı, hava soğuktu, gökyüzü gri-beyazdı ve nefesler sis gibi havada asılı kalıyordu. Rosie önceki gece erken gelmişti, bu yüzden cumartesi gecesi geç saatlere kadar dışarıda kaldığı zamanlarda yaptığı gibi uyuyup öğlen ayinine gitmek yerine, ailenin geri kalanıyla birlikte saat dokuzdaki ayine gitmişti. Eve gelip kızartma yapmışlardı.

kahvaltı — o zamanlar, Kutsal Komünyon'dan önce yemek yemek, bir sonraki günah çıkarmada bir dizi Hail Mary duası okumak anlamına geliyordu. Rosie ütü yaparken annesi bulaşıkları yıkıyordu ve ikisi Noel yemeği için jambonu ne zaman alacaklarını tartışıyorlardı; yemek yemeyi planlamadığı bir yemek hakkında sakın sakın konuşması ve sadece ona ve bana ait olacak bir Noel hayal etmesi düşüncesi bir an nefesimi kesti. Öğleden biraz önce kızlar, Pazar yemeği için büyükanneleri Daly'yi almak üzere New Street'e yürüdüler, ardından hep birlikte bir süre televizyon izlediler — bu da Daly'leri biz köylülerden bir adım öteye taşıyan bir başka şeydi: kendi televizyonları vardı. Tersine snobluk her zaman eğlencelidir; neredeyse varlığını unuttuğum ince nüansları yeniden keşfediyordum.

Günün geri kalanı daha da boş geçti. Kızlar büyükannelerini eve bıraktılar, Nora birkaç arkadaşıyla takılmak için dışarı çıktı ve Rosie odasına gidip kitap okumaya, ya da muhtemelen valizini toplamaya, o notu yazmaya ya da yatağının kenarına oturup derin nefesler almaya başladı. Çay, biraz daha ev işi, biraz daha televizyon, Nora'ya matematik ödevinde yardım etmek; o gün hiçbir yerde Rosie'nin bir şeyler çevirdiğine dair tek bir işaret bile yoktu. "Bir melek," dedi Bay Daly somurtkan bir şekilde. "Bütün hafta boyunca bir melek gibiydi. Anlamalıydım."

Nora saat on buçuk civarında yatmış, ailenin geri kalanı ise on birden biraz sonra yatmıştı — Rosie ve babası sabah işe gitmek için erken kalkmak zorundaydı. İki kız arka yatak odasını paylaşıyordu, diğer yatak odası ise anne babalarının odasıydı; Daly ailesi için çekyat yoktu, çok teşekkürler. Nora, Rosie'nin pijamalarını giyerken çıkardığı hışırtı sesini ve yatağa girerken fısıldadığı "İyi geceler"i hatırlıyordu, sonra da hiçbir şey. Rosie'nin yataktan kalktığını, giyindiğini, odadan ya da daireden çıktığını duymamıştı. "O zamanlar ölü gibi uyurdum," dedi savunmacı bir tavırla, sanki bu konuda çok eleştirilmiş gibi. "Ben bir ergendim, onların nasıl olduklarını bilirsiniz..." Sabah, Bayan Daly kızları uyandırmaya gittiğinde Rosie yoktu.

İlk başta endişelenmediler, karşıdaki ailem de endişelenmemişti. Bay Daly'nin düşüncesiz modern gençlere karşı biraz küstah davrandığını hissettim, ama hepsi o kadardı. 80'lerin Dublin'iydi, evler kadar güvenliydi; onun erken çıkıp bir şeyler yapmaya gittiğini, belki de kızlarla gizemli bir kız meselesi için buluştuğunu düşündüler. Sonra, Rosie kahvaltıyı kaçırdığı sırada, Shaughnessy kardeşler ve Barry Hearne notla birlikte ortaya çıktılar.

Üçünün soğuk bir Pazartesi sabahı erkenden 16 numarada ne yaptıkları belli değildi, ama ben esrar ya da porno olduğunu iddia ederdim — bir önceki yıl İngiltere'ye gitmiş birinin kuzeni tarafından kaçırılmış birkaç değerli dergi dolaşıyordu. Her halükarda, o anda ortalık cehenneme dönmüştü. Daly'lerin anlatımı Kevin'inkinden biraz daha az canlıydı — bize kendi versiyonlarını anlatırken bir iki kez gözleri yana kayarak benimkine takıldı — ama genel hatları aynıydı.

Ben de başımı salladım. "O nerede saklanıyordu?"

"Kızların odasında," dedi Bayan Daly, parmak eklemlerine bakarak. "Rosie yedek kıyafetlerini, eski oyuncaklarını ve diğer eşyalarını orada saklıyordu. O zamanlar gömme dolaplarımız yoktu, tabii ki, kimsenin yoktu..."

"Geriye dönün. Onu en son ne zaman gördüğünüzü hatırlayan var mı?"

Kimse hatırlamıyordu. Nora, "Aylar önce olabilir. Onu yatağının altında saklıyordu; sadece bir şey almak için çıkardığında görebiliyordum" dedi.

"Peki içindeki eşyalar? Rosie'nin en son ne zaman o eşyaları kullandığını hatırlıyor musunuz? O kasetleri çaldığını, o kıyafetleri giydiğini?"

Sessizlik. Sonra Nora sırtını dikleştirdi ve sesini biraz yükselterek şöyle dedi: "Walkman. Perşembe günü, gitmeden üç gün önce gördüm. Okuldan eve geldiğimde, yatağının yanındaki dolaptan çıkarır, o işten dönene kadar kasetlerini dinlerdim. Beni yakalarsa kulağıma bir tokat atardı, ama buna değdi, en iyi müzikler onda vardı..."

"Perşembe günü gördüğünden neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü onu o gün ödünç alırdım. Perşembe ve cuma günleri Rosie, Imelda Tierney ile birlikte işe gidip gelirdi. Imelda'yı hatırlıyor musun? O da Rosie ile birlikte fabrikada dikiş yapardı. Bu yüzden Walkman'i yanına almazdı. Haftanın geri kalanında Imelda'nın vardiyası farklıydı, bu yüzden Rosie tek başına yürürdü ve Walkman'i dinlemek için yanına alırdı."

"Yani onu Perşembe veya Cuma günü görmüş olabilirsiniz."

Nora başını salladı. "Cuma günleri okuldan sonra bir grup olarak sinemaya giderdik. O Cuma günü de gittim. Hatırlıyorum çünkü..." Yüzü kızardı, sustu ve babasına yan gözle baktı.

Bay Daly kesin bir şekilde, "Hatırlıyor çünkü Rosie kaçtıktan sonra, Nora'yı tekrar dışarı çıkarmam uzun zaman aldı. Fazla gevşek davrandığımız için birini kaybetmiştik. Diğerini de riske atmayacaktım" dedi.

"Haklısınız," dedim, sanki bu tamamen mantıklıymış gibi başımı sallayarak. "Ve hiçbiriniz Perşembe öğleden sonra bu eşyaları gördüğünüzü hatırlamıyor musunuz?"

Herkes başını salladı. Rosie Perşembe öğleden sonraya kadar valizini hazırlamamışsa, özellikle babasının Doberman eğilimleri göz önüne alındığında, o valizi kendisi saklamak için çok az zamanı kalmıştı. Saklayan kişinin başka biri olma ihtimali, çok az da olsa, artmaya başlamıştı.

"Onun etrafında dolaşan, ona sorun çıkaran biri fark ettiniz mi? Sizi endişelendiren biri var mıydı?"

Bay Daly'nin gözleri, "*Senin dışında mı?*" der gibi bakıyordu, ama bunu söylemedi. Sakin bir sesle, "Onu rahatsız eden birini fark etseydim, hallederdim." dedi.

"Kavga, sorun yaşadığı biri var mıydı?"

"Bize söylediği bir şey yoktu. Bu tür şeyleri siz bizden daha iyi bilirsiniz. O yaştaki kızların ebeveynlerine ne kadar çok şey anlattığını hepimiz biliyoruz."

"Son bir şey daha var" dedim. Ceketimin cebinden, bir fotoğrafı sığdıracak büyüklükte bir dizi zarf çıkardım ve üç tanesini dağıttım. "Bu kadını tanıyan var mı?"

Daly ailesi ellerinden geleni yaptı, ancak yüz watt'lık ampuller yanmadı, muhtemelen Fingerprint Fifi'nin Nebraska'dan bir lise cebir öğretmeni olması ve fotoğrafını internetten bulmamdan dolayı. Nereye gidersem, Fifi de oraya gelir. Fotoğrafının geniş beyaz bir kenarlığı var, bu sayede kenarlarından nazikçe tutmaya gerek kalmıyor. Ayrıca, o muhtemelen gezegendeki en sıradan insan olduğu için, onu tanımadığınızdan emin olmak için yakından bakmanız gerekecek, muhtemelen başparmaklarınızı ve işaret parmaklarınızı kullanarak. Kızım Fifi'ye birçok ince kimlik tespiti için minnettarım. Bugün, Dalys'lerin o valizde parmak izi bırakıp bırakmadığını bulmama yardım edecekti.

Bu konuda antenlerimi harekete geçiren şey, Rosie'nin sonuçta benimle buluşmaya gittiği ihtimalinin akıl almaz olmasıydı. Planımıza sadık kalmış olsaydı, benden kaçmak zorunda olmasaydı, benimle aynı yolu izlerdi: dairenin kapısından çıkıp merdivenlerden aşağı inip doğrudan Place'e giderdi. Ama ben bütün gece boyunca yolun her santimetresini mükemmel bir şekilde görebiliyordum ve o ön kapı hiç açılmamıştı.

O zamanlar, Daly ailesi 3 numaralı dairenin orta katında oturuyordu. En üst katta Harrison kardeşler vardı, üç yaşlı, kolayca heyecanlanan bekar kadınlar, onlar için alışveriş yaparsanız size ekmek ve şeker verirlerdi; bodrum katında

ise, kocasının gezici satıcı olduğunu söyleyen, üzgün, hasta küçük Veronica Crotty ve onun üzgün, hasta küçük çocuğu yaşıyordu. Başka bir deyişle, Rosie'yi buluşma yerimize giderken birisi durdurmuşsa, o kişi Kevin ve benim karşımda, kahve masasının diğer tarafında oturuyordu.

Daly ailesinin üç üyesi de gerçekten şok olmuş ve üzülmüş görünüyordu, ama bu durum birçok yönden yorumlanabilirdi. Nora zor bir yaşta iri bir çocuktı, Bayan Daly biraz deli gibiydi ve Bay Daly beş yıldızlı bir öfkeye, benimle beş yıldızlı bir soruna ve kaslara sahipti. Rosie de hafif bir kız değildi; babası Arnie olmayabilir, ama o evde onun cesedini ortadan kaldıracak kadar güçlü tek kişi oydu.

Bayan Daly, fotoğrafı endişeyle inceleyerek sordu: "Bu kim? Onu hiç görmedim. Sence Rosie'ye zarar vermiş olabilir mi? Bunun için çok küçük görünüyor, değil mi? Rosie güçlü bir kızdı, o asla..."

"Bence bununla hiçbir ilgisi yok," dedim ona dürüstçe, fotoğraf zarflarını alıp sırayla cebime geri koyarken. "Sadece her olasılığı araştırıyorum."

Nora, "Ama birinin ona zarar verdiğini düşünüyorsun," dedi.

"Bunu varsaymak için henüz çok erken," dedim. "Bazı araştırmalar yapacağım ve seni bilgilendireceğim. Başlangıç için yeterli bilgiye sahip olduğumu düşünüyorum. Zaman ayırdığın için teşekkürler." Kevin, sanki yaylı koltuktan kalkmış gibi yerinden sıçradı.

Elbiselerimi çıkardım ve vedalaşmak için ellerini sıktım. Telefon numaralarını sormadım – hoş geldin demenin bir anlamı yoktu – ve notun hala ellerinde olup olmadığını da sormadım. Onu tekrar göreceğimi düşünmek çenemi sıkıştırdı.

Bay Daly bizi kapıya kadar geçirdi. Kapıda aniden bana, "O hiç yazmadığında, onu engelleyen sen olduğunu düşündük," dedi.

Bu bir tür özür ya da son bir iğneleme olabilirdi. "Rosie, kimseyi istediği şeyi yapmasına engel olmasına izin vermezdi," dedim. "Bir bilgi alır almaz size geri döneceğim." Kapıyı arkamızdan kapattığında, kadınlardan birinin ağlamaya başladığını duydum.

Yağmur hafif bir sis haline gelmişti, ama bulutlar gittikçe yoğunlaşıyor ve koyulaşıyordu; daha fazlası yoldaydı. Annem ön odanın penceresine yapışmış, neredeyse kaşlarımı yakacak kadar meraklı bakışlar gönderiyordu. Benim ona baktığımı görünce, bir bez alıp camı öfkeyle temizlemeye başladı.

"Aferin," dedim Kevin'a. "Teşekkür ederim."

Bana hızlıca yan gözle baktı. "Bu çok tuhaftı."

Onun kendi ağabeyi, eskiden onun için dükkandan cips çalan ağabeyi, tam bir polis modundaydı. "Hiç belli olmadı," dedim ona onaylayarak. "Bir profesyonel gibi davrandın. Bu işte yeteneğin var, biliyor musun?"

Omuz silkti. "Şimdi ne yapacağız?"

"Matt Daly fikrini değiştirmeden bunu arabama koyacağım," dedim, çantayı bir kolumda dengeleyerek Ma'ya el sallayıp kocaman bir gülümsemeyle, "sonra da eskiden tanıdığım biriyle biraz sohbet edeceğim. Bu arada, sen de Ma ve Da'yı benim için idare et."

Kevin'ın gözleri dehşetle büyüdü. "Ah, Tanrım, hayır. Olmaz. Hâlâ kahvaltı yüzünden öfkeli olacak."

"Hadi ama Kev. Kendini topla ve takım için fedakarlık yap." "Takımmış, hadi oradan. Onu kızdıran sensin, şimdi de benim oraya gidip tüm suçu üstlenmemi mi istiyorsun?"

Saçları öfkeden dikilmişti. "Bingo," dedim. "Daly'leri rahatsız etmesini istemiyorum ve en azından hemen bu haberi yaymasını istemiyorum. Onun zarar vermeye başlamasından önce bir saat kadar zamana ihtiyacım var. Bana bunu sağlayabilir misin?"

"Eğer dışarı çıkmaya başlarsa ne yapacağım? Rugby taktiği mi uygulayayım?" "Telefon numaran ne?" Çocuklarımın ve Kev'e "Selam" yazan bir mesaj attım. "İşte," dedim. "Ma kaçarsa, bu mesaja cevap yaz, ben gelip onu rugby taktiği ile yere indiririm. Anlaştık mı?"

"Lanet olsun," diye mırıldandı Kevin, pencereye bakarak.

"Aferin," dedim, sırtını sıvazlayarak. "Sen bir savaşçısın. Bir saat sonra burada buluşalım, bu akşam sana birkaç bira ısmarlayayım, ne dersin?"

"Birkaç bardaktan fazlasına ihtiyacım olacak," dedi Kev kasvetli bir şekilde, omuzlarını dikleştirdi ve ateş mangasına doğru yola çıktı.

Bavulu arabamın bagajına güvenli bir şekilde sakladım, adresini tesadüfen bildiğim Teknik Büro'daki sevimli bir bayana götürmeye hazırdım. Saçları dağınık ve kaşları olmayan bir avuç on yaşındaki çocuk duvarın üzerine yaslanmış, arabaları inceleyip tel askıları düşünüyordı. Tek ihtiyacım olan, geri geldiğimde bavulun gitmiş olduğunu görmektir. Kıçımı bagaja dayadım, parmak izi Fifi zarflarımı etiketledim, bir sigara içtim ve durum tamamen netleşene ve onlar, kendilerini aramaya gelmeyecek birini vandalize etmek için oradan defolup gidene kadar ülkemizin geleceğini izledim.

Daly'lerin dairesi bizimkinin aynısıydı; cesedi saklayacak yer yoktu, en azından uzun vadede. Rosie o dairede ölmüş olsaydı, Daly'lerin iki seçeneği vardı. Bay Daly'nin ciddi bir cesarete sahip olduğunu varsayarsak, ki bunu göz ardı etmiyorum, onu bir şeye sararak ön kapıdan dışarı taşıyıp uzaklara götürebilirdi: nehre, terk edilmiş bir yere, Shay'in sevimli önerisi doğrultusunda domuz ahırlarına. Ancak, Liberties, Liberties olduğu için, birinin bunu görmesi, hatırlaması ve konuşması ihtimali yüksekti. Bay Daly bana kumar oynayan bir adam gibi gelmedi.

Kumar oynamayanların tercihi arka bahçeydi. Muhtemelen günümüzde bahçelerin yarısı çalılar, teraslar ve çeşitli ferforje süslemelerle süslenmiş olsa da, o zamanlar bakımsız ve dağınıktı: cılız çimler, kir, tahtalar, kırık mobilyalar ve tuhaf bir şekilde parçalanmış bisikletler. Tuvaleti kullanmak veya yazın çamaşır asmak dışında kimse oraya çıkmazdı; tüm hareket ön tarafta, sokakta olurdu. Hava soğuktu, ama zemini donduracak kadar soğuk değildi. Bir gece bir saat mezar kazmaya başlamak, belki ertesi gece bir saat daha bitirmek, üçüncü gece de doldurmak için bir saat daha. Kimse sizi fark etmezdi; bahçelerde aydınlatma yoktu, karanlık gecelerde tuvalete gitmek için bile el feneri gerekiyordu. Kimse sizi duymazdı; Harrison kardeşler sağırdı, Veronica Crotty'nin bodrumunun arka pencereleri ısıyı içeride tutmak için tahta ile kapatılmıştı, diğerlerinin pencereleri de Aralık soğuğuna karşı sıkıca kapatılmıştı. Gündüzleri ve işiniz bittiğinde mezarı oluklu sac levha, eski bir masa veya etrafta bulunan herhangi bir şeyle örtün. Kimse iki kez bakmazdı.

Arama emri olmadan o bahçeye giremezdim ve makul sebep olarak kabul edilebilecek bir şey olmadan da arama emri alamazdım.

Sigaramı attım ve Mandy Brophy ile konuşmak için Faithful Place'e geri döndüm.

Mandy, beni gördüğüne kesin ve açıkça sevinen ilk kişiydi. Çılgılığı neredeyse çatıyı uçuracaktı; annemin yine pencereye koşacağını biliyordum. "Francis Mackey! Tanrım, Meryem ve kutsal Aziz Joseph!" Üzerime atladı ve beni morluklar bırakacak kadar sıkı bir şekilde kucakladı. "Neredeyse kalp krizi geçirecektim; seni bu civarda tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim. Burada ne işin var?"

Bu günlerde anne figürüne bürünmüştü, saçları da buna uyumluydu, ama gamzeleri hala aynıydı. "Şu, bu," dedim, gülümseyerek. "Herkesin nasıl olduğunu görmek için iyi bir an gibi geldi."

"Sonunda geldin, tek söyleyebileceğim bu. İçeri gir. Hadi, siz" — iki koyu saçlı, iri gözlü küçük kız ön odanın zemininde uzanmışlardı — "yukarı çıkın ve odanızda oynayın, ben bu beyefendiyle konuşurken bana biraz huzur verin. Hadi!" Kızları elleriyle kovdu.

"Sana çok benziyorlar," dedim, onların arkasından başımı sallayarak.

"Onlar bir çift küçük vagon, öyle işte. Beni çok yoruyorlar, şaka yapmıyorum. Annem, küçükken onu defalarca üzdüğüm için bunun benim hak ettiğim ceza olduğunu söylüyor." Yarı giyinik bebekleri, şeker ambalajlarını ve kırık boya kalemlerini kanepeden attı. "Bana gel, duyduğuma göre şimdi Muhafızlar'dasın. Çok saygın bir pozisyona gelmişsin."

Kollarında oyuncaklarla bana gülümsüyordu, ama o siyah gözleri keskin ve dikkatliydi: beni sınıyordu. "Öyle sanırsın," dedim, başımı eğip ona en iyi kötü çocuk gülümsememi göstererek. "Sadece büyüdüm, hepsi bu. Senin gibi."

Omuz silkti. "Ben eskisi gibiyim, elbette. Etrafına bir bak."

"Ben de öyle. Adamı buradan çıkarabilirsin..."

"Ama adamı buradan çıkaramazsın." Gözleri bir saniye daha temkinli kaldı; sonra hızlıca başını salladı ve Bratz'ın ayağıyla kanepeyi işaret etti. "Şimdi oraya otur. Bir fincan çay içersin, değil mi?"

Ve ben kabul ettim. Geçmişinden daha güçlü bir şifre yoktur. "Ah, hayır. Kahvaltımı yeni yaptım."

Mandy oyuncakları pembe plastik oyuncak kutusuna attı ve kapağı kapattı. "Emin misin? O zaman konuşurken çamaşırları katlamamın sakıncası var mı? O iki küçük hanım geri gelip evi yine alt üst etmeden önce." Yanımdaki kanepeye oturdu ve çamaşır sepetini kendine yaklaştırdı. "Ger Brophy ile evlendiğimi duydun mu? Artık şef oldu. Ger her zaman yemeği severdi."

"Gordon Ramsay, değil mi?" dedim ve ona şeytani bir gülümseme attım. "Söylesene, sen cesursan diye spatulasını eve getiriyor mu?"

Mandy çığlık attı ve bileğime vurdu. "Seni pislik herif. Hiç değişmemişsin, değil mi? Ah, o Gordon Ramsay değil, havaalanının yanındaki yeni otellerden birinde çalışıyor. Çoğunlukla uçuşlarını kaçırarak aileler ve iş adamlarının, sevgililerini kimseye yakalanmayacakları bir yere götürmek için geldiğini söylüyor; kimse yemekleri umursamıyor. Bir sabah, yemin ederim, o kadar sıkılmıştı ki, ne olacağını görmek için kahvaltı kızartmalarına muz koydu. Kimse tek kelime bile etmedi."

"Onlar bunun nouvelle cuisine olduğunu düşünmüş olmalı. Ger'e tebrikler."

"Ne düşündüklerini bilmiyorum, ama hepsi yediler. Yumurta, sosis ve muz."

"Ger iyi bir adam. İkiniz de iyi iş çıkardınız," dedim.

Küçük pembe bir sweatshirt'ü çıtlatarak salladı. "Ah, tabii, o iyidir. Çok eğlencelidir. Zaten bu her zaman belliydi; anneme nişanlandığımızı söylediğimizde, bebek bezini giydiğimizden beri bunu beklediğini söyledi. Tıpkı... gibi." Hızlıca yukarı baktı. "Buradaki çoğu düğün gibi."

Eskiden, Mandy bu saatte o valizin tüm ayrıntılarını, kanlı spekülasyonlarla birlikte duymuş olurdu. Bozulmuş dedikodular ve Kevin'ın annemle yaptığı mükemmel iş, onun gergin ve dikkatli davranmamasını sağladı; sadece benim incinmiş duygularımı incitmemek için biraz nazikti. Kanepeye yaslanıp, bu anın tadını çıkardım. Dağınık evleri severim, kadınların ve çocukların her santimetresine izlerini bıraktıkları evleri: duvarlarda yapışkan parmak izleri, şömine rafında biblolar ve pastel renkli saç aksesuarları, çiçek kokusu ve ütü kokusu.

Bir süre sohbet ettik: onun ailesi, benim ailem, evlenen, çocuk sahibi olan, banliyöye taşınan veya ilginç sağlık sorunları yaşayan çeşitli komşular. Imelda hâlâ Hallows Lane'de, iki dakikalık yürüme mesafesindeydi, ama Mandy'nin ağzının köşelerindeki bir şey bana artık birbirlerini çok sık görmediklerini söyledi ve ben sormadım. Bunun yerine

onu güldürdüm: bir kadını güldürürsen, onu konuşturmanın yarısını başarmış olursun. Hâlâ aynı yuvarlak, coşkulu kahkahası vardı, içinden patlayarak çıkıyordu ve seni de güldürmek istiyordu.

On dakika kadar sonra Mandy, "Söylesene, Rosie'den hiç haber aldın mı?" diye sordu.

"Hiçbir şey duymadım," dedim, aynı rahatlıkla. "Ya sen?"

"Hiçbir şey. Düşündüm ki i . . ." Yine o bakış. "Düşündüm ki, belki vardır, hepsi bu."

"Biliyor muydun?" diye sordum.

Gözleri, yuvarladığı çoraplara bakıyordu, ama kirpikleri titriyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve Rosie yakındınız. Sana söylemiş olabilir diye düşündüm."

"Kaçtığınızı mı? Yoksa onun...?"

"İkisi de."

Omuz silkti. "Ah, Tanrım, Mandy," dedim, mizahi bir tonla. "Yirmi küsur yıl oldu. Sana söz veriyorum, kızlar birbirleriyle konuşuyor diye sinirlenmeyeceğim. Sadece merak ettim."

"Onun ayrılmayı düşündüğünü hiç bilmiyordum. Yemin ederim, hiç fikrim yoktu. Sana söylemeliyim Francis, ikinizin ayrıldığını duyduğumda çok şaşırdım. Kesinlikle evlenmiş ve altı çocuk sahibi olup, bu çılgın hayatına son vermiş olacağını düşünmüştüm."

"Demek birlikte ayrılmayı planladığınızı biliyordun." "Aynı gece ayrıldınız, tabii ki. Herkes anladı."

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Ayrılmak" dedin. Hala görüştüğümüzü biliyordun. Neredeyse iki yıldır bunu gizli tutuyorduk, en azından ben öyle sanıyordum.

Bir süre sonra Mandy bana alaycı bir ifadeyle baktı ve çorapları çamaşır sepetine attı. "Ukala. Bize içini döküyor falan değildi, tek kelime bile etmedi, ta ki... Sen ve Rosie, ayrılmadan bir hafta önce bir şeyler içmek için buluştunuz mu? Sanırım şehirde bir yerdeydi, değil mi?"

O'Neill's, Pearse Caddesi'ndeydi ve Rosie her iki elinde birer bardak bira ile masamıza dönerken tüm üniversiteli erkeklerin başları ona dönmüştü. O, tanıdığım tek bira içen kızdı ve her zaman kendi payına düşeni öderdi. "Evet," dedim. "Öyle yaptık."

"O yüzden oldu. Bak, babasına benimle ve Imelda ile çıkacağını söyledi, ama bize hiç söylemedi, böylece onu koruyabilirdik, anladın mı

? Dediğim gibi, seni çok gizli tutuyordu; biz hiçbir şey bilmiyorduk. Ama o gece ikimiz eve erken döndük ve Bay Daly pencereden dışarı bakıyordu ve Rosie olmadan eve girdiğimizi gördü. O geç saatlere kadar gelmedi." Mandy bana gülümsedi. "Konuşacak çok şeyiniz vardı herhalde, değil mi?"

"Evet," dedim. Trinity'nin duvarına yaslanarak ona iyi geceler öpücüğü verdim, ellerimi beline koyup onu kendime çektim.

"Bay Daly onu bekledi. Rosie ertesi gün, cumartesi günü, beni aradı ve onun *çılıgına* döndüğünü söyledi."

Ve yine kötü Bay Daly'ye geri döndük. "Eminim öyledir," dedim.

"Ben ve Imelda ona nerede olduğunu sorduk, ama söylemedi. Tek söylediği, babasının çok kızgın olduğu idi. Biz de seninle buluşmuş olabileceğini düşündük."

"Hep merak etmişimdir," dedim. "Matt Daly'nin bana karşı ne gibi bir garezi vardı?"

Mandy gözlerini kırptı. "Tanrım, hiç bilmiyorum. O ve senin eski sevgilin anlaşıyorlardı, belki de sebebi budur. Önemli mi ki? Artık buralarda değilsin, onu hiç görmüyorsun..."

"Rosie beni terk etti, Mandy. Beni birdenbire terk etti ve nedenini hiç bilemedim. Eğer bir açıklaması varsa, onu bilmek isterim. Durumu değiştirmek için yapabileceğim bir şey, herhangi bir şey var mıydı, bilmek isterim." Güçlü ama acı çeken bir tavır sergiledim ve Mandy'nin ağzı sempatiyle yumuşadı. "Ah, Francis... Rosie, onun ne düşündüğünü hiç umursamadı."

Seni düşündüm. Bunu biliyorsun.

"Belki de değil. Ama eğer bir şeyden endişeleniyorsa, benden bir şey saklıyorsa ya da birinden korkuyorsa... O, ona tam olarak ne kadar öfkelenirdi?"

Mandy şaşkın mı yoksa temkinli mi görünüyordu, anlayamadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bay Daly'nin öfkesi vardı," dedim. "Rosie'nin benimle görüştüğünü ilk öğrendiğinde, tüm mekan onun bağırıışlarını duydu. Her zaman bununla mı kaldığını yoksa... şey... ona vurup vurmadığını merak ettim."

Eli ağzına gitti. "Tanrım, Francis! O bir şey söyledi mi?" "Bana söylemedi, ama söylemezdi, tabii babasının ışıklarını söndürmemi istemediği sürece. Ama sana ve Imelda'ya söylemiş olabileceğini düşündüm."

"Ah, hayır. Tanrım, hayır. Böyle bir şeyden hiç bahsetmedi. Bahsederdi herhalde, ama... kesin olarak bilemezsin, değil mi?" Mandy, kucağındaki mavi okul üniformasını düzeltirken düşündü. "Bence ona elini bile sürmemiştir," dedi sonunda. "Ve bunu sadece duymak istediğin için söylemiyorum. Bay Daly'nin sorununun yarısı, Rosie'nin büyüdüğünü hiç kabul etmemesiydi, anlıyor musun? O Cumartesi, Rosie eve geç geldiği için babası onu yakaladıktan sonra bana geldi. O gece üçümüz Apartmanlara gidecektik, ama Rosie gelememişti çünkü, şaka yapmıyorum, babası anahtarlarını elinden almıştı. Sanki o, her hafta maaşını masaya koyan yetişkin bir kadın değil de, çocukmuş gibi. Babası, saat tam on birde kapıyı kilitleyeceğini ve o zamana kadar eve gelmezse sokakta yatabileceğini söyledi. Sen de bilirsin, saat on birde Apartments daha yeni açılıyordu. Anlatabildim mi? Ona kızdığına ona tokat atmazdı, köşeye oturmasını söylerdi, benim küçük kızlarımdan biri yaramazlık yaparsa yaptığım gibi.

Ve böylece, Bay Daly artık tüm dikkatleri üzerine çekemiyordu, bahçesi için arama emri çıkarmak artık en önemli öncelik değildi ve Mandy'nin evdeki mutluluğunun küçük köşesinde kıvrılmak artık eskisi kadar eğlenceli değildi. Rosie evinin ön kapısından çıkmamışsa, bunun nedeni benden kaçmak ya da babasının onu suçüstü yakalayıp keskin olmayan bir nesneyle melodramatik bir an yaşamış olması gerekmezdi. Bunun nedeni, babasının ona başka seçenek bırakmamış olması da olabilirdi. Ön kapılar geceleri kilitlenirdi; arka kapılarda içten kilit vardı, böylece anahtar gerekmeden veya kendinizi dışarıda kilitlemeden tuvalet kulübesine gidebilirdiniz. Anahtarları olmadan, Rosie'nin benden kaçıp kaçmadığı ya da kollarıma atlayıp atlamadığı önemli değildi: arka kapıdan çıkıp, duvarları aşp bahçeden aşağı inmek zorundaydı. Olasılıklar, 3 numaradan uzaklaşıyordu.

Ve o çantadan parmak izi alma şansı da azalıyordu. Rosie bahçe duvarlarında tırmanacağını bilseydi, çantayı önceden saklayıp şehirden ayrılırken alabilirdi. Yolda biri onu ele geçirmiş olsaydı, çantanın varlığından haberi bile olmayabilirdi.

Mandy beni biraz endişeli bir şekilde izliyordu, ne demek istediğimi anladığımı anlamaya çalışıyordu. "Mantıklı," dedim. "Ama Rosie'nin köşeye gönderilmeyi iyi karşılayacağını sanmıyorum. Bir şey yapmayı mı planlıyordu? Belki babasından anahtarlarını geri almayı?"

"Hiçbir şey. Bu da bize bir şeyler döndüğünü fark ettirdi, tabii. Ben ve Imelda ona, 'Siktir et onu, yine de bizimle gel, seni dışarıda bırakırsa burada yatabilirsin' dedik. Ama o hayır dedi, onu memnun etmek istediğini söyledi. Biz de, 'Neden uğraşıyorsun ki?' dedik, senin de dediğin gibi, bu onun tarzı değildi. Rosie, 'Tabii, çok uzun sürmeyecek' dedi. Bu bizim dikkatimizi çekti. İkimiz de her şeyi bırakıp ona atladık, ne demek istediğini öğrenmek istedik, ama söylemedi. Babasının yanında anahtarları geri vereceğini kastettiği gibi davrandı, ama ikimiz de bunun daha fazlası olduğunu biliyorduk. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorduk, sadece büyük bir şey olacağını biliyorduk."

"Daha fazla ayrıntı öğrenmeye çalışmadınız mı? Ne planladığını, ne zaman olacağını, benimle mi olacağını?"

"Tanrım, evet. Uzun süre ona sataştık - ben kolunu dürtüyordum, Imelda da onu konuşturmak için yastıkla vuruyordu - ama o bizi görmezden geldi, biz de vazgeçip hazırlanmaya geri döndük. O... Tanrım." Mandy, yumuşak, şaşkın bir kahkaha attı; çamaşır yıkarken hareketli elleri yavaşlayıp durdu. "Orada, yemek odasında oturuyorduk - eskiden benim odamdı. Aramızda kendi odası olan tek kişi bendim; hep orada buluşurduk. Imelda ve ben saçlarımızı tarıyorduk, geriye doğru tarıyorduk - Tanrım, halimize bak, turkuaz göz farı, hatırlıyor musun? Kendimizi Bangles, Cyndi Lauper ve Bananarama'nın birleşimi sanıyorduk."

"Çok güzeldiniz," dedim ve içtenlikle söyledim. "Üçünüz de. Daha güzellerini görmedim."

Bana burun kıvırdı — "İltifatların seni bir yere götürmez" — ama gözleri hâlâ başka bir yerdeydi. "Rosie'yi eleştiriyorduk, rahibelere katılacak mı diye soruyorduk, rahibe kıyafeti içinde çok güzel görüneceğini söylüyorduk ve bunun nedeninin Peder McGrath'a aşık olması olduğunu söylüyorduk... Rosie yatağında uzanmış, tavana bakıyor ve tırnaklarını ısıırıyordu, eskiden yaptığı gibi, biliyor musun? Sadece bir tırnağını mı?"

Sağ işaret parmağının tırnağı; çok düşündüğünde onu ısıırırdı. Son birkaç ayda, planlarımızı yaparken, birkaç kez kanatmıştı. "Hatırlıyorum," dedim.

"Onu, tuvalet masamın üzerindeki aynada izliyordum. O *Rosie*'ydi, hepimiz bebekken tanışmıştık ve birdenbire yeni bir insan gibi göründü. Sanki bizden daha yaşlıymış gibi; sanki çoktan başka bir yere gitmiş gibi. Ona bir şey vermemiz gerektiğini hissettim — bir

veda kartı ya da belki bir Aziz Christopher madalyası gibi. Güvenli bir yolculuk için bir şey."

"Bunu kimseye söyledin mi?" diye sordum.

"Hayatta olmaz," dedi Mandy, hızlıca, sesinde sertlikle. "Onu asla ispiyonlamazdım. Sen de bunu çok iyi bilirsin."

Daha dik oturuyordu, sinirlenmeye başlamıştı. "Biliyorum, bebeğim," dedim, ona gülümseyerek. "Sadece alışkanlıktan tekrar kontrol ediyorum. Beni takma kafana."

"Imelda ile konuştum, tamam mı? İkimiz de kaçtığınızı düşündük. Bunun çok romantik olduğunu düşündük, gençler işte, sen de bilirsin... Ama kimseye tek kelime etmedim, sonra bile. Biz senin tarafındaydık Francis. Mutlu olmanızı istiyorduk."

Bir an için, arkamı dönersem onları yan odada göreceğimi hissettim: üç kız, her şeyin gerçekleşmek üzere olduğu o heyecanlı anda, turkuaz, elektrik ve olasılıklarla parıldayan. "Teşekkürler, tatlım," dedim. "Çok teşekkür ederim."

"Neden fikrini değiştirdiğini hiç bilmiyorum. Bilseydim sana söylerdim. İkiniz birbiriniz için mükemmeldiniz; eminim ki..."

Sesi kesildi. "Evet," dedim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Mandy yumuşak bir sesle, "Tanrım, Francis..." dedi. Elleri hala aynı küçük üniforma tunikasını tutuyordu, kıpırdamadan, ve sesinde uzun, yenilmez bir hüznün akımı vardı. "Tanrım, çok uzun zaman önceydi, değil mi?"

Yol sessizdi, sadece üst katta küçük kızlardan birinin diğerine bir şey açıklarken çıkardığı şarkı gibi mırıldanma sesi ve pencerelerin önünden ince bir yağmur rüzgarı esiyordu. "Öyle," dedim. "Nasıl bu kadar uzun sürdü bilmiyorum."

Ona söylemedim. Bırakayım da annem söylesin; her saniyesinden zevk alacaktır. Kapıda vedalaşarak sarıldık, Mandy'nin yanağına öptüm ve yakında tekrar uğrayacağıma söz verdim. Yıllardır koklamadığım tatlı, güven verici kokular geliyordu burnuma: Armut sabunu, kremalı bisküvi ve ucuz parfüm.

Kevin, çocukken çok küçük olduğu için geride bırakıldığı zamanlardaki gibi, parmaklıklara yaslanmış duruyordu, ama şimdi bir cep telefonu vardı ve son hızla mesaj yazıyordu. "Kız arkadaşın mı?" dedim, telefona başımı sallayarak.

Omuz silkti. "Sayılır, sanırım. Aslında değil. Henüz yerleşik bir hayata hazır değilim." "Yani birkaç tane var demek. Kev, seni yaramaz çocuk."

Gülümsedi. "Ee? Hepsi durumu biliyor. Onlar da yerleşmek istemiyor; sadece eğleniyoruz. Bunda yanlış bir şey yok."

"Hiçbir şey," diye onayladım, "ama ben senin benim için Ma'yı ikna ettiğini sanıyordum, bugünkü eğlenceyle Aşk Parmakları oynamadığını. O ne oldu?"

"Onu buradan ikna ediyorum. Kafamı şişiriyordu. Daly'lere gitmeye çalışsadaydı, onu yakalardım."

"Onun herkese haber vermesini istemiyorum."

"Kimseyi aramayacak, Bayan Daly'yi arayıp tüm dedikoduları öğrenene kadar. Bulaşıkları yıkıyor ve bağılıyor. Ona yardım etmeye çalıştım ama çatalı yanlış tarafa koyduğum için çıldırdı, biri üzerine düşüp gözünü kaybedebilirdi, ben de oradan ayrıldım. Sen neredeydin? Mandy Brophy ile miydin?"

"Diyelim ki 3 numaradan binanın en üst katına çıkmak istiyorsun, ama ön kapıdan çıkamıyorsun. Ne yaparsın?"

"Arka kapıdan," dedi Kevin hemen ve mesajlaşmaya geri döndü. "Bahçe duvarlarından atlardım. Bunu milyonlarca kez yaptım."

"Ben de." Evlerin sırasını, 3 numaradan en üstteki 15 numaraya kadar parmağım ile işaret ettim. "Altı bahçe." Daly'lerin bahçesini de sayarsak yedi. Rosie hala herhangi birinde beni bekliyor olabilirdi.

"Bekle." Kevin telefonundan başını kaldırdı. "Şimdi mi, yoksa eskiden mi demek istiyorsun?"

"Ne fark eder ki?"

"Halley's'in lanet köpeği, fark bu. Rambo, hatırladın mı? O küçük piç kurusu o zaman pantolonumun kışını ısırmişti."

"Tanrım," dedim. "O küçük piçi unutmuştum. Bir keresinde ona tekme atmıştım." Rambo, doğal olarak, yaklaşık

beş pound ağırlığında bir tür terrier meleziydi. Bu isim ona Napolyon kompleksi ve bölgesel sorunlar kazandırmıştı.

"Şimdi Beş Numara o aptallar ve Teletubby boyalarıyla dolu olduğuna göre, senin dediğin yoldan giderdim" —Kevin benim çizdiğim çizgiyi işaret etti—"ama o zamanlar, Rambo beni parçalamak için beklerken, hiç şansım yoktu. O yoldan giderdim." Döndü ve ben de parmağını takip ettim: 1 numaranın önünden geçip, meydanın altındaki yüksek duvar boyunca, çift numaralı bahçelerden geçip, 16 numaranın duvarından o lamba direğine kadar.

"Neden alt duvardan geri dönüp yolu takip etmedin? Neden bizim tarafımızdaki bahçelerle uğraştın?" diye sordum.

Kevin sırtıttı. "Bunu bilmediğine inanamıyorum. Rosie'nin penceresine hiç taş atmadın mı?"

"Yan odada Bay Daly varken olmaz. Testislerimi kaybetmek istemem."

"On altı yaşındayken bir süre Linda Dwyer'dan hoşlanıyordum, Number One'daki Dwyers'ları hatırlıyor musun? Geceleri onun arka bahçesinde buluşurduk, böylece o da benim elimi bluzunun içine sokmamı engelleyebilirdi. Şu duvar" — yolun sonunu işaret etti — "diğer tarafta, pürüzsüz. Ayak basacak yer yok. Sadece köşelerden, diğer duvarı kullanarak kendini yukarı çekerek geçebilirsin. Böylece arka bahçelere ulaşırısın."

"Sen bir bilgi hazinesisin," dedim. "Hiç Linda Dwyer'ın sütyenine girdin mi?"

Kevin gözlerini devirdi ve Linda'nın Legion of Mary ile olan karmaşık ilişkisini açıklamaya başladı, ama ben düşünüyordum. Pazar gecesi arka bahçelerde dolaşan, umutsuzca bir kurbanın geçmesini bekleyen rastgele bir psikopat katil veya cinsel saldırgan hayal etmekte zorlanıyordum. Eğer biri Rosie'yi kaçırdıysa, onu tanıyordu, geleceğini biliyordu ve en azından temel bir planı vardı.

Arka duvarın ötesinde Copper Lane vardı: Faithful Place'e çok benziyordu, sadece daha büyük ve daha kalabalıktı. Kevin'ın işaret ettiği güzergâh üzerinde herhangi bir gizli buluşma, pusu ya da başka bir şey ayarlamak isteseydim, özellikle de mücadele ya da ceset atma içeren gizli bir buluşma, 16 numarayı kullanırdım.

Lamba direğinin altında donmamak için ayaklarımın üzerinde dururken duyduğum sesler. Bir erkeğin homurtuları, bir kızın boğuk çığlıkları, çarpma sesleri. Aşık bir genç, pembe gözlük takmış yürüyen bir çift testis gibidir: Aşkın her yerde olduğunu varsaymışım. Sanırım Rosie ve benim birbirimize deli gibi aşık olduğumuza inanıyordum.

O gece, her şey bir araya geldiğinde, parıldayan bir uyuşturucu gibi havaya karışmış ve Liberties'i sararak onu soluyan herkesi çılgına çevirmişti: uyurken birbirlerine uzanan mahvolmuş fabrika işçileri, köşelerde birdenbire hayatları buna bağlıymış gibi öpüşen gençler, takma dişlerini tüküren ve birbirlerinin flanel geceliklerini yırtan yaşlı çiftler. Duyduğum şeyin bir çiftin sevişmesi olduğunu varsaydım. Yanılmış olabilirim.

Sadece bir saniye için, onun bana geldiğini varsaymak için akıl almaz bir çaba sarf ettim. Eğer öyleyse, notta Kevin'ın rotasını takip ederek 16 numaraya kadar geldiği yazıyordu. Bavul, onun oradan hiç çıkamadığını gösteriyordu.

"Hadi," dedim, hala konuşmaya devam eden Kev'i keserek ("... zahmet etmezdi, sadece o... en büyük göğüslere sahipti..."). "Hadi, annemizin yapmamamızı söylediği yerde oynayalım."

16 numara düşündüğümünden daha kötü durumdaydı. İnşaatçılar şömineleri sürükleyerek çıkardıkları ön merdivenlerde büyük çukurlar vardı ve biri her iki taraftaki ferforje korkulukları kesmişti, ya da belki Emlak Kralı onları da satmıştı. "PJ Lavery İnşaat" yazan kocaman tabela bodrum pencerelerinin yanındaki kuyuya düşmüştü; kimse onu almaya zahmet etmemişti.

Kevin, "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Henüz emin değiliz," dedim, ki bu doğrudu. Tek bildiğim, Rosie'yi takip ettiğimiz, adım adım yolumuzu bulmaya çalıştığımız ve onun bizi nereye götürdüğünü göreceğimizdi. "Giderken öğreniriz, değil mi?"

Kevin kapıyı hafifçe iterek açtı ve dikkatlice öne eğilip içeriye baktı. "Tabii önce hastanelik olmazsak."

Koridor, her yönden sızan zayıf ışığın yarattığı yarım düzine katmanlı, çapraz çapraz gölgelerin oluşturduğu bir karmaşaydı: kapıları yarı açık boş odalardan, kirli merdiven sahanlığı penceresinden, soğuk esintiyle birlikte yüksek merdiven boşluğuna kadar. El fenerimi buldum. Resmi olarak bu işten ayrılmış olabilirim, ama yine de beklenmedik durumlara hazırlıklı olmayı seviyorum. Deri ceketimi seçtim çünkü yeterince rahat olduğu için neredeyse hiç çıkarmıyorum ve tüm temel eşyaları koyacak kadar cepleri var: Parmak izi Fifi, üç küçük plastik delil torbası, defter ve kalem, İsviçre

çakı, kelepçe, eldiven ve ince, yüksek güçlü bir Maglite. Colt Detective Special tabancam, özel olarak yapılmış bir kılıfın içinde, kot pantolonumun bel kısmının altında, sırtımın alt kısmında sıkıca duruyor ve görünmüyor.

"Şaka yapmıyorum," dedi Kevin, karanlık merdivenlere gözlerini kısarak. "Bu durum hoşuma gitmiyor. Bir kez hapşırırsak, bütün bina üstümüze yıkılır."

"Ekip, boynuma bir GPS takip cihazı yerleştirdi. Bizi kurtarmaya gelecekler."

"Ciddi misin?"

"Hayır. Cesur ol Kev. Her şey yoluna girecek." El fenerimi açtım ve 16 numaralı odaya girdim. On yıllardır biriken toz zerreciklerinin havada asılı kaldığını hissettim, hareket ettiklerini ve karıştırıldıklarını hissettim, etrafımızda soğuk küçük girdaplar halinde yükselip dönüyorlardı.

Merdivenler ağırlığımız altında gıcırdadı ve tehlikeli bir şekilde esnedi, ama dayanabildi. Rosie'nin notunu bulduğum ve anne babamın dediğine göre Polonyalı çocukların onun valizini bulduğu en üstteki ön odadan başladım. Şömineyi söküp attıkları yerde büyük, pürüzlü bir delik vardı; etrafındaki duvar, kimin kimi sevdiğini, kimin eşcinsel olduğunu ve kimin siktirip gitmesi gerektiğini anlatan soluk grafitiyle doluydu. O şöminenin üzerinde, birinin Ballsbridge malikanesine giderken, benim ve Rosie'nin baş harfleri vardı.

Yerde her zamanki tahmin edilebilir şeyler, teneke kutular, sigara izmaritleri ve ambalajlar vardı, ama çoğu tozla kaplıydı — bu günlerde çocuklar takılmak için daha iyi yerler buluyorlardı ve oraya girmek için yeterli paraları vardı — ve çekici bir şekilde, kullanılmış prezervatifler de bu karışıma eklenmişti. Benim zamanımda bunlar yasaktı; eğer şanslıysan ve bir prezervatife ihtiyaç duyduğun bir duruma düşersen, şansını dener ve sonraki birkaç haftayı korkudan altını ıslatarak geçirirdin. Yüksek köşelerin hepsi örümcek ağlarıyla kaplıydı ve kanatlı pencerelerin etrafındaki boşluklardan ince, soğuk bir rüzgar esiyordu. Her an o pencereler yok olabilirdi, karısı sevimli bir otantiklik dokunuşu isteyen bir tüccar pisliğine satılabilirdi. D e d i ğ i m gibi, o yer beni yumuşak konuşmaya zorladı

—“Bu odada bekaretimi kaybettim.”

Kevin'ın bana bakıp bir şey sormak istediğini hissettim, ama kendini tuttu. "Bunun için daha rahat yerler aklıma geliyor" dedi.

"Battaniyemiz vardı. Ve rahatlık her şey değildir. Bu dalışı Shelburne'nin çatı katı dairesiyle değiştirmezdim."

Bir süre sonra Kevin titredi. "Tanrım, burası çok iç karartıcı."

"Bunu atmosfer olarak düşün. Anıları yad etmek gibi."

"Siktir et. Anılar yolundan olabildiğince uzak duruyorum. Daly'leri duydun mu? Seksenlerde pazar günleri ne kadar *berbat* geçiyordu? Ayın, sonra da boktan pazar yemeği... Bahse girerim haşlanmış domuz pastırması, kızarmış patates ve lahana vardı, değil mi?"

"Pudingi de unutma." El fenerinin ışığını döşeme tahtalarına tuttum: birkaç küçük delik, birkaç parçalanmış uç, tamir edilmiş yer yoktu — ve burada tamir edilmiş herhangi bir şey göze batardı. "Her seferinde Angel Delight. Çilek aromalı tebeşir gibi tadı vardı, ama yemezseniz siyah bebekleri aç bırakmış olurdunuz."

"Tanrım, evet. Ve sonra bütün gün yapacak hiçbir şey yoktu, soğukta köşede takılmak dışında, tabii sinemaya kaçabilirsen ya da anne ve babana katlanmak istersen. Televizyonda, doğum kontrolünün körlüğe yol açtığına dair bir papazın vaazından başka bir şey yoktu ve onu izlemek için bile saatlerce o lanet olası tavşan kulaklarıyla uğraşıp sinyali yakalamaya çalışmak zorundaydın... Bazı pazar günlerinin sonunda, o kadar sıkılmışım ki okula gitmeyi iple çekiyordum, yemin ederim."

Şöminenin olduğu yerde ya da bacada hiçbir şey yoktu; sadece tepesinde bir kuş yuvası ve yanlarında yılların birikmiş beyaz pislikleri vardı. Baca, valizi sığdıracak kadar genişti. Hiç kimse, geçici de olsa, yetişkin bir kadının cesedini oraya çıkaramazdı. "Sana söylüyorum dostum, buraya girmeliydin. Bütün hareket burada oluyordu. Seks, uyuşturucu ve rock and roll."

"Ben iyi şeyler yapabilecek yaşa geldiğimde, artık kimse buraya gelmiyordu. Fareler vardı."

"Her zaman vardı. Atmosferi renklendiriyorlardı. Hadi." Bir sonraki odaya geçtim.

Kevin peşimden geldi. "*Mikropları da* ekliyorlardı. Sen burada değildin, ama biri zehir falan koydu, sanırım Mad Johnny'ydi, onun farelere karşı takıntısı olduğunu biliyorsun, siperlerde falan olduğu için mi ne? Neyse, bir sürü fare duvarlara girip öldü ve Tanrım, şaka yapmıyorum, kokusu. Domuz ahırlarından bile kötüydü. Tifodan öldük."

"Bana kokusu normal geliyor." El fenerini yine aynı şekilde salladım. Dünyanın en aptalca boşuna arayışına mı çıktım diye merak etmeye başlamıştım. Ailemle geçirdiğim bir gecenin ardından, deli adamın etkisi bana da bulaşmıştı.

"Evet, tabii ki bir süre sonra ortadan kayboldu. Ama o zamana kadar hepimiz Copper

Lane'deki boş arsada takılmaya başlamıştık, biliyor musun? Orası da berbattı — kışın donuyordun, her yer ısırğan otu ve dikenli tel doluydu — ama Copper Lane ve Smith's Road'daki tüm çocuklar da orada takılıyordu, bu yüzden içki içme, öpüşme ya da ne arıyorsan onu bulma şansın daha yüksekti. Bu yüzden buraya bir daha hiç gelmedik."

"Çok şey kaçırdın."

"Evet." Kevin şüpheyle etrafına baktı. Elleri cebindeydi, ceketini sıkıca kendine sararak hiçbir şeye dokunmaması için dikkat ediyordu. "Yaşarım. Bu tür şeyler yüzünden insanların seksenlere nostalji duymasına tahammül edemiyorum. Ölümüne sıkılan çocuklar, dikenli tellerle oynayanlar, kanlı *fare* deliklerinde sevişenler... Neyi özleyecekler ki?"

Ralph Lauren logolu kıyafetleri, şık saati ve pahalı saç kesimi ile orada duran, haklı bir öfkeyle dolu ve binlerce kilometre uzakta gibi görünen ona baktım. Onu, yamalı eski kıyafetlerimi giyen, bu evin içinde ve dışında, bunun yeterince iyi olmadığını hiç fark etmeden koşturan sıska, saçları dağınık bir çocuk olarak düşündüm. "Bundan çok daha fazlası vardı" dedim.

"Ne gibi? Bok çukurunda bekaretini kaybetmenin nesi bu kadar harika?"

"Seçim şansım olsaydı seksenleri geri getireceğimi söylemiyorum, ama bebeği banyo suyuyla birlikte lavabonun deliğine atma. Seni bilmem ama ben hiç sıkılmadım. Asla. Bunu bir düşünsen iyi olur."

Kevin omuz silkti ve "Neden bahsettiğini hiç anlamadım" gibi bir şey mırıldandı.

"Düşünmeye devam et. Anlayacaksın." Onu beklemeden arka odalara doğru yöneldim. Gölgelemin içinde çürümüş bir döşeme tahtasına basarsa, bu onun sorunu olurdu. Bir süre sonra somurtarak peşimden geldi.

Arka odalarda ilginç bir şey yoktu, koridor katındaki odalarda da ilginç bir şey yoktu, sadece birinin çöpüne atmak istemediği büyük bir votka şişesi yığını vardı. Bodrum merdivenlerinin başında Kevin durdu. "Olmaz. Oraya inmeyeceğim. Cidden, Frank."

"Ağabeyine hayır dediğin her seferinde, Tanrı bir kedi yavrusu öldürür. Hadi ama."

Kevin, "Shay bizi bir keresinde oraya kilitlemişti. Sen ve ben... Ben daha küçüktüm. Hatırlıyor musun?" dedi.

"Hayır. Bu yüzden mi bu yer seni sinirlendiriyor?"

"Beni sinirlendirmiyor. Sadece neden hiçbir sebep yokken kendimizi canlı canlı gömmek istediğimizi anlamıyorum."

"O zaman dışarıda beni bekle" dedim.

Bir süre sonra başını salladı. Başta onu orada istememin nedeni ile aynı nedenden dolayı beni takip etti: eski alışkanlıklar geçmez.

O bodruma toplamda belki üç kez inmiştim. Yerel şehir efsanesine göre, Slasher Higgins adında biri sağır-dilsiz kardeşinin boğazını kesip onu oraya gömmüş; Gimpy Higgins'in bölgesine girersen, çürümüş ellerini sallayarak ve korkunç homurtu sesleri çıkararak sana saldırırmış, gösterim yaparmış. Higgins kardeşler muhtemelen endişeli ebeveynler tarafından uydurulmuştu ve hiçbirimiz onlara inanmıyorduk, ama yine de bodrumdan uzak duruyorduk. Shay ve arkadaşları bazen ne kadar sert adamlar olduklarını göstermek için orada takılırlardı ve gerçekten sevişmek için çaresiz kalmışlarsa ve diğer odalar doluysa bir çift oraya giderdi, ama asıl eğlence üst katta olurdu: onlu paket Marlboro sigaraları ve ucuz iki litrelik elma şarabı şişeleri, kibrit çöpü kadar ince esrarlı sigaralar ve asla yarısından öteye geçmeyen striptiz pokeri oyunları. Zippy Hearne ve ben dokuz yaşındayken, birbirimize bodrumun arka duvarına dokunmaya cesaret ettik ve birkaç yıl sonra Michelle Nugent'i oraya götürdüğümü hatırlıyorum, onu korkutup bana sarılmasını ve belki de öpüşmesini umuyordum. Ama şansım yaver gitmedi; o yaşta bile kolayca korkmayan kızları tercih ediyordum.

Diğer sefer ise Shay ikimizi oraya kilitlediğinde olmuştu. Bizi orada muhtemelen bir saat kadar bırakmıştı; ama bana günler gibi gelmişti. Kevin iki ya da üç yaşındaydı ve korkudan çığlık bile atamıyordu. Bunun yerine altını ıslatmıştı. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim, kapıyı tekmelemeye çalıştım, pencerelerdeki tahtaları parmaklarımla sökmeye çalıştım ve bir gün Shay'i döverek öldüreceğime yemin ettim.

El fenerini yavaşça gezdirdim. Bodrum, hatırladığım gibi görünüyordu, ancak şimdi ailemizin bizim burada vakit geçirmemize neden karşı çıktığını tam olarak anlayabiliyordum. Pencereler hâlâ kötü bir şekilde tahta ile kapatılmıştı ve çitalardan ince şeritler halinde soluk ışık sızıyordu; tavan hoşuma gitmeyen bir şekilde şişmişti ve büyük sıva parçaları düşerek kirişlerin eğrilmiş ve parçalanmış halini ortaya çıkarmıştı. Bölme duvarları eğrilip çökmüş, neredeyse tek bir büyük oda haline gelmişti ve bazı yerlerde zemin çökmüş, temellere doğru sarkmıştı — belki de terasın sonundaki evi destekleyecek hiçbir şey olmadığı için çöküntü oluşmuştu

Çok uzun zaman önce, biri burayı tamamen terk etmeden önce, beton levhaları deliklerin içine sıkıştırarak ve en iyisini umarak, daha büyük deliklerin birkaçını yamalamak için etkisiz bir çaba göstermişti. Burası hatırladığım gibi kokuyordu — işek, küf ve kir — sadece daha da fazlası. "Ah, dostum," Kevin merdivenlerin altında durarak mutsuz bir şekilde mırıldandı. "Ah, dostum...". Sesi uzak köşelerde yankılandı, duvarların garip açılarla sekerek, sanki karanlıkta biri mırıldanıyormuş gibi ses çıkardı. Kevin yüzünü buruşturdu ve sustu.

Beton levhaların ikisi insan boyundaydı ve onları yerleştiren kişi, işi iyi yaptığı için memnuniyetini göstermek amacıyla kenarlarına topak topak çimento sürmüştü. Üçüncüsü ise daha da özensizdi: sadece eğri bögürü bir parça, belki dört fitye üç fit boyutlarında ve çimento da yoktu.

"Tamam," dedi Kevin, arkamda biraz fazla yüksek sesle. "İşte bu kadar. Gaff hala burada ve hala bir batakhane. Artık gidebilir miyiz, evet?"

Dikkatlice zeminin ortasına doğru ilerledim ve botumun burnuyla levhanın bir köşesine bastırdım. Yılların birikmiş kirleri onu yerinde tutuyordu, ama ağırlığımı verdiğimde çok hafif bir hareket hissettim: sallanıyordu. Bir çeşit kaldıraç olsaydı, köşelerdeki enkaz yığınlarından birinde demir çubuk veya metal parçası olsaydı, onu kaldırabilirdim.

"Kev," dedim. "Biraz geriye git. Duvarlarda ölen fareler: benim gittiğim kış mıydı?"

Kevin'ın gözleri yavaşça büyüdü. Hastalıklı gri ışık şeritleri onu şeffaf, bir ekranda titreyen bir projeksiyon gibi gösteriyordu. "Ah, Tanrım, Frank. Ah, hayır."

"Sana bir soru soruyorum. Ben ayrıldıktan hemen sonra, duvarlarda sıçanlar vardı, evet mi hayır mı?" "Frank..."

"Evet mi, hayır mı?"

"Sadece *farelerdi*, Frank. Her yerdelerdi. Onları birçok kez *gördük*."

Böylece, hava ısındığında, ciddi bir kokuya neden olacak ve insanların ev sahibine veya Corpo'ya şikayet etmeye başlayacak hiçbir şey kalmayacaktı. "Ve kokusunu aldık. Çürümüş kokusu."

Bir süre sonra Kevin sonunda, "Evet," dedi.

"Hadi" dedim. Kolunu tuttum — çok sert, ama tutuşumu gevşetemedim — ve onu önümde merdivenlerden yukarı doğru hızlıca yönlendirdim, ayaklarımızın altında tahtaların büküldüğünü ve parçalandığını hissederek. Merdivenlere çıktığımızda,

serin, nemli bir esinti ve ince yağmurun estiği yere çıktığımızda, diğer elimde telefonum vardı ve Teknik Büro'yu arıyordum.

Ulaştığım teknisyen, hafta sonu vardiyasında çalışmaktan ya da sıcak ve rahat bilgisayar odasından dışarı çıkarılmaktan pek memnun değildi. Ona, Faithful Place 16 numaralı binanın bodrumundaki beton levhanın altına bir ceset atıldığına dair bilgim olduğunu söyledim — tarih gibi küçük ayrıntılara girmedim — Büro ekibine ve birkaç üniformalı polise ihtiyacım olduğunu ve onların gelene kadar olay yerinde olup olmayacağını bilmediğimi söyledim. Teknisyen arama emri hakkında mızımızlanmaya devam edince, olası şüphelilerin mülke izinsiz giren kişiler olacağını ve bu nedenle mahremiyet beklentisi olamayacağını söyledim. O hala sızlanmaya devam edince, evin en az otuz yıldır kamuya açık olduğunu ve bu nedenle fiilen kamuya açık bir yer sayıldığını, dolayısıyla arama emrine gerek olmadığını söyledim. Bunların mahkemede ne kadar geçerli olacağından emin değildim, ama bu başka bir günün sorunuydu ve teknisyenin ağzını kapattı. Onu, ileride başvurmak üzere zihinsel veritabanımda "Yararsız Pislik" olarak kaydettim.

Kevin ve ben, 11 numaralı öğrenci yurdunun merdivenlerinde teknisyen ve arkadaşlarını bekledik. Bana iyi bir görüş açısı sağlayacak kadar yakındık, ama biraz şansla kimsenin beni olacaklarla ilişkilendirmeyeceği kadar da uzaktık. Eğer her şey düşündüğüm gibi giderse, bu yerin beni bir polis olarak değil, eve dönen bir dost olarak görmesi gerekiyordu.

Bir sigara yaktım ve paketi Kevin'a uzattım, o da başını salladı. "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Yoldan çekiliyoruz."

"Orada olman gerekmiyor mu?"

"Teknisyenler büyük çocuklar," dedim. "Ve kızlar. Ben ellerinden tutup yönlendirmeden de işlerini yapabilirler."

Hâlâ emin görünmüyordu. "Acaba... Bilirsin. Muhafızları çağırmadan önce orada bir şey olup olmadığını kontrol etsek?"

Şaşırtıcı bir şekilde, bu seçenek benim de aklıma gelmişti. O levhayı, gerekirse tırnaklarımla bile olsa kaldırmamak için tüm irademi kullanıyordum. Onun kafasını koparmamayı başardım. "Kanıtlar," dedim. "Teknisyenlerin bunu düzgün bir şekilde toplamak için gerekli ekipmanları var, bizim yok."

En son ihtiyaçları olan Şey, bizim işleri mahvetmemizdir. Tabii orada bir Şey varsa."

Kevin ağırlığını kaydırarak pantolonunun oturduğu yeri inceledi; merdivenler ıslaktı ve o hala önceki gün giydiği iyi iş kıyafetlerini giyyordu. "Telefonda oldukça kesin konuşuyordun," dedi.

"Onları buraya getirmelerini istedim. Bugün, gelecek hafta öğleden sonra dışarı çıkma havasında oldukları bir zamanda değil."

Gözümün ucuyla Kev'in bana Şaşkın ve biraz temkinli bir Şekilde yan bakış attığını gördüm. Ondan sonra sessiz kaldı, başı eğik bir Şekilde pantolonundaki tozu ve örümcek ağlarını silkeledi, bu da bana çok uygun geldi. Sabır bu işin bir parçasıdır ve genellikle bu konuda yetenekli olduğum düşünölür, ama bir hafta gibi gelen bir süreden sonra, Büro'ya gidip o teknik elemanı World of Warcraft'tan küçük testislerinden tutup sürükleyerek çıkarmayı düşünmeye başladım.

Shay ön merdivenlere çıktı, dişlerini karıştırdı ve bize doğru yavaşça yürüdü. "Ne oldu?" diye sordu.

Kevin bir Şey söylemeye başladı, ama onu kesip "Pek bir Şey yok" dedim. "Cullens'lara girdiğini gördüm."

"Muhtemelen görmüşsündür."

Shay yolu baştan sona süzdü; 16 numaralı evin hala yarı açık olan kapısının dikkatini çektiğini gördüm. "Bir Şey mi bekliyorsun?"

"Burada kal," dedim, ona gülümseyerek ve yanımdaki basamağı okşayarak. "Belki öğrenirsin."

Shay burnunu çekti, ama bir süre sonra merdivenlere çıktı ve en üste oturdu, ayakları yüzümün önündeydi. "Annem seni arıyor," dedi Kevin'a. Kevin inledi; Shay güldü ve soğuktan korunmak için yakasını kaldırdı.

O sırada köşeden parke taşlarının üzerinde lastik sesleri duydum. Bir sigara daha yaktım ve merdivenlere çöktüm, kimliği belirsiz ve biraz Şüpheli görünmeye çalışıyordum. Shay, orada bulunarak bana bu konuda yardımcı olacak kadar nazikti. Ama buna gerek kalmadı: devriye arabasından iki üniformalı polis ve minibüsten üç FBI ajanı indi, ama ben hiçbirini tanıımıyordum. "Tanrım," dedi Kevin, yumuşak ve tedirgin bir sesle. "Çok kalabalıklar. Her zaman böyle mi...?"

"Bu en az sayı. Duruma göre daha sonra daha fazlasını çağırabilirler." Shay, uzun ve alaycı bir ıslık çaldı.

Bir suç mahallini bant çizgisinin dışından, gizli görevli veya sivil gibi izlemeyeli uzun zaman olmuştu. Makinelerin nasıl çalıştığını unutmuşum. Baştan aşağı sarılmış Büro çalışanları

Beyazlar, ağır kutularını sallayarak, maskelerini takıp merdivenleri çıkarak 16 numaraya girip ortadan kaybolduklarında, ensemdeki tüyler köpeklerinki gibi diken diken oldu. Shay kendi kendine yumuşak bir sesle şarkı söylüyordu: "Üç büyük vuruş kapıyı çaldı, weela weela waile; iki polis ve bir Özel Birim adamı, Saille Nehri'nin aşağısında..."

Üniformalılar, korkuluklara olay yeri şeridini sarmadan önce bile, insanlar havada kan kokusu aldılar ve tadına bakmaya geldiler. Sargı bezi ve başörtüsü takan yaşlılar kapıların önünden ortaya çıktılar ve yorumlarını ve dedikoduları paylaşmak için toplandılar ("Bir genç kız bebek doğurdu ve onu orada bıraktı." "Tanrı seni affetsin, bu korkunç! Gel buraya, Fiona Molloy çok kilo aldı, sence belki...?"). Erkekler aniden ön merdivenlerde sigara içip havaya bakmaya karar verdiler; sivilceli gençler ve bebek arabası yüzü gençler son duvara yaslanıp umursamıyormuş gibi davrandılar. Bir avuç kadar jilet kafalı küçük çocuk kaykaylarla ileri geri gidip geliyor, ağızları açık bir şekilde 16 numarayı izliyorlardı, ta ki içlerinden biri Sallie Hearne'e çarparak bacaklarının arkasına bir şaplak atana kadar. Daly ailesi merdivenlerinde oturuyordu; Bay Daly kolunu Bayan Daly'nin omzuna atmış, onu tutuyordu. Tüm bu manzara beni tedirgin etti. Etrafımda kaç kişi olduğunu takip edemediğimde mutlu olamıyorum.

Liberties'de insanlar her zaman dedikodu konusunda piranha gibiydiler. Dalkey'de, bir suç mahalli ekibi izin almadan yola çıkma cesaretini gösterse, kimse meraktan başka bir şey göstermeye cesaret edemezdi. Maceracı bir ruh, ön bahçesindeki çiçekleri budamak için ani bir dürtü hissedebilir ve duyduklarını bitki çayı içerken arkadaşlarına aktarabilirdi, ama genel olarak, ertesi sabah gazete dağıtıldığında hikayeyi öğrenirlerdi. Öte yandan, The Place doğrudan bilginin damarına gitti. Yaşlı Bayan Nolan, üniformalı birini kolundan sıkıca tutmuş ve tam bir açıklama talep ediyor gibi görünüyordu. Adam, temel eğitimde buna hazırlıklı olmadığı anlaşılıyordu.

"Francis," dedi Kevin. "Muhtemelen bir şey yoktur." "Belki de yoktur."

"Cidden. Muhtemelen hayal ettim. Artık çok mu geç..." Shay, "Neyi hayal ettin?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim.

"Kev."

"Hiçbir şey. Ben de öyle *diyorum*. Muhtemelen hayal ettim..."

"Ne arıyorlar?" "Benim saçmalıklarımı," dedim ona.

"Umarım mikroskop getirmişlerdir."

"Lanet olsun," dedi Kev mutsuz bir şekilde, bir kaşını ovuşturarak ve üniformalılara bakarak. "Bu oyunu artık sevmiyorum, çocuklar. Keşke ben sadece..."

"Sketch," dedi Shay aniden. "Ma."

Üçümüz merdivenlerden hızlı ve mükemmel bir uyum içinde kayarak, başlarımızı kalabalığın ufkunun çok altına indirdik. Kalabalığın arasından annemi gördüm: ön kapımızın merdivenlerinde durmuş, kollarını göğsünün altında sıkıca kavuşturmuş, sanki bu karışıklığın tamamen benim hatam olduğunu ve bana bunun bedelini ödeyeceğini çok iyi biliyormuş gibi, keskin gözleriyle sokağı tarıyordu. Babam onun arkasında durmuş, sigara içiyor ve hiçbir ifade göstermeden olan biteni izliyordu.

Evden sesler geliyordu. Teknisyenlerden biri dışarı çıktı, omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ederek üniformalıların kıkırdamasına neden olacak küstahça bir şey söyledi. Minibüsün kilidini açtı, içinde bir şeyler karıştırdı ve bir levyeyle merdivenlere koştu.

Shay, "Bunu orada kullanırsa, bütün ev başına yıkılır" dedi.

Kevin hala hareket ediyordu, sanki basamak kıcını ağrıtıyormuş gibi. "Hiçbir şey bulamazlarsa ne olacak?"

"O zaman Francis'in adı kara listeye girer," dedi Shay. "Herkesin vaktini boşa harcadığı için. Ne yazık olur, değil mi?"

"İlgilendiğin için teşekkürler. Ben iyiyim," dedim.

"Evet, yapacaksın. Her zaman yaparsın. Ne arıyorlar?" "Neden onlara sormuyorsun?"

Limp Bizkit tişörtü giymiş kıllı bir öğrenci, başını ovuşturarak ve etkileyici bir şekilde akşamdan kalma görünümle 11 numaradan dışarı çıktı. "Ne oluyor?"

"İçeri gir" dedim.

"Bu bizim merdivenlerimiz."

Ona kimliğimi gösterdim. "Ah, *dostum*," dedi ve tüm bu adaletsizliğin ağırlığı altında içeriye geri çekildi.

"Doğru," dedi Shay, "rozetini kullanarak onu sindir," ama bu sadece bir reflekti. Sönük ışığa karşı kısılmış gözleri 16 numaraya bakıyordu.

Top ateşi gibi büyük ve derin bir gürültü sokakta ve evlerde yankılandı, Liberties'in üzerine yayıldı. Beton levha düşüyordu. Nora irkildi ve küçük, çılgın bir ses çıkardı; Sallie Hearne hırkasının yakasını daha sıkı çekti ve haç işareti yaptı.

O anda havada bir titreme hissettim, elektrik yükü 16 numaralı binanın derinliklerinden başlayıp dışarıya doğru yayılıyordu: teknisyenlerin sesleri yükselip sonra alçaldı, üniformalılar dönüp bakmaya başladı, insanlar öne doğru sallandı, bulutlar çatıların üzerinde sıkıştı.

Arkamda Kevin, benim adımın geçtiği bir şey söyledi. Ayakta durduğumuzu ve onun koluma elini koyduğunu fark ettim. "Çekil" dedim.

"Frank..."

Evin içinden biri keskin ve hızlı bir emir verdi. Artık kimlerin polis olduğumu bildiğini umursamıyordum. "Orada kal," dedim.

Korkulukları korumakla görevli üniformalı adam tombuldu ve birinin teyzesi gibi titiz bir yüzü vardı. "Devam et evlat," dedi bana. Aksanı bataklıkta altı fit derinlikte gibiydi. "Görecek bir şey yok."

Ona kimliğimi gösterdim, dudaklarını hareket ettirerek okudu. Evin içindeki merdivenlerde ayak sesleri, pencerenin önünden bir yüzün geçip gittiği görüldü. Bir yerlerden Bay Daly bir şey bağırdı, ama sesi uzak ve yavaş geliyordu, sanki uzun bir metal borudan geçiyormuş gibi.

"Oradaki," dedi üniformalı adam, kimliği geri verirken, "gizli görevli. Olay yerinde gizli görevli olduğu konusunda bilgilendirilmedim."

"Şu anda bilgilendiriliyorsunuz."

"Soruşturmayı yürüten memurla konuşmanız gerekecek. Bu benim çavuşum olabilir ya da cinayet masasından bir memur olabilir, duruma bağlı olarak..."

"Çekil önümden" dedim.

Ağzını büzüştürdü. "Bana bu şekilde konuşmana gerek yok. Orada, durduğun yerde, içeri girmen için izin verilene kadar bekleyebilirsin..."

"Çekil yolumdan yoksa dişlerini dökerim" dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ama ben ciddiydim ve o da çekildi. Hâlâ beni ne için rapor edeceğini anlatıyordu ki, ben merdivenleri üçer üçer çıkıp, şaşkın arkadaşını omuzlayarak kapıdan geçtim.

Buna gülün bakalım: içten içe, bir saniye bile olsa onların bir şey bulacaklarını düşünmedim. Ben, sokakları iyi bilen alaycı adam, yeni gelenlere dünyanın her zaman planladığından iki adım daha acımasız olduğunu anlatan küçük konuşmamı yaparken, bunun olacağına hiç inanmadım; o valizi açtığımda, o loş bodrumda beton levhanın sallandığını hissettiğimde, akşam havasını manyetize eden o yükü hissettiğimde bile. Derinlerde, daha önce ya da sonra öğrendiğim her şeyden daha derinde, hala Rosie'ye inanıyordum. Çökmekte olan merdivenlerden bodruma inerken ona inandım ve ona inandım.

Maskelenmiş yüzlerin çemberinin, ışıklarının beyaz parıltısında bana doğru dönüp baktığını gördüğümde, beton levhanın kökünden sökölüp kablolar ve levye arasında zeminde çılgın bir açıyla eğri durduğunu gördüğümde, yeraltında korkunç bir şeylerin ters gittiğini gösteren yoğun bir koku aldığımda. Teknisyenlerin arasından geçip onların etrafında çömelmiş oldukları şeyi görene kadar ona inandım: pürüzlü delik, karışık saçlardan oluşan koyu renkli mat, kot kumaşı olabilecek parçalar ve küçük diş izleriyle kaplı kaygan kahverengi kemikler. İnce kıvrımlı bir iskelet eli gördüm ve çamur, ölü böcekler ve çürümüş çamur tabakalarının arasında tırnakları bulduklarında, sağ işaret parmağının tırnağının köküne kadar ısırılmış olacağını anladım.

Çenemi o kadar sıkımdım ki dişlerimin kırılacağından emindim. Umurumda değildi; o kırılma hissini yaşamak istiyordum. Delikteki şey, uyuyan bir çocuk gibi kıvrılmış, yüzünü kollarına gömmüştü. Belki de bu beni kurtardı. Rosie'nin sesini duydum, *Francis*, net ve şaşkın bir sesle, ilk kez.

Biri kontaminasyon hakkında keskin bir şey söyledi ve bir el yüzüme maske taktı. Geri çekildim ve bileğimi ağzıma sertçe sürdüm. Tavanın çatlakları kayıyordu, bozuk bir televizyon ekranı gibi zıplıyordu. Sanırım kendimi çok yumuşak bir sesle "Ah, lanet olsun" derken duydum.

Teknisyenlerden biri "İyi misin?" diye sordu.

Ayakta duruyordu, bana çok yakındı ve bu soruyu birkaç kez sormuş gibi geliyordu. "Evet" dedim.

"İlk başta insanı etkiliyor, değil mi?" diye ekibinden biri kendini beğenmiş bir şekilde dedi. "Daha kötüsünü de gördük."

"İhbarı yapan siz misiniz?" diye sordu teknisyen.

"Evet. Dedektif Frank Mackey."

"Siz Murder mısınız?"

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. Zihnim durma noktasına gelmişti. "Hayır," dedim.

Teknisyen bana tuhaf bir bakış attı. Benim yaşımın yarısı kadar, boyumun yarısı kadar, muhtemelen daha önce gördüğüm işe yaramaz herifti. "Cinayet Masası'nı aradık," dedi. "Ve patoloğu."

"Doğru tahmin," dedi yardımcısı neşeyle. "Buraya tek başına gelmedi."

Elinde bir delil torbası tutuyordu. Eğer içlerinden biri benim önümde ona dokunursa, onu fena halde dövecektim. "Aferin size," dedim. "Eminim her an gelebilirler. Ben gidip üniformalılara yardım edeyim."

Merdivenleri çıkarken, geek'in yerlilerin huzursuzlandığını söylediğini ve ekibinden bir grup kişinin kıkırdadığını duydum. Bir grup ergen gibi ses çıkarıyorlardı ve son bir saniye boyunca, bodrumda esrar içip karanlık esprilere gülenlerin Shay ve arkadaşları olduğuna, salon kapısının doğduğum hayata açıldığına, bunların hiçbirinin gerçek olmadığına yemin edebilirdim.

Dışarıda, insan çemberi kalınlaşmış ve daha da sıkılaşmıştı, boyunlar uzamış, arkadaşım bekçi köpeğinden sadece birkaç metre uzaktaydı. Arkadaşı kapıdan inip onun yanında, parmaklıkların yanında durmuştu. Bulutlar çatıların üzerine daha da alçalmış ve ışık değişmiş, morarmış, tehlikeli bir morumsu beyaza dönüşmüştü.

Kalabalığın arkasında bir şey hareket etti. Bay Daly, sanki onları görmemiş gibi insanları kolunu uzatarak kenara iterek, gözleri bana sabitlenmiş bir şekilde ilerliyordu.

"Mackey..." Bağırmaya çalışıyordu, ama sesi çatladı ve boğuk ve boş çıktı. "Orada ne var?"

Bataklık canavarı ters bir sesle, "Bu olaydan ben sorumluyum. Geri çekil." dedi.

Dünyada tek istediğim şey, hangisi olduğu umurumda değildi, içlerinden birinin bana vurmaya çalışmasıydı. "İki elinle bile sikini tutamıyorsun," dedim üniformalıya, kocaman yumuşak yüzüne birkaç santim uzaklıktan, ve gözleri benimkilerden kaçtığında onu yolumdan itip Bay Daly'nin yanına gittim.

O kapıdan geçer geçmez, yakamdan tutup çenemi çenesine sertçe dayadı. Sevinç gibi bir şeyin kırmızı bir dalgası hissettim. Üniformalı adamdan daha cesurdu, yoksa Mackey'e karşı geri adım atmazdı, ve ikisi de benim için uyguntu. "Orada ne var? Ne buldun?"

Yaşlı bir adam coşkuyla çığlık attı ve kapüşonlular maymun gibi bağırmaya başladı. Birçok kişinin duyabileceği kadar yüksek sesle onu uyardım: "Ellerini benden çek, dostum."

"Sakın, seni küçük piç, bana sakın... Oradaki benim Rosie mi? Öyle mi?"

"*Benim* Rosie'm, dostum. Benim kızım. Benim. Bir kez daha söylüyorum: ellerini benden çek."

"Bu senin suçun, seni pis küçük pislik. Eğer o oradaysa, senin yüzünden." Alnı benim alnıma sürtünüyordu ve o kadar güçlüydü ki gömleğim boynumun arkasını kesiyordu. Kapüşonlular "Dövüş! Dövüş! Dövüş!" diye bağırmaya başlamışlardı.

Onun bileğini sıkıca tuttum ve kırmak üzereydim ki, onun terini, nefesini kokladım: sıcak, keskin, hayvan kokusu, çok iyi tanıdığım bir koku. Adam korkmuştu, neredeyse aklını kaçırmıştı. O anda Holly'yi gördüm.

Kaslarımdaki tüm kırmızı renk kayboldu. Kaburgalarımın derinliklerinde bir şey kırılmış gibi hissettim. "Bay Daly," dedim, olabildiğince nazikçe, "bir şey öğrenir öğrenmez size haber verecekler. O zamana kadar eve gitmelisiniz."

Üniformalılar, yüksek sesle bağırarak onu benden çekmeye çalışıyorlardı. İkimiz de umursamadık. Bay Daly'nin gözlerinin çevresinde vahşi beyaz halkalar vardı. "*Bu benim Rosie'm mi?*"

Başparmağımı bileğindeki sinire bastırdım. Nefesini tuttu ve elleri yakamdan çekildi, ama yardımcısı onu sürükleyip götürmeden önce çenesini çeneme dayadı ve kulağıma, sevgilisi gibi yakın bir mesafeden, "Senin suçun" diye fısıldadı.

Bayan Daly bir yerden çıktı, şekilsiz inleme sesleri çıkararak, kendini ona ve yardımcısına attı. Bay Daly yere yığıldı ve ikisi birlikte onu sürükleyerek, gevezelik eden kalabalığın içine geri götürdüler.

Nedense bataklık canavarı ceketimin arkasına yapışmıştı. Onu dirseklerimle sertçe ittim. Sonra korkuluklara yaslandım, gömleğimi düzelttim ve boynumu ovuşturdum. Nefesim hızlanmıştı.

"Bu işin sonu burada bitmeyecek, evlat," dedi bataklık canavarı tehditkar bir şekilde. Sağlıksız bir mor renge bürünmüştü. "Sana söylüyorum, rapor vereceğim."

"Frank Mackey" dedim. "E-Y. Onlara yığına koymalarını söyle."

Üniformalı kadın öfkeli bir şekilde burnunu çekip, meraklı kalabalığa doğru fırlayarak, onlara geri çekilmeleri için bağırdı ve kol hareketleriyle onları uzaklaştırdı. Mandy'yi, bir kız çocuğu kucağında, bir kız çocuğu da elinden tutmuş, üç çift şaşkın gözle gördüm. Daly'ler birbirlerine tutunarak 3 numaralı evin merdivenlerini tırmandılar ve içeri girdiler. Nora, elini ağzına bastırarak kapının yanındaki duvara yaslandı.

Ben de 11 numaraya geri döndüm, burası da diğer yerler kadar iyi bir yer gibi görünüyordu.

Shay bir sigara daha yakıyordu. Kevin hasta görünüyordu.

"Bir şey buldular," dedi, "değil mi?"

Patolog ve morg aracı her an gelebilir. "Evet," dedim. "Bulmuşlar."

"O...?" Uzun bir sessizlik. "Nedir?"

Sigaralarımı buldum. Shay, belki de sempati göstergesi olarak, çakmağını uzattı. Bir süre sonra Kevin, "İyi misin?" diye sordu.

"Harikayım" dedim.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Kevin sigaralarımın birini aldı; kalabalık yavaş yavaş sakinleşti ve polis şiddetiyle ilgili hikayeler anlatmaya ve Bay Daly'nin dava açıp açamayacağını tartışmaya başladı. Bazı konuşmalar alçak sesle yapılıyordu ve bazılarının bana omuzlarının üzerinden tuhaf bakışlar attığını fark ettim. Gözlerimi kırpmadan onlara bakmaya devam ettim, ta ki sayıları çok fazla olup takip edemeyeceğim hale gelene kadar.

"Dikkat et," dedi Shay, ağır gökyüzüne bakarak yumuşak bir sesle. "Yaşlı Mackey şehre geri döndü."

Tanrı kompleksi olan huysuz bir herif olan patolog Cooper oraya ilk varan oldu. Büyük siyah Mercedes'iyle geldi, kalabalığın üzerinden sert bir bakışla baktı, kalabalık ona yol açana kadar bekledi ve eldivenlerini giyerek eve girdi, arkasında mırıldanmalar daha da yükselirken. Birkaç kapüşonlu genç arabasının etrafında dolaşmaya başladı, ama bataklık canavarı onlara anlaşılabilir bir şeyler bağırdı ve onlar da ifadesini değiştirmeden tekrar uzaklaştılar. Mekan çok kalabalık ve çok gergin hissettiriyordu, sanki bir isyan patlak vermek için uygun anı bekliyor gibiydi.

Sonra morg görevlileri geldi. Kirli beyaz minibüslerinden indiler ve mavi kanvas sedyeyi aralarında rahatça taşıyarak eve girdiler ve bir anda kalabalık değişti. Toplu bir ampul yanmıştı: bu, televizyonda oynayan sahte gerçeklik şovlarından daha iyi bir eğlence değildi, bu gerçektir ve er ya da geç biri o sedyeden çıkacaktı. Ayakları hareket etmeyi bıraktı ve sokak boyunca ince bir esinti gibi düşük bir tıslama yayıldı, sonra sessizliğe gömüldü. İşte o anda, her zamanki kusursuz zamanlamalarıyla Murder çocukları ortaya çıktı.

Murder ve Undercover arasındaki birçok farktan biri, incelik konusundaki tutumumuzdur. Undercover'lar bu konuda sandığınızdan daha iyidir ve gülmek istediğimizde, Murder çocuklarının girişlerini izlemeyi çok seviyoruz. Bu ikisi, işaretlere ihtiyaç duymayan, işaretsiz gümüş renkli bir BMW ile köşeyi döndüler, sert bir fren yaptılar, arabayı dramatik bir açıyla bıraktılar, kapılarını senkronize bir şekilde kapattılar — muhtemelen pratik yapmışlardı — ve *Hawaii Five-0*'ın müziği kafalarında tam surround sesle çınlarken 16 numaraya doğru havalı bir şekilde yürüdüler.

Bunlardan biri, hala yürüyüşünü mükemmelleştirmeye çalışan ve zorlukla ayak uydurmaya çalışan, gelincik suratlı sarışın bir çocuktur. Diğeri benim yaşlarımda, bir elinde parlak deri bir evrak çantası sallanan ve El Snazzo takım elbisesinin bir parçasıymış gibi havalı giyinen biriydi. Süvariler gelmişti ve bu Scorcher Kennedy'di. Scorcher ve ben polis akademisinden tanışıyoruz. Eğitim sırasında en yakın arkadaşım, ama bu birbirimizi sevdiğimiz anlamına gelmiyor. Çoğu çocuk, hiç duymadığım ve duymak da istemediğim yerlerden gelmişti; kariyer açısından ana hedefleri, çizme içermeyen bir üniforma ve kuzenleri olmayan kızlarla tanışma şansıydı.

kuzenleri olmayan kızlarla tanışmaktı. Scorch ve ben ikimiz de Dublinliydik ve ikimizin de üniforma giymeyi hiç içermeyen uzun vadeli planları vardı. İlk gün birbirimizi seçtik ve sonraki üç yılı, fitness testlerinden snooker'a kadar her konuda birbirimizi ezmeye çalışarak geçirdik.

Scorch'un gerçek adı Mick. Bu lakap benim fikrimdi ve şahsen ona çok hafif bir ceza verdiğimi düşünüyorum. Mick kazanmayı severdi; ben de kazanmayı severim ama nasıl incelikli davranılacağını bilirim. Kennedy'nin kötü bir alışkanlığı vardı, herhangi bir şeyde birinci olduğunda yumruğunu havaya kaldırıp "Gol!" diye mırıldanırdı, neredeyse ama tam olarak değil. Birkaç hafta buna katlandım, sonra dalga geçmeye başladım: Yatağını yaptın Mikey, bu bir gol mü? İyi bir gol mü? Gerçek bir scorch mı? Topu ağlara gönderdin mi? Uzatmalarda arkadan gelip gol attın mı? Ben onunla daha iyi anlaşıyordum; kısa sürede herkes ona Scorch demeye başladı, her zaman iyi anlamda değil. Bundan hoşlanmıyordu ama bunu iyi saklıyordu. Dediğim gibi, çok daha kötüsünü de yapabilirdim ve o da bunu biliyordu. "Michelle" adını düşünüyordum.

Büyük kötü dünyaya geri döndüğümüzde, iletişimde kalmak için fazla çaba sarf etmedik, ama birbirimizle karşılaştığımızda içki içmeye gittik, esas olarak kimin kazandığını takip edebilmek için. O benden beş ay önce dedektif oldu, ben onu bir buçuk yıl içinde geçici kadrodan çıkarıp bir ekibe aldım; o benden önce evlendi, ama sonra benden önce boşandı. Sonuç olarak, skor yaklaşık olarak eşitti. Sarışın çocuk beni şaşırtmadı. Çoğu cinayet dedektifinin bir ortağı varken, Scorch doğal olarak bir yordakçı tercih ederdi.

Scorch 1,80 metre boyunda, benden bir iki santim uzun, ama kendini küçük bir adam gibi tutuyor: göğsü dışarıda, omuzları geriye çekilmiş, boynu çok dik. Koyu renk saçları, dar bir vücudu, ciddi çene kasları ve büyüdüklerinde statü sembolü olmak isteyen ve rugby oyuncusu kapacak kadar güzel bacakları olmayan kadınları çekme yeteneği var. Söylenmesine gerek yok, ailesinin peçete yerine serviyet kullandığını ve dantelli perdeler olmadan yemek yememeyi tercih ettiğini biliyorum. Scorch'un aksanı dikkatlice üst-orta sınıfa ait, ama takım elbise giyme şekli onu ele veriyor.

16 numaralı binanın merdivenlerinde dönüp bir saniye etrafına bakarak, burada neyle karşı karşıya olduğunu ölçtü. Beni gördü, ama sanki daha önce hiç görmemiş gibi gözleri üzerimde dolaştı. Gizli görevde olmanın en büyük zevklerinden biri, diğer ekipler ne zaman görevde olduğunuzu, ne zaman arkadaşlarınızla gerçek bir gece dışarı çıktığınıza tam olarak anlayamamalarıdır, bu yüzden her ihtimale karşı sizi rahat bırakırlar. Eğer onlar

yanlış karar verip kimliğini açığa çıkardığında, iş yerinde alacağın azarlama, barda seni bekleyen ömür boyu sürececek aşağılama ile karşılaştırıldığında hiçbir şey kalır.

Scorch ve onun küçük serseri arkadaşı karanlık kapı aralığına kaybolduğunda, "Burada bekle" dedim.

Shay, "Senin karın gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

"Sadece ağzın. Birazdan dönerim."

"Bırak onu," dedi Kevin, başını kaldırmadan Shay'e. "Çalışıyor."

"Lanet bir polis gibi konuşuyor."

"*Tabii ki*," dedi Kevin, sonunda sabrı taşarak; kardeşiyle uzun bir gün geçirmişti. "İyi yakaladın. *Lanet olsun*." Merdivenlerden atladı ve bir grup Hearn's'i omuzlayarak yolun tepesine doğru ilerledi ve dışarı çıktı. Shay omuz silkti. Onu orada bırakıp bavulu almaya gittim.

Kevin ortalarda yoktu, arabam hala sağlamdı ve geri döndüğümde Shay de gitmişti, Shay'in gittiği yere. Annem kapımızın önünde parmak uçlarında durmuş, bana el sallıyor ve acil bir şey söylüyordu, ama annem her zaman böyle yapar. Onu görmemiş gibi davrandım.

Scorcher, 16 numaralı binanın merdivenlerinde, en sevdiğim güvenlik görevlisiyle pek de verimli görünmeyen bir konuşma yapıyordu. Bavulu kolumun altına sıkıştırıp ikisinin arasından geçtim. "Scorch," dedim, sırtına bir şaplak atarak. "Seni görmek ne güzel."

"Frank!" Beni iki eliyle erkeksi bir şekilde sıktı. "Vay vay vay. Uzun zaman oldu. Benden önce buraya girmişsin, öyle mi?"

"Benim hatam," dedim, üniformaya kocaman bir gülümseme atarak. "Sadece hızlıca bir bakmak istedim. Burada biraz içerdeki bilgim olabilir."

"Tanrım, beni kızdırma. Bu çok zor bir vaka. Bizi doğru yöne yönlendirecek bir şeyin varsa, sana çok borçlu kalırım."

"Hoşuma gitti," dedim ve ağzı açık dinleyen bogmonster'dan onu uzaklaştırdım. "Sana olası bir kimlik bilgisi verebilirim. Elimdeki bilgilere göre, bir süre önce Number Three'den kaybolan Rose Daly adında bir kız olabilir."

Scorcher ısıklık çaldı, kaşları yukarı kalktı. "Harika. Tanımı var mı?" "On dokuz yaşında, 1,70 boyunda, kıvrımlı vücutlu, belki 63 kilo, uzun kıvrıcık kızıl saçlı, yeşil gözlü. En son ne giydiğini kesin olarak söyleyemem, ama muhtemelen kot ceket ve on dört delikli öküz kanı rengi Doc botları vardı." Rosie o botları hiç çıkarmazdı. "Bulduğunla uyuyor mu?"

Scorch dikkatlice şöyle dedi: "Bu, bulduğumuz şeyi dışlamıyor."

"Hadi ama Scorch. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Scorcher iç geçirdi, elini saçlarının arasından geçirdi ve sonra saçlarını yerine düzeltti. "Cooper'a göre, beş ila elli yaşları arasında genç bir kadın. Onu masaya yatırmadan daha fazlasını söylemeyecek. Teknisyenler bir sürü tanımlanamayan ıvır zıvır bulmuş, bir kot düğmesi ve o Docs'ların deliklerinden çıkmış olabilecek bir avuç metal halka. Saçları kızıl olabilir, ama kesin olarak söylemek zor."

O karanlık pislik, kim bilir neyle ıslanmıştı. "Onu neyin öldürdüğü hakkında bir fikrin var mı?" dedim.

"Keşke bilseydim. Lanet Cooper... Onu tanıyor musun? Seni sevmezse tam bir pislik olur ve nedense beni hiç sevmedi. Sherlock, kadın öldü dışında hiçbir şeyi doğrulamıyor. Bana göre biri kafasına birkaç kez tuğla ile vurmuş gibi görünüyor, kafatası parçalanmış, ama ben ne bilirim ki, ben sadece bir dedektifim. Cooper, ölüm sonrası hasar ve basınç kırıkları hakkında uzun uzadıya konuşuyordu..." Aniden Scorcher yolun etrafına bakmayı bıraktı ve bana sertçe baktı. "Neden bu kadar ilgileniyorsun? Bu, senin için başını belaya sokan bir muhbir değil, değil mi?"

Scorcher'ın daha sık yumruk yememesi beni her zaman şaşırtıyor. "Muhbirlerim kafalarına tuğla ile vurulmaz, Scorcher. Asla. Uzun, mutlu, doyurucu hayatlar sürerler ve yaşlılıktan ölürler."

"Vay canına," dedi Scorch, ellerini kaldırarak. "Yaşadığım için özür dilerim. O senin muhbirlerinden biri değilse, ona ne olduğu neden umurunda? Ve hediye atın dişine bakmak istemem ama, bu işe nasıl bulaştın?"

Ona, başka bir yerde de bulabileceği her şeyi anlattım: gençlik aşkı, gece yarısı randevusu, terk edilmiş kahraman soğuk ve acımasız dünyaya doğru koşar adımlarla uzaklaşır, bavul, parlak dedektiflik izleri. Anlatmam bittiğinde, bana hayranlıkla karışık, hiç hoşuma gitmeyen bir acıma duygusu içeren, gözleri fal taşı gibi açılmış bir bakış attı.

"Vay canına," dedi, ki bu aslında durumu oldukça iyi özetliyordu.

"Nefes al, Scorch. Yirmi iki yıl oldu. O meşale çok uzun zaman önce söndü. Buraya gelmemin tek nedeni, en sevdiğim kız kardeşim kalp krizi geçirecekmiş gibi konuşması ve bunun tüm hafta sonumu mahvedebilecek olması."

"Yine de. Sen benden önce ol, dostum."

"Ağlayacak bir omuza ihtiyacım olursa seni ararım."

Omuz silktili. "Sadece söylüyorum. Senin tarafında işler nasıl yürür bilmiyorum, ama bunu patronuma açıklamaktan hoşlanmazdım."

"Benim patronum çok anlayışlı biridir. Bana iyi davran, Scorch. Sana Noel hediyeleri aldım."

Bavulu ve parmak izi Fifi zarflarını ona verdim — o bu işi benden daha hızlı ve daha az zahmetle halledecekti, ayrıca Bay Daly artık benim için o kadar da önemli bir öncelik değildi. Scorch onları sanki bitliymiş gibi inceledi. "Bunlarla ne yapmayı planlıyordun?" diye sordu. "Sorduğum için kusura bakma."

"Düşük seviyeli birkaç arkadaşına göstermeyi planlıyordum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için."

Scorch kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı. Zarfları karıştırarak etiketleri okudu: Matthew Daly, Theresa Daly, Nora Daly. "Aileyi mi düşünüyorsun?"

Omuz silktilim. "En yakın ve en sevdiğim kişiler. Başlangıç için en iyi yer."

Scorch gökyüzüne baktı. Hava akşam karanlığı gibi kararlımıştı ve ilk büyük yağmur damlaları şiddetle yağmaya başlamıştı; kalabalık dağılmaya başlamış, insanlar yapmaları gereken işlerine dönüyorlardı, sadece kapüşonlu ve başörtülü sert çekirdek kalmıştı. "Burada bitirmem gereken birkaç iş var ve bu kızın ailesiyle kısa bir ön görüşme yapmak istiyorum. Sonra sen ve ben birer bira içmeye gidelim, olur mu? Biraz sohbet edelim. Çocuk bir süre ortalığı gözetleyebilir; bu ona iyi gelir."

Arkasındaki sesler değişti, evin derinliklerinden: uzun bir gıcırta, bir homurtu, boş tahtalara çarpan bot sesleri. Belirsiz beyaz şekiller hareket ediyordu, kalın gölge katmanları ve bodrumdan yükselen cehennem ateşi parıltısıyla karışmış halde. Morg çalışanları avlarını dışarı çıkarıyorlardı.

Yaşlılar nefes nefese kalarak kendilerini kutsadılar ve her saniyenin tadını çıkardılar. Morg çalışanları, yağmurdan korunmak için başlarını eğerek Scorch ve benim yanımdan geçtiler. İçlerinden biri, omzunun üzerinden trafiği şikayet etmeye başlamıştı bile. O kadar yaklaştılar ki, uzanıp ceset torbasını dokunabilirdim. Sedye üzerinde şekilsiz bir yığın gibi duruyordu, o kadar düzdü ki içi boş olabilirdi, o kadar hafifti ki sanki hiçbir şey yokmuş gibi taşıyorlardı.

Scorch, cesedi minibüsün arkasına kaydırmalarını izledi. "Sadece birkaç dakika sürer," dedi. "Burada bekle."

Birkaç köşe ötedeki Blackbird'e gittik, yeterince uzaktı ve sadece erkeklerin gittiği bir yerdi, bu yüzden haberler henüz oraya ulaşmamıştı. Blackbird, on beş yaşındayken, bir inşaatta tuğla taşıyarak geçirdiğim ilk günümün ardından, ilk kez servis aldığım pub'dı. Barmen Joe'ya göre, yetişkin bir erkeğin işini yaptıysan, sonrasında yetişkin bir erkeğin içeceği bir pint birayı hak etmiştin. Joe'nun yerine, aynı tür bir peruk takan başka bir adam gelmişti ve sigara dumanının sisinden, bayat içki ve ter kokusunun oluşturduğu, o kadar yoğun ki havada dalgalanmasını görebileceğin bir aura oluşmuştu, ama bunun dışında pek bir şey değişmemişti: duvarlarda aynı çatlak siyah-beyaz fotoğraflar, aynı sinek lekeli bar aynaları, aynı içleri dökülmüş sahte deri koltuklar, kişisel bar taburelerinde oturan bir avuç yaşlı adam ve iş botları giyen bir grup adam, bunların yarısı Polonyalı ve birçoğu kesinlikle reşit değildi.

İşini açıkça gösteren Scorcher'ı göze çarpmayan bir köşe masasına oturtup, ben de bara gittim. Bira bardaklarımızı getirdiğimde, Scorcher defterini çıkarmış ve şık bir tasarımcı kalemle notlar alıyordu — görünüşe göre Murder ekibi ucuz tükenmez kalemleri kullanmıyordu. "Demek," dedi, bir eliyle defterini kapatıp diğer eliyle bardağını alırken, "burası senin evin. Kim bilebilirdi ki?"

Ona hafif bir uyarı içeren bir gülümseme attım. "Foxrock'ta bir malikanede büyüdüğümü düşündün, değil mi?"

Scorch güldü. "Hiç de değil. Sen her zaman, şey, toprağın tuzu olduğunu açıkça belli ederdin. Ama detaylar konusunda çok gizemliydin, ben de senin boktan bir apartman bloğundan geldiğini düşünmüştüm. Hiç bu kadar... ne diyelim... renkli bir yer hayal etmemiştim."

"Bu da bir tanım."

"Matthew ve Theresa Daly'ye göre, sen ve Rose kaçtığınız geceden beri bu bölgede görülmemişsiniz."

Omuz silktim. "Bir insanın kaldırabileceği yerel renkler sınırlıdır."

Scorch, pint bardağının başına düzgün bir gülün yüz çizdi. "Ee. Eve dönmek güzel, değil mi? Her ne kadar hayal ettiğin gibi olmasa da?"

"Burada bir umut ışığı varsa," dedim, "ki sanmıyorum, bu o değil."

Bana kilisede osurmuşum gibi acı dolu bir bakış attı. "Yapman gereken," diye açıkladı, "bunu olumlu bir şey olarak görmek."

Ona baktım.

"Ciddiyim. Olumsuzluğu al, onu olumluya çevir." Bir bira altlığını kaldırıp ters çevirdi, bir şeyi tersine çevirme kavramını göstermek için.

Normalde bu çılgın tavsiye hakkında ne düşündüğümü ona açıkça söyledim, ama ondan bir şey istiyordum, bu yüzden kendimi tuttum. "Aydınlat beni," dedim.

Scorcher, uzun bir yudumda gülen yüzü yok etti ve parmağını bana doğru salladı. Nefes almak için başını kaldırdığında, "Algı her şeydir," dedi. "Bunun senin lehine olacağına inanırsan, öyle olur. Anlıyor musun?"

"Hayır, pek anlamadım," dedim. Scorcher, bazılarının cin içince duygusal olduğu gibi, adrenalinle anlamlı konuşur. Keşke yanında bir shot sipariş etseydim.

"Her şey *inançla* ilgili. Bu ülkenin tüm başarısı inanç üzerine kuruludur. Dublin'deki emlaklar gerçekten metrekaşe başına bin dolar değerinde mi? Hayır, değil. Ama insanlar öyle olduğuna *inandıkları* için öyle oluyor. Sen ve ben, Frank, biz bu konuda öncüyduk. Seksenlerde, tüm ülke baktandı, hiç umut yoktu, ama biz kendimize inandık, sen ve ben. Bugün geldiğimiz noktaya böyle ulaştık."

"Bugün bulunduğum yere işimde iyi olduğum için geldim. Umarım sen de öyle olmuştundur dostum, çünkü bu davanın çözülmesini istiyorum."

Scorcher bana kol güreşi yapmaya hazırmış gibi baktı. "Ben işimde çok iyiyim," dedi. "Çok, çok iyiyim. Cinayet Masası'nın genel çözme oranını biliyor musun? Yüzde yetmiş iki. Peki benim kişisel çözme oranımı biliyor musun?"

Kafamı sallamam için bir ara verdi. "Yüzde seksen altı, evlat. Yüzde seksen altı. Bugün beni yakaladığın için şanslısın."

İsteksizce etkilenmiş bir gülümsemeyle başımı salladım ve onun kazanmasına izin verdim. "Muhtemelen öyle, evet."

"Tabii ki şanslıydın." Mesajını vermiş olan Scorch, bankta rahatça arkalarına yaslandı, yüzünü buruşturdu ve kırık bir yayı sinirli bir bakışla süzdü.

"Belki," dedim, bira bardağımı ışığa doğru tutup düşünceli bir şekilde gözlerimi kısarak, "belki de bugün ikimizin de şanslı günüydü."

"Nasıl yani?" diye sordu Scorcher şüpheyle. Scorch beni yeterince iyi tanıyor ve prensip olarak şüpheli davranıyor.

"Bir düşün. Bir davaya başladığında en çok istediğin şey nedir?" dedim.

"Görgü tanıkları ve adli tıp tarafından desteklenen tam bir itiraf."

"Hayır, hayır, hayır. Beni dinle, Scorcher. Sen spesifik düşünüyorsun. Benim senden evrensel düşünmeni istiyorum. Tek kelimeyle, bir dedektif olarak en büyük varlığın nedir? Tüm dünyada en sevdiğin şey nedir?"

"Aptallık. Bana bir aptalla beş dakika verin..."

"*Bilgi*. Her tür, her kalite, her miktar, hepsi iyidir. Bilgi cephanedir, Scorch. Bilgi yakıttır. Aptal olmadan her zaman bir yol bulabiliriz; bilgi olmadan hiçbir yere varamayız."

Scorcher bunu düşündü. "Ee?" diye dikkatlice sordu.

Kollarımı açtım ve ona sııttım. "Dualarının cevabı, dostum."

"Kylie tanga giyiyor mu?"

"Mesleki duaların. İstedğin tüm bilgiler, kendi başına asla elde edemeyeceğin tüm bilgiler, çünkü buradaki kimse sana asla söylemeyecek, en sevdiğin eğitilmiş gözlemci tarafından özenle paketlenmiş. Ben."

Scorcher, "Bana bir iyilik yap ve bir saniye benim seviyeme in, Frank. Somut ol. Ne istiyorsun?" dedi.

Kafamı salladım. "Bu benimle ilgili değil. Bu bir kazan-kazan durumu. Bunu olumluya çevirmenin en iyi yolu birlikte hareket etmek."

"Davaya dahil olmak istiyorsun."

"Benim ne istediğimi unut. Davayı saymazsak, ikimiz için de neyin iyi olacağını düşün. İkimiz de bu davanın çözülmesini istiyoruz, değil mi? Bu herkesin önceliği değil mi?"

Scorcher bir dakika düşünüyormuş gibi yaptı. Sonra yavaşça ve pişmanlıkla başını salladı. "Olmaz. Üzgünüm dostum."

Kim "*Hayır*" diyebilir ki? Ona meydan okurcasına sııttım. "Endişeli misin? Hala baş dedektif olacaksın, Scorch. Sonuçta yine senin adın yazacak. Gizli görevlerde çözme oranları tutturmak zorunda değiliz."

"Senin için ne güzel," dedi Scorch, yemi yutmadan, sakın bir şekilde. Yıllar içinde egosunu kontrol etmede daha iyi hale gelmişti. "Seni ekibimde görmek istediğimi biliyorsun, Frank, ama amirim bunu asla kabul etmez."

Cinayet Masası'nın amiri aslında benim en büyük hayranım değil, ama Scorcher'ın bunu bildiğinden şüpheliydim. Kaşlarımı kaldırdım ve eğlendim. "Amirin kendi ekibini seçmene güvenmiyor mu?"

"Seçimlerimi destekleyemediğim sürece güvenmiyor. Ona gösterebileceğim somut bir şey ver, Frank. Bu ünlü bilgilerin bir kısmını paylaş. Rose Daly'nin düşmanları var mıydı?"

düşmanı var mıydı?"

İkimiz de, zaten pek çok şeyi paylaştığımızı belirtme konumunda olmadığımızı biliyorduk. "Bildiğim kadarıyla yoktu. Bu yüzden onun öldüğünü hiç aklıma gelmemişti."

İnanmaz gibi baktı. "Ne, aptal mıydı?"

Şaka yapıp yapmadığımızı anlaması için hoş bir tonda, "Senin olabileceğinden çok daha akıllıydı," dedim.

"Sıkıcı mı?"

"Hiç de değil."

"Köpek gibi mi?"

"Mahallenin güzeli. Sence benim zevkim ne tür bir şey?"

"O zaman sana garanti ederim ki düşmanları vardı. Sıkıcı ya da çirkin bir kız kimsenin sinirini bozmaz, ama bir kız zeki, güzel ve karizmatikse, bir yerlerde birilerini kızdıracaktır." Bira bardağının üzerinden bana meraklı bir bakış attı. "Gül renkli gözlükler senin tarzın değil, Frank. Bu kıza gerçekten deli gibi aşık olmalısın, değil mi?"

Tehlikeli sulara girmiştim. "İlk aşkımdı," dedim omuz silkerek. "Uzun zaman önceydi. Muhtemelen onu idealize ediyordum, tamam, ama o gerçekten iyi bir kızdı. Onunla sorunu olan kimseyi tanımıyorum."

"Kin besleyen eski sevgililer yok mu? Kavga edenler yok mu?"

"Rosie ve ben yıllardır birlikteydik, Scorch. On altı yaşımızdan beri. Sanırım benden önce birkaç erkek arkadaşı olmuştu, ama bunlar çocukça şeylerdi: sinemada el ele tutuşmak, okulda birbirimizin adını masaya yazmak, üç hafta sonra ilişki çok yoğunlaşınca ayrılmak gibi."

"İsimleri?"

Parlak dedektif kalemi hazırdı. Bazı zavallı herifler hoş olmayan ziyaretler alacaklardı. "Martin Hearne, o zamanlar Zippy olarak biliniyordu, ama bugünlerde o isme cevap vermeyebilir. Yedi numarada yaşıyordu, on beş yaşımızdayken çok kısa bir süreliğine kendini Rosie'nin erkek arkadaşı olarak tanıtmıştı. Ondan önce Colm adında bir çocuk vardı, ailesi bataklık bölgesine taşınana kadar bizimle aynı okula gidiyordu. Sekiz yaşımızdayken, bir cesaret oyunu sırasında Smith's Road'dan Larry Sweeney'i öpmüştü. Hiçbirinin ona hala aşık olduğunu sanmıyorum."

"Kıskanç kızlar yok mu?"

"Neyi kıskanacaklardı ki? Rosie femme fatale tipi bir kız değildi; diğer kızların erkekleriyle flört etmezdi. Ben çekici bir kız olabilirim, ama bizim çıktığımızı bilen olsa bile, ki kimse bilmiyordu, bir kızın sırf benim seksi vücuduma sahip olmak için Rosie'yi ortadan kaldıracağını sanmıyorum."

Scorcher burnunu çektirdi. "Bu konuda sana katılıyorum. Ama tanrım, Frank, bana yardım et. Bana, bir mil içindeki herhangi bir dedikoducu yaşlıdan duyabileceğim şeylerden başka bir şey söylemiyorsun. Seni amirimden geçirebilmem için özel bir şeye ihtiyacım var. Bana birkaç neden ver, ya da kurbanın ilginç sırlarını, ya da... Ah, işte bulduk." Parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. "Onunla buluşman gereken geceyi bana anlat. Görgü tanığı gibi. Sonra ne yapabileceğimize bakarız."

Başka bir deyişle, on beşinci akşam neredeydin, evlat. Bunun farkında değildim, yoksa gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyordu? "Peki," dedim. "1985 yılının 15 Aralık Pazar günü ile 16 Aralık Pazartesi günü. Saat 11:30 civarında, Eight Faithful Place'deki evimden ayrıldım ve yolun başına gittim. Orada, ailelerimizin ne zaman uyuyacağına ve evlerimizden görünmeden çıkma fırsatı bulduğumuza bağlı olarak, saat 12 civarında Rose Daly ile buluşmak için anlaşmıştık. Sabah 5 ile 6 arasında bir saat kadar orada kaldım.

—tam saati hatırlayamıyorum. Oradan sadece bir kez, saat ikiyi biraz geç, belki beş dakika kadar ayrıldım. Randevu noktası konusunda bir karışıklık olup olmadığını kontrol etmek için Number Sixteen'e girdim ve Rose beni orada bekliyordu."

"On altıncı numaranın alternatif bir buluşma noktası olmasının bir nedeni var mı?" Scorch, bir tür kişisel stenografi ile notlar alıyordu.

"Yolun sonuna karar vermeden önce bunu konuşmuştuk. Orası yerel gençlerin takıldığı bir yerdi; çocuklar sürekli orada buluşurdu. İçki içmek, sigara içmek, öpüşmek ya da ebeveynlerinin onaylamayacağı herhangi bir şey yapmak istiyorsan ve başka bir yerde bunu yapmak için yeterince büyük değilsen, Number Sixteen tam da gitmen gereken yerdi."

Scorch başını salladı. "Demek Rose'u orada aradın. Hangi odalara girdin?"

"Birinci kattaki tüm odaları kontrol ettim. Ses çıkarmak istemiyordum, bu yüzden onu çağıramazdım. Kimse yoktu, bavulu görmedim ve olağandışı bir şey görmedim veya duymadım. Sonra en üst kata çıktım ve sağ ön odanın zemininde Rose Daly tarafından imzalanmış bir not buldum.

Notta, kendi başına İngiltere'ye gitmeye karar verdiğini ima ediyordu. Notu orada bıraktım."

"Notu gördüm. Kimseye hitaben yazılmamış. Neden senin için olduğunu düşündün?"

Onun o notu ağzının suyunu akıtarak incelikle delil torbasına koyduğunu düşünmek, onu tekrar yumruklamak istememe neden oldu, ve bu, Rosie'nin şüpheleri olduğunu ima eden o pek de ince olmayan ipucuna gelmeden önceydi. Daly'lerin ona benim hakkımda tam olarak ne anlattıklarını merak ettim. "Bu mantıklı bir varsayım gibi görünüyordu," dedim. "Onun buluşması gereken kişi bendim. Eğer bir not bırakmışsa, muhtemelen bana yönelik olacaktı."

"İkinci kez düşündüğüne dair herhangi bir ipucu vermemiş miydi?"

"Hiçbiri," dedim, ona kocaman bir gülümsemeyle. "Ve onun bunu yapacağını bilmiyoruz, değil mi Scorch?"

"Belki de," dedi Scorch. Not defterine bir şeyler karaladı ve gözlerini kısarak baktı. "Bodruma inmedin mi?"

"Hayır. Kimse gitmedi: karanlıktı, çürümüşü, fareler ve nem vardı ve berbat kokuyordu, biz de oraya dokunmadık. Rosie'nin orada olacağını düşünmek için hiçbir nedenim yoktu."

Scorch kalemmini dişlerine vurarak notlarını inceledi. Bira bardağımın üçte birini içtim ve Rosie'nin, ben birkaç metre ötede, üst katta aşk acısı çekmekle meşgulken, aslında o bodrumda olma ihtimalini olabildiğince kısaca düşündüm.

"Yani bunun yerine," dedi Scorch, "Rose'un notunu bir ayrılık mektubu olarak kabul etmene rağmen, yolun sonuna geri döndün ve beklemeye devam ettin. Neden?"

Sesi yumuşak ve rahattı, ama gözlerindeki güç patlamasını yakaladım. Küçük pislik bunu çok seviyordu. "Umut sonsuzdur," dedim, omuz silkerek. "Ve kadınlar fikirlerini değiştirir. Ona fikrini geri değiştirme şansı vereyim dedim."

Scorch erkeksi bir şekilde burnunu çekti. "Kadınlar, ha? Yani ona üç dört saat verdin, sonra da zararını kesip kaçtın. Nereye gittin?"

Ona, işgalcileri, kokuşmuş rockçıları ve cömert kız kardeşi anlattım, soyadlarını söylemedim, olur da kimseye sorun çıkarırsa diye. Scorch not aldı. Anlatmam bittiğinde sordu, "Neden eve gitmedin?"

"İvme ve gurur. Zaten taşınmak istiyordum; Rosie'nin kararı bunu değiştirmedii. İngiltere tek başıma pek eğlenceli gelmiyordu, ama kuyruğumu kısıtırıp eve dönmek de öyle. Gitmeye hazırdım, o yüzden yürümeye devam ettim."

"Mmm," dedi Scorch. "Yaklaşık altı saate geri dönelim - bu aşk, özellikle Aralık ayında - yolun başında beklediğın altı saat. Kimsenin geçtiğini, evlere girip çıktığını, bunun gibi bir şey hatırlıyor musun?"

"Bir iki şey dikkatimi çekti. Gece yarısı civarında, tam saatini hatırlamıyorum, yakınlarda bir çiftin seviştiğini sandığım sesler duydum. Ama geriye dönüp bakınca, o sesler her iki şekilde de yorumlanabilirdi: sevişme ya da kavga. Ve daha sonra, belki saat bir çeyrek ile bir buçuk arasında, biri yolun çift numaralı tarafındaki arka bahçelere indi. Bu kadar zaman geçtikten sonra ne kadar faydası olur bilmiyorum, ama ne olursa olsun kabul edin."

"Her şey işe yarayabilir," dedi Scorch tarafsız bir şekilde, notlar alırken. "Nasıl olduğunu bilirsin. İnsanlarla temasın bu kadar mıydı? Bütün gece boyunca, böyle bir mahallede? Kabul edelim, burası tam olarak yeşil bir banliyö değil."

Beni sinirlendirmeye başlamıştı, ki muhtemelen amacı da buydu, bu yüzden omuzlarımı gevşetip biramı yavaşça içmeye devam ettim. "Pazar gecesi idi. Oraya vardığımda her yer kapalıydı ve neredeyse herkes yatmıştı, yoksa daha sonraya kadar beklerdim. Faithful Place'de hiçbir hareket yoktu; bazı insanlar hala uyanık ve konuşuyordu, ama kimse yolda dolaşmıyor, evlere girip çıkmıyordu. İnsanların köşeyi dönüp New Street'e doğru gittiğini duydum ve birkaç kez biri bana o kadar yaklaştı ki, beni fark etmemeleri için ışığın dışına çıktım, ama kimseyi tanımadım."

Scorch, ışığın yüzeyde hareketini izleyerek düşünceli bir şekilde kalemını çevirdi. "Yani kimse seni fark etmesin diye," diye tekrarladı. "Çünkü kimse ikinizin birlikte olduğunu bilmiyordu. Öyle demedin mi?"

"Doğru."

"Bütün bu gizli kapaklı işler. Bunun özel bir nedeni var mı?"

"Rosie'nin babası beni sevmiyordu. Çıktığımızı öğrendiğinde çok sinirlendi, o yüzden o zamandan beri ilişkimizi gizli tutuyorduk. Ona küçük kızını Londra'ya götürmek istediğimi söyleseydik

kutsal savaş çıkardı. İzin almaktansa affedilmeyi daha kolay buldum."

"Bazı şeyler hiç değişmez," dedi Scorch, biraz ekşi bir sesle. "Neden senden hoşlanmıyordu?"

"Çünkü zevki yok," dedim gülümseyerek. "Bu yüzü kim sevmez ki?"

O gülümsemedi. "Cidden."

"Ona sormalısın. Düşüncelerini benimle paylaşmadı." "Soru soracağım. İkinizin planladıklarını bilen başka kimse var mı?"

"Kimseye söylemedim. Bildiğim kadarıyla Rosie de söylemedi." Mandy tamamen benimdi. Scorch onunla kendisi konuşabilirdi, ona iyi şanslar; bunu izlemek hoşuma giderdi.

Scorch notlarına baktı, acele etmeden birasını yudumladı. "Tamam," dedi sonunda, süslü kalemini kapatarak. "Şimdilik bu kadar yeter."

"Amirinin ne diyeceğini bir gör," dedim. Amiriyle konuşması imkansızdı, ama ben çok kolay vazgeçersem, benim ne tür bir B planım olduğunu merak etmeye başlayacaktı. "O adamlar, biraz işbirliği yaparsa ona iyi davranabilirler."

Scorch gözlerime baktı ve yarım saniye kadar uzun bir süre gözlerini kırpmadı. O bavulu duyduğum anda fark ettiğim şeyi düşünüyordu. Bariz şüpheli, cinayet mahallinde bulunan, cinayet için gerekçesi ve fırsatı olan, hiçbir mazeret gösteremeyen, Rosie Daly ile buluşmayı bekleyen, o gece muhtemelen onu terk edeceği adamdı; polise yemin ederek, kadının hiç gelmediğini söyleyen adamdı.

İkimiz de bunu ilk ortaya atacak kişi olmak istemiyorduk. "Elimden geleni yapacağım," dedi Scorch. Not defterini takım elbisesinin cebine koydu. Bana bakmıyordu. "Teşekkürler, Frank. Bir ara bunu benimle tekrar gözden geçirmen gerekebilir."

"Sorun değil," dedim. "Nerede olduğumu biliyorsun."

Birayı uzun bir yudumla bitirdi. "Ve sana söylediklerimi unutma. Olumlu düşün. Durumu tersine çevir.

"Scorch," dedim. "Arkadaşlarının az önce götürdüğü o kız benim sevgilimdi. Onun denizaşırı bir yerde, hayatın tadını çıkararak, Larry kadar mutlu olduğunu sanıyordum. Burada olumlu bir yan görmemde zorlanıyorsam beni affet."

Scorch iç geçirdi. "Tamam," dedi. "Haklısın. Sana bir resim çizmemi ister misin?"

"Daha çok seveceğim bir şey düşünemiyorum."

"İşinde iyi bir ünün var Frank, harika bir ün, tek bir küçük şey hariç: sokaktaki söylentiye göre, tek başına hareket etme eğilimindesin. Nasıl söyleyeyim? Kurallara biraz daha az önem veriyorsun. O bavul tam da bahsettiğim türden bir şey. Ve üstler, takım oyuncularını tek başına hareket edenlerden çok daha fazla severler. Maverickler sadece Mel Gibson olduklarında sevimlidirler. Bu gibi bir soruşturma sırasında, açıkça çok fazla baskı altında olduğun bir durumda, takımın iyiliği için kenarda oturabileceğini herkese gösterirsen, itibarın büyük ölçüde artabilir. Uzun vadeli düşün. Anlıyor musun?"

Ona yumruk atmamak için geniş bir gülümsemeye karşılık verdim. "Bu ciddi bir klişe salatası, Scorcher. Hepsini sindirmek için bana biraz zaman vermelisin."

Bana bir an baktı; yüzümden bir şey okuyamadığında omuz silkti. "Neyse. Sadece akıllı olmana bir tavsiye." Ayağa kalktı ve ceketinin yakalarını düzeltti. "Seninle iletişime geçeceğim," dedi, bunu çok ince bir şekilde bir uyarı gibi seslendirerek, sonra süslü evrak çantasını aldı ve büyük adımlarla dışarı çıktı.

Yakın zamanda hareket etme niyetim yoktu. Hafta sonunun geri kalanını izinli geçireceğimi zaten biliyordum. Bunun bir nedeni Scorcher'dı. O ve Murder arkadaşları, önümüzdeki birkaç günü Faithful Place'de hızla koşuşturan bir grup Jack Russell gibi geçirecek, köşeleri koklayacak, insanların hassas bölgelerine burnunu sokacak ve genel olarak herkesi kızdıracaktı. Orayla hiçbir ilgim olmadığını açıkça belirtmem gerekiyordu.

İkinci neden yine Scorch'tu, ama farklı bir açıdan. Benim hakkımda biraz temkinli görünüyordu ve yirmi dört saat boyunca ondan uzak durmak, onun da benden uzak durmasını sağlamak için çok önemliydi. Gençken tanıdığınız birine baktığınızda, her zaman ilk tanıştığınız kişiyi görürsünüz ve Scorch hala hızlı ya da hiç yapmayan, tetik çekici bir çocuk görüyordu. O, egosunu kontrol etmede daha iyi hale gelirken, benim sabır konusunda daha iyi hale geldiğim aklıma gelmezdi. Eğer iyi bir köpek yavrusu gibi avlanmak, tasmanızı çözdükleri anda izi takip etmek istiyorsanız, Murder'da çalışın. Eğer gizli görevde çalışmak istiyorsanız, ki ben hep istedim, büyük kedilerin avlanma şeklini öğrenin: pusu kurun, yere yakın kalın ve gizlice santim santim yaklaşın, ne kadar sürerse sürsün.

Üçüncü neden muhtemelen Dalkey'de, bana karşı öfkeli bir şekilde sinirleniyordu. Çok yakında hem onunla hem de, Tanrı yardımcımız olsun, Olivia ile ilgilenmem gerekecekti, ama bir erkeğin de sınırları vardır. Sarhoş olmam, ama geçirdiğim günün ardından, akşamımı düşmeden önce ne kadar sarhoş olabileceğimi keşfetmeye hakkım olduğunu hissettim. Barmenin dikkatini çekip "Bir tane daha alayım" dedim.

Bar, muhtemelen Scorcher'ın etkisiyle boşalmıştı. Barmen bardakları sildi ve tezgahın arkasından beni uzun uzun inceledi. Bir süre sonra kapıya doğru başını salladı. "Arkadaşın mı?"

"Ben öyle demezdim" dedim. "Seni daha önce görmedim." "Muhtemelen görmemiştir."

"Faithful Place'deki Mackey'lerle bir ilginiz var mı?"

Gözler. "Uzun hikaye," dedim.

"Ah," dedi barmen, sanki benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyormuş gibi, "hepimizin böyle bir hikayesi vardır," ve zarif bir hareketle bardağın altına musluğu kaydırıldı.

Rosie Daly ile en son dokunduğumuz zaman, Zero Hour'dan dokuz gün önce, bir Cuma günüydü. O akşam şehir serin ve soğuktu, her yer kalabalıktı, tüm Noel ışıkları yanıyordu, alışverişçiler acele ediyordu ve sokak satıcıları bir pounda beş tane ambalaj kağıdı satıyordu. Genel olarak Noel'i pek sevmezdim. —Annemin deliliği her yıl Noel yemeğinde zirveye ulaşırdı, babamın içki içmesi de öyle. Her zaman bir şeyler kırılır ve en az bir kişi gözyaşlarına boğulurdu. Ama o yıl her şey gerçek dışı ve cam gibi hissediliyordu, büyüleyici ve ürkütücü arasındaki sınırdaki: Özel okullu, parlak saçlı kızlar "Joy to the World" şarkısını söyleyen parlak saçlı özel okullu kızlar biraz fazla temiz ve ifadesizdi, Switzer'in vitrinlerine burunlarını dayayıp masalsı manzaraları seyreden çocuklar ise tüm o renk ve ritimden biraz fazla sarhoş görünüyorlardı. Kalabalığın içinden geçerken elim ordunun parkasının cebindeydi; o gün, en son istediğim şey soyulmaktı.

Rosie ve ben her zaman Pearse Caddesi'ndeki O'Neill's'da buluşurduk. Burası Trinity öğrencilerinin gittiği bir pub'dı, yani pisliklerin sayısı biraz fazlaydı, ama biz göze batmıyorduk ve tanıdık birine rastlama ihtimalimiz yoktu.

Dalys, Rosie'nin kızlarla dışarıda olduğunu sanıyordu; ailem ise benim nerede olduğumu umursamıyordu. O'Neill's büyük bir yerdi, hızla doluyordu ve sıcaklık, duman ve kahkahalarla doluydu, ama ben o bakır rengi saçları sayesinde Rosie'yi hemen fark ettim: bara yaslanmış, barmeni güldüren bir şeyler söylüyordu. O bizim biralaramızı ödediğinde, ben de güzel bir köşede bize bir masa bulmuştum.

"Küçük pislik," dedi, bira bardaklarını masaya koyup, barda kıkırdayan bir grup öğrenciye arkasına doğru başını sallayarak. "Ben eğildiğimde göğüs dekolteme bakmaya çalıştı."

"Hangisi?"

Ben kalkmak üzereydim ama Rosie bana bir bakış attı ve biramı bana doğru itti. "Orada otur ve bunu iç. Onunla ben hallederim." Bana yeterince yakın olacak şekilde, uyluklarımız birbirine değecek şekilde yanımdaki bankta oturdu. "Şuradaki adam, bak."

Rugby forması giymiş, boynu olmayan, elinde iki bardak birayla bardan uzaklaşan adam. Rosie, dikkatini çekmek için ona el salladı; sonra kirpiklerini kırıştırdı, öne eğildi ve dilinin ucuyla bira bardağının içinde küçük daireler çizdi. Rugby'ci çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı açık kaldı, ayak bilekleri tabureye takıldı ve bira bardağının yarısı birinin sırtına döküldü. "Şimdi," dedi Rosie, ona parmak hareketiyle işaret edip onu unuttu. "Onları aldın mı?"

Elimi, gözümün önünden ayırmayacağım şekilde koltuğun koluna astığım paltomun cebine soktum ve zarfı buldum. "İşte," dedim, "hepsi bizim," ve iki bileti açarak aramızdaki yıpranmış ahşap masanın üzerine koydum. *DUN LAOGHAIRE-HOLYHEAD, 16 ARALIK PAZARTESİ SAAT 06:30'DA KALKIS. LÜTFEN KALKIS SAATİNDEN EN AZ 30 DAKİKA ÖNCE GELİN.*

Biletleri görünce adrenalinim yeniden yükseldi. Rosie şaşkın bir kahkaha atarak nefesini tuttu.

"Erken saatteki feribotun daha iyi olduğunu düşündüm. Gece feribotuna da binebilirdik, ama akşamüstü eşyalarımızı toplayıp ayrılmak daha zor olurdu. Böylece pazar gecesi fırsat bulduğumuzda limana gidebilir ve kalkış saatine kadar orada bekleyebiliriz. Değil mi?"

"Tanrım," dedi Rosie bir süre sonra, hala nefes nefese. "Tanrım. Sanki biz..." Kolunu biletlerin etrafına dolayarak, yan masalardaki insanlardan gizledi. "Anlıyor musun?"

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. "Hepimiz buradayız. Tanıdığımız kimseyi görmedik, değil mi?"

"Hala Dublin'deyiz. O feribot Dun Laoghaire'den ayrılana kadar kendimi güvende hissetmeyeceğim.

Onları kaldırır mısın?"

"Onlara göz kulak olur musun? Annem eşyalarımızı karıştırıyor."

Rosie sırttı. "Hiç şaşırmadım. Babam da benim eşyalarımı karıştırırsa şaşırmazdım, ama iç çamaşırı çekmecesine dokunmaz. Onları bize ver." Biletleri sanki ince dantelden yapılmış gibi aldı, dikkatlice zarfa koydu ve kot ceketinin üst cebine soktu. Parmakları bir an orada, göğsünün üzerinde kaldı. "Vay canına. Dokuz gün sonra..."

"Ve sonra," dedim, bira bardağımı kaldırarak, "senin, benim ve yeni hayatımıza."

Kadehlerimizi tokuşturup içtik ve onu öptüm. Bira birinci sınıftı, pub'ın sıcaklığı şehirde yürüyüşten sonra ayaklarımın ısınmaya başlamasına neden oluyordu, duvarlardaki resim çerçevelerinin üzerine tinsel asılmıştı ve yan masadaki bir grup öğrenci yüksek sesle sarhoş kahkahalar atmaya başladı. Pub'daki en mutlu kişi ben olmalıydım, ama akşam hala o belirsiz hissi veriyordu, bir anda kötüye gidebilecek parlak, ışıltılı bir rüya gibi. Rosie'yi bıraktım çünkü onu incitecek kadar sert öpeceğimden korkuyordum.

"Geç saatte buluşmalıyız," dedi, bir dizini benimkine atarak. "Gece yarısı ya da daha sonra. Babam on birden önce yatmaz ve uykuya dalması için biraz zaman vermem gerek."

"Benimkiler pazar günleri saat 10 buçukta uykuya dalarlar. Bazen Shay geç saatlere kadar dışarıda kalır, ama eve gelirken ona rastlamadığım sürece sorun yok. Rastlasam bile bizi durdurmaz, beni gördüğüne sevinir." Rosie kaşlarını kaldırdı ve bir yudum daha aldı. "Gece yarısı kadar dışarıda kalacağım. Biraz daha uzun sürerse sorun değil."

O da başını salladı. "Çok geç kalmam. Ama son otobüs gitmiş olacak. Dun Laoghaire'ye yürümek ister misin?"

"Tüm eşyalarımızı taşıyarak olmaz. Tekneye vardığımızda ayaklarımız yerden kesilecek. Taksiye binmek zorundayız."

Bana yarı sahte bir hayranlık dolu bakış attı. "La-di-da!"

Gülümsedim ve parmağıma onun buklelerinden birini doladım. "Bu hafta birkaç işim daha var, parayı bulacağım. Kızım için en iyisi

Sana limuzin tutardım ama bu biraz beklemek zorunda. Belki doğum gününde, olur mu?"

O da gülümsedi, ama dalgın bir gülümsemeydi; şakalaşacak havada değildi. "On altıncı numarada buluşalım mı?"

Kafamı salladım. "Shaughnessy'ler son zamanlarda orada çok takılıyorlar. Onlarla karşılaşmak istemiyorum." Shaughnessy kardeşler zararsızdı, ama aynı zamanda gürültücü, kalın kafalı ve çoğunlukla kafaları güzeldi ve onlara neden susmaları ve bizi görmemiş gibi davranmaları gerektiğini anlatmak çok uzun sürerdi. "Yolun başında mı?"

"Görülürüz."

"Pazar gecesı yarısından sonra olmaz. Biz ve Shaughnessy aptalları dışında kim dışarıda olur ki?"

"Tek bir kişi bile yeter. Hem yağmur yağarsa ne yapacağız?"

Bu Rosie'ye yakışmayan bir gerginlikti; çoğunlukla o sinirlerin ne olduğunu bilmezdi. "Şimdi karar vermek zorunda değiliz. Haftaya havanın nasıl olacağına bakıp karar veririz," dedim.

Rosie başını salladı. "Gitmeden bir daha buluşmamalıyız. Babamın şüphelenmesini istemiyorum."

"Şimdiye kadar şüphelenmediyse..."

"Biliyorum. Biliyorum. Ben sadece... Tanrım, Francis, o biletler..." Eli tekrar cebine gitti. "Gerçekleşmesine çok az kaldı. Bir şey ters giderse diye, bir saniye bile olsa rahatlamak istemiyorum."

"Ne gibi?"

"*Bilmiyorum*. Birinin bizi durdurması gibi." "Kimse bizi durduramaz."

"Evet," dedi Rosie. Tırnağını ısırđı ve bir anlığına gözleri benimkilerden kaçtı. "Biliyorum. Her şey yolunda gidecek."

"Ne oldu?" dedim.

"Hiçbir şey. Dediğın gibi yolun başında buluşalım, şiddetli yağmur yağmazsa tabii. O zaman Number Sixteen'e gideriz; hava kötü olursa çocuklar dışarı çıkmazlar. Tamam mı?"

"Evet," dedim. "Rosie. Bana bak. Bu konuda suçluluk duyuyor musun?"

Ağzının bir köşesi alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Tabii ki suçluluk duyuyorum. Bunu sırf eğlence için yapmıyoruz; babam bu konuda bu kadar aptalca davranmasaydı, bunu asla düşünmezdik. Neden? Sen duyuyor musun?"

"Hiç de değil. Kevin ve Jackie beni özleyecek tek kişiler, ilk maaşımdan onlara güzel bir şey gönderirim, çok sevinirler. Aileni özleyecek misin, öyle mi? Ya da kızları?"

Bir an düşündü. "Kızlar, evet, öyleyim. Ve ailem, biraz. Ama, tabii ki... Uzun zamandır yakında taşınacağımı biliyordum. Okulu bitirmeden önce Imelda ile Londra'ya gitmeyi konuşuyorduk, ta ki..." Bana kısa bir yan bakış attı. "Sen ve ben daha iyi bir plan yapana kadar. Ne olursa olsun, er ya da geç gidecektim. Sen de öyle değil mi?"

Ailemi özleyip özlemeyeceğimi sormaması daha akıllıcaydı. "Evet," dedim. Bunun doğru olup olmadığından emin değildim, ama ikimizin de duymaya ihtiyacı olan şey buydu. "Öyle ya da böyle buradan ayrılacaktım. Ama bu şekilde çok hoşuma gitti."

Yine o gülümseme belirdi, yine tam bir gülümseme değildi. "Ben de."

"O zaman ne oldu? Oturduğundan beri, o koltuk kışını kaşındırıyormuş gibi davranıyorsun," diye sordum.

Bu, Rosie'nin tüm dikkatini çekti. "Bak kim konuşuyor. Bu gece çok komiksin, sanki kanayan Grouch Oscar ile çıkmak gibi.

"Sen 90'da olduğun için ben de 90'dayım. Biletler için çok mutlu olacağını sanmıştım, ama bunun yerine..."

"Saçmalık. Buraya öyle geldin. O zavallı aptalın kafasını ezmek için can atıyordun..."

"Sen de öyle. Fikrini mi değiştirdin? Mesele bu mu?"

"Eğer benden ayrılmak istiyorsan, Francis Mackey, erkek gibi davran ve bunu kendin yap. Kirli işlerini bana yaptırmaya çalışma."

Bir saniye boyunca birbirimize sert bakışlar attık, kavga etmek üzereydik. Sonra Rosie nefesini bıraktı, bankta geriye yaslandı ve ellerini saçlarına geçirdi. "Sana ne olduğunu söyleyeyim, Francis. İkimiz de kendimizi aşmaya çalıştığımız için gerginiz." dedi.

Ben de "Kendi adına konuş" dedim.

"Ben konuşuyorum. Londra'ya gidip müzik endüstrisine girmeyi istiyoruz, hem de daha azını değil. Artık fabrikalar yok, çok teşekkürler, bizim tarzımız değil, rock grupları için çalışacağız. Annen bunu bilseydi sana ne derdi?"

"Kim olduğumu sanıyorum diye sorardı. Sonra kulağıma bir tokat atar, bana aptal der ve kendime gelmemi söylerdi. Çok gürültülü olurdu."

"Ve bu yüzden," dedi Rosie, bana pintini kaldırarak, "bu yüzden doksan yaşındayız, Francis. Hayatımız boyunca tanıdığımız hemen hemen herkes aynı şeyi söylerdi: kendimizi beğenmiş olduğumuzu söylerlerdi. Bu saçmalığa kanarsak, sonunda birbirimize bağırıp birbirimizi mutsuz ederiz. Bu yüzden kendimize gelmeliyiz, çabuk. Tamam mı?"

Gizlice, Rosie ve benim birbirimizi sevmeye şeklimizle hala gurur duyuyorum. Öğrenecek başka kimsemiz yoktu — ebeveynlerimizden hiçbiri başarılı bir ilişkinin parlak örneği değildi — bu yüzden bunu birbirimizden öğrendik: sevdiğin biri sana ihtiyaç duyduğunda, öfkeli tavırlarını kontrol altına alabilir, seni korkudan deliye çeviren şekilsiz şeyleri kontrol altına alabilir, Cro-Magnon ergeni gibi davranmak yerine bir yetişkin gibi davranabilir, hiç beklemediğin milyonlarca şeyi yapabilirsin. "Buraya gel" dedim. Ellerimi Rosie'nin kollarından yukarı kaydırıp yanaklarını avuçladım, o da öne eğilip alnını alnıma dayadı, böylece dünyanın geri kalanı onun parlak, yoğun saçlarının arkasında kayboldu. "Haklısın. Aptalca davrandığım için özür dilerim."

"Bu işi mahvedebiliriz, ama elimizden gelenin en iyisini yapmamamız için hiçbir neden yok."

"Sen akıllı bir kadınsın, biliyor musun?" dedim.

Rosie beni izledi, o kadar yakındı ki yeşil gözlerindeki altın rengi benekleri, gülümsemeye başladığında gözlerinin köşelerinde oluşan küçük kırışıklıkları görebiliyordum. "Sevgilim için en iyisi dışında hiçbir şey kabul etmem," dedi.

Bu sefer onu düzgünce öptüm. Biletlerin benim ve onun çılgın kalp atışları arasında sıkıştığını hissedebiliyordum ve sanki her an patlayıp tavana kadar yükselen altın kıvılcımlar yağacakmış gibi hissettim. O anda akşam yerine oturdu ve tehlike kokusu kayboldu; o anda içimde bir akıntı yükselmeye başladı, sanki kemiklerimin derinliklerinde bir titreme gibi. O andan itibaren, tek yapabileceğim şey onun çekimine kapılmak ve bizi doğru yere götüreceğine, ayaklarımızı zorlu akıntılardan ve tehlikeli düşüşlerden geçerek güvenli basamaklara ulaştıracağına inanmaktı.

Biraz sonra ayrıldığımızda Rosie, "Meşgul olan tek kişi sen değilsin. Eason's'a gidip İngilizce gazetelerdeki tüm ilanları inceledim" dedi.

"İş var mı?"

"Biraz. Çoğu bizim yapamayacağımız şeyler, forklift sürücüsü ve yedek öğretmen, ama birkaç tane garson ve bar personeli işi var. Tecrübemiz olduğunu söyleyebiliriz, asla kontrol etmezler. Işıkçı veya yolcu arayan kimse yok, ama bunu zaten biliyorduk. Oraya vardığımızda aramaya başlamamız gerekecek. Ve çok sayıda daire var Francis. Yüzlerce."

"Onlardan herhangi birini karşılayabilir miyiz?"

"Evet, alabiliriz. Hemen iş bulamasak bile sorun olmaz; biriktirdiklerimiz depozito için yeterli olur ve işsizlik maaşıyla boktan bir yerde idare edebiliriz. Oldukça boktan olur, sadece bir yatak odalı daire ve banyoyu birkaç kişiyle paylaşmak zorunda kalabiliriz, ama en azından gereğinden fazla para harcamadan bir hostelde kalmak zorunda kalmayız."

"Jack'leri, mutfağı ve diğer her şeyi paylaşırım, sorun değil. Sadece mümkün olduğunca çabuk hostelden çıkmak istiyorum. Ayrı yatakhanelerde yaşamak aptalca, çünkü..." dedim.

Rosie bana gülümsüyordu ve gözlerindeki ışıltı kalbimi neredeyse durduracaktı. "Kendi evimiz olabilirdi" dedi.

"Evet," dedim. "Kendi evimiz."

Benim istediğim buydu: Rosie ve benim birbirimizin kollarında uyuyabileceğimiz, sabahları birbirimize sarılmış olarak uyanabileceğimiz bir yatak. Bunun için her şeyi, her şeyi verirdim. Dünyanın sunabileceği diğer her şey ikincil öneme sahipti. Bu günlerde insanların aşktan beklediklerini dinliyorum ve aklım başımdan gidiyor. Takımdaki arkadaşlarla bara gidip, kadınların nasıl bir vücuda sahip olması gerektiğini, hangi bölgelerini nasıl tıraş etmeleri gerektiğini, hangi tarihte hangi davranışlarda bulunmaları gerektiğini, neyi her zaman ya da asla yapmamaları, söylememeleri ya da istememeleri gerektiğini ayrıntılı bir şekilde anlatırken onları dinliyorum. Kafelerde kadınların, erkeklerin hangi işleri yapabileceğini, hangi arabaları, hangi markaları, hangi çiçekleri, restoranları ve mücevherleri tercih edebileceğini sıralarken kulak misafiri oluyorum ve "*Sizler aklınızı mı kaçırdınız?*" diye bağırarak istiyorum. Rosie'ye hiç çiçek almadım, çünkü evde açıklaması zor olurdu, ve ayak bileklerinin olması gerektiği gibi görünüp görünmediğini hiç merak etmedim. Onu istedim, tamamen benim olsun istedim ve onun da beni istediğine inandım. Holly doğana kadar hayatımda hiçbir şey bu kadar basit olmamıştı.

Rosie, "Bazı daireler İrlandalıları istemeyecek" dedi.

Ben de "Siktir et onları" dedim. Bu dalga giderek büyüyor, güçleniyordu; girdiğimiz ilk dairenin mükemmel olacağını, bu miknatısın çekiminin

bizi doğrudan evimize çekeceğini biliyordum. "Onlara Dış Moğolistan'dan geldiğimizi söyleyeceğiz. Moğol aksanın nasıl?"

O sırtıttı. "Aksana ne gerek var? İrlandaca konuşup, Outer Moğolca olduğunu söyleriz. Sence farkı anlarlar mı?"

Şık bir reverans yaptım ve "*Póg mo thóin*" dedim — kışımı öp: İrlandaca'mın yaklaşık yüzde doksanı. "Eski Moğol selamlaması."

Rosie, "Cidden ama. Bunu sadece sabırsız olduğunu bildiğim için söylüyorum. İlk gün daire bulamazsak, sorun değil, değil mi? Bol bol vaktimiz var." dedi.

"Biliyorum. Bazıları bizi sarhoş ya da terörist sanıp istemiyor. Bazıları ise..." Ellerini pintinden çekip parmaklarını başparmaklarımla okşadım: güçlü, dikişten nasırlı, ucuz sokak tezgahından alınmış, Keltik kıvrımları ve kedi başları şeklinde gümüş yüzükler. "Bazıları günah içinde yaşayacağımız için bizi istemiyor."

Rosie omuz silkti. "Onları da siktir et."

"Eğer istersen," dedim, "rol yapabiliriz. Altın rengi yüzükler alırsın, kendimize Bay ve Bayan deriz. Sadece bir süreliğine..."

O, anında ve sertçe başını salladı. "Hayır. Olmaz."

"Sadece kısa bir süreliğine, gerçek evlilik için para biriktirene kadar. Hayatımızı çok daha kolaylaştırır."

"Fark etmez. Ben rol yapmam. Ya evlisin ya da değilsin; insanların ne düşündüğü önemli değil."

"Rosie," dedim ve ellerini daha sıkı tuttum. "Bunu yapacağımızı biliyorsun, değil mi? Seninle evlenmek istediğimi biliyorsun. Daha fazla istediğim bir şey yok."

Bu, bir gülümsemenin başlangıcı oldu. "Öyle olsa iyi olur. Sen ve ben çıkmaya başladığımızda, rahibelerin bana öğrettiği gibi iyi bir kızdım, ama şimdi senin metresin olmaya hazırım..."

"Ciddiyim. Beni dinle. Eğer bilselerdi, senin deli olduğunu söyleyecek birçok insan var. Mackey'lerin birer pislik olduğunu söylerlerdi ve ben senden istediğimi alıp, seni bir bebekle baş başa bırakıp, hayatını mahvedecektim."

"İmkânı yok. Burası İngiltere, prezervatifleri var."

"Sadece pişman olmayacağını bilmeni istiyorum. Elimden gelirse pişman olmayacaksın. Tanrıya yemin ederim."

Rosie nazikçe, "Biliyorum Francis," dedi.

"Ben babam gibi değilim."

"Öyle olduğunu düşünseydim, burada olmazdım. Şimdi yukarı çık ve bize bir paket cips al. Açlıktan ölüyorum."

O gece, tüm öğrenciler evlerine gidene ve barmen ayaklarımızı süpürmeye başlayana kadar O'Neill's'te kaldık. Her pint birayı olabildiğince uzatarak içtik, güvenli ve kolay günlük konular hakkında konuştuk, birbirimizi güldürdük. Eve gitmeden önce - kimse bizi görmesin diye ayrı ayrı, ben Rosie'yi güvenli bir mesafeden arkadan gözetleyerek - Trinity'nin arka duvarına yaslanarak uzun uzun iyi geceler öpücüğü verdik. Sonra hareketsizce durduk, birbirimize sarıldık, yanaklarımızdan ayak parmaklarımıza kadar birbirimize yapıştık. Hava o kadar soğuktu ki, kilometrelerce yukarıda, kırılan kristal gibi yüksek ve ince bir çınlama sesi çıkıyordu; nefesinin boğazımda boğuk ve sıcak olduğunu hissediyordum, saçları limon damlası gibi kokuyordu ve kalbinin hızlı atışlarını kaburgalarımda hissedebiliyordum. Sonra onu bıraktım ve son bir kez uzaklaşmasını izledim.

Tabii ki onu aradım. Polis bilgisayarını ilk kez tek başıma kullandığımda, onun adını ve doğum tarihini girdim: İrlanda Cumhuriyeti'nde hiç tutuklanmamıştı. Bu pek de şaşırtıcı bir şey değildi, onun Ma Barker'a dönüşmesini beklemiyordum, ama günün geri kalanını, onun izini sürmeye ilk adımı attığım için, gergin ve heyecanlı bir şekilde geçirdim. Bağlantılarım geliştikçe, aramalarım da gelişti: Kuzey'de, İngiltere'de, İskoçya'da, Galler'de veya ABD'de tutuklanmamıştı, hiçbir yerde işsizlik maaşı almamıştı, pasaport başvurusu yapmamıştı, ölmemişti, evlenmemişti. Her iki yılda bir tüm aramaları tekrarlardım, bana iyilik borcu olan bağlantılarımdan yardım aldım. Hiçbir zaman sormadılar.

Çoğunlukla, bu günlerde — Holly geldikten sonra daha yumuşak başlı oldum — Rosie'nin bir yerlerde radarın altında ortaya çıkmasını, sisteme hiç girmeyen, basit ve mutlu bir hayat sürmesini, ara sıra beni, olabilecek olan kişi olarak, keskin bir acı ile hatırlamasını umuyordum. Bazen onun beni bulduğunu hayal ediyordum: gece yarısı çalan telefon, ofisimin kapısını tıklatan ses. Yeşil bir parkta bir bankta yan yana oturup, Holly'nin iki kızıl saçlı çocukla tırmanma oyuncağında sallanmasını tatlı-acı bir sessizlik içinde izlediğimizi hayal ettim. Loş bir barda sonsuz bir akşam geçirdiğimizi hayal ettim, gece ilerledikçe konuşmalar ve kahkahalarla başlarımız birbirine yaklaşırken, parmaklarımız masanın yıpranmış ahşap yüzeyinde birbirine doğru kayıyordu. Şu anda nasıl görüneceğini her ayrıntısıyla hayal ettim: görmediğim gülümsemelerden oluşan kaz ayakları, benim olmayan çocuklardan dolayı yumuşayan karnı, kaçırdığım tüm hayatı yüzüne yazılmıştı.

Braille alfabesiyle yazılmış, ellerimle okuyabileceğim bir metin. Bana hiç aklıma gelmemiş cevaplar vereceğini hayal ettim, her şeyi anlamlı kılacak, tüm pürüzleri ortadan kaldıracak cevaplar. İster inanın ister inanmayın, ikinci bir şans hayal ettim.

Diğer gecelerde, bunca zaman geçmesine rağmen, yirmi yaşındayken istediğim şeyi hala istiyordum: Onun, birinin fahişe dosyasında HIV pozitif olarak işaretlenmiş, Londra'nın acımasız bir bölgesindeki morgda aşırı dozdan ölmüş, Aile İçi Şiddet Birimi'nin sık sık uğradığı bir kişi olarak ortaya çıkmasını istiyordum. Yıllar boyunca yüzlerce Jane Doe'nun tanımlarını okumuştum.

Tüm işaretlerim, göz kamaştırıcı, baş döndürücü bir patlamayla yok olmuştu: ikinci şanslarım, intikamım, güzel, kalın, aile karşıtı Maginot hattım. Rosie Daly'nin benim zavallı kıcımlı terk etmesi, dağ kadar büyük ve sağlam bir dönüm noktası olmuştu. Şimdi ise bir serap gibi titriyordu ve manzara etrafında sürekli değişiyor, tersine dönüyordu; manzaranın hiçbir kısmı artık tanıdık gelmiyordu.

Bir pint daha sipariş ettim, yanında da çift Jameson's, ki gördüğüm kadarıyla sabaha kadar dayanabilmemin tek şansı buydu. O görüntüyü zihnimden silebilecek başka hiçbir şey aklıma gelmiyordu, yuvasında kıvrılmış, yapışkan kahverengi kemiklerden oluşan kabus, üzerine düşen toprak parçaları, sanki minik ayak sesleri gibi.

Beni aramaya gelmeden önce, beklemediğim bir nezaketle bana birkaç saat yalnız kalma fırsatı verdiler. İlk olarak Kevin geldi: saklambaç oynayan bir çocuk gibi kafasını kapıdan içeri soktu, barmen pintini hazırlarken hızlıca bir mesaj attı, masamın yanında dolaşıp durdu, ta ki ben onu bu ızdıraptan kurtarıp oturması için işaret edene kadar. Konuşmadık. Kızların bize katılmaları yaklaşık üç dakika sürdü, paltolarındaki yağmuru silkelediler, kıkırdadılar ve pub'ın etrafına yan bakışlar attılar. "Tanrım," dedi Jackie, fısıldadığını sandığı bir sesle, atkısını çıkararak, "Buraya girmek için can attığımız zamanları hatırlıyorum, sırf kızlara izin verilmediği için. Daha iyi durumdaydık, değil mi?"

Carmel, koltuğa şüpheli bir bakış attı ve oturmadan önce mendille hızlıca sildi. "Neyse ki annem gelmedi. Burası onun kalbini kırardı."

"Tanrım," dedi Kevin, başını kaldırarak. "*Annem* de gelecek miydi?"

"Francis için endişeleniyor."

"Daha çok onun bilgilerini öğrenmek için can atıyor. Seni *takip* etmeyecek, değil mi?"

"Ona yakışır," dedi Jackie. "Gizli Ajan Anne."

"Yapmaz. Sana eve gittiğini söyledim," dedi Carmel, parmaklarını ağzına götürerek, suçluluk ve yaramazlık arasında bir ifadeyle. "Tanrı beni affetsin."

"Sen bir dahisin," dedi Kevin içtenlikle, koltuğuna geri çökerek. "O haklı."

Annem hepimizin kafasını karıştırırdı." Jackie boynunu uzattı boynunu uzatarak barmenin dikkatini çekmeye çalıştı. "Bu günlerde burada servis yapıyor mu?"

"Ben yukarı çıkarım," dedi Kevin. "Ne istersin?"

"Bize cin tonik getir."

Carmel taburesini masaya yaklaştırdı. "Sence Babycham var mıdır?"

"Ah, Tanrım, Carmel."

"Sert içkiler içemem. İçemeyeceğimi biliyorsun."

"Oraya gidip berbat Babycham isteyeceğim. Beni fena halde dövecekler."

"Sorun olmaz," dedim. "Burası 1980 yılı gibi; muhtemelen barın arkasında bir kasa dolusu Babycham vardır."

"Ve isteyen herkesi bekleyen bir beyzbol sopası." "Ben giderim."

"Shay geldi." Jackie yarı ayağa kalktı ve elini sallayarak onun dikkatini çekti. "O gidebilir, tabii; zaten ayık."

Kevin, "Onu kim davet etti?" dedi.

"Ben davet ettim," dedi Carmel. "Ve ikiniz bir kez olsun yaşınıza uygun davranıp birbirinize nazik davranın. Bu akşam Francis için, sizin için değil."

"Buna içelim," dedim. Hoş bir şekilde sarhoştum, her şeyin renkli ve yumuşak görüldüğü, Shay'ın görüntüsü bile beni rahatsız edemeyen bir aşamaya giriyordum. Normalde, ilk sıcaklık hissi beni hemen kahveye geçmeye zorlar. O gece, her saniyesinin tadını çıkarmaya niyetliydim.

Shay köşemize doğru uzandı, yağmur damlalarını silmek için elini saçlarından geçirdi. "Bu yerin senin standartlarına uygun olduğunu hiç tahmin edemezdim," dedi bana. "Polis arkadaşını buraya mı getirdin?"

"Çok içten bir andı. Herkes onu kardeşi gibi karşıladı." "Bunu izlemek için para öderdim. Ne içiyorsun?"

"Sen ısmarlıyor musun?" "Neden olmasın."

"Harika," dedim. "Ben ve Kevin Guinness alalım, Jackie G ve T alsın, Carmel ise Babycham istiyor."

Jackie, "Sadece senin gidip sipariş vermeni görmek istiyoruz" dedi.

"Benim için sorun değil. İzle ve öğren." Shay bara doğru yürüdü, burayı sık sık geldiği bir yer olduğunu gösteren bir rahatlıkla barmenin dikkatini çekti ve Babycham şişesini zaferle bize doğru salladı. Jackie, "Gösteriş meraklısı," dedi.

Shay, bol bol pratikle kazanılmış bir hassasiyetle tüm bardakları aynı anda dengeleyerek geri geldi. "Ee," dedi, bardakları masaya koyarken. "Söyle bize Francis: tüm bu telaşın sebebi senin araban mıydı?" Ve herkes donakaldığında, "Hadi ama, hepiniz ona aynı şeyi sormak için can atıyorsunuz. Öyle miydi Francis?"

Carmel en iyi anne sesiyle, "Francis'i rahat bırakın. Kevin'a söyledim, size de söylüyorum: bu gece kendinize hakim olun." dedi.

Shay güldü ve bir tabure çekti. Son birkaç saat boyunca, beynim hala tamamen sarhoş değilken, burayla, ya da en azından ailemle ne kadarını paylaşmak istediğimi düşünmek için bolca vaktim olmuştu

ailemle paylaşmak istediğimi düşünmek için bolca vaktim olmuştu. "Sorun yok, Melly," dedim. "Henüz kesin bir şey yok, ama evet, muhtemelen Rosie'ydi."

Jackie hızlıca nefes aldı ve sonra sessizlik oldu. Shay uzun, alçak bir ısıklık çaldı.

"Tanrı rahmet eylesin," dedi Carmel yumuşak bir sesle. O ve Jackie haç işareti yaptılar. "Senin adamın Dalys'lere öyle söyledi," dedi Jackie. "Senin konuştuğun adam konuşmuş adam. Ama tabii ki kimse ona inanıp inanmayacağını bilmiyordu... Polisler, bilirsin. Her şeyi söylerler, sen değil tabii, ama diğerleri. Sadece onun o olduğunu düşünmemizi istemiş olabilir."

"Nasıl bilebilirler?" diye sordu Kevin. Biraz hasta gibi görünüyordu. "Henüz bilmiyorlar. Testler yapacaklar," dedim.

"DNA gibi mi?"

"Bilmiyorum Kev. Benim alanım değil."

"Senin alanın," dedi Shay, parmakları arasında bardağını çevirerek. "Merak ediyorum: tam olarak senin alanın nedir?"

"Şu, bu," dedim. Bilinen nedenlerden dolayı, gizli ajanlar sivillere genellikle Fikri Mülkiyet Hakları alanında çalıştığımızı ya da konuşmayı başlangıçta kesmek için yeterince sıkıcı gelen başka bir şey söylerler. Jackie, benim stratejik personel kullanım çözümleri uyguladığımı düşünüyor.

Kevin sordu: "Onlar anlayabilir mi... bilirsin. Ona ne oldu?"

Ağzımı açtım, tekrar kapattım, omuz silktim ve biramdan uzun bir yudum aldım. "Kennedy Dalys'lere bundan bahsetmedi mi?"

Carmel, dudaklarını büzerek, "Tek kelime bile etmedi. Ona ne olduğunu söylemesi için yalvardılar, ama o tek kelime bile etmedi. Çıktı ve onları orada merak içinde bıraktı." dedi.

Jackie öfkeyle dikleşti; saçları bile uzamış gibi görünüyordu. "Kendi kızları ve o onlara, kızlarının öldürölüp öldürölmediğinin onları ilgilendirmediğini söyledi. Senin arkadaşın olması umurumda değil Francis, bu çok adice."

Scorcher, beklediğimden daha iyi bir ilk izlenim bırakıyordu. "Kennedy benim arkadaşım değil. O sadece ara sıra birlikte çalışmak zorunda olduğum küçük bir serseri." dedim.

Shay, "Eminim o kadar iyi arkadaşsınız ki, Rosie'ye ne olduğunu sana anlatmıştır." dedi.

Pub'ın içindeki insanlara göz gezdirdim. Konuşmalar bir kademe yükselmişti; sesleri daha yüksek değildi ama daha hızlı ve daha odaklanmışlardı: haber sonunda yayılmıştı. Kimse

bize bakmıyordu, kısmen Shay'e nezaketen, kısmen de burası çoğu insanın kendi sorunları olan ve mahremiyetin değerini anlayan türden bir pub olduğu için. Dirseklerime yaslanıp sesimi alçaltarak, "Tamam. Bu yüzden kovulabilirim, ama Daly'ler bizim bildiğimiz her şeyi bilmeye hak ediyorlar. Kennedy'nin bunu öğrenmeyeceğine söz vermenizi istiyorum" dedim.

Shay bin wattlık şüpheci bir bakışla bana bakıyordu, ama diğer üçü benimle aynı fikirdeydi, gururla başlarını sallıyorlardı: Francis'imiz, bunca yıl sonra hala önce bir Liberties çocuğu, sonra bir polis, hepimiz bu kadar sıkı sıkıya bağlı bir grup olduğumuz için ne kadar da harikayız. Kızlar, benim lezzetli bilgi parçacıklarımın yanında sos olarak bunu da mahallenin geri kalanına aktaracaklardı: Francis bizim tarafımızda.

"Birisi onu öldürmüş gibi görünüyor" dedim.

Carmel nefesini tuttu ve tekrar haç işareti yaptı. Jackie'den: "Tanrı bizi korusun ve kurtarsın!"

Kevin hala solgun görünüyordu. "Nasıl?" diye sordu. "Henüz bir haber yok."

"Ama öğrenecekler, değil mi?"

"Muhtemelen. Bu kadar zaman geçtikten sonra zor olabilir, ama laboratuvar ekibi ne yaptığını biliyor."

"CSI gibi mi?" Carmel'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Evet," dedim, bu da işe yaramaz teknolojiye anevrizma geçirtebilirdi - Büro, CSI'yi tutarsızlık derecesinde nefret ediyordu - ama yaşlıların gününü güzelleştirebilirdi. "Aynen öyle."

"Sihir hariç," dedi Shay, pintine bakarak kuru bir şekilde.

"Şaşıracaksın. O çocuklar, gözlerini diktiği her şeyi bulabilirler — eski kan lekeleri, çok az miktarda DNA, yüzlerce farklı türde yaralanma, ne istersen. Ve ona ne olduğunu bulmaya çalışırken, Kennedy ve ekibi bunu kimin yaptığını bulmaya çalışacaklar. O zamanlar bu civarda yaşayan herkesle konuşacaklar. Kızın kimlerle yakın olduğunu, kimlerle tartıştığını, kimlerin onu sevdiğini, kimlerin sevmediğini ve nedenini, hayatının son günlerinde her an ne yaptığını, kaybolduğu gece tuhaf bir şey fark eden olup olmadığını, o sırada veya hemen sonrasında tuhaf davranan biri olup olmadığını öğrenmek isteyecekler. Çok titiz çalışacaklar ve ihtiyaç duydukları tüm zamanı kullanacaklar. Her şey, en ufak bir şey bile çok önemli olabilir."

"Aman Tanrım," dedi Carmel. "Tıpkı televizyondaki gibi, değil mi? Bu delilik."

Etrafımızdaki barlarda, mutfaklarda ve oturma odalarında insanlar çoktan konuşmaya başlamıştı: geriye dönüp eski anıları hatırlıyor, karşılaştırmalar yapıyor, bunları bir araya getirerek milyonlarca teori üretiyorlardı. Benim mahallede dedikodu, Olimpiyat standardına yükseltilmiş rekabetçi bir spordur ve ben dedikoduyu asla küçümsemem; tüm kalbimle saygı duyarım. Scorch'a söylediğim gibi, bilgi cephane dir ve bozuk olanların arasında bol miktarda canlı cephane dolaşıyor olmalıydı. Tüm bu dedikoduların canlı mermileri ortaya çıkarmaya odaklanmasını istedim ve bunların bir şekilde bana ulaşacağından emin olmak istedim. Scorch, Daly'leri küçümsemişse, yarım mil çapındaki herkesten herhangi bir bilgi almakta zorlanacaktı. Ve dışarıda endişelenecek bir şeyi olan varsa, onun çok endişeleneceğini bilmek istedim.

"Daly ailesinin bilmesi gereken başka bir şey duyarsam, onlara haber vereceğim" dedim.

Jackie elini uzattı ve bileğime dokundu. "Çok üzgünüm, Francis. Başka bir şey olduğunu umuyordum, bir tür karışıklık, bilmiyorum, herhangi bir şey..." dedi.

" , zavallı genç o," Carmel dedi yumuşak bir sesle. " kaç yaşındaydı ?
On sekiz mi?"

"On dokuz yaşında ve biraz daha fazla," dedim.

"Ah, Tanrım; bu benim Darren'ımdan biraz daha büyük. Ve bunca yıldır o korkunç evde tek başına kaldı. Ailesi onun nerede olduğunu merak ederek çıldırdı ve tüm bu zaman boyunca..."

Jackie, "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama PJ Lavery'ye şükürler olsun" dedi.

"Umalım da öyle olsun," dedi Kevin. Bira bardağını boşalttı. "Kim bir tane daha ister?" "Neden olmasın," dedi Jackie. "Ne demek umalım da öyle olsun?"

Kevin omuz silkti. "Umalım da her şey yoluna girsin, tek söylediğim bu."

"Janey Mac, Kevin, nasıl iyi sonuçlanacak? Zavallı kız öldü!

Üzgünüm, Francis."

Shay, "Polislerin, Lavery'nin adamlarının o valizi çöp konteynırına atıp, uyuyan köpekleri uyandırmamalarını dilememize neden olacak bir şey bulmamasını umalım demek istiyor," dedi.

"Ne gibi?" diye sordu Jackie. "Kev?"

Kevin taburesini geri itti ve aniden otoriter bir tavırla şöyle dedi: "Bu konuyu bıktırarak kadar konuştum, Frank da muhtemelen öyle. Bara gidiyorum. Döndüğümde hala bu saçmalıkları konuşuyorsanız, içkilerinizi bırakıp eve gidiyorum."

"Şuna bakın," dedi Shay, ağzının bir köşesi yukarı kalkarak. "Kükreyen fare. Aferin sana Kev, çok haklısın. *Survivor* hakkında konuşuruz. Şimdi bize birer bira getir."

Bir tur daha içtik, sonra bir tur daha. Pencerelele şiddetli yağmur yağıyordu, ama barmen ısıtıcıyı yüksek dereceye ayarlamıştı ve tek hissettiğimiz hava, kapı açıldığında içeri giren soğuk hava akımıydı. Carmel cesaretini toplayıp bara gidip yarım düzine kızarmış sandviç sipariş etti ve ben de en son yediğim yemeğin annemin hazırladığı kızartma yemeğinin yarısı olduğunu ve açlıktan öldüğümü fark ettim, o kadar açtım ki, bir şeyi mızraklayıp sıcak sıcak yiyebilirdim. Shay ve ben sırayla şakalar yaptık, G&T'nin burnundan akmasına ve Carmel'in şakaların sonunu anladığında ciyaklayıp bileklerimizi tokatlamasına neden olduk; Kevin, Noel yemeğinde annemin kötü bir taklidini yaptı ve hepimizi sert, çaresiz ve acı verici bir kahkaha krizine soktu. "Dur," diye Jackie çaresizce nefes nefese, elini ona doğru salladı. "Yemin ederim, mesanem dayanmayacak, durmazsan altına işeyeceğim."

"Yapacak," dedim, nefesimi geri kazanmaya çalışarak. "Ve J-bezini alıp temizlemek zorunda kalan da sen olacaksın."

"Neden güldüğünü anlamıyorum," dedi Shay. "Bu Noel'de, sen de bizimle birlikte acı çekeceksin."

"Hadi oradan. Ben evde güvende olacağım, single malt içip, siz zavallı enayileri her düşündüğümde güleceğim."

"Bekle de gör, dostum. Annem seni tekrar pençesine aldığından, Noel yaklaşırken seni bırakacağını mı sanıyorsun? Hepimizi birden mutsuz etme fırsatını kaçırarak mı? Bekle de gör."

"Bahse girer misin?"

Shay elini uzattı. "Elli sterlin. Noel yemeğinde masanın karşısında oturacaksın."

"Kabul," dedim. El sıkıştık. Eli kuru, güçlü ve nasırlıydı, ve el sıkışmamız aramızda bir statik kıvılcım çaktı. İkimiz de irkilmedik.

Carmel, "Biliyor musun Francis, sana sormayacağımızı söylemiştik ama dayanamıyorum. Jackie, kes şunu, beni çimdikleme!" dedi.

Jackie mesanesini kontrol altına almıştı ve Carmel'e ölümcül bir bakış atıyordu. Carmel, vakur bir şekilde, "Eğer bu konuyu konuşmak istemiyorsa, bana kendisi söyleyebilir, öyle yapabilir. Francis, neden daha önce hiç geri gelmedin?" dedi.

Ben de, "Annemin tahta kaşığı alıp beni dövmesinden çok korkuyordum. Beni suçlayabilir misin?" dedim.

Shay burnunu çektirdi. Carmel, "Ah, cidden, Francis. Neden?" dedi.

O, Kevin ve hatta bu soruyu defalarca sorup hiç cevap alamayan Jackie bile bana bakıyorlardı, sarhoş, şaşkın ve hatta biraz da incinmiş bir şekilde. Shay, pintinden bir şeyin parçasını çıkarıyordu.

"Size bir şey sorayım. Ne için öldünüz?" dedim. "Tanrım," dedi Kevin. "Sen çok komiksin, değil mi?" "Ah, bırak onu," dedi Jackie. "Bugün öyle bir gün."

"Babam bir keresinde bana İrlanda için öleceğini söylemişti. Sen yapar mıydın?" dedim.

Kevin gözlerini devirdi. "Babam yetmişli yıllarda kalmış. Artık kimse öyle düşünmüyor."

"Bir saniye dene. Sadece şaka olsun diye. Ölecek misin?" Bana şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

"Diyelim ki İngiltere tekrar işgal etti."

"Buna tenezzül etmezler."

"Eğer, Kev. Beni dinle."

"Bilmiyorum. Hiç düşünmedim."

"İşte bu," dedi Shay, çok agresif olmayan bir şekilde, pint bardağını Kevin'a doğrultarak, "işte bu, bu ülkeyi mahveden şey."

"Ben mi? Ben ne yaptım ki?"

"Sen ve senin gibiler. Bütün neslin. Tek umursadığın şey Rolex saatler ve Hugo Boss mu? Başka neyi düşünüyorsun ki? Francis hayatında bir kez olsun haklı. Ölmek için bir şey istemelisin dostum."

"Haydi oradan," dedi Kevin. "Sen ne için ölürsün? Guinness için mi? İyi bir araba için mi?"

Shay omuz silkti. "Ailem için."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu Jackie. "Sen annemi ve babamı nefret ediyorsun."

Beşimiz de kahkahalara boğulduk; Carmel başını geriye eğip gözyaşlarını sildi. "Evet," diye kabul etti Shay, "ama mesele bu değil."

"İrlanda için ölür *müsün*?" diye sordu Kevin bana. Hâlâ biraz kızgın gibiydi.

"Ben olsam deliğimde kalırdım," dedim, bu da herkesi tekrar güldürdü. "Bir süre Mayo'da görev yaptım. Mayo'ya hiç gittiniz mi? Orası bataklık, koyun ve manzara dolu. Benim için ölmeye değer bir yer değil."

"O zaman ne?"

"Arkadaşım Shay'in dediği gibi," dedim Kev'e, Shay'e bardağımı sallayarak, "mesele o değil. Mesele, benim *bilmem*."

"Ben çocuklar için ölürüm," dedi Carmel. "Tanrı korusun."

Jackie, "Gav için ölürüm derim. Tabii gerçekten gerekirse. Bu çok morbid değil mi, Francis? Başka bir şeyden konuşmak istemez misin?" dedi.

"Eskiden Rosie Daly için ölürdüm. Size anlatmaya çalıştığım şey bu," dedim.

Sessizlik oldu. Sonra Shay kadehini kaldırdı. "Öleceğimiz her şey için," dedi. "Şerefe."

Kadehlerimizi tokuşturduk, derin bir nefes aldık ve koltuklarımıza yaslanarak rahatladık. Bunun nedeninin, benim neredeyse tamamen sarhoş olmam olduğunu biliyordum, ama onların gelmiş olmalarından, hatta Shay'in bile, çok mutluydum. Dahası, minnettardım. Onlar muhteşem bir şekilde berbat bir grup olabilirlerdi ve benim hakkımda ne düşündükleri kimsenin bilemeyeceği bir şeydi, ama dördü de bu akşam yapabilecekleri her şeyi bırakmış, hayatlarını bir anda bir kenara koymuş ve bu geceyi benimle geçirmek için buraya gelmişlerdi. Bir yapbozun parçaları gibi birbirimize uyuyorduk ve bu, sanki etrafımı saran sıcak altın bir ışıltı gibiydi; sanki mükemmel bir tesadüfle doğru yere gelmişim gibi. Bunu kelimelere dökmeye çalışmayacak kadar ayık olmuştum.

Carmel bana doğru eğildi ve neredeyse utangaç bir şekilde şöyle dedi: "Donna bebekken böbreklerinde bir sorun vardı; nakil gerekebileceğini düşündüler. Ben de onlara hiç tereddüt etmeden, benimkilerin ikisini de alabileceklerini söyledim. Hiç düşünmedim bile. Sonunda her şey yoluna girdi, tabii, ve zaten sadece bir tanesine ihtiyaçları vardı, ama ben bunu hiç unutmadım. Anlıyor musun?"

"Evet," dedim, ona gülümseyerek. "Anlıyorum."

Jackie, "Ah, Donna çok tatlı bir kız. Her zaman gülen, sevimli bir kız. Onunla tanışmalısın Francis," dedi.

Carmel bana şöyle dedi: "Darren'da seni görüyorum. Biliyor musun? O küçük bir çocukken bile hep böyle hissetmişim."

"Tanrı ona yardım etsin," dedik Jackie ve ben birlikte.

"Ah, şimdi; iyi anlamda. Üniversiteye gitmek gibi. Bunu benden ya da Trevor'dan almadı, babasıyla birlikte tesisatçılık yapmasını görmek bizi yeterince mutlu ederdi. Hayır, Darren bunu tamamen kendi başına yaptı, bize tek kelime bile etmedi: tüm kurs formlarını aldı, hangisini istediğine karar verdi ve doğru Leaving Cert sınıflarına girmek için deli gibi çalıştı. Kendi başına, inatla peşinden gitti. Tıpkı senin gibi. Her zaman öyle olmak isterdim."

Bir an için, yüzünde bir hüznün dalgası gördüğümü sandım. "Bir şey istediğinde gayet iyi olduğunu hatırlıyorum," dedim. "Peki ya Trevor?"

Hüzün kayboldu ve onu tekrar bir kız gibi gösteren, hızlı ve yaramaz bir kıkırdama duydu. "Öyleydi, değil mi? O dans, onu ilk gördüğümde: Bir bakış attım ve Louise Lacey'e dedim ki, 'O benim.' O zamanlar çok moda olan geniş paça pantolon giyiyordu..."

Jackie gülmeye başladı.

"Dalga geçme," dedi Carmel. "Senin Gavin her zaman o eski püskü kot pantolonları giyiyor; ben biraz çaba gösteren erkekleri severim. Trevor o geniş paça pantolonla çok sevimli bir poposu vardı. Ve kokusu da muhteşemdi. Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?"

"Seni küstah sürtük," dedim.

Carmel, Babycham'ından kibarca bir yudum aldı. "Öyle değildim. O zamanlar işler farklıydı. Bir erkeğe deli oluyorsan, ona bunu belli etmektense ölmeyi tercih ederdin. Onun seni kovalamasını sağlaman gerekirdi."

Jackie, "Tanrım, *Gurur ve Kanlı Önyargı*. Gavin'e çıkma teklif ettim, evet, ettim." dedi.

"Size söylüyorum, işe yaradı; günümüzde kızların külotsuz kulüplere gitmesi gibi saçmalıklardan daha iyi. Ben sevgilimi buldum, değil mi? Yirmi bir yaşında nişanlandım. O zamanlar hâlâ buradaydın, değil mi Francis?"

"Evet," dedim. "Üç hafta sonra ayrıldım." Nişan partisini hatırladım: iki aile oturma odamıza sıkışmış, annelerimiz birbirlerine aşırı kilolu pitbull köpekleri gibi bakıyorlardı, Shay ağabey rolünü oynuyor ve Trevor'a pislikler atıyordu, Trevor gırtlığı çıkmış ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı, Carmel kızarmış ve zafer kazanmış gibi görünüyordu ve onu ters çevrilmiş bir balık gibi gösteren pembe pileli korkunç bir elbiseye sıkışmıştı. O zamanlar ben daha da kibirli bir pisliktim; Trevor'ın domuzcuk küçük kardeşi yanında pencere kenarında oturuyordum, onu görmezden geliyor kendimi tebrik ediyordum.

Dodge'dan kaçtığım ve yumurtalı sandviçlerin olduğu bir nişan partisi düzenlemeyeceğim gerçeğine içtenlikle inanıyordum. Dilediğin şeye dikkat et. Pub masasının etrafında oturan dördünü izlerken, o gece bir şeyi kaçırdığımı hissettim; nişan partisi, en azından uzun vadede, düzenlemeye değer bir şey olabilirdi.

"Pembe giydim," dedi Carmel memnuniyetle. "Herkes çok güzel göründüğümü söyledi."

"Öyleydin," dedim, ona göz kırparak. "Keşke benim kardeşim olmasaydın, ben de senden hoşlanırdım."

O ve Jackie çılglık attılar: "İğrenç, kes şunu!" ama ben artık dikkatimi vermiyordum. Masanın diğer ucunda Shay ve Kevin kendi aralarında sohbet ediyorlardı ve Kevin'in sesindeki savunmacı tonu, dikkatimi çekecek kadar yükselmişti. "Bu bir iş. Ne var bunda?"

"Yuppie'lerin kışını yalamak için canını dişine takarak çalıştığın bir iş, evet efendim, hayır efendim, üç torba dolusu efendim, ve hepsi de işler zorlaşır zorlaşmaz seni kurtların önüne atacak şişman bir şirketin iyiliği için. Onlar için haftada binlerce dolar kazanıyorsun, peki karşılığında ne alıyorsun?"

"*Maaşımı* alıyorum. Gelecek yaz Avustralya'ya gideceğim, Büyük Set Resifi'nde şnorkelle dalış yapacağım, Skippyburger yiyeceğim ve Bondi Plajı'nda muhteşem Avustralyalı kızlarla barbekü yapıp sarhoş olacağım, hepsi bu iş sayesinde. Sevilmeyecek ne var ki?"

Shay kısa bir kahkaha attı. "Paranı biriktirsen iyi olur."

Kevin omuz silkti. "O paranın geldiği yerde daha fazlası var."

"Benim kışım da var. Onlar sana öyle inandırmak istiyorlar."

"Kim? Neyden bahsediyorsun?"

"Zaman değişiyor dostum. Sence PJ Lavery neden..."

"Lanet olası bogger," dedik hepimiz bir ağızdan, Carmel hariç, o artık anne olduğu için "Lanet olası bogger" dedi.

"Sence neden o evleri yıkıyor?" "Kimin umurunda?" Kev sinirlenmeye başlamıştı.

"Çok da umurunda olmalı. Lavery zeki bir adam, rüzgârın hangi yönden estiğini biliyor. Geçen yıl o üç evi en yüksek fiyattan satın aldı, şirin lüks daireler hakkında güzel broşürler dağıttı ve şimdi birdenbire tüm fikri bırakıp evleri parçalara ayırıyor mu?"

"Ne olmuş yani? Belki boşanıyor ya da vergi sorunları falan vardır. Bu benim sorunum mu?"

Shay, dirseklerini masaya dayayarak bir an daha Kevin'a baktı. Sonra tekrar güldü ve başını salladı. "Anlamıyorsun, değil mi?" dedi, bira bardağına uzanarak. "Hiçbir şeyden haberin yok. Sana yutturulan her şeyi yutuyorsun; her şeyin sonsuza kadar güllük gülistanlık olacağını sanıyorsun. Yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Jackie, "Sen kızgınsın," dedi.

Kevin ve Shay birbirlerini hiç sevmezlerdi, ama burada benim kaçırdığım birçok şey vardı. Sanki parazitli bir radyo dinliyormuşum gibiydi: Tonunu anlayacak kadarını yakalayabiliyordum, ama neler olduğunu anlayacak kadarını değil. Parazitin yirmi iki yıldan mı yoksa sekiz bardak biradan mı geldiğini anlayamıyordum. Ağzımı kapalı, gözlerimi açık tuttum.

Shay bardağını sertçe masaya vurdu. "Lavery'nin neden lüks daireler için parasını boşa harcamadığını söyleyeyim. Onları inşa ettirdiğinde, kimse ondan satın alacak paraya sahip olmayacak. Bu ülke batmak üzere. Uçurumun kenarında ve saatte yüz kilometre hızla aşağıya doğru düşmek üzere."

"Demek apartman yok," dedi Kev omuz silkerek. "Ne olmuş yani? Anneme şikayet edecek daha fazla yuppie vermiş olurlardı."

"Yuppiler senin ekmek parandır dostum. Onlar yok olursa, sen de yok olursun. Hepsi işsiz kalınca kim büyük ekran televizyonları alacak? Müşteriler parasız kalırsa, kiralık erkekler nasıl yaşayacak?"

Jackie, Shay'ın koluna vurdu. "Ah, sen. Bu iğrenç, gerçekten." Carmel, yüzünü gizlemek için elini kaldırdı ve bana abartılı ve özür dilercesine "Sarhoş" diye seslendi, ama kendisi de üç Babycham içmişti ve yanlış elini kullanmıştı. Shay ikisini de görmezden geldi.

"Bu ülke saçmalıklar ve iyi halkla ilişkiler üzerine kurulmuş. Bir tekmeyle yıkılacak ve o tekme geliyor."

"Neden bu kadar mutlu olduğumu anlamıyorum," dedi Kevin somurtarak. O da biraz yıpranmıştı, ama bu onu agresif yapmak yerine içine kapanık hale getirmişti; masanın üzerine eğilmiş, huysuzca bardağına bakıyordu. "Bir çöküş olursa, sen de bizimle birlikte batarsın."

Shay başını salladı ve sırtıttı. "Ah, hayır, hayır, hayır. Üzgünüm dostum, öyle bir şans yok.

Bir planım var."

"Senin her zaman bir planın vardır. Peki, bu planların seni şimdiye kadar ne kadar ileri götürdü?"

Jackie yüksek sesle iç geçirdi. "Hava ne kadar güzel," dedi bana. Shay Kevin'a, "Bu sefer farklı," dedi.

"Elbette farklı."

"İzle bakalım dostum. Sadece izle."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Carmel, akşam yemeği partisini kontrol altına alan bir ev sahibi gibi kararlı bir sesle. Taburesini masaya çekmiş, çok dik oturuyordu, hanımefendi gibi küçük parmağını bardağından kaldırmıştı. "Bize anlatmaz mısın?"

Bir an sonra Shay'in gözleri ona kaydı, koltuğuna yaslandı ve gülmeye başladı. "Ah, Melly," dedi. "Bana her zaman terbiyeli davranmamı öğreten tek kişi sendin. Hepiniz biliyor musunuz, ben kocaman bir ergenken, Tracy Long'a sürük dediğim için Carmel bacaklarımın arkasını tokatlayarak beni koşturmuştu."

"Hak etmiştin," dedi Carmel ciddiyetle. "Bir kıza böyle konuşulmaz."

"Hak ettim. Bu grubun geri kalanı seni takdir etmiyor Melly, ama ben ediyorum. Benimle kal kızım. Birlikte çok yerlere gideceğiz."

"Nereye?" dedi Kevin. "İşsizlik maaşı ofisine mi?"

Shay zorlukla dikkatini tekrar Kevin'a verdi. "Sana söylemedikleri şey şu," dedi. "İktisadi büyüme dönemlerinde, tüm büyük fırsatlar büyük balıklara gider. İşçi sınıfı geçimini sağlayabilir, ama sadece zenginler daha da zengin olabilir."

Jackie sordu: "Çalışan insanlar bir bardak bira içip kardeşleriyle hoş bir sohbet edemezler mi?"

"İşler kötüye gitmeye başladığında, akli ve planı olan herkes büyük bir pay kapabilir. Ve ben bunlara sahibim."

Shay, aynada saçlarını geriye tararken, "*Bu gece önemli bir randevum var*" derdi, ama kiminle olduğunu asla söylemezdi. Ya da "*Birkaç shekel fazladan kazandım, Melly, kendine ve Jackie'ye dondurma al*" derdi, ama paranın nereden geldiğini asla bilemezdi. "Bize sürekli bunu söylüyorsun. Açıklayacak mısın, yoksa bütün gece bizi oyalamaya devam mı edeceksin?" dedim.

Shay bana baktı; ben de ona masum bir gülümseme attım. "Francis," dedi. "İçerideki adamımız. Sistemdeki adamımız. Benim gibi bir asi adamın ne yaptığı seni neden ilgilendirsin ki?"

"Kardeş sevgisi."

"Daha çok, bunun boktan bir şey olacağını düşündüğün ve beni yine yendiğin için o güzel, sıcak hissi yaşamak istediğin için. Şunu bir dene. Bisiklet dükkanını satın alıyorum."

Bunu söylemek bile yanaklarına hafif bir kızarıklık getirdi. Kevin burnunu çekti; Jackie'nin yüksek kaşları daha da yukarı kalktı. "Aferin sana,"

dedi. "Bizim Shay, girişimci, ha?"

"Güzel," dedim. "Bisiklet dünyasının Donald Trump'ı olduğunda, BMX'lerimi senden alacağım."

"Conaghy gelecek yıl emekli oluyor ve oğlu bu işle ilgilenmiyor; lüks arabalar satıyor, bisikletler ona göre yeterince iyi değil. Bu yüzden Conaghy bana ilk reddetme hakkını verdi."

Kevin, somurtkanlığından çıkıp pintinden başını kaldırdı. "Parayı nereden bulacaksın?" diye sordu.

Shay'in gözlerindeki sıcak ışıltı, kızların onda ne bulduğunu anlamamı sağladı. "Yarısını zaten buldum. Uzun zamandır bunun için para biriktiriyordum. Geri kalanını banka verecek. Kredileri sıkılaştırıyorlar, Lavery gibi onlar da ileride sorunlar olacağını biliyorlar, ama ben tam zamanında başvurdum. Gelecek yıl bu zamanlar, çocuklar, bağımsız bir adam olacağım."

Carmel, "Aferin" dedi, ama sesinde dikkatimi çeken bir şey vardı; bir tür çekingenlik gibi. "Ah, bu harika. Aferin."

Shay bir yudum içki içti ve soğukkanlı davranmaya çalıştı, ama ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Kev'e de söylediğim gibi, hayatınızı başkalarının cebini doldurmak için çalışarak geçirmek anlamsız. Bir yere varmak için tek yol kendi patronunuz olmak. Ben sadece sözlerimi eyleme döküyorum."

"Ee?" diye sordu Kevin. "Eğer gerçekten haklıysan ve ülke batıyorsa ya da her neyse, sen yine de batacaksın."

"İşte burada yanıyorsun dostum. Bu haftanın zengin pislikleri boktan bir durumda olduklarını anladıklarında, benim şansım da o zaman gelecek. Seksenlerde, tanıdığımız hiç kimsenin araba alacak parası yokken, nasıl dolaşıyorduk? Bisikletlerle. Balon patladığında, babalar artık sevgili çocuklarına okula gitmek için yarım mil yol kat etmek üzere BMW almayacaklar. İşte o zaman benim kapıma gelecekler. O küçük pisliklerin suratlarını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Her neyse," dedi Kevin. "Bu çok güzel, gerçekten." Yine pintine bakmaya başladı.

Carmel, "Bu, dükkânın üstünde yaşamak anlamına gelmez mi?" dedi.

Shay'in gözleri ona kaydı ve aralarında karmaşık bir şey geçti. "Öyle olacak. Evet."

"Ve tam zamanlı çalışmak. Artık çalışma saatlerin esnek olmayacak."

"Melly," dedi Shay, çok daha nazik bir sesle, "her şey yoluna girecek. Conaghy birkaç ay daha emekli olmayacak. O zamana kadar..."

Carmel küçük bir nefes aldı ve sanki bir şeye hazırlık yapar gibi başını salladı. "Tamam," dedi, neredeyse kendi kendine, ve bardağını dudaklarına götürdü.

"Sana söylüyorum. Endişelenme."

"Ah, hayır, sen harikasin. Tanrı biliyor ki bu şans hak ediyorsun. Son zamanlarda davranışlarından, elbette, bir şeyler çevirdiğini biliyordum; sadece... Senin adına çok sevindim. Tebrikler."

"Carmel," dedi Shay. "Bana bak. Sana bunu yapar mıyım?"

"Buraya gel," dedi Jackie. "Ne oldu?"

Shay, Carmel'in bardağına parmağını koydu ve yüzünü görebilmek için aşağı doğru itti. Onu daha önce hiç bu kadar şefkatli görmemiştim ve bunu Carmel'den daha az yatıştırıcı buldum. "Dinle beni. Bütün doktorlar sadece birkaç ay ömrü kaldığını söylediler. En fazla altı ay. Satın aldığında, o bir bakım evinde ya da tekerlekli sandalyede olacak, ya da en azından zarar verecek kadar güçsüz olacak."

"Tanrı bizi affetsin," dedi Carmel yumuşak bir sesle.

"Umut etmek..." dedim, "Neler oluyor?"

Bana dönüp baktılar, iki çift aynı ifadeye sahip mavi gözle. İlk kez birbirlerine benzediğini fark ettim. "Baba hala annemi dövüyor mu?" dedim.

Elektrik çarpması gibi hızlı bir seğirme masanın etrafında dolaştı, küçük bir nefes alma sesi duyuldu. "Sen kendi işine bak," dedi Shay, "biz de kendi işimize bakarız."

"Seni sözcü olarak kim seçti?"

Carmel, "Sadece etrafta birinin olmasını tercih ediyoruz, hepsi bu. Babam düşerse diye," dedi.

"Jackie bana bunun yıllar önce bittiğini söylemişti," dedim.

Shay, "Sana söylediğim gibi. Jackie'nin hiçbir fikri yok. Hiçbirinizin yoktu. O yüzden defol git buradan," dedi.

"Biliyor musun? Da'nın saçmalıklarını tek başına çekmek zorunda kalan tek kişiymişsin gibi davranmandan biraz sıkılmaya başladım," dedim.

Kimse nefes almıyordu. Shay, alçak ve çirkin bir sesle güldü. "Ondan bok yediğini mi sanıyorsun?" dedi.

"Bunu kanıtlayacak izlerim var. Sen ve ben aynı evde yaşıyorduk, hatırladın mı dostum? Tek fark, ben artık büyük bir adamım ve sızlanmadan tüm konuşmayı yapabiliyorum."

"Sen hiçbir şey çekmedin dostum. Hiçbir şey. Ve biz aynı evde yaşamadık, tek bir gün bile. Sen, Jackie ve Kevin, benim ve Carmel'in yaşadıklarına kıyasla lüks içinde yaşadınız."

"Bana kolay kurtulduğumu söyleme sakın," dedim.

Carmel, Shay'e öfke dolu bakışlar atmaya çalışıyordu ama Shay fark etmedi; gözleri bana dikilmişti. "Üçünüz de şımarık veletler. Durumunuzun kötü olduğunu mu düşünüyorsunuz? O zaman bunun sebebi, size kötü durumun ne olduğunu hiç tattırmamış olmamızdır."

"Barmen'den bir mezura istersen," dedim, "yara izlerinin boyutlarını, penislerin boyutlarını ya da seni bu kadar sinirlendiren her neyse onu karşılaştırabiliriz. Aksi takdirde, şehit kompleksini masanın kendi tarafında tutar ve bana hayatımın nasıl olduğunu anlatmaya çalışmazsan, çok daha güzel bir gece geçiririz."

"Çok tatlı. Her zaman bizden daha akıllı olduğunu düşündün, değil mi?"

"Sadece senden daha akıllı olduğumu düşünürdüm, tatlım. Ben sadece kanıtlara göre hareket ederim."

"Seni daha akıllı yapan ne? Carmel ve ben on altı yaşına girdiğimiz anda okulu bıraktığımız için mi? Bunun nedeninin okula devam edemeyecek kadar aptal olduğumuz olduğunu mu düşündün?" Shay öne eğilmiş, elleri masanın kenarına sıkıca tutunmuş, yanaklarında düzensiz, ateş kırmızısı bir kızarıklık belirmişti. "Baban yokken maaşlarımızı masaya koyabilmemiz içindi. Böylece yemek yiyebilirdiniz. Böylece üçünüz okul kitaplarınızı ve küçük üniformalarınızı alıp mezuniyet belgelerinizi alabilirdiniz."

"Tanrım," diye mırıldandı Kevin, birasına bakarak. "Ve yine başladı."

"Ben olmasaydım, bugün polis olamazdın. Hiçbir şey olamazdın. Ailem için öleceğimi söylediğimde sadece laf kalabalığı yaptığımı mı sandın? Neredeyse yapıyordum. Eğitimimi kaybettim. Sahip olduğum her fırsatı feda ettim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yoksa üniversite profesörü mü olacaktın? Beni güldürme. Sen hiçbir şey kaybetmedin."

"Ne kaybettiğimi *asla bilemeyeceğim*. Sen neyi feda ettin? Bu aile senden ne aldı? Bir şey söyle. Bir tane."

"*Bu lanet aile bana Rosie Daly'yi kaybetti*" dedim.

Mutlak, donmuş bir sessizlik. Diğerleri hep bana bakıyordu; Jackie bardağını kaldırmış, ağzı yarı açık, içmeyi yarıda bırakmış haldeydi. Yavaş yavaş, ayakta olduğumu, biraz sallandığımı ve sesimin bağırarak üzere olduğunu fark ettim. "Okulu bırakmak hiçbir şey değil; birkaç tokat da hiçbir şey değil. Rosie'yi kaybetmektense, hepsini kabul ederdim, yalvarırdım. Ama o gitti."

Carmel, şaşkın bir sesle, "Seni terk etmesinin sebebi biz miyiz sence?" dedi. *bizi mi?"*

Söylediğim şeyde bir sorun olduğunu, bir şeylerin değiştiğini biliyordum, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Ayağa kalkar kalkmaz, alkol dizlerimin arkasına çarptı. "Sence ne oldu, Carmel? Bir gün birbirimize deli gibi aşıktık, sonsuza kadar sürecektir gerçek aşk, amin. Evlenecektik. Biletleri almıştık. Yemin ederim ki, birlikte olmak için bu geniş dünyada her şeyi, her şeyi yapardık, Melly. Ertesi gün, o *lanet olası ertesi gün*, benden kaçtı."

Müşteriler bakmaya başlamış, sohbetler kesilmişti, ama sesimi alçaltamıyordum. Her kavgada en soğukkanlı olan ve her barda en düşük alkol seviyesine sahip olan benimdir. Bu akşam her şey yolundan çıkmıştı ve durumu kurtarmak için çok geç kalınmıştı. "Arada değişen *tek* şey neydi? Da sarhoş olup sabahın ikisinde Dalys'lerin evine girmeye çalıştı, sonra da siz tüm bu şık topluluk sokak ortasında bağırarak kavga ettiniz. O geceyi hatırlıyorsun, Melly. Bütün kasaba o geceyi hatırlıyor. Rosie bundan sonra neden geri çekilmesin ki? Kim böyle bir kayınvalide ister ki? Kim çocuklarında böyle bir kan ister ki?"

Carmel, çok sessizce ve yine hiç ifade göstermeden, "Bu yüzden mi hiç eve gelmedin? Bunca zaman boyunca böyle mi düşündün?" dedi.

"Babam düzgün bir adam olsaydı," dedim. "Alkolik olmasaydı, ya da en azından bu konuda biraz daha ihtiyatlı davranırdı. Annem annem olmasaydı. Shay her gün başını belaya sokmasaydı. Biz farklı olsaydık."

Kevin şaşkın bir şekilde, "Ama Rosie hiçbir *yere gitmemiş* olsaydı..." dedi.

Onun söylediklerini anlayamadım. Bütün gün birdenbire üzerime çökmüştü ve o kadar yorgundum ki, bacaklarımın yıpranmış halının içine eriyip gittiğini hissediyordum. "Rosie beni terk etti çünkü ailem bir grup hayvandı. Ve onu suçlamıyorum" dedim.

Jackie, sesinde acı duyulur bir şekilde, "Ah, bu adil değil, Francis. Bu adil değil."

Shay, "Rosie Daly'nin benimle bir sorunu yoktu dostum. Bana güvenebilirsin" dedi.

Kendini tekrar kontrol altına almıştı; sandalyesine yaslanmış, yanaklarının kızarıklığı da geçmişti. Söyleyiş şekliydi: Gözlerindeki o kibirli ışıltı, ağzının köşelerinde beliren o tembel sırıtiş. "Neden bahsediyorsun?" dedim.

"Rosie çok sevimli bir kızdı. Çok arkadaş canlısı, çok sosyal, aradığım kelime bu mu?"

Artık yorgun değildim. "Burada kendini savunamayacak bir kız hakkında kötü konuşacaksan, en azından bir erkek gibi açıkça konuş. Eğer buna cesaretin yoksa, çeneni kapat." dedim.

Barmen, bardağı bara sertçe vurdu. "Hey! Sizler! Bu kadar yeter. *Şimdi* sakın olun yoksa hepiniz dışarı atılırsınız.

Shay, "Sadece zevkine iltifat ediyorum. Harika göğüsler, harika kalçalar ve harika bir tavır. O tam bir çapkındı, değil mi? Sıfırdan altmışa bir anda çıkardı." dedi.

Beynimin arkasında bir yerlerde keskin bir ses bana uzaklaşmamı söylüyordu, ama alkolün etkisiyle bu ses bana bulanık ve belirsiz geliyordu. "Rosie başkalarınınkine dokunmazdı." dedim.

"Bir daha düşün dostum. Dokunmaktan çok daha fazlasını yaptı. Onu soyduktan sonra benden kokuyu almadın mı?"

Onu gömleğinin önünden tutup sandalyesinden kaldırdım ve yumruğumu geri çekip vurmak üzereydim ki, diğerleri harekete geçti, sadece sarhoşların çocuklarının sahip olduğu o anlık, sıkı verimlilikle. Carmel aramıza girdi, Kevin yumruk attığım kolumu tuttu ve Jackie içkileri tehlikeden uzaklaştırdı. Shay diğer elimi gömleğinden çekti — bir şeyin yırtıldığını duydum — ve ikimiz de geriye doğru sendeledik. Carmel, Shay'i omuzlarından tuttu, onu düzgünce oturtup orada tuttu, beni görmesini engelledi ve yüzüne yatıştırıcı sözler söyledi. Kevin ve Jackie beni kollarımdan tutup döndürdüler ve ben dengemi geri kazanıp ne olduğunu anlayana kadar kapıya kadar götürdüler.

"Çekilin. Bırakın beni" dedim ama onlar hareket etmeye devam ettiler. Onları kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama Jackie bana o kadar sıkı yapışmıştı ki, ona zarar vermeden kurtulmam imkansızdı ve ben hala içki içmekten çok uzaktım. Shay, Carmel'in omzunun üzerinden kötü bir şey bağırdı, Carmel susma seslerini artırdı ve sonra Kevin ve Jackie beni masaların, taburelerin ve ifadesiz yüzlü müdavimlerin arasından ustaca geçirdiler ve kapı arkamızda çarparak kapanırken, soğuk ve keskin havanın estiği sokak köşesindeydik.

"Ne oluyor *lan*?" dedim.

Jackie, bir çocuğa konuşur gibi sakın bir şekilde, "Ah, Francis. Elbette, orada kavga edemeyeceğini biliyorsun." dedi.

"O pislik ağzına yumruk yemek istiyordu, Jackie. *Yalvarıyordu*. Onu duydun. Bana, ona verebileceğim her şeyi hak etmediğini söyle.

"Elbette hak ediyor, ama burayı mahvedemezsin. Yürüyüşe çıkalım mı?"

"Öyleyse *beni* neden dışarı çıkarıyorsunuz? Shay olan şey..."

Kollarımı birbirine bağladılar ve yürümeye başladılar. "Burada temiz havada kendini daha iyi hissedeceksin," dedi Jackie beni sakinleştirmeye çalışarak.

"Hayır. Hayır. O pislik gelip sorun çıkarmaya başlayana kadar, kimseye zarar vermeden sessizce bir bira içiyordum. Ne dediğini duydun mu?"

Kevin, "O kilitli ve tam bir pislik gibi davranıyordu. Ne, şaşırdın mı?" dedi.

"O zaman neden kovulan ben oldum?" Çocuk gibi sızlanıyormuşum gibi geldiğini biliyordum. *O başlattı*, ama kendimi durduramadım.

Kevin, "Burası Shay'in mekanı. Her gece burada olur." dedi.

"Bu lanet mahallenin sahibi o değil. Benim de onun kadar hakkım var..." Onlardan uzaklaşıp bara geri dönmeye çalıştım, ama bu çaba neredeyse dengemi bozdu. Soğuk hava beni ayıltmıyordu; aksine her yönden bana vuruyor, kafamı karıştırıyor, kulaklarımı çınlatıyordu.

"Elbette öyle," dedi Jackie, beni kararlı bir şekilde diğer yöne doğru yönlendirerek. "Ama orada kalırsan, o sadece seni rahatsız edecek. Bunun için orada kalmanın bir anlamı yok, elbette yok. Başka bir yere gidelim, olur mu?"

İşte tam bu anda, soğuk bir mantık iğnesi Guinness sisini delip geçmeyi başardı. Durdum ve başımı salladım, ta ki başımdaki uğultu bir iki derece azalana kadar. "Hayır," dedim. "Hayır, Jackie, sanmıyorum."

Jackie başını çevirip endişeyle yüzüme baktı. "İyi misin? Şimdi kusmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, kusmayacağım. Ama bir daha senin sözünle bir yere gitmem için çok uzun zaman geçmesi gerekecek."

"Ah, Francis, yapma..."

"Bütün bu olayın nasıl başladığını hatırlıyor musun, Jackie? Beni aradın ve bu tanrının unuttuğu çöplüğe gitmem için beni ikna ettin. Yemin ederim, yolda bir yerde kafamı arabanın kapısına çarpmış olmalıyım, yoksa sana o dahice fikrini nereye sokacağını söyledim. Çünkü bak nasıl sonuçlandı, Jackie. Bak. Kendinden memnun musun, evet? İyi bir iş çıkardığın için o güzel parıltıyı hissediyor musun? Şimdi mutlu musun?"

Sallanıyordum. Kevin omzunu omzuma dayamaya çalıştı, ama ikisini de itip, ağırlığımı duvara yasladım ve ellerimi yüzüme koydum. Göz kapaklarımın arkasında milyonlarca küçük ışık parçacığı dans ediyordu. "Biliyordum," dedim. "Lanet olsun, biliyordum."

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Kevin ve Jackie'nin birbirlerine bakışarak, kaş hareketleriyle plan yapmaya çalıştıklarını hissedebiliyordum. Sonunda Jackie, "Bakın, siz ikiniz ne dersiniz bilmiyorum ama ben donuyorum. İçeri girip paltomu alayım, siz burada beni bekler misiniz?" dedi.

Kevin, "Benimkini de al" dedi.

"Harika. Hiçbir yere gitmeyin, tamam mı? Francis?"

Elbise dirseğimi hafifçe sıktı. Onu görmezden geldim. Bir süre sonra iç çekişini duydum, sonra da topuklarının neşeli tıkırtıları geldiği yöne doğru geri döndüğünü fark ettim.

"Lanet olası berbat bir gün" dedim.

Kevin yanımdaki duvara yaslandı. Soğuk havada biraz buharlaşan nefesini duyabiliyordum. "Bu tam olarak Jackie'nin suçu değil ki," dedi.

"Bunu umursamam mı gerekiyor, Kev? Gerçekten umursamam mı gerekiyor? Ama şu anda umursamadığım için beni affetmen gerekecek."

Sokak yağ ve idrar kokuyordu. Birkaç sokak ötede iki adam birbirlerine bağırmaya başlamıştı, kelimeler yoktu, sadece boğuk, anlamsız sesler vardı. Kevin ağırlığımı duvara verdi. "Ne olursa olsun," dedi, "geri geldiğine sevindim. Birlikte vakit geçirmek güzeldi. Yani, tabii ki Rosie meselesi ve... bilirsin. Ama birbirimizi tekrar gördüğümüze gerçekten sevindim."

"Dediğim gibi. Umursamam gerekirdi, ama işler her zaman olması gerektiği gibi gitmez."

Kevin, "Çünkü, yani, aile benim için önemli. Her zaman öyleydi. Onlar için ölmeyeceğim demedim, Shay'in söylediği gibi. Sadece bana ne düşüneceğimi söylemeye çalışmasından hoşlanmadım," dedi.

"Kim ister ki?" dedim. Ellerimi yüzümden çektim ve başımı duvardan bir iki santim kaldırdım, dünya biraz olsun dengelenmiş mi diye bakmak için. Hiçbir şey çok fazla eğilmemişti.

"Eskiden daha basitti," dedi Kevin. "Çocukken." "Benim hatırladığım kesinlikle öyle değil."

"Yani, *basit* değildi ama... Anlıyor musun? En azından ne yapmamız gerektiğini biliyorduk, bazen yapmak zor olsa da. En azından *biliyorduk*. Sanırım bunu özlüyorum. Anlıyor musun?"

"Kevin, dostum, sana söylemeliyim ki, gerçekten, gerçekten istemiyorum" dedim.

Kevin başını duvara dayayarak bana baktı. Soğuk hava ve alkol yüzünü pembe ve rüya gibi bir hale getirmişti; biraz titreyerek, dağınık saçlarıyla eski moda bir Noel kartındaki çocuk gibi görünüyordu. "Evet," dedi iç çekerek. "Tamam. Muhtemelen yok. Önemli değil."

Duvardan dikkatlice ayrıldım, her ihtimale karşı bir elimi duvarda tutarak, ama dizlerim beni tuttu. "Jackie tek başına dolaşmamalı. Git onu bul," dedim.

Bana gözlerini kırptı. "Sen... Yani, bizi burada bekleyecek misin? Hemen dönerim."

"Hayır."

"Oh." Kararsız görünüyordu. "Peki ya yarın?" "Ne olmuş?"

"Burada olacak mısın?"

"Sanmıyorum."

"Peki ya... bilirsin. Mesela, hiç?"

O kadar genç ve kaybolmuş görünüyordu ki, içim parçalandı. "Git Jackie'yi bul" dedim.

Dengemi sağlamlaştırdım ve yürümeye başladım. Birkaç saniye sonra Kevin'ın ayak seslerinin arkamda yavaşça diğer yöne doğru ilerlediğini duydum.

Arabamda birkaç saat uyudum — çok kirliydim, hiçbir taksi şoförü beni almak istemedi, ama annemin kapısını çalmanın iyi bir fikir olacağını düşünecek kadar da kirli değildim. Uyandığımda ağızımda sanki bir şey çürümüş gibi bir tat vardı, nemin kemiklerinizi ıslattığı soğuk ve ağır bir sabahtı. Boynumdaki ağrıyı gidermek yaklaşık yirmi dakikamı aldı.

Sokaklar ıslak ve boştu, erken ayın için çanlar çalıyordu ama kimse pek aldırış etmiyordu. Depresif Doğu Avrupalılarla dolu iç karartıcı bir kafe buldum ve kendime besleyici bir kahvaltı yaptım: ıslak kekler, bir avuç aspirin ve bir kova kahve. Muhtemelen sınırın altında olduğumu düşündüğümde, eve gittim, cuma sabahından beri giydiğim kıyafetleri çamaşır makinesine attım, kendimi çok sıcak bir duşa attım ve bir sonraki hamlemi düşündüm.

Bu dava, benim için O'Connell Heykeli büyüklüğünde bir O ile bitmişti. Scorcher her şeyi kendine saklayabilirdi, hoş geldin. En iyi zamanlarında bile sinir bozucu bir geveze olabilirdi, ama bu sefer kazanma takıntısı benim lehimeydi: er ya da geç, eğer mümkünse, Rosie'ye adalet sağlayacaktı. Hatta önemli gelişmelerden beni haberdar edecekti - mutlaka fedakarlık nedeniyle değil, ama umurumda da değildi. Bir buçuk günden az bir sürede, ailemden yirmi iki yıl yetecek kadar bıkmıştım. O sabah duşta, bu dünyada hiçbir şeyin beni Faithful Place'e geri götüremeyeceğine şeytana ruhumu bahse girerdim.

Bu karmaşayı geldiği cehennem çemberine geri gönderebilmek için, halletmem gereken birkaç ufak tefek işim vardı. "Kapanış"ın, psikiyatristlerin Jaguarlarını ödemek için icat edilmiş orta sınıf saçmalığı olduğuna inanıyorum, ama yine de: O bodrumda gerçekten Rosie olup olmadığını kesin olarak bilmem gerekiyordu, nasıl öldüğünü bilmem gerekiyordu ve Scorcher ve adamlarının, o gece, biri onu durdurmadan önce nereye gittiğine dair herhangi bir ipucu bulup bulmadıklarını bilmem gerekiyordu. Yetişkin hayatımın tamamını Rosie Daly'nin yokluğunun bıraktığı yara izi etrafında geçirmiştım. O yara izinin kaybolacağı düşüncesi beni o kadar sersemletmiş ve dengemi bozmuştu ki, sonunda

kardeşlerimle kavga ettim, ki bu sadece iki gün önce beni çılgılık atarak kaçmaya itecek bir durumdu. Ayaklarımın üstünde durmayı öğrenmeden aptalca bir şey yapıp kolumu veya bacağımı kaybetmemek için iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Temiz giysiler buldum, balkona çıktım, sigara yaktım ve Scorcher'ı aradım. "Frank," dedi, ses tonunda beni duymaktan hoşnut olmadığını belli edecek kadar nazık bir şekilde. "Senin için ne yapabilirim yapabilirim?"

Sesime utangaç bir gülümseme kattım. "Meşgul bir adamsın, Scorcher, ama bana bir iyilik yaparsan çok sevinirim."

"Çok isterdim, dostum, ama ben biraz..."

Yaşlı dostum mu? "O zaman lafı kesip sadede geleyim," dedim. "Sevgili takım arkadaşım Yeates

—onu tanıyor
musun?"

"Tanışmışlığımı
z var."

"Eğlenceli, değil mi? Dün gece birkaç kadeh içtik, ona buradaki hikayeyi anlattım ve o da kız arkadaşımın beni terk etmesiyle ilgili beni eleştiriyor. Uzun lafın kısası, kendi meslektaşımın cinsel çekiciliğimi sorgulaması beni ne kadar derinden yaraladıysa da, Rosie'nin benim zavallı kıcımlı terk etmediğine dair yüz sterlin bahse girdim. Bu konuyu benim için çözecek bir şeyin varsa, kazancımızı yarı yarıya paylaşabiliriz." Yeates, kedicikleri Pop Tarts gibi kullanıyor gibi görünüyor ve pek dost canlısı bir tip değil; Scorch bu konuyu daha fazla uzatmadı.

Scorch, "Soruşturmayla ilgili tüm bilgiler gizlidir" dedi.

"*Daily Star*'a satmayı düşünmüyordum. Son baktığımda Yeates, senin ve benim gibi bir polisti, sadece daha iri ve çirkin."

"Benim ekibimin parçası olmayan bir polis. Tıpkı senin gibi."

"Hadi ama Scorch. En azından bodrumda Rosie olup olmadığını söyle. Eğer Viktorya döneminden kalma bir cesetse, Yeates'e parasını ödeyip yoluma devam edebilirim."

"Frank, Frank, Frank," dedi Scorcher, sempati göstererek. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum, tamam mı dostum? Ama konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun?"

"Çok net. Sonuç olarak, beni başından savmak istediğini. O yüzden sana bu tek seferlik bir anlaşma öneriyorum, Scorchie. Küçük sorumu cevapla, bir dahaki sefere senden haber aldığımda, bu davayı çözdüğün için seni tebrik etmek üzere güzel bir bira içmeye götüreceğim."

Scorch bir saniye sessiz kaldı. "Frank," dedi, benim onun ne kadar derin bir şekilde onaylamadığını anladığımı hissettiğinde, "burası Iveagh Market değil.

Seninle anlaşma yapmayacağım ya da ekip *bahislerini* çözmeyeceğim. Bu bir *cinayet* davası ve ekibim ve ben müdahale edilmeden çalışmalıyız. Bunun seni benden uzak tutmaya yeteceğini düşünürdüm. Açıkçası, senden biraz hayal kırıklığına uğradım."

Templemore'da bir akşam, Scorch'un sarhoş olup eve dönerken bana duvarın en üstüne kimin daha yükseğe işeyebileceğini görmek için meydan okuduğu anı birdenbire zihnimde canlandı. Ne zaman kendini beğenmiş orta yaşlı bir pisliğe dönüştüğünü merak ettim, yoksa içten içe hep öyle miydi de ergenlik çağındaki testosteron patlaması bunu bir süre gizlemiş miydi? "Haklısın," dedim, pişmanlık dolu bir sesle. "Yeates'in benden üstün olduğunu düşünmesi içime sinmiyor, anlıyor musun?"

"Mmm," dedi Scorch. "Biliyorsun Frank, kazanma dürtüsü, seni bir kaybeden haline getirene kadar değerli bir şeydir."

Bunun hiçbir anlamı olmadığına emindim, ama ses tonu derin bir içgörüyü paylaştığını gösteriyordu. "Biraz kafam almadı dostum," dedim, "ama mutlaka düşünceğim. Görüşürüz." Telefonu kapattım.

Bir sigara daha içtim ve pazar alışverişi yapan kalabalığın rıhtımda itişip kakışmasını izledim. Göçmenliği seviyorum; bugünlerde sergilenen güzellik yelpazesi yirmi yıl öncesine göre birkaç kıta daha geniş ve İrlandalı kadınlar kendilerini korkutucu turuncu lolipoplara dönüştürmekle meşgulken, dünyanın geri kalanından gelen güzel bayanlar bunu telafi etmekle meşgul. Orada, o anda onlarla evlenip Holly'ye annemin melez diyeceği bir düzine kardeş vermek istememi sağlayan bir iki kişi vardı.

Büro teknisyeni bana hiç yardımcı olmadı: benim yüzümden güzelim siber porno öğleden sonrasını mahvettiğim için bana işini yapmadı. Cooper ise beni sever, hafta sonları çalışır ve çok fazla iş birikimi yoksa şimdiye kadar otopsiyi yapardı. O kemikler ona en azından bilmem gerekenlerin bir kısmını anlatmış olma ihtimali yüksekti.

Bir saat daha beklemek Holly ve Olivia'yı zaten öfkeli olduklarından daha fazla öfkeli edecekti. Sigaramı attım ve harekete geçtim.

Cooper çoğu insanı sevmez ve çoğu insan onun kendilerini rastgele sevmediğini düşünür. Anlamadıkları şey şudur: Cooper sıkılmaktan hoşlanmaz ve sabrı azdır. Onu bir kez sıkarsanız — ve Scorch bunu açıkça başarmıştı

bunu başarmıştı - ve sonsuza kadar dışlanırdınız. Onun ilgisini çekerseniz, tamamen sizin olur. Bana pek çok şey denildi, ama hiç sıkıcı denilmedi.

Şehir Morgu, dairemden rıhtımdan kısa bir yürüyüş mesafesinde, otobüs terminalinin arkasında, yüz yıldan fazla bir geçmişi olan güzel bir kırmızı tuğla binada bulunuyor. Oraya gitme fırsatım pek olmuyor, ama genellikle o yerin düşüncesi beni mutlu ediyor, tıpkı Murder'ın Dublin Kalesi'nde çalışmasının beni mutlu ettiği gibi: hepimizin yaptığı işler bu şehrin kalbinden nehir gibi akıyor, tarihinin ve mimarisinin güzel yanlarını hak ediyoruz. Ama o gün, pek öyle değildi. Orada, Cooper'ın her parçasını tartıp ölçüp incelediği bir yerde, Rosie olabilecek bir kız vardı.

Cooper, onu sorduğumda resepsiyona geldi, ama o hafta sonu çoğu insan gibi, beni gördüğüne pek sevinmedi. "Dedektif Kennedy," dedi, adını sanki tadı kötüymüş gibi nazıkçe telaffuz ederek, "size, onun soruşturma ekibinin bir parçası olmadığınızı ve davayla ilgili herhangi bir bilgiye ihtiyacınız olmadığını özellikle bildirdi."

Üstelik ona bir bira ısmarlamıştım. Nankör küçük aptal. "Dedektif Kennedy kendini biraz daha az ciddiye almalı," dedim. "İlgi duymak için onun küçük ekibinde olmak zorunda değilim. Bu ilginç bir vaka. Ve... şey, bunun duyulmamasını tercih ederim, ama kurban düşündüğümüz kişi ise, onunla birlikte büyüdüm."

Bu, Cooper'ın küçük gözlerinde bir ışıltı yarattı, tam da tahmin ettiğim gibi. "Gerçekten mi?"

Aşağı baktım ve isteksizmiş gibi davrandım, merakını uyandırmak için. "Aslında," dedim, başparmağımın tırnağını inceleyerek, "bir süre, biz gençken, onunla çıkmıştım."

Bu onu cezbetti: kaşları saç çizgisine kadar yükseldi ve gözlerindeki ışıltı daha da parlaklaştı. Kendine bu kadar mükemmel bir iş bulmamış olsaydı, bu adamın boş zamanlarında neler yaptığını merak ederdim. "Yani," dedim, "ona ne olduğunu gerçekten bilmek istediğimi anlayabilirsin, tabii çok meşgul değilsen ve bana anlatacak vaktin varsa. Kennedy'nin bilmediği şey ona zarar vermez."

Cooper'ın ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı, bu onun gülümsemeye en yakın haliydi. "İçeri gelin," dedi.

Uzun koridorlar, zarif merdivenler, duvarlarda fena sayılmayacak eski suluboya resimler— 'da birisi sahte çam iğnesi çelenkleri arasına asmış,

şenlikli ve kasvetli arasında ince bir denge. Tavan süslemeleri ve yüksek pencereleri olan uzun bir oda olan morg bile, küçük detaylar olmasaydı güzel olurdu: kalın soğuk hava, koku, zemindeki sert fayanslar, bir duvarı kaplayan çelik çekmeceler. Çekmecelerin arasında, düzgün oyulmuş harflerle "AYAKLAR ÖNCE. İSİM ETİKETİ BAŞINDA" yazan bir plaket vardı.

Cooper, çekmecelere düşünceli bir şekilde dudaklarını büzerek, bir gözü yarı kapalı halde parmağını çizgi boyunca gezdirdi. "Yeni kimliği belirsiz kadımız," dedi. "Ah, evet," diyerek öne çıktı ve uzun bir hareketle bir çekmeceyi açtı.

Undercover'da çok erken bir aşamada öğreneceğiniz bir düğme var. Zamanla bu daha kolay hale geliyor, belki de fazla kolay: zihninizin bir köşesinde bir tıklama yapıyorsunuz ve tüm sahne uzaktan, canlı renklerle, küçük bir ekranda açılıyor. Siz de izliyor, stratejilerinizi planlıyor ve karakterlere ara sıra bir dürtme yapıyorsunuz, bir general gibi uyanık, konsantre ve güvende. Anahtarı hızlı bulamayanlar yeni takımlara ya da toprağın altına girerler. Anahtarı çevirdim ve baktım.

Kemikler metal levha üzerinde mükemmel bir şekilde düzenlenmişti; neredeyse sanatsal bir şekilde, en mükemmel yapboz gibi. Cooper ve ekibi onları bir şekilde temizlemişlerdi, ama yine de kahverengimsi ve yağlı görünüyorlardı, Colgate beyazı iki düzgün diş sırası hariç. Bu şey Rosie olmak için milyon kat daha küçük ve kırılgan görünüyordu. Bir an için, içimden bir parça umut bile etti.

Sokağın bir yerinde bir grup kız gülüyordu, yüksek, çaresiz çığlıklar, kalın camdan zayıf bir şekilde geliyordu. Oda çok aydınlık geliyordu; Cooper bir santim fazla yakındı, beni biraz fazla dikkatle izliyordu. "Kalıntılar, 1,68 ila 1,75 metre boyunda, orta ila güçlü yapılı genç bir beyaz kadına ait. Yirmi yaş dişlerinin gelişimi ve epifizlerin tam olarak kaynaşmamış olması, yaşını on sekiz ile yirmi iki arasında gösteriyor."

Orada durdu. Benim "Rose Daly olduğundan emin misiniz?" diye sormamı bekledi.

"Diş röntgeni yok, ama kayıtlara göre Rose Daly'nin sağ arka alt azı dişinde bir dolgu vardı. Ölen kişinin de aynı dişinde bir dolgu var."

Çene kemiğini başparmağı ve işaret parmağıyla tuttu, aşağı doğru kaldırdı ve ağzın içine doğru işaret etti.

"Diğer insanlarda da vardır" dedim.

Cooper omuz silkti. "Bildiğimiz gibi, olasılıksız tesadüfler olur. Neyse ki, kimlik tespiti için sadece dolguya bağlı değiliz." Uzun masanın üzerinde düzgünce dizilmiş dosyaları karıştırdı ve iki saydam kağıt çıkardı, bunları ışıktahtasına üst üste koydu. "İşte," dedi ve ışığı açtı.

Ve orada Rosie vardı, kırmızı tuğla ve gri gökyüzünün önünde, çenesini kaldırmış, saçları rüzgarda dalgalanarak gülüyordu. Bir saniye boyunca tek görebildiğim oydu. Sonra yüzünde küçük beyaz X işaretleri gördüm ve ardından onun arkasından bakan boş kafatasını gördüm.

Cooper, "İşaretlediğim noktalardan da görebileceğiniz gibi," dedi, "bulunan kafatasının anatomik özellikleri — göz çukurlarının boyutu, açıları ve aralıkları, burun, dişler, çene vb. — Rose Daly'nin özellikleriyle tam olarak örtüşüyor. Bu kesin bir kimlik tespiti anlamına gelmese de, özellikle dolgu ve koşullarla birleştirildiğinde makul bir kesinlik derecesi oluşturuyor. Dedektif Kennedy'ye aileye haber verme konusunda serbest olduğunu bildirdim: Yemin altında bunun Rose Daly olduğuna inandığımı söylemekte hiçbir sakınca görmüyorum."

"Nasıl öldü?" diye sordum.

"Gördüğünüz gibi, Dedektif Mackey," dedi Cooper, kemiklere doğru elini sallayarak, "elimde olan bu. İskelet haline gelmiş kalıntılarda, ölüm nedeni nadiren kesin olarak belirlenebilir. Açıkça saldırıya uğramış, ancak örneğin saldırı sırasında ölümcül bir kalp krizi geçirdiği olasılığını kesin olarak ortadan kaldıramam."

"Dedektif Kennedy kafatası kırıklarından bahsetmişti," dedim.

Cooper bana küçümseyici bir bakış attı. "Ciddi bir yanılgım yoksa," dedi, "Dedektif Kennedy nitelikli bir patolog değil."

Ona gülümsemeyi başardım. "O da nitelikli bir sıkıcı değil, ama işini gayet iyi yapıyor."

Cooper'ın ağzının köşesi seğirdi. "Doğru," dedi. "Dedektif Kennedy, kazara da olsa, kafatasının kırık olduğu konusunda haklı."

Bir parmağını uzattı ve Rosie'nin kafatasını yana doğru çevirdi. "İşte," dedi.

İnce beyaz eldiven, elini ıslak ve ölü gibi göstererek, katmanlar halinde dökülüyordu. Rosie'nin başının arkası, golf sopasıyla birden fazla kez vurulan bir ön cam gibi görünüyordu: her yöne yayılan, çapraz çapraz ve sekerek yayılan çılgın örümcek ağı gibi çatlaklarla kaplıydı.

saçları dökülmüş, yanına keçeleşmiş bir yığın halinde atılmıştı, ama birkaç ince tel hala parçalanmış kemikten kıvrılıyordu.

"Yakından bakarsanız," dedi Cooper, çatlakları parmak ucuyla nazikçe okşayarak, "kırıkların kenarlarının temiz bir şekilde kırılmak yerine parçalandığını göreceksiniz. Bu, yaralanma anında kemiğin kuru ve kırılğan değil, esnek ve nemli olduğunu gösterir. Diğer bir deyişle, kırıklar ölümden sonra oluşmuş değildir; ölüm anında veya ölüm anına yakın bir zamanda meydana gelmiştir. Keskin kenarları veya köşeleri olmayan, en az dört inç genişliğinde düz bir yüzeyden gelen birkaç güçlü darbeye oluşmuştur. En az üç darbe olduğunu tahmin ediyorum."

Yutkunma isteğimi bastırdım; yutkunursam bunu fark ederdi. "Peki," dedim. "Ben de patolog değilim, ama bana göre bu birini öldürebilecek bir şey gibi görünüyor."

"Ah," dedi Cooper, sırtarak. "Öldürür, ama bu durumda, öldürdüğünü kesin olarak söyleyemeyiz. Buraya bak."

Rosie'nin boğazını elledi ve iki kırılğan kemik parçası çıkardı. "Bu," dedi, onları düzgünce at nalı şeklinde birleştirerek, "hyoid kemiği. Boğazın üstünde, çenenin hemen altında bulunur, dili destekler ve hava yolunu korur. Gördüğünüz gibi, büyük boynuzlardan biri tamamen kopmuş. Kırık hyoid kemiği, neredeyse teşhis koyacak kadar kesin bir şekilde, motorlu araç kazaları veya elle boğulma ile ilişkilidir."

"Yani, görünmez bir araba bir şekilde bodruma girip ona çarpmadıysa, biri onu boğarak öldürmüş demektir" dedim.

Cooper, Rosie'nin hyoid kemiğini bana doğru sallayarak, "Bu, birçok yönden bu davanın en ilginç yönü" dedi. Daha önce de belirttiğimiz gibi, kurbanımız on dokuz yaşında gibi görünüyor. Ergenlerde, kemiğin esnekliği nedeniyle hyoid kemiğinin kırılması nadirdir, ancak bu kırık, diğerleri gibi, açıkça ölüm anında meydana gelmiştir. Tek olası açıklama, fiziksel gücü olan bir saldırgan tarafından aşırı güçle boğulmuş olmasıdır."

"Bir erkek," dedim.

"Bir erkek daha olası bir adaydır, ancak yoğun bir duygu halinde olan güçlü bir kadın da kesinlikle göz ardı edilemez. Bir teori, yaralanmaların tümünü en tutarlı şekilde açıklıyor gibi görünüyor: saldırgan kadını boğazından yakaladı ve kafasını defalarca duvara vurdu. Duvarın darbesinden ve saldırganın momentumundan kaynaklanan iki zıt kuvvet birleşerek hyoid kemiği kırdı ve hava yolunu tıkadı."

"Ve boğuldu."

"Boğuldu," dedi Cooper, bana bakarak. "Öyle düşünüyorum. Dedektif Kennedy, kafadaki yaralanmaların kafa içi kanama ve beyin hasarı nedeniyle her halükarda ölüme yol açacağı konusunda haklı, ancak bu süreç birkaç saate kadar sürebilirdi. Bu gerçekleşmeden önce, muhtemelen elle boğulma, elle boğulma nedeniyle vagal inhibisyon veya kırık hyoid kemiği nedeniyle hava yolunun tıkanması sonucu hipoksi nedeniyle ölmüştü."

Zihinsel anahtarı sertçe basmaya devam ettim. Bir an için Rosie'nin güldüğünde boğazındaki çizgiyi gördüm.

Cooper, insan olarak mümkün olan en iyi şekilde kafamı karıştırmak için bana şöyle dedi: "İskelette ölüm öncesi başka bir yaralanma izi yok, ancak çürüme seviyesi yumuşak dokularda herhangi bir yaralanma olup olmadığını belirlemeyi imkansız hale getiriyor. Örneğin, kurban cinsel saldırıya uğramış olabilir mi?"

Ben de, "Dedektif Kennedy'nin kurbanın giyinik olduğunu ima ettiğini sanıyordum. Ne kadar anlamlı olursa olsun." dedim.

Dudaklarını büzdü. "Çok az kumaş kalmış. Teknik Büro ekibi, iskeletin üzerinde veya yakınında giysilerle ilgili bir dizi nesne buldu: fermuar, metal düğmeler, sütyenlerde kullanılanlara benzer kancalar vb. Bu, kadının giysileriyle veya giysilerinin neredeyse tamamıyla gömüldüğünü gösteriyor. Ancak bu, giysilerin gömüldüğü sırada yerinde olduğunu göstermez. Hem doğal çürüme süreci hem de kemirgenlerin yoğun faaliyeti, bu eşyaları o kadar değiştirmiş ki, bunların kadının *üzerinde* mi yoksa sadece yanında mı gömüldüğünü kimse söyleyemez."

"Fermuar açık mıydı, kapalı mıydı?" diye sordum.

"Kapalıydı. Sütyen kancaları da öyle. Bu kesin bir kanıt değil, saldırıdan sonra giysilerini yeniden giymiş olabilir, ama yine de bir dereceye kadar gösterge niteliğinde olduğunu düşünüyorum."

"Tırnaklar," dedim. "Kırılmış mıydı?" Rosie direnmiş olmalı; çok şiddetli bir direniş.

Cooper iç geçirdi. Scorcher'ın zaten sormuş olduğu tüm bu standart sorularla onu sıkmaya başlamıştım; ilginçleşmem ya da gitmem gerekiyordu. "Tırnaklar," dedi, Rosie'nin el kemiklerinin yanında bulunan kahverengimsi birkaç parçaya küçümseyici bir şekilde başını sallayarak, "çürür. Bu durumda, saçlar gibi, ortamın alkalinitesi sayesinde kısmen korunmuşlardı, ama

ciddi şekilde bozulmuş bir formda. Ve ben sihirbaz olmadığım için, bu bozulmadan önceki durumlarını tahmin edemem."

"Bir iki şey daha soracağım, vaktiniz varsa, sonra sizi rahatsız etmeyeceğim. Büro, giysi kalıntıları dışında başka bir şey buldu mu, biliyor musunuz? Anahtar falan?"

"Büro'nun bu konuda benden daha fazla bilgiye sahip olması muhtemel," dedi Cooper sert bir şekilde.

Elini çekmeceye koymuş, kapatmaya hazırdı. Rosie'nin anahtarları olsaydı, ya babası geri vermiş ya da o çalmıştı, o gece ön kapıdan çıkma seçeneği vardı, ama bunu kullanmamıştı. Bunun için tek bir neden düşünebiliyordum. Sonuçta benden kaçıyordu.

"Elbette öyle yaparlardı, bu sizin işiniz değil Doktor, ama onların yarısı eğitilmiş maymunlardan bir adım önde; hangi davadan bahsettiğimi bileceklerine güvenmezdim, doğru bilgiyi vereceklerini hiç sanmıyorum. Neden bu konuda maymun piyangosu oynamak istemediğimi anlayabilirsiniz."

Cooper, ne yaptığımı biliyor ve umursamıyormuş gibi, alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Ön raporlarında iki gümüş yüzük ve üç gümüş küpe var, hepsi Daly ailesi tarafından kızlarının sahip olduğu mücevherlerle uyumlu olduğu tahmin ediliyor, ve bir de düşük kaliteli, seri üretim bir kilitle uyumlu küçük bir anahtar var, bu anahtar daha önce olay yerinde bulunan bir valizin kilidiyle uyumlu görünüyor. Raporda başka anahtar, aksesuar veya eşya listelenmemiş."

Ve ben, o valizi ilk gördüğümde olduğum yere geri dönmüştüm: hiçbir ipucu yoktu, tutunacak sağlam bir şey olmadan sıfır yerçekimli karanlığa fırlatılmıştım. İlk kez, bunu asla öğrenemeyebileceğimi, bunun gerçekten olabileceğini fark ettim.

Cooper, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

Morg çok sessizdi, sadece sıcaklık kontrol cihazı bir yerlerde kendi kendine uğulduyordu. Artık sarhoş olduğum kadar pişmanlık duymuyorum, ama bu hafta sonu özeldi. Cooper'ın floresan ışıkları altında çıplak bir şekilde yayılmış kahverengi kemiklere baktım ve içtenlikle keşke geri çekilip uyuyan kızları rahat bıraksaydım diye düşündüm. Kendi iyiliğim için değil, onun iyiliği için. Artık o herkesindi: Cooper'ın, Scorcher'ın, The Place'in, kendi amaçları için onu kurcalayıp, parmaklayıp, kullanmak için. The Place, onu yerel kanlı efsanelerden biri, yarı hayalet hikayesi yarı ahlak oyunu, yarı şehir efsanesi yarı hayatın gidişatı haline getirmek için yavaş ve keyifli süreci çoktan başlatmış olmalıydı.

. Onun bedenini yiyip bitirdiği gibi, onun hatıralarını da tamamen yiyip bitirecekti. O bodrumda kalması daha iyiydi. En azından onun hatıralarını elleriyle okşayanlar, onu sevenlerdi.

"Evet," dedim. "Hepsi bu kadar."

Cooper çekmeceyi kapattı, çelik çeliğe sürtünerek uzun bir ses çıkardı ve kemikler kayboldu, soru işareti olan diğer ölülerin arasına sıkıca yerleştirildi. Morgdan çıkmadan önce gördüğüm son şey, ışıık tahtasında hala parlayan Rosie'nin yüzüydü, parlak ve şeffaf, o parlak gözler ve yenilmez gülümseme, çürüyen kemiklerin üzerine kağıt inceliğinde bir tabaka halinde uzanıyordu.

Cooper beni dışarıya kadar geçirdi. En çekici şekilde yalakalık yaparak teşekkür ettim, ona Noel için en sevdiği şaraptan bir şişe söz verdim, o da kapıda bana el sallayarak veda etti ve morgda yalnız kaldığında yaptığı rahatsız edici şeyleri yapmaya geri döndü. Sonra köşeyi döndüm ve duvara yumruk attım. Yumruklarım hamburger gibi oldu, ama acı o kadar şiddetliydi ki, birkaç saniye boyunca, ellerimi tutarak ikiye katlanırken, zihnim bembeyaz ve boşaldı.

Terli sarhoşun kıyafetlerinde uyuduğu için çekici bir koku yayan arabamı aldım ve Dalkey'e doğru yola çıktım. Olivia'nın kapı zilini çaldığımda, boğuk sesler, sertçe geri çekilen bir sandalye, merdivenlerde yankılanan ayak sesleri duydum

—Holly kötü bir ruh halindeyken yaklaşık 90 kilo ağırlığında oluyor—ve ardından nükleer düzeyde bir kapı çarpması duyuldu.

Olivia yüzü kapalı bir şekilde kapıya geldi. "Umarım iyi bir açıklaman vardır. Kızgın, öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış durumda ve bence bu üçünü de hak ediyor. Senin için önemliyse, ben de hafta sonumun mahvolmasından pek memnun değilim."

Bazen ben bile Olivia'nın buzdolabını yağmalamadan önce mantıklı davranırım. Olduğum yerde kaldım, yağmur damlalarının saçaklardan saçlarıma damlamasına izin verdim. "Üzgünüm," dedim. "Gerçekten üzgünüm, Liv. İnan bana, bunların hiçbirisi benim seçimim değildi. Acil bir durumdu."

Küçük, alaycı bir kaş hareketi. "Oh, gerçekten mi? Söyle bakalım: kim öldü?" "Eskiden tanıdığım biri, uzun zaman önce. Evden ayrılmadan önce."

Bunu beklemiyordu, ama kendini toparlaması sadece bir saniye sürdü. "Diğer bir deyişle, yirmi küsur yıldır iletişim kurmaya tenezzül etmediğin biri, ama birdenbire kızından daha önemli hale geldi. Dermot'la randevumu yeniden ayarlamaya zahmet etmeli miyim, yoksa bir zamanlar tanıştığın birine bir yerlerde bir şey olma ihtimali var mı?"

"Öyle değil. Bu kızla ben yakındık. Evden ayrıldığım gece öldürüldü. Cesedi bu hafta sonu bulundu."

Bu, Olivia'nın tüm dikkatini çekti. Uzun bir süre dikkatle baktıktan sonra, "Bu kız," dedi. "Yakın" derken, kız arkadaşını kastediyorsun, değil mi? İlk aşkını.

"Evet. Öyle bir şey."

Liv bunu sindirdi; yüzünde bir değişiklik olmadı, ama gözlerinin arkasında, bunu düşünmek için geri çekildiğini gördüm. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Bence bunu Holly'ye açıklamalısın, en azından özetini. O odasında."

Holly'nin kapısını çaldığımda, "Git buradan!" diye bağırdı. Holly'nin yatak odası, o evde benim varlığımı hala görebileceğiniz tek yer: pembe ve fırfırlı eşyaların arasında, ona aldığım doldurulmuş oyuncaklar, ona çizdiğim kötü karikatürler

ve özel bir neden olmadan ona gönderdiğim komik kartpostallar var. Yüzüstü yatakta yatıyordu, başını yastıkla örtmüştü.

"Merhaba, bebeğim" dedim.

Öfkeyle kıvrandı ve yastığı kulaklarına daha sıkı bastırdı, ama hepsi o kadardı. "Sana bir özür borçluyum" dedim.

Bir süre sonra, boğuk bir ses "Üç özür" dedi. "Nasıl yani?"

"Beni anneme geri götürdün ve sonra beni alacağını söyledin ama almadın, dün beni almaya geleceğini söyledin ama gelmedin."

Doğrudan damarımı vurdu. "Tabii ki haklısın," dedim. "Ve buraya gelersen, yüzüne üç kez özür dilerim. Ama yastığa özür dilemeyeceğim."

Beni cezalandırmaya devam edip etmemeyi düşündüğünü hissedebiliyordum, ama Holly somurtkan biri değildir; en fazla beş dakika sürer. "Sana bir açıklama borçluyum," diye ekledim, ne olur ne olmaz diye.

Merak galip geldi; bir saniye sonra yastık birkaç santim geri kaydı ve şüpheli bir yüz ortaya çıktı. "Özür dilerim. İki kez özür dilerim. Ve üç kez özür dilerim, içtenlikle, üstüne bir de kiraz ekleyerek." dedim.

Holly iç geçirdi ve oturarak yüzündeki saçları geriye itti. Hâlâ bana bakmıyordu. "Ne oldu?"

"Jackie teyzenin bir sorunu olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Birisi öldü, bebeğim. Uzun zaman önce tanıdığımız biri." "Kim?"

"Rosie adında bir kız."

"Neden öldü?"

"Bilmiyoruz. Sen doğmadan çok önce öldü, ama biz bunu cuma gecesi öğrendik. Herkes çok üzüldü. Jackie teyzeni neden aramam gerektiğini anlıyor musun?"

Küçük, tek omuzlu bir omuz silkme. "Sanırım."

"Bu, hafta sonunun geri kalanında güzel vakit geçirebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Holly, "Ben Sarah'ın evine gidecektim. Onun yerine." dedi.

"Chickadee," dedim. "Senden bir iyilik istiyorum. Bu hafta sonunu yeniden baştan yaşayabilsek benim için çok anlamlı olur. Cuma akşamı kaldığımız yerden devam edelim ve bu gece seni eve götürmeden önce olabildiğince çok güzel şeyler yapalım. Arada geçen her şey hiç olmamış gibi davran."

Bana hızlıca yan gözle baktığında kirpiklerinin titrediğini gördüm, ama hiçbir şey söylemedi. "Biliyorum, çok şey istiyorum ve bunu hak etmiyor olabilirim, ama insanlar ara sıra birbirlerine biraz müsamaha göstermelidir. Ancak bu şekilde günü atlatabiliriz. Benim için bunu yapabilir misin?"

Bunu düşündü. "Başka bir şey olursa geri dönmek zorunda kalacak mısınız?"

"Hayır, tatlım. Artık o konuyla ilgilenen birkaç dedektif var. Ne olursa olsun, bununla ilgilenmek için çağrılacak olanlar onlar. Artık bu benim sorunum değil. Tamam mı?"

Bir süre sonra Holly, bir kedi gibi başını hızla koluma sürttü. "Baba," dedi. "Arkadaşının ölmesine üzüldüm."

Elimi saçlarına geçirdim. "Teşekkürler, bebeğim. Sana yalan söylemeyeceğim: oldukça berbat bir hafta sonu oldu. Ama durum düzelmeye başladı."

Aşağıda kapı zili çaldı. "Birini mi bekliyordun?" diye sordum.

Holly omuz silkti ve ben Dermo'yu korkutmak için yüzümü hazırladım, ama gelen bir kadın sesiydi. Jackie: "Ah, merhaba Olivia, hava çok soğuk değil mi?" Liv'in alçak ve aceleci bir kesintisi; bir duraklama, sonra mutfak kapısının sessizce kapanması ve ardından birbirlerine tüm haberleri anlatırken alçak seslerle konuşmaları.

"Jackie teyze! O da bizimle gelebilir mi?"

"Tabii," dedim. Holly'yi yataktan kaldırmak için uzandım, ama o dirseğimin altından kaçtı ve gardırobuna daldı, orada pastel renkli tüylerin arasında, aklındaki tam olarak o hırkayı aramaya başladı.

Jackie ve Holly çok iyi anlaşıyorlar. Beklenmedik ve biraz rahatsız edici bir şekilde, Jackie ve Liv de öyle. Hiçbir erkek, hayatındaki kadınların birbirleriyle çok yakın olmasını istemez, çünkü birbirlerine bilgi aktarabilirler. Liv ile tanıştıktan sonra onları tanıştırmak uzun zamanımı aldı; hangisinden utandığımı veya korktuğumu bilmiyorum, ama Jackie'nin yeni orta sınıf arkadaşlıklarımı beğenmeyip hayatımdan çıkıp gitmesi durumunda kendimi çok daha güvende hissedeceğimi düşündüm. Jackie en sevdiğim insanlardan biridir, ama ben her zaman Achilles'in topuklarını bulma konusunda yetenekliydim, ve buna kendiminki de dahildir.

Evden ayrıldıktan sonra sekiz yıl boyunca, patlama bölgesinden uzak durdum, belki yılda bir kez, sokakta anneme benzeyen yaşlı birini gördüğümde aklıma ailem geldi ve bir şekilde hayatta kalmayı başardım. Bu büyüklükteki bir kasabada, bu durum uzun sürmezdi. Jackie ile yeniden bir araya gelmemi, yanlış kızı seçen yetersiz bir teşhirciye borçluyum

bir an paylaşmak için yanlış kızı seçen yetersiz bir teşhirciye borçluyum. Wee Willy sokağından atlayıp, aletini çıkarıp elinden geleni yapmaya başladığında, Jackie kahkahalarla gülerek ve sonra da hayalarına tekme atarak ikisinin de egolarını yerle bir etti. O on yedi yaşındaydı ve evden yeni taşınmıştı; ben de Gizli Görev'e gitmek için Cinsel Suçlar'da terfi etmeye çalışıyordum ve bölgede birkaç tecavüz vakası olduğu için, amirim Jackie'nin ifadesini alacak birini istiyordu.

Benim olmam gerekmiyordu. Aslında olmamalıydı: Ailenle ilgili davalara karışmamalısın ve şikayet formunda "Jacinta Mackey" adını gördüğüm anda bunu anladım. Dublin'in yarısı bu isimlerden birine sahip, ama ailem dışında kimsenin bu isimleri birleştirip çocuğuna Jackie Mackey adını vermeyi akıl edebileceğini sanmıyorum. Bunu amirime söyleyip, Wee Willy'nin aşağılık kompleksiyle ilgili ifadesini başkasına yazdırıp, hayatımın geri kalanını ailemi, Faithful Place'i veya Gizemli Dava'nın Gizemli Davasını hiç düşünmeden geçirebilirdim. Ama merak ediyordum. Jackie, ben evden ayrıldığımda dokuz yaşındaydı, hiçbir şey onun suçu değildi; o zamanlar iyi bir çocuktur. Nasıl birine dönüştüğünü görmek istedim. O zamanlar temel düşüncem şuydu: Hey, ne zararı olabilir ki? Yanlış yaptığım şey, bunu retorik bir soru olarak kabul etmektir.

"Hadi," dedim Holly'ye, diğer ayakkabısını bulup ona attım. "Gidip Jackie teyzeni yürüyüşe çıkaralım, sonra da sana cuma gecesi söz verdiğim pizzayı yiyelim."

Boşanmanın birçok sevincinden biri de, artık Dalkey'de pazar günleri yürüyüşe çıkıp, aksanımın emlak değerlerini düşürdüğünü düşünen bej renkli çiftlerle nazıkçe selamlaşmak zorunda olmamam. Holly, Herbert Park'taki salıncakları seviyor — onun hız kazandığında yaptığı yoğun ve düşük seviyeli monologdan anladığım kadarıyla, bunlar at sayılıyor ve Robin Hood ile bir ilgisi var — bu yüzden onu oraya götürdük. Gün soğuk ve güneşliydi, tam da donma noktasında, ve birçok boşanmış baba da aynı fikri düşünmüştü. Bazıları da gezintiye ödül kız arkadaşlarını getirmişti. Jackie ve sahte leopar desenli ceketi ile ben de ortama tam uyum sağladım.

Holly salıncaklara atladı, Jackie ve ben de onu gözleyebileceğimiz bir bank bulduk. Holly'nin salıncakta sallanmasını izlemek, bildiğim en iyi terapilerden biri. Çocuk, o kadar küçük olmasına rağmen çok güçlü; saatlerce yorulmadan devam edebiliyor ve ben de onu izleyip, salıncakların ritmine mutlu bir şekilde hipnotize oluyorum. Omuzlarımın düşmeye başladığını hissettiğimde, ne kadar gergin olduklarını fark ettim. Derin nefesler aldım ve

Holly oyun parklarından çıkınca kan basıncımı nasıl kontrol altında tutacağımı merak ettim.

Jackie, "Tanrım, onu son gördüğümünden beri bir ayak kadar uzamış, değil mi? Çok geçmeden benden daha uzun olacak." dedi.

"Her an, onu on sekizinci yaş gününe kadar odasına kilitleyeceğim. Sadece, ilk kez bir erkek ismini kasma sesi çıkarmadan söylediği anı bekliyorum." Bacaklarımı önüme uzattım, ellerimi başımın arkasında birleştirdim, yüzümü zayıf güneşe çevirdim ve öğleden sonrasını tam da böyle geçirmeyi düşündüm. Omuzlarım bir kez daha düştü.

"Kendini hazırla. Bu günlerde çok erken başlıyorlar."

"Holly öyle değil. Ona erkeklerin yirmi yaşına kadar tuvalet eğitimi almadıklarını söyledim." Jackie güldü. "Bu sadece onun daha yaşlı erkekleri seçeceği anlamına gelir."

"Babalarının tabancası olduğunu anlayacak kadar büyük olanlara."

Jackie, "Söylesene Francis, iyi misin?" dedi. "Hangover geçince iyi olacağım. Aspirin var mı?"

Çantasını karıştırdı. "Yok. Biraz baş ağrısı sana iyi gelir: bir dahaki sefere içkine daha dikkat edersin. Zaten demek istediğim o değildi. Demek istediğim... bilirsin. Dün ve dün geceden sonra iyi misin?"

"İki güzel bayanla parkta vakit geçiren bir adamım. Mutlu olmamam için bir neden var mı?"

"Haklıydın: Shay pisliğin tekiydi. Rosie hakkında öyle şeyler söylememeliydi."

"Artık ona pek bir zararı olmaz."

"Onun Rosie'ye yaklaştığını ya da ona yakın olduğunu söyleyemem, tabii ki. O şekilde değil. Sadece seni kızdırmaya çalışıyordu."

"Hadi oradan Sherlock. Bir erkeği sevdiği şeyi yapmaktan alıkoyamazsın."

"Genelde öyle değildir. Son zamanlarda bir aziz olduğunu söylemiyorum, ama

sen onu tanıdığından beri çok sakinleşti. O sadece... senin geri dönmene nasıl tepki vereceğini bilemiyor, anlıyor musun?"

"Endişelenme, bebeğim. Cidden. Bana bir iyilik yap: boş ver, güneşin tadını çıkar ve çocuğumun güzelliğini izle. Tamam mı?" dedim.

Jackie güldü. "Harika," dedi. "Öyle yapacağız."

Holly, benim isteyebileceğim kadar güzel olarak üzerine düşeni yaptı: at kuyruğundan birkaç saç teli çözülmüş ve güneş onları ateşe vermişti, o da mutlu bir ses tonuyla kendi kendine şarkı söylüyordu.

Düzgün omurgası ve bacaklarının zahmetsizce bükölüp gerilmesi, kaslarını yavaş yavaş gevşeterek, birinci sınıf bir esrar gibi tatlı bir şekilde rahatlattı. "Ödevini bitirmiş," dedim bir süre sonra. "Yemekten sonra sinemaya gitmek ister misin?"

"Tabii, eve uğrayacağım."

Diğer dördü hala haftalık kabusu yaşıyor: Pazar akşamı anne ve babayla, rosto ve üç renkli dondurma, ve birisi aklını kaçıran kadar her şey eğlence ve oyun. Ben de "O zaman geç git. Asi ol." dedim.

"Gav'la önce şehirde buluşup, arkadaşlarıyla gitmeden önce bir bira içeceğimi söyledim. Onunla biraz zaman geçirmesem, kendime bir oyuncak çocuk aradığımı düşünecek. Sadece iyi olup olmadığını görmek için aradım."

"Ona da gelmesini söyle."

"Bir çizgi film şakasına

mı?" "Tam onun

seviyesine uygun."

"Kapa çeneni," dedi Jackie sakın bir şekilde. "Gavin'i takdir etmiyorsun."

"Kesinlikle senin takdir ettiğin gibi değil. Ama o zaman, benim onu senin gibi takdir etmemi isteyeceğini sanmıyorum."

"Sen iğrençsin, gerçekten. Sormak istedim, eline ne oldu?"

"Çılgılık atan bir bakireyi Satanist Nazi motorcularından kurtarıyordum."

"Ah, hayır, ciddi. Düşmedin, değil mi? Bizi terk ettikten sonra? Biraz... Şimdi, *sarhoş* olduğunu söylemiyorum, ama..."

O sırada, sahadaki çocuklarımın kullandığı telefonum çaldı. "Holly'ye göz kulak ol," dedim, cebimden telefonu çıkarırken: isimsizdi ve numarayı tanımadım. "Bunu cevaplamam lazım. Alo?"

Ben bankta kalkarken Kevin garip bir şekilde, "Frank?" dedi.

"Üzgünüm Kev. Şimdi uygun değilim" dedim. Telefonu kapattım, cebime koydum ve tekrar oturdum.

Jackie, "Kevin mıydı?" diye sordu.

"Evet."

"Onunla konuşmak istemiyor musun?" "Hayır, istemiyorum."

Bana büyük gözlerle anlayışlı bir bakış attı. "Her şey düzelecek, Francis. Düzeliir, şimdi."

Bu sözü geçiştirdim. "Bak ne diyeceğim," dedi Jackie, ilham gelmiş gibi. "Holly'yi bıraktıktan sonra benimle anne ve babamın evine gel. Shay o zamana kadar ayılmış olur, sana özür dilemek isteyecektir ve Carmel de çocukları getirecek..."

"Sanmıyorum," dedim.

"Ah, Francis. Neden olmasın?"

"Baba, baba, baba!" Holly her zaman mükemmel bir zamanlamaya sahipti: salıncaktan atladı ve dizlerini öne doğru kaldırarak, at gibi bize doğru koştu. Yanakları kızarmış ve nefesi kesilmişti. "Unutmamak için hatırlatayım, beyaz bot alabilir miyim? Kenarları kürkölü, iki fermuarlı, yumuşacık ve buraya kadar uzanan botlar?"

"Ayakkabın var. Son saydığımda, üç bin on iki çift ayakkabın vardı."

"Hayır, öyle değil! Özel bir şey için."

"Duruma bağlı. Neden?" dedim. Holly, gereklilik veya önemli bir kutlama ile ilgili olmayan bir şey istiyorsa, nedenini açıklamasına izin veririm; *ihtiyaç*, *istek* ve *bir tür lüks* arasındaki farkı öğrenmesini istiyorum. Buna rağmen, çoğu zaman Liv'e değil bana sorduğunu seviyorum.

"Celia Bailey'de var."

"Celia kimdi? Seninle dans derslerine mi geliyor?" Holly bana

"*Tabii ki*" der gibi baktı. "Celia Bailey. O *önlü*." "Aferin ona. Ne için?"

Bakışı daha da boşaldı. "O bir *önlü*."

"Eminim öyledir. Aktris mi?"

"Hayır."

"şarkıcı mı?"

"Hayır!" Her saniye daha da aptallaşıyordum. Jackie, ağzının kenarlarında hafif bir gülümsemeye olanları izliyordu.

"Astronot mu? Sırıkla atlamacı mı? Fransız Direnişinin kahramanı mı?" "Baba, *dur!* O *televizyonda!*"

"Astronotlar, şarkıcılar ve koltuk altlarıyla hayvan sesleri çıkarabilen insanlar da öyle. Bu bayan *ne için* var?"

Holly ellerini beline koymuş, tam bir öfke krizine girmeye hazırlanıyordu. "Celia Bailey bir manken," dedi Jackie, ikimizi bu ızdıraptan kurtarmaya karar vererek. "Onu tanıyorsun, tanıyorsun. Sarışın olan, birkaç yıl önce gece kulüplerinin sahibi olan adamla çıkıyordu, sonra adam onu aldattığında

onunla çıkan adamın onu aldattığını öğrendiğinde, onun metresine gönderdiği e-postaları buldu ve *Star* gazetesine sattı. Şimdi ünlü oldu."

"Ah, *o mu*?" dedim. Jackie haklıydı, onu tanıyordum: yerel bir bobblehead, hayatındaki en büyük başarıları bir güven fonu veledi ile yatmak ve düzenli olarak gündüz televizyon programlarına çıkıp, yürek parçalayan bir samimiyetle ve iğne başı kadar göz bebekleriyle kokainle mücadelesini nasıl kazandığını anlatmaktı. Bugünlerde İrlanda'da süperstar olarak kabul edilen şey bu. "Holly, tatlım, o bir ünlü değil. O, küçük bir elbise içindeki boş bir alan. Ne zaman değerli bir şey yaptı ki?"

Omuz silkme.

"Ne yapmada iyi?" Aşırı

sinirli bir omuz silkme.

"O zaman ne işe yarıyor? Neden onun gibi olmak isteyesin ki?"

Göz devirme. "O güzel."

"Tanrım," dedim, gerçekten dehşete kapılmıştım. "O kızın hiçbir yeri başlangıçtaki renginde değil, şekli de aynı değil. İnsan gibi bile görünmüyor."

Holly, şaşkınlık ve hayal kırıklığından neredeyse kulaklarından duman çıkıyordu. "O bir manken! Jackie teyze öyle dedi!"

"O bile değil. Kız, bir yoğurt içeceğinin lanet olası posterindeydi. Arada fark var."

"O bir yıldız!"

"Hayır, değil. Katharine Hepburn bir yıldızdı. Bruce Springsteen bir yıldız. Bu Celia denen kız ise büyük bir sıfır. Bir avuç küçük kasaba aptalının ona inanmasını sağlayana kadar insanlara yıldız olduğunu söyleyip durması, bunu gerçek yapmaz. Ve bu, senin de o aptallardan biri olman gerektiği anlamına gelmez."

Holly'nin yüzü kızarmış ve çenesi kavgaya hazır bir şekilde dışarı çıkmıştı, ama öfkesini kontrol altında tuttu. "Umurumda bile değil. Ben sadece beyaz botlar istiyorum. Alabilir miyim?"

Durumun gerektirdiğinden çok daha fazla sinirlendiğimi biliyordum, ama kendimi sakinleştiremedim. "Hayır. Gerçekten *bir şeyler yapan* ünlü birini hayran olmaya başlarsan -düşünsene- sana yemin ederim, onun gardırobundaki her şeyi alırım. Ama benim cesedimi çiğnemedem, zamanımı ve paramı harcayarak seni, başarısının zirvesinin düğün fotoğraflarını bir dergiye satmak olduğunu düşünen beyinsiz bir deri parçası

klonu haline getirmek için zaman ve para harcamam."

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Holly. "Sen aptalsın ve hiçbir şeyi anlamıyorsun, senden *nefret ediyorum!*" Bacağımın yanındaki bankı sertçe tekmeledi ve sonra kendini tüm gücüyle salıncaklara doğru fırlattı, öfkeden ayağının acıdığını fark etmedi bile. Bir çocuk onun salıncağını kapmıştı. Öfkeyle yere çömeldi.

Bir süre sonra Jackie, "Tanrım, Francis. Sana çocuğunu nasıl yetiştireceğini söylemiyorum, Tanrı biliyor ki bu konuda hiçbir fikrim yok, ama buna gerek var mıydı?" dedi.

"Tabii ki vardı. Tabii sen benim eğlence için çocuğumun öğleden sonralarını mahvettiğini düşünmüyorsan."

"O sadece bir çift bot istiyordu. Onları nerede gördüğü ne fark eder ki? Celia Bailey biraz aptal, Tanrı onu korusun, ama zararsızdır."

"Hayır, değil. Celia Bailey, dünyadaki tüm kötülüklerin vücut bulmuş hali. O, siyanürlü sandviç kadar zararsızdır."

"Ah, kes şunu. Ne var bunda? Bir ay sonra Holly onu tamamen unutacak, bir kız grubuna deli olacak..."

"Bu önemsiz bir şey değil, Jackie. Holly'nin gerçek ile anlamsız saçmalıklar arasında bir fark olduğunu bilmesini istiyorum. Her yönden, gerçekliğin yüzde yüz öznel olduğunu söyleyen insanlarla çevrili: Eğer gerçekten bir yıldız olduğuna *inaniyorsan*, şarkı söyleyebilmen gerekmez, bir plak sözleşmesi hak edersin; eğer kitle imha silahlarına gerçekten inaniyorsan, bunların var olup olmadığı önemli değildir; şöhret her şeyin başı ve sonudur, çünkü yeterince insan sana ilgi göstermezse, *sen* var olamazsın. Kızımın, bu dünyadaki her şeyin, onu ne sıklıkla duyduğuna, ne kadar çok doğru olmasını istediğine veya kaç kişinin ona baktığına bağlı olmadığını öğrenmesini istiyorum. Bir şeyin gerçek sayılabilmesi için, bir yerlerde gerçek *bir gerçeklik* olması gerekir. Tanrı biliyor ki, bunu başka hiçbir yerde öğrenmeyecek. Bu yüzden ona her şeyi kendim öğretmek zorundayım. Bu süreçte ara sıra biraz huysuzlaşırsa, olsun varsın."

Jackie kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını büzüştürdü. "Eminim haklısın," dedi. "Ben de çenemi kapalı tutacağım, tamam mı?"

İkimiz de bir süre öyle yaptık. Holly kendine yeni bir salıncak bulmuştu ve zincirleri dolaştırmak için özenle daireler çiziyordu.

"Shay bir konuda haklıydı," dedim. "Celia Bailey'i tapan her ülke batmaya hazır demektir."

Jackie dilini şaklattı. "Başımıza bela açma." "Açmıyorum.

Bana sorarsan, bir çöküş o kadar da kötü bir şey olmayabilir."

"Tanrım, Francis!"

"Bir çocuk yetiştirmeye çalışıyorum, Jackie. Bu tek başına herhangi bir akli başında insanı korkudan ödü patlatmaya yeter. Buna bir de, ona sürekli moda, şöhret ve vücut yağından başka bir şey düşünmemesini, perde arkasındaki adamı görmezden gelip kendine güzel bir şeyler almasını söyleyen bir ortamda yetiştirmeye çalıştığımı ekleyin... Sürekli *korku içindeyim*. O küçükken bu durumu idare edebiliyordum, ama her geçen gün o büyüyor ve ben daha da korkuyorum. Deli olduğumu söyle, ama onun, insanların bazen penis yerine geçen arabalar ve Paris Hilton'dan daha önemli şeylere odaklanmaktan başka seçeneği olmayan bir ülkede büyümesini seviyorum."

Jackie, ağzının köşesinde kötücül bir gülümsemeyle, "Kime benzediğini biliyor musun? Shay'e." dedi.

"Aman *Tanrım*. Eğer bunun doğru olduğunu düşünseydim, beynimi dağıtırdım." Bana uzun süre acı çeken bir bakış attı. "Senin sorunun ne biliyorum," dedi. "Dün gece kötü bir bira içtin ve bağırsakların paramparça oldu.

Bu da erkekleri her zaman kötü bir ruh haline sokar. Haksız mıyım?"

Telefonum tekrar çaldı: Kevin. "*Lanet olsun*" dedim, istemediğim kadar sert bir şekilde. Ona numarayı vermek o anda mantıklı gelmişti, ama aileme bir parmaklık ver, evine taşınır ve yeniden dekore etmeye başlarlar. Her an bana ihtiyaç duyabilecek insanlar varken telefonu kapatamazdım bile. "Lanet olası Kev her zaman bu kadar ipucu almakta bu kadar kötüyse, kız arkadaş olmamasına şaşmamalı."

Jackie koluma yatıştırıcı bir şekilde vurdu. "Onu takma. Bırak çılsın. Bu akşam ona önemli bir şey olup olmadığını sorarım."

"Hayır, teşekkürler."

"Bence sadece ne zaman tekrar buluşabileceğinizi öğrenmek istiyor."

"Bunu sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum, Jackie: Kevin'ın ne istediği umurumda bile değil. Ama eğer haklıysan ve ne zaman buluşacağımızı bilmek istiyorsa, ona benim adıma şunu söyle, sevgilerimle ve öpücüklerimle: asla. Tamam mı?"

"Ah, Francis, dur. Öyle demek istemediğini biliyorsun." "İstiyorum. İnan bana, Jackie, istiyorum."

"O senin kardeşin."

"Ve bildiğim kadarıyla, o çok iyi bir adam ve eminim ki geniş arkadaş ve tanıdık çevresi tarafından seviliyor. Ama ben onlardan biri değilim. Kevin ile tek bağlantım, bizi birkaç yıl boyunca aynı eve atan bir tesadüf oldu. Artık orada yaşamadığımıza göre, o benimle hiçbir ilgisi yok, şuradaki bankta oturan adamdan daha fazla değil. Aynı şey Carmel için de geçerli, aynı şey Shay için de geçerli ve aynı şey kesinlikle annem ve babam için de geçerli. Birbirimizi tanımıyoruz, ortak hiçbir yanımız yok ve bu dünyada çay ve kurabiye için buluşmak isteyeceğimiz hiçbir neden göremiyorum."

Jackie, "Kendine gel, olur mu? Bunun o kadar basit olmadığını çok iyi biliyorsun." dedi.

Telefon tekrar çaldı. "Evet," dedim. "Öyle."

Ayak parmağıyla kalan yaprakları dürttü ve telefonun çılgık atarak susmasını bekledi. Sonra şöyle dedi: "Dün Rosie'nin seni terk etmesinden bizi sorumlu tuttuğunu söyledin."

Derin bir nefes aldım ve sesimi yumuşattım. "Seni suçlayacak değilim, tavukçum. Sen daha bezden yeni çıkmıştın."

"Bu yüzden beni görmekten rahatsız olmuyorsun, değil mi?"

"O geceyi hatırlayacağını bile düşünmemiştim," dedim.

"Dün Carmel'e sordum, sonra... Sadece bazı parçaları hatırlıyorum. Tüm zamanlar birbirine karışıyor, sen de bilirsin."

"O zaman değil. O zaman her şey kristal kadar net." dedim.

Arkadaşım Wiggy gece kulübündeki ek işini bitirip otoparka gelip bana birkaç kuruşumu verip vardiyasının geri kalanını devraldığında saat sabahın üçüne yaklaşıyordu. Cumartesi gecesinin son gürültüsü, sendeleyeni kalıntılarından arasından eve doğru yürüdüm, kendi kendime hafifçe ısıklık çalarak, yarını hayal ederek ve ben olmayan herkese acıyarak. Faithful Place'e dönen köşeyi döndüğümde, havada uçuyordum.

Koltuk altlarımdan bir şeylerin olduğunu hemen anladım. Bizimki de dahil olmak üzere caddedeki pencerelerin yarısı ışıkla parlıyordu. Yolun başında durup dinlerseniz, pencerelerin arkasında heyecanla konuşan, gergin ve baş döndürücü sesler duyabilirdiniz.

Dairemizin kapısı yepyeni çentiklerle ve çiziklerle doluydu. Ön odada, bacakları açık ve parçalanmış bir mutfak sandalyesi duvara ters dönmüş duruyordu. Carmel, soluk çiçekli geceliğinin üzerine paltosunu giymiş, yerde diz çökmüş, kırık porselenleri faraş ve süpürgeyle süpürüyordu

ve fırçayla kırık porselenleri süpürüyordu; elleri o kadar titriyordu ki, sürekli parçalar düşürüyordu. Annem kanepenin bir köşesine oturmuş, derin nefesler alıp ıslak bir bezle yarılmış dudaklarını siliyordu; Jackie diğer köşede kıvrılmış, parmağını ağzına sokmuş ve battaniyesine sarılmıştı. Kevin koltukta oturmuş, tırnaklarını ısıyor ve boş boş bakıyordu. Shay duvara yaslanmış, ayaklarını değiştirip duruyor, elleri ceplerine gömülüydü; gözlerinin çevresinde köşeye sıkışmış bir hayvanınki gibi vahşi beyaz halkalar vardı ve nefes alırken burun delikleri genişliyordu. Gözünün çevresi morarmaya başlamıştı. Mutfaktan babamın lavaboya kusarken çıkardığı gürültülü sesler geliyordu.

"Ne oldu?" dedim.

Hepsi bir anda irkildi. Beş çift göz bana döndü, kocaman ve göz kırpmadan, hiçbir ifade olmadan. Carmel ağlıyordu.

Shay, "Zamanlaman harika" dedi. Kimse başka bir şey söylemedi. Bir süre sonra Carmel'in elinden kürek ve fırçayı aldım, onu nazıkçe annemle Jackie'nin arasındaki kanepeye oturttum ve süpürmeye başladım. Uzun bir süre sonra mutfaktan gelen sesler horlamaya dönüştü. Shay sessizce içeri girdi ve keskin bıçaklarla çıktı. O gece hiçbirimiz yatmadık.

O hafta biri babama bir iş vermişti: dört günlük sıva işi, işsizlik maaşı almaya gerek yoktu. Fazladan kazandığını pub'a götürmüş ve içebileceği kadar cin içmişti. Cin, babamı kendine acındırır; kendine acımak da babamı huysuz yapar. Evine sendeleyerek dönmüş ve Daly'lerin evinin önünde her zamanki numarasını yapmış, Matt Daly'nin dışarı çıkıp kavga etmesini haykırmış, ama bu sefer bir adım daha ileri gitmişti. Kapıya kendini atmaya başladı; bu, merdivenlerde bir yığın haline gelmekten başka bir işe yaramayınca, ayakkabısını çıkardı ve Daly'lerin penceresine atmaya başladı. Bu sırada annem ve Shay oraya gelmiş ve onu içeri çekmeye başlamışlardı.

Genelde babam, gecesinin bittiği haberini nispeten iyi karşılardı, ama o gece tankında hala bolca yakıt kalmıştı. Kevin ve Jackie dahil, yolun geri kalanı pencerelerinden izlerken, babam anneme kurumuş yaşlı orospu, Shay'e değersiz küçük ibne ve yardım etmek için dışarı çıkan Carmel'e pis fahişe dedi. Ma ona "boşuna yaşayan hayvan" demiş ve onun cehennemde çürüyüp ölmesi için dua etmişti. Da üçüne de ellerini ondan çekmelerini söylemiş, yoksa o gece uyuduklarında

boğazlarını keseceğini söylemişti. Bu arada, elinden gelenin en iyisini yapıp onları döverek canlarına okumuştı.

Bunların hiçbirisi yeni değildi. Farklı olan şey, daha önce bunları hep içerde saklamış olmasıydı. Bu sınırı kaybetmek, 80 km hızla giderken frenlerinizi kaybetmek gibiydi. Carmel, alçak ve düz bir sesle, "Durumu kötüleşiyor," dedi. Kimse ona bakmadı.

Kevin ve Jackie pencereden Da'ya durması için bağırmış, Shay onlara içeri girmeleri için bağırmış, Ma onlara babalarını içkiye sürükledikleri için tüm bunların onların suçu olduğunu bağırmış, Da ise onlara yukarı gelene kadar beklemeleri için bağırmıştı. Sonunda, biri - ve Harrison kardeşler yolda telefonları olan tek kişilerdi - polisi aradı. Bu, küçük çocuklara eroin vermek veya rahibin önünde küfür etmek kadar yasak bir şeydi. Ailem, Harrison kardeşleri bu tabunun öbür tarafına itmeyi başarmıştı.

Annem ve Carmel, üniformalılara babamı götürmemeleri için yalvarmışlardı — ne utanç verici bir durumdu — ve onlar da nazıkçe bu isteği kabul etmişlerdi. O zamanlar birçok polis için aile içi şiddet, kendi mülkünü tahrip etmek gibiydi: aptalca bir fikir, ama muhtemelen suç sayılmayacak bir şey. Babamı merdivenlerden yukarı sürükleyip mutfak zeminine attılar ve gittiler.

Jackie, "Kötü bir olaydı, tamam" dedi.

Ben de, "Rosie için bunun nedeni bu olmalı diye düşündüm. Hayatı boyunca babası ona Mackey'lerin ne kadar pis ve vahşi insanlar olduğunu söyleyip durdu. O babasını dinlemedi, bana aşık oldu, kendime farklı olduğumu söyledi. Ve sonra, tüm hayatını benim ellerime teslim etmesine birkaç saat kala, zihnindeki en ufak şüphelerin normal boyutunun bin katına çıktığı anda, Mackey ailesi babasının sözlerini canlı canlı kanıtlamak için ortaya çıktı: tüm mahalleye kutsal bir gösteri sunarak, PCP almış bir babun sürüsü gibi uluyarak, kavga ederek, ısırarak ve pislik atarak. Kapalı kapılar ardında nasıl biri olduğumu merak etmek zorunda kaldı. Derinlerde, ben de onlardan biri miyim diye merak etmek zorunda kaldı. Bunun ortaya çıkmasının ne kadar süreceğini merak etmek zorunda kaldı.

"Yani gittin. O olmasa bile."

"Borcumu ödediğimi düşündüm" dedim.

"Bunu merak ettim. Neden eve dönmedin?"

"Param olsaydı, hemen bir uçağa atlayıp Avustralya'ya giderdim. Ne kadar uzak olursa o kadar iyi."

Jackie sordu, "Hâlâ onları suçluyor musun? Yoksa dün gece içki sarhoşluğundan mı öyle konuştun?"

"Evet," dedim, "suçluyorum. Hepsini. Bu muhtemelen haksızlık, ama bazen hayat gerçekten çok acımasız olabiliyor."

Telefonum bip sesi çıkardı: kısa mesaj *gelmişti. Merhaba Frank, ben Kev, seni rahatsız etmek istemem çünkü meşgul olduğumu biliyorum ama fırsatın olunca bizi ara, tamam mı? Sohbet edebiliriz. Teşekkürler.* Mesajı sildim.

Jackie dedi ki, "Peki ya o senden ayrılmamışsa? Eğer bu hiç olmamışsa?"

Buna bir cevabım yoktu — kafamın büyük bir kısmı soruyu bile anlamıyordu — ve bir cevap aramak için on yıllar geç kalmış gibi hissettim. Jackie omuz silkip rujunu tazelemeye başlayana kadar onu görmezden geldim. Holly'nin salıncak zincirleri çözülürken çılgınca dönmesini izledim ve onun eşarbını takması gerekip gerekmediğini, ne kadar süre sonra sakinleşip acıkacağını ve pizzamda ne istediğimi dışında hiçbir şey düşünmedim.

Pizzamızı yedikten sonra Jackie, Gavin'e sevgisini göstermeye gitti ve Holly, onu Ballsbridge'deki Noel buz pateni pistine götürmem için bana yalvardı. Holly bir peri gibi kayarken, ben nörolojik sorunları olan bir goril gibi kayıyorum, ki bu tabii ki onun için bir avantaj çünkü duvarlara çarptığımda bana gülüp eğleniyor. Onu Olivia'nın evine bıraktığımda, ikimiz de mutlu bir şekilde yorgun düşmüştük ve tüm o Noel şarkıları yüzünden biraz kafamız güzeldi ve ikimizin de keyfi çok daha iyiydi. Kapının önünde terli, dağınık ve sırttan halimizi gören Liv bile isteksizce gülümsedi. Şehre gidip arkadaşlarla birkaç bira içtim, eve döndüm — Twin Peaks hiç bu kadar güzel görünmemişti — Xbox'ta birkaç zombi yuvasını yok ettim ve ertesi sabah ofisimin kapısını öperek güne başlayabileceğimi düşünecek kadar güzel ve sıradan bir iş gününün düşüncesini severek uykuya daldım.

Normal dünyayı tadını çıkarırken haklıydım. Derinlerde, gökyüzüne yumruk sallayıp o cehennem çukurunun kaldırımlarını bir daha karartmayacağıma yemin ederken bile, o yerin bunu bir meydan okuma olarak algılayacağını biliyor olmalıydım. Bana binayı terk etme izni vermemişti ve beni aramaya gelecekti.

Pazartesi günü öğle vakti yaklaşıyordu ve uyuşturucu satıcısı olan oğlumu yeni büyükannesiyle tanıştırmayı yeni bitirmiştik ki, ofis telefonum çaldı.

"Mackey," dedim.

Takımımızın yöneticisi Brian, "Kişisel bir telefonun var. Cevaplamak ister misin? Seni rahatsız etmek istemezdim, ama sesinden... şey... acil bir şey olduğu anlaşılıyor. *En azından öyle.*" dedi.

Yine Kevin olmalıydı. Bunca zaman geçmesine rağmen hala yapışkan küçük piç kurusu: Bir gün peşimden takıldı diye kendini benim yeni en iyi arkadaşım, yardımcım ya da Tanrı bilir ne sanıyor. Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi. "Ne olacaksa olsun," dedim, aniden zonklamaya başlayan kaşlarımın arasını ovuşturarak. "Bağla."

"O," dedi Brian, "ve pek de mutlu değil. Sadece seni uyarmak istedim."

Arayan Jackie'ydi ve çok ağlıyordu. "Francis, Tanrıya şükür, lütfen, gelmelisin... *Anlamıyorum*, ne olduğunu bilmiyorum,

/lütfen..."

Sesi, utanç ya da kontrolün ötesinde, yüksek ve ince bir çığlığa dönüştü. Boynumun arkasında soğuk bir şey sıkıştı. "Jackie!" diye bağırdım. "Konuş benimle. Ne oluyor?"

Cevabı zar zor anlayabildim: Hearn's'ler, Muhafızlar ve bir bahçe hakkında bir şeyler. "Jackie, üzgün olduğunu biliyorum, ama benim için bir saniye olsun kendini toplamanı istiyorum. Derin bir nefes al ve bana ne olduğunu anlat."

Nefes nefese kaldı. "Kevin. Francis... Francis... Tanrım... Kevin."

Yine o buz gibi sıkışma, daha da sıkı. "Yaralandı mı?" dedim. "O... Francis, Tanrım... O öldü. O..."

"Neredesin?"

"Annemin evinde. Annemin evinin önünde."

"Kevin de orada mı?"

"Evet... hayır... burada değil, arkada, bahçede, o, o..."

Sesi yine parçalandı. Hem ağlıyor hem de hiperventilasyon yapıyordu. "Jackie, beni dinle. Otur, bir şeyler iç ve sana bakacak birinin olduğundan emin ol. Ben yoldayım." dedim.

Ceketimi yarıya kadar giymiştim bile. Gizli görevde kimse sana sabah nerede olduğunu sormaz. Telefonu kapattım ve koşmaya başladım.

Ve yine Faithful Place'deydim, sanki hiç ayrılmamışım gibi. İlk kez çıktığımda, tasmayı sıkıca çekmeden önce yirmi iki yıl boyunca koşmama izin vermişti. İkinci kez ise, bana otuz altı saat vermişti.

Mahalle yine cumartesi öğleden sonra olduğu gibi dışarı çıkmıştı, ama bu sefer farklıydı. Çocuklar okuldaydı, yetişkinler işteydi, bu yüzden sadece yaşlılar, evden çıkmayanlar ve işsizler vardı, keskin soğuktan korunmak için sıkı giyinmişlerdi ve kimse dışarıda güzel bir gün geçirmeye çalışmıyordu. Tüm merdivenler ve pencereler boş, dikkatli yüzlerle doluydu, ama sokak, Vatikan'ı koruyormuş gibi yukarı aşağı yürüyen eski dostum bataklık canavarı dışında boştu. Bu sefer üniformalılar bir adım öndeydi, tehlikeli bir vızıltı oluşmaya başlamadan herkesi geri topladılar. Bir yerlerde bir bebek ağlıyordu, ama

bunun dışında, uzaklardaki trafik gürültüsü, bogmonster'ın ayakkabılarının çıkardığı sesler ve sabah yağmurunun oluklardan damlayan yavaş damlaları dışında, ölümcül bir sessizlik vardı.

Bu sefer Büro'nun minibüsü yoktu, Cooper da yoktu, ama üniformalıların işaretli arabası ile morg minibüsü arasında Scorcher'ın güzel gümüş rengi BMW'si duruyordu. Olay yeri şeridi 16 numaraya kadar uzanıyordu ve sivil giyimli iri yarı bir adam - kıyafetinden Scorch'un adamlarından biri olduğu belliydi - şeridi gözetliyordu. Kevin'ı öldüren her neyse, kalp krizi değildi.

Bataklık canavarı beni görmezden geldi, ki bu iyi bir tercihti. 8 numaralı evin merdivenlerinde Jackie, annem ve babam vardı. Annem ve Jackie birbirlerine destek oluyorlardı; sanki ikisinden biri bir santim bile kıpırdasaydı, ikisi de yere yığılacakmış gibi görünüyorlardı. Babam öfkeyle sigara içiyordu.

Yavaşça yaklaştıkça, gözleri bana odaklandı, ama beni tanıdıkları izlenimi vermediler. Sanki beni hiç görmemiş gibiydiler. "Jackie. Ne oldu?" dedim.

Babam, "Geri geldin. Olan bu." dedi.

Jackie ceketimin önünü sıkıca kavradı ve yüzünü koluma sertçe bastırdı. Onu kendimden uzaklaştırma isteğiyle mücadele ettim. "Jackie, canım," dedim nazikçe, "benim için biraz daha dayanman gerekiyor. Konuş benimle."

Titremeye başlamıştı. "Oh, Francis," dedi, şaşkın bir sesle. "Oh, Francis. Nasıl...?"

"Biliyorum, canım. Nerede o?"

Annem sert bir sesle, "On altıncı numaranın arkasında. Bahçede. Sabah boyunca yağmurda duruyor," dedi. Parmaklıklara ağır bir şekilde yaslanmıştı ve sesi, saatlerce ağlamış gibi kalın ve tizdi, ama gözleri keskin ve kuruydu.

"Ne olduğunu biliyor muyuz?" Kimse bir şey söylemedi. Annem ağzını açtı.

"Tamam," dedim. "Ama yüzde yüz emin misiniz, Kevin olduğundan?"

"Evet, eminiz, seni aptal," diye bağırdı annem. Bana tokat atmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Kendi çocuğumu tanıyamayacağımı mı sanıyorsun? Kafan mı çalışmıyor?"

Onu merdivenlerden aşağı itmeyi düşündüm. "Tamam," dedim. "Aferin. Carmel geliyor mu?"

"Carmel geliyor," dedi Jackie. "Shay de geliyor. Geliyor, gelmek zorunda, gelmek zorunda..."

Sözleri kesildi. Da, "Patronun dükkâna gelmesini bekliyor," dedi. Sigara izmaritini korkuluğun üzerinden attı ve bodrum penceresinin yanında sönmesini izledi.

"İyi," dedim. Jackie'yi bu ikisiyle yalnız bırakmamın imkânı yoktu, ama o ve Carmel birbirlerine göz kulak olabilirdi. "Soğukta burada beklemenize gerek yok. İçeri girin, sıcak bir şeyler için, ben de gidip ne öğrenebileceğime bakayım."

Kimse kıpırdamadı. Jackie'nin parmaklarını ceketimden olabildiğince nazikçe çektim ve üçünü orada bıraktım. Onlarca göz, 16 numaraya giden yolda beni takip etti.

Bantın önündeki iri adam kimliğime bir bakış attı ve "Dedektif Kennedy arka tarafta. Merdivenlerden aşağı inip kapıdan çıkın." dedi. Benim geleceğimi önceden haber verilmişti.

Arka kapı açık bırakılmıştı, bu da bodruma ve merdivenlere ürkütücü gri bir ışık hüzmeleri girmesine neden oluyordu. Bahçedeki dört adam, bir tabloda ya da morfin rüyasından çıkmış gibi görünüyordu. Tertemiz beyaz giysileri içindeki iri yarı morg görevlileri, uzun otlar, kırık şişeler ve kablo kalınlığında ısırgan otlarının arasında sedyelerine sabırla yaslanmışlardı. Scorcher, keskin hatlı ve hiperrealist, kaygan kafası eğik, siyah paltosu yıpranmış tuğla duvara çarparak, eldivenli elini uzatmak için çömelmiş; ve Kevin. Sırt üstü yatıyordu, başı eve doğru, bacakları yanlışı açılarda açılmıştı. Bir kolu göğsünün üzerindeydi; diğeri ise sanki biri onu kol kilidi yapmış gibi altında ikiye katlanmıştı. Başı çılgınca geriye atılmış ve benden uzağa dönmüştü, etrafında ise toprağa yapışmış büyük, düzensiz siyah pıhtılar vardı. Scorcher'ın beyaz parmakları, kot pantolonunun cebini nazikçe yokluyordu. Rüzgâr, duvarın üzerinden yüksek, çılgin bir sesle ısıklı çalışıyordu.

Scorcher beni önce duydu ya da hissetti: başını kaldırdı, elini Kevin'dan çekti ve doğruldu. "Frank," dedi, bana doğru yaklaşarak. "Kaybın için çok üzgünüm."

Eldivenini çıkarıyordu, elimi sıkmaya hazırdı. "Onu görmek istiyorum," dedim.

Scorcher başını salladı ve yolumdan çekildi. Kevin'ın cesedinin yanına, toprağa ve otların arasına diz çöktüm.

Ölüm, elmacık kemiklerinin altında ve ağzının çevresinde yüzünü çökertmişti; gerçek yaşından kırk yaş daha yaşlı görünüyordu. Yüzünün yukarı doğru bakan tarafı buz beyazıydı; kanın biriktiği alt tarafı ise morarmış

mor lekeler vardı. Burnundan kan pıhtısı akıyordu ve çenesi düşmüşken ön dişlerinin kırıldığını görebiliyordum. Saçları yağmurla ıslanmış ve koyulaşmıştı. Bir göz kapağı, sanki kurnazca ve aptalca göz kırpmış gibi, bulanık gözünün üzerine biraz sarkmıştı.

Sanki devasa bir şelalenin altına itilmiş gibiydim, sanki şelalenin gücü nefesimi kesiyordu. "Cooper. Cooper'a ihtiyacımız var" dedim.

"O buradaydı."

"Ve?"

Kısa bir sessizlik oldu. Morg çalışanlarının birbirlerine baktıklarını gördüm. Sonra Scorcher, "Ona göre, kardeşin ya kafatası kırığı ya da boynu kırılmasından öldü" dedi.

"Nasıl?"

Scorcher nazikçe, "Frank, çocuklar onu şimdi götürmek zorundalar. İçeri gel, orada konuşuruz. Ona iyi bakacaklar" dedi.

Elini dirseğime uzattı, ama bana dokunmaktan daha akıllıca davrandı. Kevin'ın yüzüne son bir kez baktım, o boş bakışına, siyah kan damlalarına ve altı yaşındayken her sabah yastığın yanında gördüğüm ilk şey olan kaşındaki küçük kıvrıma. Sonra "Tamam" dedim. Dönüp gitmek üzereyken, çocukların ceset torbasının fermuarını açarken çıkardıkları ağır sesleri duydum.

Eve geri döndüğümü ya da Scorcher'ın beni merdivenlerden yukarı, morgdaki çocukların yolundan uzaklaştırdığını hatırlamıyorum. Duvarlara yumruk atmak gibi çocukça şeyler bununla kıyaslanamazdı; o kadar kızgındım ki bir an için kör olduğumu sandım. Gözlerim açıldığında en üst kattaydık, Kevin'la cumartesi günü baktığımız arka odalardan birinde. Oda hatırladığımdan daha aydınlık ve soğuktu: Biri kirli kanatlı pencerenin alt kısmını yukarı itmiş, içeri buz gibi bir ışık akını girmişti. Scorcher, "İyi misin?" dedi.

Boğulan bir adamın havaya ihtiyacı olduğu gibi, onun polis olarak benimle konuşmasını, bu kargaşayı düzgün, düz ön rapor sözleriyle kontrol altına almasını duymaya ihtiyacım vardı. Sesim garip, tiz ve uzak çıkarak, "Elimizde ne var?" dedim.

Onunla ilgili pek çok sorun olsa da, Scorcher bizimkilerden biri. Anladığını gördüm. Başını salladı ve duvara yaslanarak kendini hazırladı. "Kardeşin en son dün gece saat 11:20 civarında görülmüş. O, kız kardeşin Jacinta, erkek kardeşin Seamus, kız kardeşin Carmel

ve ailesi, her zamanki gibi anne babanızın evinde akşam yemeği yediler. Bildiğiniz bir şey varsa beni durdurun."

Kafamı salladım. "Devam et."

Carmel ve kocası çocuklarını saat sekiz civarında eve götürdüler. Diğerleri bir süre daha kalarak televizyon izleyip sohbet ettiler. Annen hariç herkes akşam boyunca birkaç kutu bira içti; genel kanı, erkeklerin biraz sarhoş olduğu ama kesinlikle zil zurna sarhoş olmadıkları ve Jacinta'nın sadece iki kutu içtiği yönündeydi. Kevin, Seamus ve Jacinta saat 11'den biraz sonra birlikte annelerin evinden ayrıldılar. Seamus üst kata, dairesine çıktı ve Kevin, Jacinta'yı Smith's Road'dan New Street'in köşesine kadar, arabasının park edildiği yere kadar eşlik etti. Jacinta Kevin'a arabayla gitmeyi teklif etti ama Kevin, içkisini sindirmek için yürümek istediğini söyledi. Jacinta, Kevin'ın planının geldikleri yoldan geri dönmek, Smith's Road'dan Faithful Place'in girişini geçip Liberties'den kestirme yol ile kanalı takip ederek Portobello'daki dairesine gitmek olduğunu düşündü, ama elbette bunu doğrulayamadı. Kevin, Jacinta'nın arabasına binmesini izledi, birbirlerine el salladılar ve Jacinta arabayla uzaklaştı. Onu son gördüğünde, Smith's Road'a geri dönüyordu. Bu, onun hayatta olduğunu doğruladığımız son görgü tanığı.

Saat yediye kadar pes edip beni aramayı bıraktı. Onu o kadar görmezden geldim ki, kendi aptal kafasıyla her şeyi halletmeye çalışmadan önce bir kez daha denemeye degeceğini düşünmedi. "Ama eve gitmedi," dedim.

"Öyle görünüyor. Bugün inşaatçılar yan komşuda, bu yüzden bu sabah geç saatlere kadar kimse buraya gelmedi. Jason ve Logan Hearne adında iki çocuk bodruma bakmak için içeri girdiler, merdiven boşluğundaki pencereden dışarı baktılar ve beklediklerinden fazlasını gördüler. Onlar on üç ve on iki yaşındalar ve neden okulda değillerdi..."

"Şahsen," dedim, "okula gitmediklerine sevindim." 14 ve 12 numaralı evler boş olduğu için, kimse arka pencereden Kevin'ı fark etmezdi. Orada haftalarca kalabilirdi. O kadar uzun süre kalmış cesetler gördüm.

Scorch bana hızlıca, özür dilercesine yan gözle baktı; kendini kaptırmıştı. "Evet," dedi. "Öyle. Neyse, oradan kaçtılar ve annelerini aradılar, anneleri de bizi ve görünüşe göre mahallenin yarısını aradı. Bayan Hearne de ölen kişinin kardeşin olduğunu tanıdı, bu yüzden anneni haberdar etti ve annen kesin kimlik tespitini yaptı. Onun bunu görmek zorunda kalmasına üzüldüm."

"Annem güçlüdür," dedim. Arkamda, aşağıda bir yerlerde, morg görevlileri sedyeyi dar koridorlarda manevra yaparken bir çarpma, bir homurtu ve bir kazıma sesi duyuldu. Arkanı dönmedim.

"Cooper, ölüm saatini gece yarısı civarı olarak belirledi, artı eksi birkaç saat. Ailenizin ifadeleri ve kardeşinizin dün akşam giydiği kıyafetlerle bulunduğu gerçeğini de ekleyince, Jacinta'yı arabasına kadar geçirdikten sonra doğrudan Faithful Place'e geri döndüğünü varsayabiliriz."

"Peki sonra ne oldu? Boynu *nasıl* kırıldı?"

Scorch nefes aldı. "Sebebi ne olursa olsun," dedi, "kardeşin bu eve girip üst kata, bu odaya çıktı. Sonra, bir şekilde pencereden dışarı çıktı. Eğer teselli olacaksa, Cooper ölümün muhtemelen anında gerçekleştiğini söylüyor."

Sanki kafama vurmuşlar gibi gözlerimin önünde yıldızlar patlıyordu. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Hayır. Bu mantıklı değil. Belki bahçe duvarından, duvarlardan birinden düşmüştür..." Bir an için kafam karıştı ve on altı yaşında, çevik Kev'i, Linda Dwyer'ın bluzlu tavşanlarını kovalarken karanlık bahçelerde atlayarak ilerlediğini gördüm. "Buradan atlamak mantıklı değil."

Scorcher başını salladı. "Her iki taraftaki duvarlar, ne kadar, altı fit yüksekliğinde —en fazla yedi? Cooper'a göre, yaraları yirmi metre civarında düştüğünü gösteriyor. Ve düşüş yolu dümdüzdü. Bu pencereden çıktı."

"Hayır. Kevin burayı sevmezdi. Cumartesi günü onu neredeyse boynundan tutup sürükleyerek getirdim, tüm zamanını farelerden, tüyler ürpertici şeylerden ve çöken tavanlardan şikayet ederek geçirdi, hem de gün ışığında, ikimiz oradayken. Gece yarısı burada tek başına ne yapıyordu acaba?"

"Biz de aynı şeyi merak ediyoruz. Eve gitmeden önce tuvalete gitmesi gerektiği için biraz mahremiyet için içeri girmiş olabilir mi diye düşündüm, ama o zaman neden buraya kadar gelmiş olsun ki? Bahçeyi sulamak istiyorsa, koridorun penceresinden dışarı çıkıp işeyebilirdi. Seni bilmem ama ben biraz sarhoş olduğumda, sebepsiz yere merdivenleri çıkmam."

O zaman pencere çerçevesinin üzerindeki lekelerin kir değil, baskı tozu olduğunu fark ettim ve Scorcher'ı gördüğümde neden o kötü hissi yaşadığımı anladım. "Burada ne yapıyorsun?" dedim. Scorch'un göz kapakları titredi.

Kelimelerini özenle seçerek şöyle dedi: "İlk başta bir kaza olduğunu düşündük. Kardeşin, her ne sebeple olursa olsun, buraya gelir ve sonra bir şey onu pencereden kafasını dışarı çıkarmaya zorlar — belki arka bahçeden bir ses duyar, belki içki midesi bulandırır ve kusacağını düşünür. Dışarı eğilir, dengesini kaybeder, düşer...

kendini zamanında yakalamak...

Soğuk bir şey boğazımın arkasına çarptı. Dişlerimi sıkıca kapattım.

"Ama kendim görmek için biraz deneme yaptım. Hamill, aşağıda, kasetteki adam? O, kardeşinin boyuna ve yapısına çok yakın. Sabahın çoğunu onu o pencereden sarkıtarak geçirdim. İşe yaramıyor, Frank."

"Neden bahsediyorsun?"

"Hamill'de, o kuşak yaklaşık buraya kadar geliyor." Scorch elinin yanını kaburgalarına koydu. "Kafasını altına sokmak için dizlerini bükmesi gerekiyor ve bu da sırtını aşağı indiriyor ve ağırlık merkezini odanın içinde tutuyor. Onlarca farklı şekilde denedik: sonuç aynı. Kevin'ın boyundaki birinin o pencereden kazara düşmesi neredeyse imkansız."

Ağzımın içi buz gibi oldu. "Biri onu itti," dedim.

Scorch ceketini yukarı çekip ellerini ceplerine soktu. Dikkatlice, "Mücadele izi yok, Frank," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer o pencereden dışarı atılmış olsaydı, yerde kavga izleri, pencereden atıldığı yerde kırılmış pencere kanadı, saldırganı veya pencere çerçevesini tutarken tırnaklarında kırıklar, belki de kavga ettikleri yerde kesikler ve morluklar görmeyi beklerdim. Bunların hiçbirini bulamadık."

"Kevin'ın intihar ettiğini söylemeye çalışıyorsun" dedim.

Bu, Scorch'ın gözlerini kaçırmasına neden oldu. "Sana bunun bir kaza olmadığını ve onun itildiğine dair hiçbir kanıt olmadığını söylemeye çalışıyorum. Cooper'a göre, vücudundaki tüm yaralar düşmeyle uyumlu. O iri bir adamdı ve anladığım kadarıyla dün gece sarhoş olabilir, ama ayakta duramayacak kadar sarhoş değildi. Savaşmadan düşmezdi."

Nefes aldım. "Tamam," dedim. "Haklısın. Bir saniye buraya gel. Sana göstermem gereken bir şey var."

Onu pencereye doğru yönlendirdim; bana şüpheli bir bakış attı. "Ne var?"

"Bu açıdan bahçeye iyice bak. Özellikle evin temeli ile birleştiği yere. Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Pencere pervazına yaslandı ve boynunu pencere kanadının altından dışarı uzattı. "Nerede?"

Onu istemediğim kadar sert ittim. Bir an için onu içeri çekemeyeceğimi sandım. İçten içe, bir parçam çok sevinçliydi.

"Tanrım!" Scorch pencereden geri sıçradı ve gözleri fal taşı gibi bana baktı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Kavga izi yok, Scorch. Kırık pencere camı yok, kırık tırnak yok, kesik ve çürük yok. Sen iri bir adamsın, tamamen ayık ve ses çıkarmadan gitmiş olurdun. Hoşça kal, oynadığın için teşekkürler, Scorch binadan ayrıldı."

"*Lanet olsun...*" Ceketini düzeltti ve üzerindeki tozu sertçe silkeledi. "Hiç komik değil, Frank. Beni çok korkuttun."

"İyi. Kevin intihar edecek biri değildi, Scorch. Bu konuda bana güvenmen gerek. Kendini öldürmesi imkansız."

"Peki. O zaman söyle bana: onu kim öldürmek istiyordu?"

"Bildiğim kadarıyla kimse yoktu, ama bu bir şey ifade etmez. Bildiğim kadarıyla Sicilya mafyasının tamamı peşinde olabilirdi."

Scorch çenesini kapattı ve bunun kendisi için konuşmasına izin verdi.

"Yani biz çok yakın arkadaş değildik. Onun sağlıklı, zihinsel hastalığı olmayan, aşk hayatında sorunu olmayan, parasal sorunu olmayan, mutlu bir genç olduğunu bilmek için onunla sürekli birlikte olmam gerekmiyordu. Ve sonra bir gece, birdenbire, terk edilmiş bir eve girip pencereden atlamaya karar verdi?"

"Olur böyle şeyler."

"Bunun burada olduğunu gösteren tek bir kanıt göster bana. Tek bir tane."

Scorch saçlarını düzeltti ve iç geçirdi. "Tamam," dedi. "Ama bunu seninle bir polis meslektaşın olarak paylaşıyorum, Frank. Kurbanın bir yakını olarak değil. Bu odanın dışında kimseye bundan bahsetmeyeceksin. Kabul ediyor musun?"

"Ben iyiyim," dedim. Bunun kötü bir şey olacağını zaten biliyordum.

Scorch kabarık evrak çantasının üzerine eğildi, içinde bir şeyler karıştırdı ve şeffaf plastik bir delil torbası çıkardı. "Açma," dedi.

İçinde, uzun süre katlanmış olduğu için sararmış ve derin kırışıklıklarla dörde bölünmüş küçük bir çizgili kağıt vardı. Ters çevirip solmuş tükenmez kalem izlerini görene kadar boş görünüyordu, ama beynim ne olduğunu anlamadan, karanlık köşelerden el yazısı fırlayarak bana çarptı.

Sevgili Anne, Baba ve Nora,

Bunu okuduğunuzda, Francis ile birlikte İngiltere'ye doğru yola çıkmış olacağım. Evleneceğiz, fabrikalarda değil, iyi işler bulacağız ve birlikte harika bir hayat süreceğiz. Tek dileğim,

size yalan söylemek zorunda kalmamış olsaydım, her gün gözlerinize bakıp "Onunla evleneceğim ama baba, başka ne yapabileceğimi bilemedim" demek istedim. Çıldırırsınız diye biliyordum ama Frank boşa zaman harcayan biri DEĞİL ve bana zarar VERMEYECEK. Beni mutlu ediyor. Bu hayatımın en mutlu günü.

"Belgeler bölümündeki çocuklar bazı testler yapmalı," dedi Scorch, "ama ikimiz de bunun diğer yarısını daha önce gördük."

Pencerenin dışında gökyüzü gri-beyazdı ve buz gibi soğuyordu. Soğuk bir hava dalgası pencereden içeri girdi ve yer döşemelerinden küçük bir toz bulutu yükseldi, zayıf ışıktaki bir saniye parladı, sonra düştü ve kayboldu. Bir yerlerden sıvanın parçalanıp dökülmesinin çıkardığı tıslama ve çingirak sesleri geliyordu. Scorch beni, sağlığı için umarım sempati olmayan bir şeyle izliyordu.

"Bunu nereden buldun?" dedim.

"Kardeşinin ceketinin iç cebindeydi."

Bu sabahki bir-iki-üç yumruk serisini güzelce tamamladı. Ciğerlerime biraz hava aldığımda, "Bu, onu nereden aldığını söylemiyor. Onu oraya koyanın o olduğunu bile söylemiyor" dedim.

"Hayır," dedi Scorch, çok yumuşak bir sesle. "Söylemiyor."

Bir sessizlik oldu. Scorch, kanıt torbasını almak için elini uzatmadan önce uygun bir süre bekledi.

"Bunun Kevin'ın Rosie'yi öldürdüğü anlamına geldiğini düşünüyorsun," dedim.

"Hiçbir şey düşünmüyorum. Şu aşamada sadece kanıtları topluyorum."

Torbaya uzandı; ben de onu çekip aldım. "Sen toplamaya devam et. Beni duyuyor musun?"

"Onu geri almam gerekecek."

"Suçlu olduğu kanıtlanana kadar masumsun, Kennedy. Bu kanıtlamaktan çok uzak. Bunu unutma."

"Mmm," dedi Scorch, tarafsız bir şekilde. "İhtiyacım olan diğer şey ise, yolumdan çekilmen, Frank. Çok ciddiğim."

"Ne tesadüf. Ben de öyleyim."

"Önceden de yeterince kötüydü. Ama şimdi... Bundan daha fazla duygusal olarak karışmak mümkün değil. Üzgün olduğunu anlıyorum, ama senin herhangi bir müdahalen tüm soruşturmamı tehlikeye atabilir ve buna izin veremem."

"Kevin kimseyi öldürmedi. Ne kendini, ne Rosie'yi, ne de başka birini. Sen sadece kanıt toplamaya devam et," dedim.

Scorcher'ın gözleri benimkilerden kaçarak parladı. Bir süre sonra ona değerli Ziploc'unu verdim ve oradan ayrıldım.

Kapıdan çıkarken Scorcher, "Hey, Frank? En azından artık onun seni terk etmeyi planlamadığını kesin olarak biliyoruz," dedi.

Arkamı dönmedim. Hâlâ onun yazdıklarının sıcaklığını hissedebiliyordum, Scorcher'ın titiz küçük etiketinden geçip elime dolanıyor, kemiklerime kadar yakıyordu. *Bu hayatımın en mutlu günü.*

Bana gelmişti ve neredeyse başarmıştı. Bizimle el ele tutuşarak gireceğimiz cesur yeni dünya arasında yaklaşık on metre vardı. Sanki serbest düşüş yapıyormuşum gibi hissettim, sanki bir uçaktan itilmişim gibi, yer hızla bana doğru yaklaşırken paraşüt ipini çekecek durumda değildim.

Ön kapıyı biraz araladım ve Scorch'ın duyması için yüksek sesle kapattım; sonra arka merdivenlerden aşağı indim, bahçeye çıktım ve duvarın üzerinden atladım. Ailemle uğraşacak vaktim yoktu. İş yerinde haberler çabuk yayılır, özellikle de dedikodu bu kadar ilginçse. Cep telefonlarımı kapattım ve hızlıca ekibe gittim, amirime izin alacağımı söylemek için, o bana aynı şeyi söylemeden önce.

George, emekliliğe yaklaşan, oyuncak bir basset köpeği gibi sarkık, yorgun bir yüze sahip iri bir adamdır. Onu seviyoruz; şüpheliler de onu sevebileceklerini düşünerek hata yapıyorlar. Kapıda beni görünce, sandalyesinden kalkarak, "Ah," dedi. "Frank." Masadan uzanarak elini uzattı. "Kaybın için üzgünüm."

"Yakın değildik," dedim, elini sıkıca tutarak, "ama yine de şok edici bir olay."

"Onlar, onun bunu kendi başına yapmış olabileceğini söylüyorlar."

"Evet," diye onayladım, koltuğuna geri çöküp keskin bir değerlendirme bakışı attığını izleyerek. "Öyle diyorlar. Her yönüyle kafa karıştırıcı bir durum. Patron, birikmiş çok fazla tatil günüm var. Senin için de uygunsa, hemen kullanmak istiyorum."

George elini kel bölgesine götürdü ve üzgün bir şekilde inceledi, düşünüyormuş gibi yaptı. "Soruşturmaların buna izin verir mi?"

"Sorun değil," dedim. O da bunu zaten biliyordu: Ters okumak hayatın en yararlı becerilerinden biridir ve önündeki dosya benim becerilerimden biriydi. "Hiçbiri kritik bir aşamada değil. Sadece gözlemlenmesi gerekiyor. Evraklarımı düzene sokmak için bir iki saat yeter, sonra devretmeye hazırım."

"Tamam," dedi George, iç çekerek. "Neden olmasın. Yeates'e devret. Bir süreliğine güneydeki kokain operasyonunu yavaşlatmak zorunda; zamanı var."

Yeates iyidir; gizli görevlerde beceriksiz adamlar yoktur. "Onu bilgilendiririm," dedim. "Teşekkürler, patron."

"Birkaç hafta ara ver. Kafanı boşalt. Ne yapacaksın? Ailenle vakit geçirecek misin?"

Başka bir deyişle, ortalıkta dolaşıp rahatsız edici sorular soracak mısın? "Şehirden uzaklaşmayı düşünüyordum. Wexford'a falan. Bu mevsimde sahil şeridinin çok güzel olduğunu duydum," dedim.

George, alnındaki kırısklıkları ağrıyormuş gibi ovuşturdu. "Bu sabah erkenden Cinayet Masası'ndan bir geveze bana gelip senin hakkında konuşmaya başladı. Kennedy, Kenny, her neyse. Senin onun soruşturmasına müdahale ettiğini söylüyor."

O geveze küçük gerbil. "PMS'i var," dedim. "Ona güzel çiçekler getiririm, o da düzelir."

"Ona ne istersen getir. Ama bana tekrar araması için bir bahane verme. Çayımı içmeden önce beni rahatsız eden gevezeleri sevmem, bağırsaklarımı bozar."

"Wexford'da olacağım patron, unuttun mu? İstesem bile Küçük Bayan Cinayet'in kafasını karıştırma fırsatım olmayacak. Sadece birkaç şeyi toparlayacağım" —ofisimin yönünü işaret ettim— "ve yoluma devam edeceğim, kimsenin başını ağrıtmayacağım."

George ağır göz kapaklarının altından beni inceledi. Sonunda yorgun bir şekilde elini salladı ve "Toparla. Acele etme." dedi.

"Teşekkürler patron," dedim. George'u bu yüzden seviyoruz. Harika bir patronu harika yapan şeylerden biri, neyi bilmek istemediğini bilmektir. "Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Kapının yarısına kadar gitmiştim ki, "Frank" diye seslendi. "Patron?"

"Ekip, kardeşinin adına bağış yapabileceği bir yer var mı? Hayır kurumu? Spor kulübü?"

Ve bu, boğazıma doğrudan bir yumruk gibi tekrar bana çarptı. Bir saniye boyunca ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Kev'in bir spor kulübünde olup olmadığını bile bilmiyordum, ama sanmıyordum. Böyle berbat durumlar için özel olarak kurulmuş bir yardım kuruluşu olması gerektiğini düşündüm, gençleri Büyük Set Resifi'nde şnorkelle dalış yapmaya ve Grand Canyon'da yamaç paraşütü yapmaya gönderen bir fon, o günün onların son şansı olması ihtimaline karşı.

"Cinayet Kurbanları Derneği'ne verin," dedim. "Ve teşekkürler patron. Çok teşekkür ederim. Arkadaşlara da teşekkürlerimi ilet."

Her gizli polis, kalbinin derinliklerinde, cinayet masası polislerinin genel olarak bir grup korkak olduğunu düşünür. İstisnalar vardır, ama gerçek şu ki cinayet masası polisleri bizim profesyonel boksörlerimizdir: sert dövüşürler, ama karşılarına çıktığınızda

Hatta eldivenleri, dişlikleri ve herkesin nefes alıp kanı silmesi gerektiğinde küçük zilini çalan bir hakemleri bile var. Gizli ajanlar çıplak yumrukla dövüşür, biz ise arka sokaklarda dövüşür ve biri yere düşene kadar dövüşürüz. Scorch bir şüphelinin evine girmek isterse, bir mil kareye denk gelen evrakları doldurur, damgaların basılmasını bekler ve kimseye zarar gelmemesi için uygun giriş ekibini oluşturur; ben ise mavi gözlerimi kırıştırır, iyi bir hikaye uydurur ve içeri dalarım, ve eğer şüpheli beni dövmek isterse, kendi başımın çaresine bakarım.

Bu benim için işe yarayacaktı. Scorch kurallara göre savaşmaya alışkındı. Benim de, ara sıra küçük bir yaramazlık yapmam dışında, aynı şekilde savaştığımı varsayıyordu. Benim kurallarımın onun kurallarıyla hiçbir ortak yanı olmadığını anlaması biraz zaman alacaktı.

Masamın üzerine bir sürü dosya yaydım, olur da biri uğrayıp beni teslimat için yoğun bir şekilde çalışırken görmek isterse diye. Sonra Kayıtlar'daki arkadaşımı aradım ve Rose Daly cinayetinde çalışan tüm geçici personel dosyalarını bana e-posta ile göndermesini istedim. Gizlilik konusunda biraz telaşlandı, ama birkaç yıl önce, biri üç paket kokain ve kızının ifade kağıdını yanlış dosyalamak kadar dikkatsiz davranınca, kızı uyuşturucu bulundurma suçundan kurtulmuştu, bu yüzden onun bana en az iki büyük ya da dört küçük iyilik borcu olduğunu düşündüm. Telaşının altında, o da aynı şekilde düşünüyordu. Sesi, ülserinin her an daha da büyüdüğünü gösteriyordu, ama telefon görüşmemiz bitmeden dosyalar elime ulaştı.

Scorcher'ın elinde beş tane kayıp ceset vardı, bu kadar soğuk bir davada beklediğimden fazlasıydı; görünüşe göre o ve onun yüzde seksenlik ekibi Murder'ın adamlarından gerçekten takdir görmüşlerdi. Dördüncü kayıp ceset tam da ihtiyacım olan şeydi. Stephen Moran, yirmi altı yaşında, North Wall'da ikamet ediyor, iyi bir lise bitirme notu, okuldan mezun olur olmaz Templemore'a girmiş, bir dizi parlak değerlendirme, üniformasını çıkalı sadece üç ay. Fotoğrafta, dağınık kıvılcık saçlı ve uyanık gri gözlü zayıf bir çocuk görünüyordu. Dublinli bir işçi sınıfı çocuğu, zeki ve kararlı, hızlı ilerleyen ve - yeni başlayanlar için şükürler olsun ki - çok deneyimsiz ve bir dedektifin ona söylediği her şeyi sorgulamaya çok hevesli. Genç Stephen ve ben çok iyi anlaşacaktık.

Stephen'in bilgilerini cebime koydum, e-postayı iyice sildim ve birkaç saatimi Yeates için davalarımı hazırlamakla geçirdim; en son istediğim şey, yanlış bir anda beni arayıp bir şeyi açıklığa kavuşturmak istemesi idi. Hızlı ve güzel bir devir teslim yaptık — Yeates'in bana

beni omzuma vurup her şeyi halledeceğine dair söz vermekten başka bir sempati göstermeyecek kadar mantıklı biriydi. Sonra eşyalarımı topladım, ofisimin kapısını kapattım ve Stephen Moran'ı eklemek için Cinayet Masası'nın çalıştığı Dublin Kalesi'ne gittim.

Soruşturmayı başka biri yürütseydi, Stephen'ı bulmak daha zor olabilirdi; saat altı, yedi ya da sekizde işini bitirmiş olabilirdi ve sahada çalışıyorsa, eve gitmeden önce karakola uğrayıp evraklarını teslim etme zahmetine girmeyebilirdi. Ama ben Scorcher'ı tanıyorum. Fazla mesai, üstlerin kalbini çarpıtıyor ve evraklar onlara orgazm yaşıyor, bu yüzden Scorchie'nin çocukları saat tam beşte mesaiyi bitiriyor ve bunu yapmadan önce tüm formlarını dolduruyorlardı. Kale bahçelerinde kapıyı iyi gören ve Scorch'u engelleyen çalıların olduğu bir bank buldum, sigara yaktım ve bekledim. Yağmur bile yağmıyordu. Bu benim şanslı günümdü.

Özellikle bir şey aklımın bir köşesine takıldı: Kevin'ın üzerinde el feneri yoktu. Olsaydı, Scorcher küçük intihar teorisini desteklemek için bundan bahsederdi. Kevin, çok iyi bir nedeni olmadıkça asla tehlikeli şeyler yapmazdı; "çünkü orada" türünden şeyleri bana ve Shay'e bırakırdı. Dublin'deki tüm Guinness bira kutuları bile, onun karanlıkta, sırf eğlence ve kahkaha için 16 numaraya tek başına gitmenin eğlenceli olacağını düşünmesini sağlayamazdı. Ya geçerken gördüğü veya duyduğu bir şey, gidip araştırmaktan başka seçeneği olmadığını düşündürmüştü — destek çağırmasına izin vermeyecek kadar acil, ama yoldaki hiç kimsenin fark etmediği kadar gizli bir şey — ya da biri onu oraya çağırırmıştı, o anda Faithful Place'in tepesinden geçeceğini sihirli bir şekilde bilen biri; ya da Jackie'ye yalan söylemişti. Başından beri o eve gidiyordu, hazırlıklı gelecek biriyle buluşmak için.

Hava kararmıştı ve ayaklarımın dibinde güzel bir sigara izmariti yığını birikmişti ki, tam saat beşte Scorcher ve yardımcısı o kapıdan çıkıp otoparka doğru yöneldiler. Scorcher başı dik, adımları hafifti, elindeki evrak çantasını sallayarak, gelincik suratlı çocuğun görev bilinciyle güldürdüğü bir hikaye anlatıyordu. Onlar gitmeden hemen önce, benim oğlum Stephen çıktı, bir cep telefonu, bir sırt çantası, bir bisiklet kaskı ve uzun bir atkı ile uğraşıyordu. Beklediğimden daha uzundu ve sesi daha kalındı, sert bir tonu vardı, bu da onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Çok kaliteli ve çok yeni bir gri palto giyiyordu

çok yeniydi: Murder kardeşlere uyum sağlamak için birikimlerini harcamıştı.

Güzel olan şey, burada serbest olduğumdu. Stephen, kurbanın kardeşiyle konuşmaktan çekiniyor olabilirdi, ama benimle ilgili bir uyarı almadığından emindim; Cooper bir şeydi, ama Scorch, milyonlarca yıl geçse bile, minicik bir floater'a benim gibi küçük birinden tehdit hissettiğini asla söylemezdi. Scorch'ın aşırı gelişmiş hiyerarşi anlayışı, aslında her açıdan işe yarayacaktı. Onun kişisel dünyasında, üniformalılar pislik maymunları, uçanlar droidler, sadece ekip dedektifleri ve üstleri saygı görüyor. Bu tutum her zaman çok kötü bir fikirdir, sadece ne kadar çok şey israf edebileceğiniz için değil, kendinize ne kadar çok zayıf nokta yarattığınız için de. Daha önce de söylediğim gibi, zayıf noktaları her zaman çok iyi fark ederim.

Stephen telefonu kapattı ve cep telefonunu cebine koydu, ben de sigaramı attım ve bahçeden çıkıp onun yoluna çıktım. "Stephen."

"Evet?"

"Frank Mackey," dedim, elimi uzattım. "Gizli görevdeyim."

Gözlerinin biraz genişlediğini gördüm, hayranlık ya da korku ya da ikisinin arasında bir şey olabilir. Yıllar boyunca kendimle ilgili bir dizi ilginç efsane yaydım ve besledim, bazıları doğru, bazıları değil, hepsi de yararlı, bu yüzden bunu sık sık yaşıyorum. Stephen en azından bunu gizli tutmak için makul bir çaba gösterdi, bunu takdir ettim. "Stephen Moran, Genel Birim," dedi, elimi biraz fazla sıkı sıkarak ve göz teması biraz fazla uzun süre tutarak; çocuk beni etkilemek için çok uğraşıyordu. "Sizinle tanışmak güzel, efendim."

"Bana Frank de. Gizli görevde 'efendim' diye hitap etmeyiz. Bir süredir seni takip ediyorum Stephen. Senin hakkında çok güzel şeyler duyuyoruz."

Kızarmayı ve merakını gizlemeyi başardı. "Bunu bilmek her zaman iyidir." Bu çocuğu sevmeye başlamıştım.

"Benimle yürü" dedim ve bahçelere geri döndüm — o binadan daha fazla serseri ve Murder çetesinden daha fazla çocuk çıkacaktı. "Söylesene Stephen. Üç ay önce dedektif oldun, değil mi?"

Bir gencin yürüyüşü gibiydi, vücuduna sığmayacak kadar fazla enerjiye sahip olduğunda attığı uzun, esnek adımlarla. "Doğru."

"Aferin. Yanlışsam düzelt beni, ama seni kariyerinin geri kalanını Genel Birimde geçirip, bu hafta hangi dedektif parmağını şıklatırsa onun peşinden giden türden biri olarak görmüyorum. Bunun için çok fazla potansiyelin var. Eninde sonunda kendi soruşturmalarını yürütmek isteyeceksin. Doğru mu?"

"Plan bu."

"Hangi ekibi hedefliyorsun?"

Bu sefer yüzü biraz kızardı. "Cinayet veya Gizli Görev."

"Zevkin iyiymiş," dedim gülümseyerek. "Yani cinayet davasında çalışmak hayallerinin gerçekleşmesi olmalı, değil mi? Eğleniyor musun?"

Stephen dikkatli bir şekilde, "Çok şey öğreniyorum," dedi.

Yüksek sesle güldüm. "Hayatta yok. Bu, Scorcher Kennedy'nin seni kendi eğitimli şempanzesi gibi tedavi ettiği anlamına geliyor. Sana ne yaptırıyor, kahve mi yapıyorsun? Kuru temizlemeden kıyafetlerini mi alıyorsun? Çoraplarını mı onarıyorsun?"

Stephen'ın ağzının bir köşesi isteksizce seğırdi. "Tanık ifadeleri yazıyorum."

"Oh, ne güzel. Dakikada kaç kelime yazabiliyorsun?"

"Umurumda değil. Yani, ben en yenisiyim, anlarsın ya? Diğerlerinin hepsi birkaç yıllık tecrübeye sahip. Ve birinin bunu yapması gerekiyor..."

O, bunu doğru yapmak için cesurca mücadele ediyordu. "Stephen," dedim. "Nefes al. Bu bir sınav değil. Sekreterlik işinde boşa harcanıyorsun. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum, Scorch on dakikasını ayırıp dosyanı okusaydı o da bilirdi." Onun yüzünü görebilmek ve ana çıkışların hiçbirinden görünmemek için bir sokak lambasının altındaki bankı işaret ettim. "Otur."

Stephen sırt çantasını ve kaskını yere attı ve oturdu. İltifatlara rağmen gözleri temkinliydi, bu iyiydi. "İkimiz de meşgul adamlarız," dedim, ona bankta eşlik ederek, "o yüzden lafı dolandırmayacağım. Bu soruşturmada nasıl ilerlediğini duymak isterim. Dedektif Kennedy'nin bakış açısından değil, senin bakış açısından, çünkü ikimiz de onun bakış açısının ne kadar yararlı olacağını biliyoruz. Diplomatik olmana gerek yok: bu tamamen gizli bir konuşma, sadece ikimizin arasında."

Zihninin hızlı çalıştığını görebiliyordum, ama iyi bir poker yüzü vardı ve onu hangi yöne götürdüğünü anlayamadım. "Nasıl gittiğimi duymak. Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?" dedi.

"Ara sıra buluşuruz. Belki sana bir iki bira ısmarlarım. Son birkaç gündür neler yaptığını, ne düşündüğünü,

patron olsaydın davayı nasıl farklı ele alırdın. Ben de senin çalışma tarzını değerlendirim. Bu sana nasıl geliyor?"

Stephen bankın üstünden düşmüş bir yaprak aldı ve damarlarını dikkatlice katlamaya başladı. "Seninle açıkça konuşabilir miyim? Sanki görevde değilmişiz gibi. Erkek erkeğe."

Ellerimi açtım. "Biz görev dışındayız Stephen dostum. Fark etmedin mi?"

"Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Rahat ol dostum. Aklına ne gelirse söyle. Sonuçları olmayacak."

Gözleri yapraktan kalkıp benimkilere baktı, düz, gri ve zeki gözler. "Bu davaya kişisel bir ilgin olduğu söyleniyor. Artık çifte ilgin var."

"Bu devlet sırrı sayılmaz. Ve?"

"Bana öyle geliyor ki," dedi Stephen, "bu cinayet soruşturmasını gözetlememi ve sana rapor etmemi istiyorsun."

Neşeyle, "Eğer böyle görmek istiyorsan, öyle olsun," dedim. "Bu fikir hoşuma gitti."

"İlginç." Sigaramı buldum. "İster misin?" "Hayır, teşekkürler."

Kağıt üzerinde görüldüğü kadar saf değildi. Çocuk ne kadar benim gözüme girmek istese de, kimsenin kölesi değildi. Normalde bunu onaylardım, ama o anda onun inatçı tarafına karşı nazik davranacak havada değildim. Sigara yakıp, lambanın lekeli sarı ışığına duman halkaları üfledim. "Stephen," dedim. "Bunu iyice düşünmelisin. Sanırım bu konuyla ilgili üç husus seni endişelendiriyor: taahhüt seviyesi, etik ve olası sonuçlar, mutlaka bu sırayla değil. Haklı mıyım?"

"Aşağı yukarı, evet."

"Bağlılıkla başlayalım. O ekip odasında olan biten her şey hakkında günlük ayrıntılı raporlar istemeyeceğim. Sana, minimum zaman ve çaba harcayarak cevaplayabileceğin çok spesifik sorular soracağım. Haftada iki veya üç toplantıdan bahsediyoruz, daha iyi bir işiniz varsa hiçbirinin on beş dakikadan fazla sürmesi gerekmiyor, ayrıca her toplantıdan önce yarım saatlik bir araştırma yapmanız gerekebilir. Varsayımsal olarak konuşursak, bunu yapabilir misiniz?"

Bir süre sonra Stephen başını salladı. "Daha iyi şeyler yapmakla ilgili değil —"

"Aferin. Sırada, olası sonuçlar var. Evet, Dedektif Kennedy, seninle konuştuğumuzu öğrenirse büyük bir öfke krizine girebilir, ama bunun için bir neden yok. Ağzımı sıkı tutmakta çok başarılı olduğum senin için de açıkça ortada olmalı. Peki ya sen?"

"Ben ispiyoncu değilim."

"Öyle düşünmüyorum. Başka bir deyişle, Dedektif Kennedy'nin seni yakalayıp cezalandırma köşesine göndermesi riski çok düşük. Ve Stephen? Unutma ki buradaki tek olası sonuç bu değil. Bundan başka birçok şey de ortaya çıkabilir."

O sorana kadar bekledim, "Ne gibi?"

"Potansiyelin olduğunu söylediğimde, sana övgü yağdırmak için söylemedim. Unutma, bu dava sonsuza kadar sürmeyecek ve biter bitmez, yine geçici görevler havuzuna geri döneceksin. Bunu dört gözle bekliyorsun musun?"

Omuz silkti. "Bir ekibe girmek için tek yol bu. Yapılması gereken bir şey."

"Çalıntı arabaları ve kırık camları takip etmek ve Scorcher Kennedy gibi birinin seni çağırmasını beklemek, böylece birkaç hafta boyunca onun sandviçlerini getirebilmek. Elbette, yapılması gerekiyor, ama bazı insanlar bunu bir yıl yaparken, bazıları yirmi yıl yapıyor. Seçme şansın olsaydı, kişisel olarak ne zaman oradan tamamen çıkmak isterdin?"

"Ne kadar erken o kadar iyi. Tabii ki."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sana garanti ederim, söylediğim gibi, nasıl çalıştığını tam olarak gözlemleyeceğim. Ve ekibimde bir yer açıldığında, benim için iyi iş çıkaran insanları hatırlarım. Arkadaşım Scorcher için aynı şeyi garanti edemem. Bana bir şey söyle, aramızda kalsın: O senin adını biliyor mu ki?"

Stephen cevap vermedi. "Öyleyse," dedim, "bence bu, olası sonuçları halleder, değil mi? Geriye durumun etik yönü kalıyor. Cinayet davasındaki çalışmanı tehlikeye atabilecek bir şey mi istiyorum senden?"

"Şimdilik değil."

"Ve öyle bir niyetim de yok. Eğer herhangi bir anda, ilişkimizin resmi görevine tam olarak odaklanmanı engellediğini hissedersen, bana haber ver, bir daha senden haber almayacaksın. Sana söz veriyorum." Her zaman, her zaman onlara asla kullanma şansı olmayacak bir çıkış yolu sun. "Anlaştık mı?"

O pek ikna olmuş görünmüyordu. "Evet."

"Başka birinin emirlerine uymamanı mı istiyorum?"

"Bu çok ince bir ayrım. Tamam, Dedektif Kennedy bana sizinle konuşmamı söylemedi, ama bunun tek nedeni, benim sizinle konuşabileceğim aklına bile gelmemiş olması."

"Ne olmuş yani? Aklına gelmeliydi. Gelmediyse, bu onun sorunu, senin ya da benim değil. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Stephen elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama borçluyum," dedi. "Beni bu davaya o soktu. Şu anda o benim patronum. Kural, emirleri ondan almam. Başka kimseden değil."

Ağzım açık kaldı. "*Kural* mı? Ne... ? Undercover'ı gözüne kestirdiğini söylediğini sanıyordum. Bana sadece oyalamaya mı çalışıyordun? Çünkü erkeklerin beni oyalamasından hoşlanmıyorum Stephen. Gerçekten hoşlanmıyorum."

O dik bir şekilde ayağa kalktı. "Hayır! Tabii ki ben... Sen ne diyorsun... Ben gizli görevde çalışmak istiyorum!"

"Ve sence bütün gün oturup *kural* kitabını okuyarak vakit geçirebilir miyiz? Sence ben üç yıl boyunca uyuşturucu şebekesinde gizli görevde kalarak *kurallara* uyarak mı başardım? Şaka yapıyorsun, değil mi evlat? Lütfen. Dosyanı her aldığımda zamanımı boşa harcamadığımı söyle."

"Senden dosyamı okumanı hiç istemedim. Bildiğim kadarıyla, bu haftaya kadar dosyayı hiç görmedin. Bu davaya birini sokmak isteyene kadar."

Çocuğa hakkını vermeliyim. "Stephen. Sana, polis teşkilatındaki her memur, seninle birlikte eğitim alan her adam, yarın sabah işte göreceğin her adamın büyükannesini bile satacağı bir fırsat sunuyorum. Sana yeterince *ilgi* göstermediğimi kanıtlayamadığım için bu fırsatı çöpe mi atacaksın?"

Çillerinin her yeri kızarmıştı, ama kararından vazgeçmedi. "*Hayır*. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

Tanrım, ne kadar da gençti. "Eğer bunu hala bilmiyorsan dostum, bunu yazıp ezberlesen iyi olur: doğru olan şey her zaman senin güzel *kural* kitabında yazarlarla aynı değildir. Her bakımdan, sana sunduğum şey bir gizli görevdir. Bu işin biraz ahlaki belirsizliği vardır. Eğer bununla başa çıkamıyorsan, şimdi bunu anlamak için mükemmel bir zaman."

"Bu farklı. Kendi adamlarımıza karşı gizli görev."

"Sunshine, bunun ne kadar sık olduğunu bilsen şaşırırsın. Şaşırırsın. Dediğim gibi, bununla başa çıkamıyorsan, bunu sadece senin değil, benim de bilmem gerekiyor. İkimiz de kariyer hedeflerini yeniden düşünmek zorunda kalabiliriz."

Stephen'ın ağzının köşeleri gerildi. "Bunu yapmazsam," dedi, "Gizli Görev'deki yerimi unutabilirim."

"Kinci olduğumdan değil, evlat. Kendini kandırma. Bir adam iki kız kardeşimi aynı anda becerip, videoyu YouTube'a koysa bile, işi halledeceğini düşündüğüm sürece onunla memnuniyetle çalışırım. Ama gizli görev için temel olarak uygun olmadığını bana açıkça gösterirsen, hayır, seni tavsiye etmeyeceğim. Deli olduğumu düşün."

"Bunu düşünmek için birkaç saatim olabilir mi?"

"Hayır," dedim, sigaramı yere atarak. "Bu kararı hızlı veremiyorsan, hiç vermen gerekmez. Gitmem gereken yerler ve görmem gereken insanlar var, eminim senin de vardır. Durum şu, Stephen. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Scorcher Kennedy'nin daktilocusu olabilirsin ya da benim dedektifim olabilirsin. Hangisi senin için daha uygun geliyor?"

Stephen dudağını ısırdı ve atkısının ucunu eline sardı. "Bunu yapsaydık," dedi. "Eğer. Ne tür şeyler bilmek isterdin? Sadece örnek olarak."

"Sadece örnek olarak, parmak izi sonuçları geldiğinde, o valizin üzerinde, valizin içindeki eşyaların üzerinde, notun iki yarısının üzerinde ve Kevin'ın çıktığı pencerenin üzerinde kimin parmak izleri varsa, onları duymak çok ilginç olurdu. Ayrıca, tercihen diyagramlar ve otopsi raporu ile birlikte, yaralarının tam bir açıklaması da ilgimi çekerti. Bu, bir süre idare etmem için yeterli bilgi olabilir; kim bilir, belki de ihtiyacım olan tek şey bu olur. Ve bu bilgiler birkaç gün içinde elime geçer, değil mi?"

Bir süre sonra Stephen uzun bir nefes verdi, soğuk havada beyaz bir iz bıraktı ve başını kaldırdı. "Alınma," dedi, "ama bir cinayet davasıyla ilgili bilgileri tamamen yabancı birine vermeden önce kimliğini görmek istiyorum."

Kahkahayı bastım. "Stephen," dedim, kimliğimi çıkararak, "sen benim gibi bir adamsın. Sen ve ben birbirimize çok yakışacağız."

"Evet," dedi Stephen, biraz kuru bir şekilde. "Umarım." Dağınık kıvılcık saçlı kafasını kimliğin üzerine eğdiğini izledim ve bir an için, zaferin sert çarpıntısı altında - *Al sana, Scorchie bebeğim, o artık benim adamım* - çocuğa karşı küçük bir sevgi dalgası hissettim. Yanımda birinin olması iyi geliyordu.

Ve bu, eve gitmeyi erteleyebileceğim en uzun süredir. Burdock's'ta kendimi buna hazırlamaya çalıştım - Burdock's'u düşünmek, beni Liberties'e geri dönmeye ikna eden tek şeydi - ama en iyi fûme morina balığı ve patates kızartması bile sınırları vardır. Çoğu gizli ajan gibi, ben de korku konusunda pek yetenekli değilim. Beni uygun parçalara ayırıp en yakın beton parçanın altına sanatsal bir şekilde yerleştirmek niyetinde olan adamlarla toplantılara girdim ve hiç terlemedim. Ancak bu sefer, altıma sıçtım. Genç Stephen'a söylediğim şeyi kendime de söyledim: bunu gizli bir operasyon olarak düşün, Frankie Cesur Dedektif'in şimdiye kadarki en cüretkar görevi, kıyametin ağzına doğru.

Daire farklı bir yerdi. Evin kapısı açıktı ve salona adımımı attığım anda merdivenlerden bir dalga gelip bana çarptı: sıcaklık, sesler, sıcak viski ve karanfil kokusu, hepsi açık kapımızdan dışarı dökülüyordu. Isıtma sonuna kadar açıktı ve oturma odası ağlayan, sarılan, başlarını bir araya getirip tüm bu dehşeti paylaşan, altı paket bira, bebekler veya plastik sargılı EasiSingle sandviç tabakları taşıyan insanlarla doluydu. Daly'ler bile oradaydı; Bay Daly çok gergin görünüyordu ve Bayan Daly oldukça güçlü bir mutluluk hapi almış gibi görünüyordu, ama ölüm her şeyden üstündür. Da'yı anında ve otomatik olarak fark ettim, ama o, Shay ve birkaç diğer delikanlı mutfakta sigara, teneke kutular ve tek kelimelik konuşmalarla erkekler bölgesi oluşturmuşlardı ve şu ana kadar iyi görünüyordu. Kutsal Kalp'in altındaki masada, çiçekler, ayin kartları ve elektrikli mumların arasında Kevin'in fotoğrafları duruyordu: Kevin, şişman, kırmızı bir sosis gibi bir bebekken, confirmasyonunda şık beyaz *Miami Vice* takım elbisesiyle, güneşin kavurduğu, bağırışan bir grup delikanlıyla birlikte, parlak kokteyller sallayarak plajda.

"İşte buradasın," dedi annem, birini dirsekleyerek yolundan çekerek. Göz alıcı lavanta rengi bir kıyafet giymişti, bu açıkça en güzel kıyafetiydi ve o öğleden sonra oldukça ciddi bir şekilde ağlamıştı. "Çok zaman aldı, değil mi?"

"Elimden geldiğince çabuk geri döndüm. İyi misin?"

Kolumun yumuşak kısmını, çok iyi hatırladığım o ıstakoz kısıpacıyla tuttu. "Buraya gel. İş yerinden, çenesi olan adam,

Kevin'ın pencereden düştüğünü söylüyor."

Görünüşe göre bunu kişisel bir hakaret olarak almaya karar vermişti. Annem söz konusu olduğunda, neyin ona uygun olacağını asla bilemezsin. "Öyle görünüyor, evet" dedim.

"Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım. Arkadaşın saçmalıyor. Onu bul ve ona Kevin'ın spastik olmadığını ve hayatında hiç pencereden düşmediğini söyle."

Scorcher ise bir arkadaşına iyilik yaptığını, intiharı bir kazaya çevirdiğini düşünüyordu. "Bunu ona ileteneğim" dedim.

"İnsanların, bir adım bile atamayan bir aptal yetiştirdiğimi düşünmelerini istemiyorum. Onu ara ve söyle. Telefonun nerede?"

"Anne, mesai saati bitti. Şimdi onu rahatsız edersem, sadece onu kızdırırım. Sabah yaparım, olur mu?"

"Yapmayacaksın. Beni susturmak için böyle söylüyorsun. Seni tanıyorum Francis Mackey: her zaman yalancıydın ve kendini herkesten daha akıllı sanırdın. Şimdi sana söylüyorum, ben annenim ve sen benden daha akıllı değilsin. Hemen o adamı ara, ben de seni izleyeyim."

Kolumu çekmeye çalıştım, ama bu onu daha da sıkı tutmasına neden oldu. "Adamından korkuyor musun, öyle mi? Bize o telefonu ver, cesaretin yoksa ben kendim söylerim. Hadi, ver şunu."

"Ne söyleyeceksin?" diye sordum. Bu bir hataydı: benim teşvikim olmadan da delilik seviyesi yeterince hızlı yükseliyordu. "Sadece merak ettim. Kevin o pencereden düşmediyse, ona ne oldu sence?"

"Bana küfür etme," diye bağırdı Ma. "Tabii ki bir araba çarptı. Bir adam Noel partisinden sarhoş halde eve giderken bizim Kevin'a çarptı ve sonra - beni dinliyor musun? - bir erkek gibi sorumluluğunu üstlenmek yerine, zavallı genç adamımızı o bahçeye attı ve kimsenin onu bulmamasını umdu."

Onunla geçirdiğim altmış saniye içinde başım dönmeye başlamıştı. Durumun özüne indiğinde, onunla aşağı yukarı aynı fikirde olmam da işleri kolaylaştırmıyordu. "Anne. Öyle bir şey olmadı. Yaraları araba kazasına uymuyor."

"O zaman kışını kaldır ve ona ne olduğunu öğren! Bu senin işin, senin ve senin la-di-da arkadaşının işi, benim değil. Ben ne olduğunu nereden bileyim? Sana dedektif gibi mi görünüyorum?"

Jackie'nin mutfaktan bir tepsi sandviçle çıktığını gördüm, göz teması kurdum ve ona acil kardeş yardım sinyali gönderdim. Tepsiyi en yakınındaki gence uzattı ve hızla bize doğru geldi. Annem hâlâ güçlüydü ("*Tutarlı değil, onu dinleyecek misin, kendini ne sanıyorsun...*") ama Jackie kolunu koluma taktı ve ikimize de aceleyle fısıldayarak, "Buraya gelin, Concepta Teyze'ye Francis gelir gelmez onu ona getireceğimi söyledim, daha fazla beklersek *çıldırarak*. Gidelim artık." dedi.

Bu iyi bir hamleydi: Concepta Teyze aslında annemin teyzesi ve psikolojik bir kafes dövüşünde onu yenebilecek tek kişi. Annem burnunu çekip kolumu bıraktı, bu işin bitmediğini ima eden bir bakış attı, Jackie ve ben derin bir nefes alıp kalabalığın içine daldık.

Bu, hiç şüphesiz hayatımın en tuhaf gecesi idi. Jackie beni dairede gezdirerek yeğenlerimle, Kevin'ın eski kız arkadaşlarıyla (Linda Dwyer'dan gözyaşları ve çift D beden bir kucaklaşma aldım), eski arkadaşlarımın yeni aileleriyle, bodrum katında yaşayan ve duvara yaslanarak kibarca dokunulmamış Guinness kutularını tutan ve bunu kültürel bir öğrenme deneyimi olarak görmeye çalışan dört hayretler içindeki Çinli öğrenciyle tanıştırdı. Waxer adında bir adam, Kevin'la birlikte çizgi roman çalarken yakalandıkları zamanı sevgiyle anarken, tam beş dakika boyunca elimi sıktı. Jackie'nin oğlu Gavin, koluma beceriksizce yumruk attı ve içten bir şeyler mırıldandı. Carmel'in çocukları bana dörtlü mavi gözlerle baktılar, ta ki en küçüğünden bir sonraki, herkesin çok güldürdüğünü söylediği Donna, hıçkırarak ağlamaya başlayana kadar.

Onlar kolay kısmıydı. Bir zamanlar tanıdığım hemen hemen herkes o odadaydı: kavga ettiğim ve okula birlikte yürüdüğüm çocuklar, temiz yerlerine pislik bulaştırdığımda bacaklarımın arkasını tokatlayan kadınlar, dükkana koşup onlara iki sigara alması için bana para veren erkekler; bana bakıp genç Francis Mackey'i görenler, sokaklarda deli gibi koşan ve ağzının bozukluğu yüzünden okuldan uzaklaştırılan, "bakın, babası gibi olacak" diyenler. Hiçbiri kendileri gibi görünmüyordu. Hepsi, makyaj sanatçısının Oscar ödülünü kazanmak için yaptığı denemeler gibi görünüyordu, sarkık yanaklar, fazladan göbekler ve geri çekilen saç çizgileri, tanıdığım gerçek yüzlerin üzerine müstehcen bir şekilde yerleştirilmişti. Jackie beni onlara yönlendirdi ve kulağıma isimleri fısıldadı. Hatırlamadığımı düşünmesine izin verdim.

Zippy Hearne sırtıma bir şaplak attı ve ona beş sterlin borçlu olduğumu söyledi: sonunda Maura Kelly'yi tavlama'yı başarmıştı, bunun için onunla evlenmek zorunda kalmış olsa da

Linda Dwyer'ın annesi, bana özel yumurtalı sandviçlerinden ikram etti. Ara sıra odanın diğer ucundan tuhaf bakışlar yakaladım, ama genel olarak, mekan beni kollarını açarak karşılamaya karar vermişti; görünüşe göre hafta sonu kartlarımı doğru oynamıştım ve yas tutmak her zaman yardımcı olur, özellikle de skandal kokulu bir sosla birlikte. Holly kadar küçülmüş ama mucizevi bir şekilde hala hayatta olan Harrison kardeşlerden biri, kolumu tuttu ve parmak uçlarına basarak, zayıf ciğerleriyle bana çok yakışıklı bir adam olduğumu söyledi.

Herkesten kurtulup kendime güzel, soğuk bir kutu ve göze çarpmayan bir köşe bulduğumda, beni geri dönüşü olmayan bir şekilde yönümü şaşırtmak için özenle tasarlanmış, gerçeküstü bir psikolojik operasyon geçirdiğimi hissettim. Duvara yaslandım, kutuyu boynuma bastırdım ve kimsenin gözüne bakmamaya çalıştım.

Odanın havası, cenaze törenlerinde olduğu gibi, neşeli bir havaya bürünmüştü: insanlar acıdan yorgun düşmüşlerdi, oraya geri dönmeden önce nefeslerini toplamaları gerekiyordu. Ses seviyesi yükseliyordu, daha fazla insan daireye doluşuyordu ve yanımdaki bir grup gençten kahkaha patlaması geldi: "Ve otobüs hareket etmeye başladığında, Kev üst pencereden dışarı eğildi, trafik konisini böyle kaldırdı ve polislerin üzerine bağdı, 'ZOD'UN ÖNÜNDE DİZ ÇÖKÜN! '...' Biri şöminenin önündeki alanı boşaltmak için sehpayı geri itmiş, bir başkası da Sallie Hearne'i şarkı söylemeye başlatmak için yukarı çekiyordu. O da zorunlu protestoyu yaptı, ama tabii ki, biri boğazını ıslatması için ona bir damla viski verdiğinde, şarkı başladı: "Kimmage'den üç güzel kız vardı," ve odanın yarısı da ona eşlik etti, "Kimmage'den..." Çocukluğumdaki her parti aynı şekilde şarkı söylemeyle başladı, Rosie, Mandy, Ger ve ben masaların altına saklanarak, kimsenin arka yatak odasındaki çocuk yatağına gönderilmekten kaçardık. O günlerde Ger o kadar keldi ki, kafasında tıraşımı kontrol edebiliyordum.

Odaya bakındım ve düşündüm ki, *burada biri var*. O bunu asla kaçırmazdı. Bu çok dikkat çekici olurdu ve benim adamım sinirlerini kontrol etmekte ve ortama uyum sağlamakta çok, çok iyiydi. Bu odada biri, bizim içkilerimizi içiyor, hüznü anıları anlatıyor ve Sallie ile birlikte şarkı söylüyordu.

Kev'in arkadaşları hala gülmekten kırılıyorlardı; içlerinden ikisi nefes almakta zorlanıyordu. "... Sadece, gülmekten altımıza işmeden önce yaklaşık on dakika geçiyor, değil mi? *Sonra*, o kadar hızlı koşuyorduk ki

gördüğümüz ilk otobüse atladığımızı hatırlıyoruz, nereye gittiğimizi *hiç bilmiyoruz . . .*"

"Ve ne zaman bir kavga çıksa, tabii ki en sert olan bendim . . ." Ma bile, Concepta Teyze ve kabus gibi arkadaşı Assumpta arasında koruyucu bir şekilde sıkışmış halde kanepede oturmuş, şarkıya eşlik ediyordu: gözleri kızarmış, burnunu silerken, ama bardağını kaldırıp bir savaşçı gibi tüm çenelerini dışarı çıkarmıştı. Diz hizasında koşuşturan bir grup küçük çocuk vardı, güzel kıyafetleri giymiş, çikolatalı bisküvileri sıkıca tutmuş, geç saatlere kadar ayakta kaldıklarını düşünebilecek herkese karşı tetikteydiler. Her an masanın altına saklanacaklardı.

"Otobüsten indik ve Rathmines'te bir yerde olduğumuzu sandık, ama parti *Crumlin*'deydi, oraya yetişmemiz imkansızdı. Kevin dedi ki, 'Çocuklar, bugün cuma gecesi, buralarda herkes öğrenci, bir yerlerde bir parti olmalı...'"

Oda ısınmaya başlamıştı. Zengin, pervasız ve tanıdık bir koku vardı: sıcak viski, duman, özel gün parfümü ve ter. Sallie eteğini kaldırdı ve şarkı sözleri arasında şöminenin üzerinde küçük bir dans adımı attı. Hâlâ dans etmeyi biliyordu. "Birkaç kadeh içtiğinde çılgına döner..." Gençler esprinin sonunu getirdiler: "...Ve gecenin sonunda Kev, oradaki en güzel kızla eve gider!" Ve gülmekten ikiye katlanarak, Kevin'ın uzun zaman önceki başarısını kutlayarak bira kutularını birbirine çarptılar.

Her gizli ajan, yapabileceğiniz en aptalca şeyin oraya ait olduğunuzu düşünmeye başlamak olduğunu bilir, ama bu parti, o dersi almadan çok önce benim içime işlemişti. Şarkıya eşlik ettim — "Çılgına döner..." — ve Sallie bana baktığında ona onaylayan bir göz kırptım ve tenekemi hafifçe kaldırdım.

Gözlerini kırptı. Sonra gözleri benimkilerden uzaklaştı ve yarım vuruş daha hızlı şarkı söylemeye devam etti: "Ama o uzun boylu, esmer ve romantik, ve ben tüm bunlara rağmen onu seviyorum..."

Bildiğim kadarıyla, Hearn's ailesinin tüm üyeleriyle her zaman iyi geçinmiştim. Bu durumu anlamaya çalışırken, Carmel omzumun arkasında belirdi. "Biliyor musun?" dedi. "Bu çok güzel, gerçekten. Öldüğümde, böyle bir veda töreni istiyorum."

Elinde bir kadeh şarap soğutucu ya da ona benzer korkunç bir şey tutuyordu ve yüzünde, tam doğru miktarda içki içtiğinde ortaya çıkan rüya gibi ve kararlı bir ifade vardı. "Bütün bu insanlar," dedi, kadehi işaret ederek, "bütün bu insanlar bizim Kev'i seviyorlardı. Ve sana bir şey söyleyeyim: Onları suçlamıyorum. Bizim Kevin çok sevimli biriydi. Biraz şımarıktı."

"O her zaman tatlı bir çocuktı," dedim.

"Ve çok sevimli bir genç oldu, Francis. Keşke onu daha yakından tanıma fırsatın olsaydı. Bizimkiler ona deli oluyordu."

Bana hızlıca bir bakış attı ve bir an için başka bir şey söyleyeceğini sandım, ama kendini tuttu. "Bu beni şaşırtmadı" dedim.

"Darren bir kez kaçtı, sadece bir kez, o zaman on dört yaşındaydı, ve tabii ki endişelenmedim bile; hemen Kevin'a gittiğini anladım. Darren çok üzgün. Kevin'ın aramızda akıllı olan tek kişi olduğunu ve artık bu ailede olmanın bir anlamı olmadığını söylüyor."

Darren odanın kenarında dolaşıyor, büyük siyah süveterinin kollarını çekiştiriyor ve profesyonel bir emo surat asıyordu. O kadar mutsuz görünüyordu ki, orada olmaktan utanmayı bile unutmuştu. "O on sekiz yaşında ve kafası karışık. Şu anda tam kapasite çalışmıyor. Onun seni etkilemesine izin verme" dedim.

"Ah, biliyorum, sadece üzgün, ama..." Carmel iç geçirdi. "Biliyor musun? Bazı konularda haklı olduğunu düşünüyorum."

"Ee? Delilik ailemizin geleneği, bebeğim. Büyüdüğünde bunun değerini anlayacaktır."

Onu gülümsetmeye çalışıyordum, ama o burnunu ovuşturuyor ve Darren'a endişeli bir bakış atıyordu. "Sence ben kötü bir insan mıyım, Francis?"

Yüksek sesle güldüm. "Sen mi? Tanrım, Melly, hayır. Uzun zamandır kontrol etmedim ama o güzel yarı müstakil evde genelev işletmiyorsan, bence bir sorun yok. Yol boyunca birkaç kötü insanla tanıştım ve bana inan: sen oraya uymazsın."

"Bu kulağa korkunç gelecek," dedi Carmel. Elindeki bardağa şüpheyile baktı, sanki oraya nasıl geldiğinden emin değilmiş gibi. "Bunu söylememeliyim, biliyorum. Ama sen benim kardeşimsin, değil mi? Kardeşler bunun için vardır, değil mi?"

"Elbette öyle. Ne yaptın? Seni tutuklamak zorunda kalacak mıyım?" "Ah, git buradan. Hiçbir şey yapmadım. Sadece düşündüğüm şeyi söyledim. Bana gülme, olur mu?"

"Hayatta olmaz. Yemin ederim."

Carmel, benim onunla dalga geçtiğimi düşünerek şüpheli bir bakış attı, ama sonra içini çekip içkisini dikkatlice yudumladı — sahte şeftali kokuyordu. "Onu kıskanıyordum," dedi. "Kevin'ı. Her zaman."

Bunu beklemiyordum. Bekledim.

"Ben de Jackie'nin yanındayım. Eskiden senin tarafındaydım bile."

"Son zamanlarda oldukça mutlu olduğun izlenimini edindim. Yanılıyormuyum?" dedim.

"Hayır, hayır, Tanrı aşkına, hayır. Mutluyum, tabii ki.

Harika bir hayatım var." "O zaman kıskanacak ne var?"

"O değil. Şey... Lenny Walker'ı hatırlıyor musun, Francis? Trevor'dan önce, henüz gençken onunla çıkmıştım."

"Belli belirsiz. Yüzünde kocaman bir krater vardı, değil mi?"

"Ah, dur; zavallı çocuğun sivilceleri vardı. Sonra geçti. Zaten onun cildi umurumda değildi; ilk erkek arkadaşım olduğu için çok mutluydum. Onu eve getirip size göstermek için can atıyordum, ama tabii, sen de bilirsin."

"Evet, biliyorum" dedim. Hiçbirimiz eve kimseyi getirmedi, babamın işte olması gereken özel günlerde bile. Hiçbir şeyi hafife almamamız gerektiğini çok iyi biliyorduk.

Carmel, kimse dinlemediğinden emin olmak için hızla etrafına bakındı. "Ama sonra," dedi, "bir gece Lenny ile Smith's Road'da öpüşüp sarılarken, babam pub'dan eve dönerken bizi yakaladı. Çok *sinirlenmişti*. Lenny'ye bir tokat attı ve ona defolup gitmesini söyledi, sonra beni kolumdan tutup yüzüme tokatlar atmaya başladı. Bana küfürler yağıdırıyordu, ağzından çıkanları tekrar edemem... Beni öylece eve kadar sürükledi. Sonra bana bir kez daha pislik gibi davranırsam beni yaramaz kızlar yurduna göndereceğini söyledi. Tanrım, yardım et Francis, Lenny ile ben öpüşmekten öteye gitmedik. Nasıl yapacağımı bilemezdim ki."

Bunca zaman geçmesine rağmen, bu anı hala yüzünü kızartıyor ve lekelerle kaplıyordu. "Her neyse, bu bizim ilişkimizin sonu oldu. Ondan sonra, birbirimizi gördüğümüzde, Lenny bana bakmıyordu bile; çok utanıyordu. Onu suçlamadım, elbette."

Da'nın Shay ve benim kız arkadaşlarıma karşı tutumu, daha yardımcı olmasa da çok daha takdir ediciydi. Rosie ve ben ilişkimizi açıkça yaşarken, Matt Daly bunu öğrenip ona sert bir şekilde tepki göstermeden önce: *Daly'nin genç kızı, değil mi? Aferin sana evlat. O küçük bir papatya gibi*. Sırtıma çok sert bir tokat attı ve çenemin sıkılmasına vahşi bir sırtısla karşılık verdi. *Ona bak, Tanrım. Söyle bize, onları denedin mi?* "Bu çok kötü, Melly. Gerçekten çok kötü. Beş yıldızlı bir kötülük." dedim.

Carmel derin bir nefes aldı ve yüzüne elini salladı, kızarıklık azalmaya başladı. "Tanrım, halime bakın, insanlar sıcak basması geçirdiğimi düşünecekler... Lenny'ye deli gibi aşık olduğumdan değil; muhtemelen yakında ondan ayrılacaktım, çünkü çok kötü öpüşüyordu. Sorun, sonrasında aynı şeyi hissetmemiş olmamdı. Hatırlamazsın ama ondan önce yaramaz bir çocuktum, annemle babama çok kötü cevaplar verirdim. Ama ondan sonra kendi gölgemden bile korkar oldum. Tabii, Trevor ve ben nişanlanmadan önce bir yıl boyunca bunu konuşuyorduk; o yüzük ve diğer şeyler için para biriktirmişti, ama ben yapamazdım, çünkü nişan töreni yapmam gerektiğini biliyordum. İki aile aynı odada. Çok korkmuştum.

"Seni suçlamıyorum," dedim. Bir an için Trevor'ın domuzcuk küçük kardeşine daha nazik davranmış olmayı diledim.

"Shay de aynı. Korkmuş olduğu için değil, babası kızlarla ilgilenmesine engel olduğu için de değil, ama..." Gözleri, elinde bir kutu ile mutfak kapısında eğilmiş, başını Linda Dwyer'inkine yaklaştırmış olan Shay'e kaydı. "Hatırlıyor musun, sen on üç yaşındaydın, o bayılmıştı?"

"Elimden geldiğince yapmamaya çalışıyorum" dedim. Bu çok eğlenceliydi. Babam, şimdi hatırlayamadığım bir nedenden dolayı anneme yumruk atmaya çalışmış, Shay ise onun bileğini tutmuştu. Babam otoritesine karşı çıkılmasına pek iyi bakmazdı; bunu Shay'in boğazını tutup kafasını duvara vurarak gösterdi. Shay, muhtemelen bir dakika süren ama bir saat gibi gelen bir süre bayıldı ve gecenin geri kalanını şaşı gözlerle geçirdi. Annem onu hastaneye götürmemize izin vermedi. Doktorlardan mı, komşulardan mı yoksa her ikisinden mi endişelendiği belli değildi, ama bu düşünce onu tam bir öfke krizine soktu. O gece Shay'in uyumasını izleyerek geçirdim, Kevin'a onun ölmeyeceğini söyleyerek ve ölürse ne yapacağımı merak ederek.

Carmel, "Ondan sonra eskisi gibi değildi. Sertleşti" dedi.

"Daha önce de tam olarak yumuşacık bir marshmallow değildi."

"Sizin hiç anlaşılmadığınızı biliyorum, ama yemin ederim ki Shay iyi biriydi. O ve ben bazen harika sohbetler ederdik ve okulda da çok başarılıydı... Ondan sonra içine kapanmaya başladı."

Sallie büyük finalini yaptı: "Bu arada annemle birlikte yaşayacağız!" Ve bir alkış ve tezahürat patlaması oldu. Carmel ve ben otomatik olarak alkışladık. Shay başını kaldırdı ve odaya bakındı. Bir

Bir an için kanser koğuşundan çıkmış gibi görünüyordu: solgun ve bitkin, gözlerinin altında derin çukurlar vardı. Sonra Linda Dwyer'ın anlattığı hikayeye gülümsemeye devam etti.

"Bunun Kevin'la ne ilgisi var?" dedim.

Carmel derin bir nefes aldı ve sahte şeftali kokulu içkiden bir yudum daha aldı. Omuzlarının düşüklüğü, melankolik bir ruh haline girdiğini gösteriyordu. "Çünkü," dedi, "bu yüzden onu kıskanıyordum. Kevin ve Jackie... zor zamanlar geçirdiler, bunu biliyorum. Ama onlara böyle bir şey olmadı; sonrasında eskisi gibi olamadıkları bir şey olmadı. Shay ve ben bunu sağladık."

"Ve ben."

Bunu düşündü. "Evet," diye kabul etti. "Ve sen. Ama biz de sana göz kulak olmaya çalıştık... Ah, gerçekten, Francis. Ben de senin iyi olduğunu düşünmüştüm. Zaten gitme cesaretin vardı. Ve sonra Jackie bize hep senin çok iyi durumda olduğunu söylerdi... Bunun, kafan tamamen mahvolmadan önce oradan çıktığın anlamına geldiğini düşünmüştüm."

"Çok yaklaştım," dedim. "Ama başaramadım."

"Bunu geçen gece, barda, sen söyleyene kadar bilmiyordum. Senin için elimizden geleni yaptık, Francis."

Ona gülümsedim. Alnı, etrafındaki herkesin iyi olup olmadığını merak ederek geçirdiği bir ömürden kaynaklanan küçük endişeli çizgilerle doluydu. "Biliyorum, tatlım. Kimse daha iyisini yapamazdı."

"Kevin'ı neden kıskandığımı anlayabiliyor musun? O ve Jackie, hala çok mutlular. Benim küçükken olduğum gibi. Ona kötü bir şey olmasını dilediğimden değil, Tanrı korusun. Sadece ona bakıp ben de öyle olmak istedim."

Nazikçe, "Bence bu seni kötü bir insan yapmaz, Melly. Kevin'dan öğ almadın ki. Hayatında ona zarar verecek hiçbir şey yapmadın; her zaman onun iyi olduğundan emin olmak için elinden geleni yaptın. Ona iyi bir abla oldun." dedim.

"Yine de günah," dedi Carmel. O, odaya kederle bakıyor ve iyi topuklu ayakkabılarında hafifçe sallanıyordu. "Kıskançlık. Günah olması için sadece düşünmen yeter; elbette bunu biliyorsun. 'Beni kutsa, Peder, çünkü günah işledim, düşüncelerimde ve sözlerimde, yaptıklarım ve yapmadıklarım...'. O öldükten sonra bunu günah çıkarmada nasıl söyleyeceğim? Hayatımdan utanırım."

Kolumu omzuna doladım ve omzunu hızlıca sıktım. Yumuşak ve rahatlatıcıydı. "Dinle, bebeğim. Kardeş kıskançlığı yüzünden cehenneme gitmeyeceğini sana garanti ederim. Aksine, tam tersi olacak: bunu aşmak için çok çabaladığın için Tanrı'dan ekstra puan alacaksın. Tamam mı?"

Carmel, yıllarca Trevor'ı eğlendirdiği için otomatik olarak "Eminim haklısın" dedi, ama ikna olmuş gibi gelmiyordu. Bir an için, belirsiz bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim. Sonra birden dikleşti ve beni tamamen unuttu: "Merhametli İsa, Louise'in elinde bir kutu mu var? Louise! Buraya gel!"

Louise'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve yıldırım hızıyla kalabalığın içinde kayboldu.

Carmel onun peşinden koştu.

Ben köşeme yaslanıp olduğum yerde kaldım. Oda yine değişiyordu. Holy Tommy Murphy, eskiden turba dumanı ve bal gibi kokan sesiyle "The Rare Old Times"ı söylemeye başlamıştı. Yaşlılık, pürüzsüz kenarlarını pürüzlendirmişti, ama yine de bir cümlemin ortasında konuşmayı durdurabiliyordu. Kadınlar kadehlerini kaldırıp omuz omuza sallanıyor, çocuklar ebeveynlerinin bacaklarına yaslanıp başparmaklarını ağızlarına sokarak dinliyorlardı; Kevin'ın arkadaşları bile hikaye anlatmayı fısıltıya indirgemişlerdi. Holy Tommy gözlerini kapatmış, başını tavana doğru eğmişti. "Şarkılar ve hikayelerle büyümüş, ünlü kahramanlar, bir zamanlar Dublin kasabasında yaşanan hikayeler ve zaferler..." Pencere çerçevesine yaslanıp dinleyen Nora, kalbimi neredeyse durduracaktı: Rosie'nin gölgesine çok benziyordu, karanlık ve hüznü gözlü ve hareketsiz, ama ulaşamayacak kadar uzaktaydı.

Gözlerimi hızla ondan ayırdım ve o sırada Mandy'nin annesi Bayan Cullen'ı, İsa ve Kevin'ın tapınağının yanında, hala yıl boyunca öksürüyor gibi görünen Veronica Crotty ile derin bir sohbet içinde gördüm. Bayan Cullen ve ben, ben gençken iyi anlaşırdık; o gülmeyi severdi ve ben onu her zaman güldürebilirdim. Ancak bu sefer, göz göze gelip gülümsediğimde, sanki bir şey onu ısırması gibi sıçradı, Veronica'nın dirseğini tuttu ve kulağına fısıldamaya başladı, arada sırada bana gizlice bakıyordu. Cullenlar hiç de ince davranmayı beceremezlerdi. Orada bir yerde, neden Jackie ilk geldiğimde beni onlara selam vermeye götürmediğini merak etmeye başladım.

Julie'nin kardeşi Des Nolan'ı aramaya gittim. O da benim arkadaşımdı ve Jackie'nin hızlı turunda bir şekilde onu da kaçırmıştık. Des beni gördüğünde yüzündeki ifade,

eğer gülme havasında olsaydım, paha biçilemezdi. Anlamsız bir şeyler mırıldandı, bana boş görünmeyen bir teneke kutuyu işaret etti ve mutfığa daldı.

Jackie'yi köşeye sıkışmış, amcamız Bertie'nin kulağını çekerek azarlarken buldum. Acı çekiyormuş gibi bir ifade takındım, onu terli ellerinden kurtardım, yatak odasına götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım. O günlerde oda şeftali rengindeydi ve her yüzey küçük porselen eşyalarla kaplıydı, bu da annemin öngörü eksikliğini gösteriyordu. Oda öksürük şurubu ve başka bir şeyin, tıbbi ve daha güçlü bir şeyin kokusuyla doluydu.

Jackie yatağa yığıldı. "Tanrım," dedi, kendini yelpazeleyerek ve nefesini dışarı üfleyerek. "Çok teşekkürler. Tanrım, yorum yapmak kötü olduğunu biliyorum, ama ebe geldiğinden beri yıkanmamış mı?"

"Jackie," dedim. "Neler oluyor?"

"Ne demek ne oluyor?"

"Buradaki insanların yarısı bana tek kelime etmiyor, gözlerime bile bakmıyorlar, ama ben bakmıyorken çok şey söylüyorlar. Neler oluyor?"

Jackie, inkar ve çikolataya boğulmuş bir çocuk gibi, aynı anda hem masum hem de kaypak görünmeyi başardı. "Sen uzaktaydın, tabii ki. Seni yirmi yıldır görmediler. Sadece biraz garip hissediyorlar."

"Saçmalık. Bunun sebebi artık polis olmam mı?"

"Ah, hayır. Belki biraz, ama... Francis, bunu bırakır mısın? Belki de sadece paranoyak davranıyorsun, sence de öyle değil mi?"

"Neler olduğunu bilmem gerek, Jackie. Ciddiyim. Bu konuda benimle dalga geçme."

"Tanrım, sakın ol; ben senin şüphelilerinden biri değilim." Elindeki elma şarabı kutusunu salladı. "Bunlardan başka var mı, biliyor musun?"

Guinness'imi ona uzattım, neredeyse hiç dokunmamıştım. "Şimdi," dedim.

Jackie içini çekerek, elindeki kutuyu çevirdi. "Orayı biliyorsun, tabii ki. Skandal çıkma ihtimali varsa..."

"Ve onlar akbaba gibi üstüne atlarlar. Nasıl bugünün Happy Meal'i haline geldim?"

Rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Rosie, senin gittiğin gece öldürüldü. Kevin, senin döndüğün iki gece sonra öldü. Ve sen Dalys'lere polise gitmemeleri için baskı yaptın. Bazı insanlar..."

Cümlesini yarım bıraktı. "Bana dalga geçiyorsun, Jackie. O yerin Rosie ve Kevin'ı benim öldürdüğümü söylemediğini söyle."

"Bütün Place değil. Sadece bazı insanlar. Sanmıyorum... Francis, beni dinle... Sanmıyorum ki onlar bile buna inanıyor. Daha iyi bir hikaye olması için söylüyorlar... Senin uzakta olman, polis olman falan. Onlara aldırma. Sadece daha fazla drama arıyorlar, hepsi bu."

Elimde hala Jackie'nin boş kutusunun olduğunu ve onu ezip parçaladığımı fark ettim. Bunu Scorcher'dan, Murder'ın diğer yakışıklı üyelerinden, hatta Undercover'daki birkaç kişiden beklerdim. Kendi mahallemden beklemiyordum.

Jackie endişeyle bana bakıyordu. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ayrıca, Rosie'ye zarar verebilecek herkes bu civardan. İnsanlar düşünmek istemiyor..."

"Ben bu civardanım" dedim.

Sessizlik oldu. Jackie çekinerek elini uzattı ve koluma dokunmaya çalıştı; ben de elimi çekip uzaklaştırdım. Oda loş ve tehditkar bir havaya bürünmüştü, köşelerde gölgeler çok kalın bir şekilde birikmişti. Dışarıdaki oturma odasında insanlar Holy Tommy'ye düzensiz bir şekilde eşlik ediyorlardı: "Yıllar beni acımasız yaptı, gargara beynimi bulanıklaştırıyor ve Dublin değişmeye devam ediyor; hiçbir şey eskisi gibi değil..."

"İnsanlar bunu yüzüne karşı söyledi, sen de onları bu eve mi aldın?" dedim.

"Gereğinden fazla kalın kafalı olma," diye tersledi Jackie. "Kimse bana bir şey söylemedi, sence cesaretleri var mı? Onları kanlar içinde bırakırım. Sadece imalar var. Bayan Nolan, Carmel'e senin her zaman olayların içinde olduğunu söyledi, Sallie Hearne anneme senin her zaman öfkeli olduğunu ve Zippy'nin burnunu kırdığın zamanı hatırlayıp hatırlamadığını sordu..."

"Çünkü Kevin'ı rahatsız ediyordu. Zippy'yi yumrukladığım için, lanet olsun. On yaşındayken."

"Biliyorum. Onları takma, Francis. Onlara bu zevki yaşatma. Onlar sadece aptallar. Zaten yeterince dramaları var sanırsın, ama o grubun her zaman biraz daha fazlasına yer vardır. The Place, tabii ki."

"Evet," dedim. "The Place." Dışarıda şarkı söyleme sesi yükseliyordu, daha fazla insan katıldıkça ve biri armoni ekledikçe daha da güçleniyordu: "Işık azalırken Ringa-ring-a-rosey, nadir eski zamanlarda Dublin şehrini hatırlıyorum..."

Duvara yaslandım ve ellerimi yüzüme götürdüm. Jackie beni yan gözle izledi ve benim Guinness'imi içti. Sonunda çekinerek sordu: "Geri döneceğiz, değil mi?"

"Kevin'a benimle ne hakkında konuşmak istediğini hiç sordun mu?" dedim. Yüzü düştü. "Ah, Francis, özür dilerim... Söyleseydin, ama sen dedin ki..." "Ne dediğimi biliyorum."

"Sonunda sana ulaşamadı mı?" "Hayır," dedim. "Ulaşamadı."

Yine kısa bir sessizlik oldu. Jackie tekrar, "Çok üzgünüm, Francis," dedi. "Senin suçun değil."

"İnsanlar bizi arayacak."

"Biliyorum. Bana bir dakika daha ver, sonra dışarı çıkalım."

Jackie tenekeyi uzattı. "Siktir et. Ciddi bir şeye ihtiyacım var," dedim. Pencere pervazının altında, Shay ve benim Kevin'dan sigaralarımızı sakladığımız gevşek bir döşeme tahtası vardı ve tabii ki babam da onu bulmuştu. Yarıları dolu bir votka şişesini çıkardım, bir yudum aldım ve Jackie'ye uzattım.

"Tanrım," dedi. Gerçekten şaşırılmış görünüyordu. "Neden olmasın, sanırım." Şişeyi benden aldı, hanımefendi gibi bir yudum aldı ve rujunu düzeltti.

"Tamam," dedim. Bir yudum daha aldım ve şişeyi küçük saklanma yerine geri koydum. "Şimdi gidip linç çetesiyle yüzleşelim."

O anda dışarıdan gelen sesler değişti. Şarkı söyleme hızla kesildi; bir saniye sonra konuşma sesleri de kesildi. Bir adam alçak sesle ve öfkeyle bir şey söyledi, bir sandalye duvara çarptı ve sonra annem bir banshee ile araba alarmı arasında bir ses çıkardı.

Da ve Matt Daly, oturma odasının ortasında çene çene karşı karşıya duruyorlardı. Ma'nın lavanta rengi kıyafeti, üst kısmı ıslak bir şeyle lekelenmişti ve o hala konuşmaya devam ediyordu ("Biliyordum, seni aptal, biliyordum, sadece bir akşam, senden tek istediğim buydu..."). Diğer herkes bu dramaya engel olmamak için geri çekilmişti. Odanın diğer ucunda Shay'in gözüne baktım ve anında mıknaş gibi birbirimize çekildik ve meraklıların arasından dirseklerimizi kullanarak ilerlemeye başladık.

Matt Daly, "Otur" dedi.

"Baba," dedim, omzuna dokunarak.

O benim orada olduğumu bile bilmiyordu. Matt Daly'ye, "Kendi evimde bana emir verme" dedi.

Diğer tarafındaki Shay, "Da" dedi.

"Otur," dedi Matt Daly tekrar, alçak ve soğuk bir sesle. "Bir olay çıkarmak istiyorsun."

Babam saldırdı. Gerçekten yararlı beceriler asla kaybolmaz: Shay kadar hızlı bir şekilde üzerine atladım, ellerim hala tutuşu biliyordu ve sırtım tamamen gergin ve hazırды, o da mücadeleyi bırakıp dizlerini gevşetti. Saç çizgime kadar kızarmıştım, utançtan yanıyordum.

"Onu buradan çıkarın," diye tükürdü Ma. Bir grup geveze kadın onun etrafında toplanmıştı ve biri mendille üstünü silmeye çalışıyordu, ama o çok öfkeliydi ve fark etmedi. "Hadi, sen, çık dışarı, ait olduğun çukura geri dön, seni oradan çıkarmamalıydım—kendi oğlunun cenazesinde, seni piç, hiç saygın yok mu—"

"Sürtük!" Babam omzunun üzerinden bağırdı, biz onu kapıdan dışarı çıkardık. "Lanet olası fahişe!"

"Arka kapıdan çıkın," dedi Shay sertçe. "Daly'ler ön kapıdan çıksın." "Matt Daly'yi siktir et," dedi Da, merdivenlerden inerken, "ve Tessie Daly'yi de siktir et.

Tessie Daly'yi de siktir et. Ve ikinizi de siktir et. Üçünüzden sadece Kevin bir bok değerindeydi."

Shay sert, kesik kesik bir kahkaha attı. Tehlikeli derecede yorgun görünüyordu. "Muhtemelen haklısın."

"En iyisi," dedi Da. "Mavi gözlü oğlum." Ağlamaya başladı.

"Onun nasıl olduğunu mu öğrenmek istiyordun?" diye sordu Shay. Da'nın ensesinin üzerinden gözlerimle buluştuğunda, gözleri Bunsen brülöründeki alevler gibi parlıyordu. "İşte öğrenme şansın. Keyfini çıkar." Tek ayağıyla arka kapıyı ustaca açtı, Da'yı basamağa attı ve yukarı çıktı.

Da, onu bıraktığımız yerde kaldı, hıçkırık hıçkırık ağlayarak hayatın acımasızlığı hakkında tuhaf yorumlar yapıp, sonuna kadar eğleniyordu. Duvara yaslanıp bir sigara yaktım. Hiçbir yerden gelmeyen loş turuncu ışık, bahçeye Tim Burton filmlerindeki gibi sivri bir görünüm veriyordu. Eskiden tuvaletin bulunduğu kulübe hâlâ oradaydı, birkaç tahtası eksikti ve imkânsız bir açıyla eğilmişti. Arkamda, salon kapısı çarptı: Daly ailesi eve gidiyordu.

Bir süre sonra Da'nın dikkati dağıldı ya da kıcı üşüdü. Operayı kısarak, koluna burnunu sildi ve merdivende daha rahat bir pozisyon alarak yüzünü buruşturdu. "Bize sigara ver."

"Lütfen de."

"Ben senin babanım ve bize sigara ver dedim."

"Ne olacak ki," dedim ve bir tane uzattım. "İyi bir amaç için her zaman veririm.

Akciğer kanseri olman kesinlikle buna uygun bir neden.

"Sen her zaman kibirli bir pislik oldun," dedi Da, sigarayı alarak. "Annen bana hamile olduğunu söylediğinde onu merdivenlerden aşağı itmeliydim."

"Muhtemelen öyle yaptın."

"Saçmalık. Hak etmediğiniz sürece hiçbirinize elimi sürmedim."

Titriyordu, sigarasını yakamıyordu. Yanına oturdum, çakmağı aldım ve onun yerine yaktım. Bayat nikotin ve bayat Guinness kokuyordu, üstüne biraz da cin kokusu karışmıştı. Omurgamdaki tüm sinirler hala ondan ödü kopuyordu. Yukarıdaki pencereden gelen konuşmalar, garip bir şekilde, aralıklı olarak yeniden başlamıştı.

"Sırtın ne oldu?" diye sordum.

Da ciğerlerindeki dumanı büyük bir nefesle dışarı verdi. "Seni ilgilendirmez." "Sadece sohbet ediyorum."

"Sen hiç sohbet etmeyi sevmezsin. Ben aptal değilim. Bana öyle davranma." "Hiç öyle olduğunu düşünmedim," dedim ve içtenlikle söyledim. Eğer biraz zaman harcamış olsaydı

Eğitime daha fazla zaman ayırıp alkol alışkanlığı edinmeye biraz daha az zaman ayırsaydı, babam bir rakip olabilirdi. On iki yaşlarındayken, okulda İkinci Dünya Savaşı'nı işledik. Öğretmen, bu şehir merkezindeki çocukların bu kadar karmaşık bir konuyu anlamak için çok aptal olduklarını düşünen, huysuz, gizli eşcinsel bir adamdı, bu yüzden denemeye bile tenezzül etmedi. O hafta ayık olan babam, benimle oturup mutfak masasının örtüsüne kalemle şemalar çizdi, Kevin'ın kurşun askerlerini ordular olarak kullandı ve bana her şeyi o kadar açık ve canlı bir şekilde anlattı ki, hala her ayrıntıyı bir film izlemiş gibi hatırlıyorum. Babamın trajedilerinden biri, hayatının ne kadar berbat olduğunu anlayacak kadar zeki olmasıydı. Aptal olsaydı çok daha iyi olurdu.

"Sırtım neden umurunda?"

"Merakımdan. Ve eğer biri bakım evinin masraflarının bir kısmını benden talep edecekse, bunu önceden bilmek eğlenceli olur."

"Senden hiçbir şey istemedim. Ve hiçbir huzurevine girmeyeceğim.

Önce kafama kurşun sıkarım."

"Aferin sana. Çok geç kalma." "Sana bu zevki yaşatmayacağım."

Sigara bir kez daha derin bir nefes aldı ve dumanın ağzından kıvrılarak çıkmasını izledi. "Yukarıda olanlar neydi?" diye sordum.

"Şu, bu. Erkek işleri."

"Ne demek bu? Matt Daly senin sığırlarını çaldı mı?"

"Evime girmemeliydi. Hem de bu gece."

Rüzgâr bahçeleri dolaştı, kulübenin duvarlarına çarptı. Bir an için, önceki gece, dört bahçe ötedeki karanlıkta morarmış, beyazlaşmış ve hırpalanmış halde yatan Kevin'ı gördüm. Bu beni kızdırmak yerine, kendimi yirmi taş ağırlığında hissettirdi; sanki bütün gece orada oturmak zorunda kalacaktım gibi, çünkü o basamaktan kendi başıma kalkma şansım sıfırdı.

Bir süre sonra Da, "O fırtınayı hatırlıyor musun? Beş ya da altı yaşındaydın. Seni ve kardeşini dışarı çıkarmıştım. Annen çok sinirlenmişti." dedi.

"Evet, hatırlıyorum" dedim. Kimsenin nefes alamadığı ve birdenbire şiddetli kavgaların çıktığı, baskı dolu bir yaz akşamıydı. İlk gök gürültüsü patladığında, babam rahatlamış bir şekilde kahkahalarla güldü. Bir koluna Shay'i, diğer koluna beni aldı ve merdivenlerden aşağı koştu, annem ise arkamızda öfkeyle bağıırıyordu. Bizi kaldırıp bacaların üzerinde parıldayan şimşekleri gösterdi ve gök gürültüsünden korkmamamızı söyledi, çünkü bu sadece şimşeklerin havayı patlama hızında ısıtmasıydı ve pencereden dışarı eğilip her saniye daha da çığlık atan anneden de korkmamamızı söyledi. Sonunda yağmur bizi sardığında, başını mor-gri gökyüzüne doğru geriye attı ve boş sokakta bizi döndürüp durdu. Shay ve ben vahşi hayvanlar gibi kahkahalarla çığlık atıyorduk, kocaman sıcak yağmur damlaları yüzlerimize sıçırıyordu, saçlarımızda elektrik çatırdıyordu, gök gürültüsü yeri sallıyordu ve babamın kemiklerinden bizim kemiklerimize kadar yankılanıyordu.

"Güzel bir fırtınaydı," dedi Da. "Güzel bir geceydi."

Ben de, "Kokusunu hatırlıyorum. Tadı da." dedim.

"Evet." Sigara içtiği son bir nefes aldı ve izmariti bir su birikintisine attı. "O gece ne yapmak istediğimi söyleyeyim. Sizi ikinizi alıp gitmek isterdim. Dağlara çıkıp orada yaşamak. Bir yerlerden bir çadır ve silah çalmak, avladıklarımızla yaşamak. Bizi dırdır eden kadınlar yok, yeterince iyi olmadığımızı söyleyenler yok, işçileri ezip geçenler yok. Sen ve Kevin iyi gençlerdiniz; iyi, güçlü gençler, her şeyi yapabilecek gençler. Harika bir iş çıkarırdık derim."

"O gece ben ve Shay vardık" dedim.

"Sen ve Kevin."

"Hayır. Ben hala seni kaldırılabileceğin kadar küçüktüm. Bu da Kevin'ın bebek olduğu anlamına gelir. Tabii doğmuşsa."

Babam bir süre düşündü. "Ve siktir git," dedi bana. "O neydi biliyor musun? Ölmüş oğlumun en güzel anılarından biriydi. Neden küçük bir pislik olup onu benden aldın?"

"Kevin'la ilgili gerçek anıların olmamasının sebebi, o doğduğunda beyninin patates püresi gibi olmasıydı. Bunun tam olarak benim hatam olduğunu açıklamak istersen, dinliyorum," dedim.

Nefes aldı, bana en iyi yumruğunu atmaya hazırlanıyordu, ama bu onu öksürük krizine soktu ve neredeyse arka basamaktan düşecekti. Birdenbire ikimiz de midemi bulandırdı. Son on dakikayı yüzüne yumruk atmak için fırsat kollayarak geçirmiştim; kendi boyumda birine sataşmadığımı anlamam bu kadar zamanımı almıştı. Aklımı kaçırmadan önce o evin menzilinde yaklaşık üç dakikam daha olduğunu fark ettim.

"Al," dedim ve bir sigara daha uzattım. Da hala konuşamıyordu, ama titrek bir eliyle sigarayı aldı. "Afiyet olsun," dedim ve onu yalnız bıraktım.

Yukarıda, Holy Tommy tekrar şarkı söylemeye başlamıştı. Gece, insanların Guinness'ten alkollü içkilere geçtiği ve İngilizlerle kavga ettiğimiz aşamaya gelmişti. "Ne pipo uğuldadı ne de savaş davulu yüksek sesle ritmini çaldı, ama Liffey'nin dalgalarının üzerindeki Angelus çanı sisli çiyin içinden yankılandı..."

Shay ortadan kaybolmuştu, Linda Dwyer da öyle. Carmel kanepenin kenarına yaslanmış, bir koluyla yarı uykulu Donna'yı kucaklamış, diğer eliyle annemin omzuna dokunmuş, şarkı mırıldanıyordu. Kulağına yumuşak bir sesle, "Babam arka tarafta. Birisi ona bakmalı, er ya da geç. Ben gitmeliyim." Carmel şaşkınlıkla başını çevirdi, ama ben parmağımı dudaklarıma koyup Ma'ya başımı salladım. "Şşş. Yakında görüşürüz. Söz veriyorum."

Kimse bana bir şey söylemeden önce oradan ayrıldım. Sokak karanlıktı, sadece Daly'lerin evinde ve saçlı öğrencilerin dairesinde birer ışık vardı; diğer herkes ya uyuyordu ya da bizim evdeydi. Holy Tommy'nin sesi, camdan zayıf ve zamansız bir şekilde, aydınlık oturma odamızın penceresinden geliyordu: "Vadiye geri döndüğümde, kalbim kederle doluydu, çünkü bir daha asla göremeyeceğim cesur adamlarla vedalaşmıştım..." Bu ses, Place'e kadar beni takip etti. Smith's Road'a döndüğümde bile, geçen arabaların gürültüsünün altında, onun tüm kalbiyle şarkı söylediğini duyabildiğimi sandım.

Arabama binip Dalkey'e gittim. Saat geç olmuştu, sokaklar karanlık ve ürkütücü bir sessizlik içindeydi, herkes yüksek kaliteli nevresimlerinin altında rahatça yatıyordu. Görkemli bir ağacın altına park ettim ve bir süre orada oturdum, Holly'nin yatak odasının penceresine bakarak, işten geç geldiğim geceleri, sanki oraya aitmişim gibi arabamı garaja park edip, ses çıkarmadan anahtarı kilide soktuğum geceleri düşündüm. Olivia bana kahvaltı barına bir şeyler bırakırdı: yaratıcı sandviçler, küçük notlar ve Holly'nin o gün çizdiği resimler. Sandviçleri barda oturarak yer, mutfak penceresinden gelen ışıktaki çizimleri inceler ve kalın sessizlik tabakasının altında evin seslerini dinlerdim: buzdolabının uğultusu, saçaklardaki rüzgar, kızlarımın yumuşak nefes alıp verişleri. Sonra Holly'ye okumasına yardımcı olmak için bir not yazardım ("MERHABA HOLLY, BU ÇOK ÇOK GÜZEL BİR KAPLAN! BUGÜN BANA

BANA BİR AYI ÇİZER MİSİN? SENİ ÇOK SEVİYORUM, BABAN") ve yatmaya giderken ona iyi geceler öpücüğü verirdim. Holly sırt üstü uzanarak, mümkün olan en geniş alanı kaplayarak uyur. O zamanlar en azından Liv kıvrılmış bir şekilde uyurdu ve benim yerimi boş bırakırdı. Yatağa girdiğimde bir şeyler mırıldanır ve bana yaslanarak, kolumu ona dolamak için elimi arardı.

Holly'yi uyandırmamak için önce Olivia'nın cep telefonunu aradım. Üç kez sesli mesaja düşene kadar çaldırdıktan sonra sabit hattı aradım.

Olivia ilk çalıntıda telefonu açtı. "*Ne oldu, Frank?*"

dedim, "Kardeşim öldü."

Sessizlik.

"Kardeşim Kevin. Bu sabah ölü bulundu."

Bir süre sonra, yatağının başındaki lamba yandı. "Tanrım, Frank. Çok üzüldüm.

Ne oldu ki... Nasıl oldu...?"

"Dışarıdayım," dedim. "Beni içeri alır mısın?" Yine sessizlik.

"Başka nereye gideceğimi bilemedim, Liv."

Bir nefes, tam bir iç çekiş sayılmaz. "Bana bir dakika ver." Telefonu kapattı. Gölgesi yatak odasının perdelerinin arkasında hareket etti, kolları kolların içine girdi, elleri saçlarını okşadı.

Yıpranmış beyaz bir sabahlık giymiş olarak kapıya geldi, altından mavi bir jarse gecelik görünüyordu, bu da en azından onu ateşli Dermo aşkından uzaklaştırmadığım anlamına geliyordu. Parmağını dudaklarına koydu ve bana dokunmadan beni mutfığa çekmeyi başardı.

"Ne oldu?"

"Sokağımızın sonunda terk edilmiş bir ev var. Rosie'yi bulduğumuz evin aynısı." Olivia bir tabure çekip ellerini barda kavuşturdu, dinlemeye hazırdı, ama ben oturamadım. Mutfakta hızla bir aşağı bir yukarı dolaşmaya devam ettim; nasıl duracağımı bilmiyordum. "Bu sabah Kevin'ı arka bahçede bulmuşlar. En üst kattaki pencereden atlamış. Boynu kırılmış."

Olivia'nın yutkunduğunu gördüm. Saçlarını dört yıldır açık görmemiştim — sadece yatarken açıyordu— ve bu, gerçekliğe olan bağlılığımı bir kez daha hızlı ve acı bir şekilde sarsmıştı. "Otuz yedi yaşındaydı, Liv. Henüz yerleşmeye hazır olmadığı için yarım düzine kızı vardı. Büyük Set Resifi'ni görmek istiyordu."

"Tanrım, Frank. Bu... nasıl...?"

"Düşmüş, atlamış, biri onu itmiş, sen seç. O evde ne işi vardı bilmiyorum, nasıl düştüğünü boş ver. Ne yapacağımı bilmiyorum Liv. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bir şey yapman gerekiyor mu? Soruşturma yok mu?"

Gülerek cevap verdim. "Oh, evet. Elbette var. Cinayet Masası aldı — cinayet olduğunu söyleyen bir şey yok, ama Rosie ile bağlantısı var: aynı yer, aynı zaman dilimi. Artık Scorcher Kennedy'nin işi."

Olivia'nın yüzü bir kez daha kapandı. Scorcher'ı tanıyor ve onu pek sevmiyor, ya da ben onun yanındayken beni pek sevmiyor. Kibarca sordu: "Memnun musun?"

"Hayır. Bilmiyorum. İlk başta, evet, tamam, çok daha kötüsü de olabilirdi diye düşündüm. Scorch'un tam bir baş belası olduğunu biliyorum Liv, ama o pes etmez ve bizim burada buna ihtiyacımız vardı. Rosie meselesi cadı memesi kadar soğuktu; on Murder üyesinden dokuzu, başını döndürecek kadar hızlı bir şekilde onu bodruma atıp, cehennemde umutları olan başka bir şeye geçeceklerdi. Scorch bunu yapmayacaktı. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm."

"Ama şimdi...?"

"Şimdi... Adam kanlı bir pitbull, Liv. Sandığı kadar zeki değil ve bir şeye takıldığında, elinde tuttuğu şey yanlış olsa bile, onu bırakmaz. Ve şimdi..."

Hareket etmeyi bırakmıştım. Lavaboya yaslandım, ellerimi yüzüme götürdüm, parmaklarımın arasından ağzımı açarak derin bir nefes aldım. Çevre dostu ampuller yanmaya başladı, mutfığı beyaz bir ışıkla doldurarak uğultulu ve tehlikeli bir hale getirdi. "Kevin'ın Rosie'yi öldürdüğünü söyleyecekler, Liv. Scorcher'ın yüzünü gördüm. Söylemedi, ama öyle düşünüyor. Kev'in Rosie'yi öldürdüğünü ve sonra bizim yaklaştığımızı anlayınca intihar ettiğini söyleyecekler."

Olivia parmaklarını ağzına götürdü. "Tanrım. Neden? Onlar... Neye dayanarak... *Neden?*"

"Rosie bir not bıraktı... yarım not. Diğer yarısı Kevin'ın cesedinin üzerinde bulundu. Onu pencereden iten herhangi biri oraya koymuş olabilir, ama Scorcher öyle düşünmüyor. O, açık bir açıklaması ve güzel, düzgün bir çifte çözüm bulduğunu düşünüyor, dava kapandı, sorgulama, arama emri, duruşma ya da o tür süslü şeylerin hiçbirine gerek yok. Neden hayatı karmaşık hale getirelim ki?" Lavabodan kalkıp tekrar volta atmaya başladım. "O Murder. Murder, bir grup aptal. Tek görebildikleri, burunlarının dibinde düz bir çizgi halinde uzanan şeyler; onlardan hayatlarında bir kez olsun o çizgiden bir santim uzağa bakmalarını istersen, kaybolurlar. Gizli görevde yarım gün geçirdikten sonra hepsi ölür."

Olivia, kül rengi altın sarısı uzun saçlarını düzeltti ve saçlarının gerildiğini izledi. "Sanırım çoğu zaman, basit açıklama doğru olanıdır," dedi.

"Evet. Doğru. Harika. Eminim öyledir. Ama bu sefer, Liv, bu sefer her şey yanlış. Bu sefer, basit açıklama lanet olası bir trajedi."

Olivia bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi ve ben, Kev intihar etmeden önce basit açıklamanın kim olduğunu anlamış mı diye merak ettim. Sonra çok dikkatli bir şekilde şöyle dedi: "Kevin'ı en son görelili çok uzun zaman oldu. Emin misin...?"

"Evet. Evet. Evet. Eminim. Son birkaç günü onunla geçirdim. Çocukluğumuzdan tanıdığım aynı adamdı. Saçları daha güzeldi, birkaç santim uzamıştı, ama aynı adamdı. Yanılmak mümkün değil. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum, o bir katil değildi ve intihar etmedi."

"Bunu Scorcher'a söylediniz mi?"

"Tabii ki söyledim. Duvara konuşsam da olurdu. Duymak istediği şey bu değildi, o yüzden duymadı."

"Peki ya amiriyle konuşmaya ne dersin? Seni dinler mi?"

"Hayır. Tanrım, hayır. Bu yapabileceğim en kötü şey. Scorchier zaten beni kendi bölgesinden uzak durmam konusunda uyardı ve uzak durduğumdan emin olmak için beni gözetleyecek. Eğer onun üstüne gidip burnumu sokmaya çalışırsam, özellikle de onun değerli çözüm oranını bozabilecek şekilde, o da daha da direnecektir. Peki ne yapacağım, Liv? Ne? Ne yapacağım?"

Olivia beni izledi, düşünceli gri gözleri gizli köşelerle doluydu. Nazikçe şöyle dedi: "Belki de yapabileceğin en iyi şey, bu işi bırakmak, Frank. Sadece bir süreliğine. Ne derlerse desinler, artık Kevin'a zarar veremezler. Toz dindiğinde..."

"*Hayır*. Asla olmaz. Öldüğü için onu günah keçisi yapmalarını seyirci kalarak izlemeyeceğim. O karşılık veremeyebilir, ama ben onun için bunu yapabilirim."

Küçük bir ses, "Baba?" dedi.

İkimiz de yaklaşık iki metre sıçradık. Holly kapının eşiğinde duruyordu, üzerine büyük gelen Hannah Montana geceliği giymiş, bir eli kapı kolunda, ayak parmakları soğuk fayanslarda kıvrılmıştı. Olivia hemen, "Yatağına git canım. Anne ve baba biraz sohbet ediyorlar" dedi.

"Birinin öldüğünü söyledin. Kim öldü?"

Tanrım. "Sorun yok, canım," dedim. "Sadece tanıdığım biri."

Olivia ona doğru gitti. "Gecenin ortasındayız. Uyu. Sabah hep birlikte konuşuruz."

Holly'yi merdivenlere doğru çevirmeye çalıştı, ama Holly kapı koluna tutunup ayaklarını yere bastırdı. "Hayır! Baba, kim *öldü*?"

"Yatağına. Hemen. Yarın konuşabiliriz..." "Hayır! *Bilmek* istiyorum!"

Er ya da geç açıklamak zorunda kalacaktım. Tanrıya şükür, ölüm hakkında zaten bilgisi vardı: akvaryum balığı, hamster, Sarah'nın dedesi. Diğer her şeyin üstüne bir de bu konuşmayı kaldıramazdım. "Jackie teyzen ve benim bir erkek kardeşim var," dedim — uzun zamandır görüşmediğimiz bir akraba. "Vardı. Bu sabah öldü."

Holly bana baktı. "Kardeşin mi?" dedi, sesinde hafif bir titremeyeyle. "Amcam gibi mi?"

"Evet, bebeğim.

Amcan." "Hangisi?"

"Senin tanıdıklarından biri değil. Onlar annenin kardeşleri. Bu amcan Kevin'dı. Onunla hiç tanışmadın, ama bence ikiniz birbirinizi severdiniz."

Bir an için o butan gözleri kocaman oldu; sonra Holly'nin yüzü buruştu, başı geriye gitti ve saf ıstırap dolu çığlık attı. "*Hayır!* Hayır, anne, hayır, anne, hayır..."

Çığlık, içini parçalayan hıçkırıklara dönüştü ve yüzünü Olivia'nın karnına gömdü. Olivia yere diz çöktü ve Holly'yi kollarıyla sardı, onu sakinleştirmek için sözsüz şeyler mırıldandı.

"Neden ağlıyor?" diye sordum.

Gerçekten şaşkındım. Son birkaç günün ardından zihnim yavaşlamıştı. Olivia'nın hızlı, gizli ve suçlu bakışını görene kadar bir şeylerin döndüğünü fark etmemiştim.

"Liv," dedim. "Neden ağlıyor?"

"Şimdi olmaz. Şşş, canım, şşş, her şey yolunda..." "*Hayır!* Her şey yolunda *değil!*"

Çocuğun haklı olduğu bir nokta vardı. "Evet, şimdi. Neden *ağlıyor lan?*"

Holly, ıslak, kızarmış yüzünü Olivia'nın omzundan kaldırdı. "*Kevin* amca!" diye bağırdı. "Bana Super Mario Brothers'ı gösterdi ve beni ve Jackie teyzeyi *panto*'ya götürecekti!"

Konuşmaya devam etmeye çalıştı, ama başka bir ağlama dalgası onu boğdu. Bar taburesine sertçe oturdum. Olivia gözlerini benden kaçırdı ve Holly'yi ileri geri sallayarak başını okşadı. Ben de aynı muameleyi göreceğime ihtiyacım vardı, tercihen çok büyük göğüsleri ve etrafını saran kocaman saçları olan birine.

Sonunda Holly yorgun düştü ve titreme ve nefes nefese kalma aşamasına geçti, Liv onu nazikçe yukarıdaki yatağına götürdü. Gözleri çoktan kapanmıştı. Onlar yukarıdayken, şarap rafında güzel bir şişe Chianti buldum — Olivia, ben gittiğimden beri bira stoklamıyor — ve onu açtım. Sonra bar taburesine oturup gözlerimi kapattım, başımı mutfak duvarına yaslayıp Olivia'nın üstümde çıkardığı yatıştırıcı sesleri dinledim ve daha önce hiç bu kadar kızgın olup olmadığımı düşünmeye çalıştım.

Olivia aşağı indiğinde, hoş bir sesle, "Ee," dedim. Bu fırsatı değerlendirip, çekici anne zırhını, şık kot pantolonunu, karamel rengi kaşmirini ve kendini beğenmiş ifadesini giymişti. "Sanırım bana bir açıklama borçlusun, değil mi?"

Bardağıma bir göz attı ve kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Ve görünüşe göre bir içki de."

"Oh, hayır, hayır. Birkaç içki. Daha yeni başlıyorum."

"Sanırım, araba kullanamayacak kadar sarhoş olursan burada uyuyamayacağını düşünüyorsun."

"Liv," dedim, "normalde senin istediğin kadar yan yollara saparak seninle tartışmaktan büyük mutluluk duyarım, ama bu gece, seni uyarmalıyım, konuya oldukça sadık kalacağım. Holly, Kevin'ı nasıl tanıyor?"

Olivia saçlarını geri çekmeye başladı, elastik bir bantla hızlı ve ustaca saçlarını topladı. Açıkça bu durumu soğukkanlı, sakın ve kendinden emin bir şekilde ele almaya karar vermişti. "Jackie'nin onları tanıştırabileceğine karar verdim."

"Oh, inan bana, Jackie ile konuşacağım. Bunun sevimli bir fikir olduğunu düşünecek kadar naif olabileceğini anlayabiliyorum, ama Jackie'nin mazereti yok. Sadece Kevin mı, yoksa tüm Addams Ailesi mi? Bana sadece Kevin olduğunu söyle, Liv. Lütfen."

Olivia kollarını kavuşturdu ve sırtını mutfak duvarına dayadı. Savaş pozisyonu: Bunu defalarca görmüştüm. "Büyükbabası, büyükannesi, amcaları, teyzesi ve kuzenleri."

Shay. Annem. Babam. Hiç bir kadına vurmadım. Elimin kabarık küçük bar taburesinin kenarını sertçe sıktığını hissedene kadar bunu düşündüğümü fark etmemiştim.

"Jackie onu okuldan sonra ara sıra akşamları çaya getirirdi. Ailesiyle tanıştı, Frank. Bu dünyanın sonu değil."

"Sen benim ailemle *tanışmazsın*, düşmanca davranırsın. Alev makinesi ve tam bir zırh seti getirirsin. Holly tam olarak kaç tane akşamüstü *benim ailemle tanışmak için* geldi?"

Hafifçe omuz silkti. "Saymadım. On iki, on beş? Belki yirmi?" "Ne kadar sürede?"

Bu soru, onun kirpiklerinde suçluluk dolu bir titremeye neden oldu.

"Yaklaşık bir yıl."

"Bir yıldır kızıma bana yalan söylemesini sağlıyorsun," dedim. "Ona söyledik..."

"Bir yıl. Bir yıl boyunca her hafta sonu Holly'ye bu hafta ne yaptığını sordum ve o da bana bir sürü saçma sapan şeyler anlattı."

"Ailenle kavga ettiğin için bunun bir süre gizli kalması gerektiğini söyledik. Hepsi bu. Biz..."

"Buna sır saklamak da diyebilirsin, yalan söylemek de diyebilirsin, ne halt istersen onu de. Bu, ailemin en iyi yaptığı şeydir. Doğal, Tanrı vergisi bir yetenek. Benim planım, Holly'yi bundan olabildiğince uzak tutmak ve onun bir şekilde genetik olasılıkları yenip

dürüst, sağlıklı, çarpık olmayan bir insan olarak büyümesini ummaktı. Bu sana aşırı geliyor mu, Olivia? Bu gerçekten çok mu fazla bir istek?

"Frank, eğer böyle devam edersen onu tekrar uyandıracaksın..."

"Bunun yerine, onu tam ortasına attın. Ve hey presto, sürpriz sürpriz, bir de baktın ki, tam bir Mackey gibi davranıyor. Yalan söylemeye çok yatkın. Ve sen de her adımında onu teşvik ediyorsun. Bu çok alçakça, Liv. Gerçekten öyle. Bu, şimdiye kadar duyduğum en alçakça, en pis, en boktan şey.

En azından yüzü kızardı. "Sana söyleyecektik, Frank. Senin de ne kadar iyi gittiğini gördüğünde..."

Olivia irkilecek kadar yüksek sesle güldüm. "Tanrı aşkına, Liv! Sen buna *egzersiz mi* diyorsun? Yanlış anladıysam düzelt beni, ama benim gördüğüm kadarıyla, bu berbat durum egzersizden çok, çok uzak."

"Tanrı aşkına Frank, Kevin'in bunu yapacağını bilmiyorduk ki..."

—
"Onun onlara yaklaşmasını istemediğimi biliyordun. Bu yeterli olmalıydı. Başka ne bilmen gerekiyordu ki?"

Olivia başını eğmiş, çenesini Holly'ninkine tıpatıp benzeyen inatçı bir şekilde kaldırmıştı. Tekrar şişeye uzandım ve gözlerinin parladığını gördüm, ama o hiçbir şey söylemedi, ben de kendime bolca doldurdum ve güzel kayrak taşından yapılmış bara bir miktar döktüm. "Yoksa bunu, benim buna kesinlikle karşı olduğumu bildiğin için mi yaptın? Bana gerçekten bu kadar kızgın mısın? Hadi ama Liv. Ben kaldırabilirim. Her şeyi açıkça konuşalım. Beni aptal yerine koymaktan zevk aldın mı? Bu durumdan çok eğlendin mi? Beni kızdırmak için Holly'yi deli saçması bir kalabalığın ortasına attın mı?"

Bu söz onu bir anda kendine getirdi. "Sakın *yapma*. Holly'yi incitecek hiçbir şey yapmam, bunu sen de biliyorsun. Asla."

"O zaman neden, Liv? Neden? Tanrı aşkına, bu sana neden iyi bir fikir gibi geldi?"

Olivia burnundan hızlıca nefes aldı ve kontrolünü geri kazandı; bu konuda tecrübeliydi. Soğukkanlılıkla şöyle dedi: "Onlar da onun ailesi, Frank. Sürekli soruyordu. Neden tüm arkadaşları gibi iki büyükannesi yoktu, senin ve Jackie'nin başka kardeşleri var mıydı, neden onları görmeye gidemiyordu

—"

"*Saçmalık*. Bence hayatı boyunca bana *bir kez* benim ailem hakkında soru sordu."

"Evet, ve senin tepkin ona bir daha sana sormaması gerektiğini gösterdi. Bunun yerine bana sordu, Frank. Jackie'ye sordu. Bilmek istedi."

"Onun ne istediği kimin umurunda? O daha dokuz yaşında. Bir aslan yavrusu ve pizza ve kırmızı M&M'lerden oluşan bir diyet de istiyor. Onları da ona verecek misin? Biz onun ebeveynleriyiz, Liv. Ona iyi olanı vermeliyiz, istediği her şeyi değil."

"Frank, şşş. Bunun ona ne zararı olabilir ki? Ailen hakkında tek söylediğin şey, onlarla tekrar iletişime geçmek istemediğindi. Sanki bana onların bir grup katil olduğunu söylemişsin gibi. Jackie çok sevimli, Holly'ye karşı hep iyi davrandı ve diğerlerinin de çok iyi insanlar olduğunu söyledi..."

"Ve sen onun sözüne mi inandın? Jackie mutlu bir yerde yaşıyor, Liv. Jeffrey Dahmer'ın sadece iyi bir kızla tanışması gerektiğini düşünüyor. Ne zamandan beri çocuk yetiştirme kararlarımızı o veriyor?"

Liv bir şey söylemeye başladı, ama ben sözlerimi daha sert bir şekilde dile getirerek onu vazgeçirip susmasını sağladım. "Burada kendimi hasta hissediyorum Liv, fiziksel olarak hasta. Burası, beni destekleyeceğine güvenilebileceğim *tek* yerd. Sen her zaman ailemin senin için yeterince iyi olmadığını düşündün. Onları Holly için yeterince iyi yapan ne?"

Olivia sonunda öfkeleni. "Ne zaman böyle bir şey söyledim, Frank? *Ne zaman?*"

Onu izledim. Öfkeden bembeyaz olmuştu, elleri kapıya dayalıydı ve nefes nefeseydi. "Ailenin yeterince iyi olmadığını düşünüyorsan, onlardan utanıyorsan, bu senin sorunun, benim değil. Bunu bana yükleme. Ben bunu hiç söylemedim. Hiç düşünmedim. Asla."

Hızla dönüp kapıyı açtı. Arkasında bir tıklama sesi ile kapandı, Holly olmasaydı, evi sarsacak bir çarpma sesi olurdu. Bir süre orada oturdum, kapıya aptal gibi bakakaldım ve beyin hücrelerimin çarpışan arabalar gibi vızıldadığını hissettim. Sonra şarap şişesini aldım, başka bir kadeh buldum ve Olivia'nın peşinden gittim.

Konservatuarda, hasır koltukta, bacaklarını altına kıvrımış, ellerini kollarının içine sokmuş oturuyordu. Başını kaldırmadı, ama ona bir bardak uzattığımda elini çıkardı ve bardağı aldı. İkimize de küçük bir hayvanı boğabilecek kadar şarap doldurdum ve yanına oturdum.

Hâlâ yağmur yağıyordu, sabırsız damlalar camdan damlıyordu ve soğuk bir hava bir çatlaktan içeri sızıyor ve duman gibi odaya yayılıyordu. Bu kadar zaman geçmesine rağmen, zihnimde bir not tuttuğumu fark ettim:

çatlağı bulup kapatmam gerektiğini not ettim. Olivia şarabını yudumlarken, ben de camdaki yansımasını izledim, gölgeli gözleri sadece onun görebileceği bir şeye odaklanmıştı. Bir süre sonra sordum, "Neden hiç bir şey söylemedin?"

Başını çevirmedi. "Neyi?"

"Her şey hakkında. Ama önce, ailemin seni rahatsız etmediğini neden bana hiç söylemediğinle başlayalım."

Omuz silkti. "Sen bu konuyu konuşmak için hiç istekli görünmüyordun. Ben de söylemeye gerek görmedim. Hiç tanışmadığım insanlarla ne sorunum olabilir ki?"

"Liv," dedim. "Bana bir iyilik yap: aptal numarası yapma. Bunun için çok yorgunum. Burada *Desperate Housewives* ülkesindeyiz, lanet olsun, bir *serada*. Benim büyüdüğüm seralardan çok uzak. Benim ailem daha *çok Angela's Ashes* tarzında. Sizler serada oturup Chianti içiyorken, benimkiler apartmanlarında hangi tazı için işsizlik maaşını harcayacaklarına karar veriyorlar."

Bu, dudaklarında hafif bir seğirme yarattı. "Frank, ağzını ilk açtığında işçi sınıfından olduğunu anlamıştım. Bunu hiç gizlemedin. Yine de seninle çıktım."

"Evet. Lady Chatterley sert erkekleri sever."

Acımasızlık ikimizi de şaşırttı. Olivia bana dönüp baktı; mutfaktan sızan loş ışıktaki yüzü uzun, hüzünlü ve güzeldi, sanki kutsal bir karttan çıkmış gibiydi. "Sen hiç öyle düşünmedin," dedi.

"Hayır," diye kabul ettim, bir süre sonra. "Belki de öyle." "Seni istedim. Bu kadar basit."

"Ailem ortada olmadığı sürece basitti. Beni istemiş olabilirsin, ama osuruk yarışmaları düzenleyen amcam Bertie'yi, otobüste siyah bir adamın arkasında oturduğunu ve onun dudaklarını görmek gerektiğini anlatan büyük teyzem Concepta'yı ya da yedi yaşındaki çocuğunu ilk komünyon için güneşlenme yatağına yatıran kuzenim Natalie'yi hiç istemedim. Ben şahsen komşulara tam bir kalp krizi geçirecek kadar değil, belki sadece hafif bir çarpıntı yaşatacak kadar tehlikeli olduğumu biliyorum, ama ikimiz de klanın geri kalanının babamın golf arkadaşları veya annemin brunch kulübüyle nasıl geçineceğini biliyoruz. Anında YouTube klasiği olurdu."

Olivia, "Bunun doğru olmadığını ya da aklıma hiç gelmediğini iddia etmeyeceğim" dedi. Bir süre sessiz kaldı, elindeki bardağı çevirip durdu. "İlk başta, evet, senin onlarla iletişim halinde olmamanın işleri kolaylaştırdığını düşünmüştüm."

işleri kolaylaştırdığını düşündüm. Onların yeterince iyi olmadıkları için değil, sadece... daha kolay olduğu için. Ama Holly doğduktan sonra... O, her şey hakkında düşünme şeklimi değiştirdi, Frank, her şeyi. Onların onunla olmasını istedim. Onlar onun ailesi. Bu, onların güneşlenme alışkanlıklarından daha öncelikli."

Kanepeye yaslandım, biraz daha şarap içtim ve bu bilgiyi kafamda sindirmek için düşüncelerimi yeniden düzenlemeye çalıştım. Bu beni bu kadar şaşırtmamalıydı, en azından bu kadar değil. Olivia, ilişkimizin her anında, özellikle de onu en iyi anladığımı düşündüğüm anlarda, benim için her zaman büyük bir gizem olmuştu.

Tanıştığımızda, o Savcılıkta avukat olarak çalışıyordu. Uyuşturucu Şube'nin baskınında yakalanan Pippy adında D sınıfı bir eroin satıcısını yargılamak istiyordu, ben ise son altı haftayı Pippy'nin yeni en iyi arkadaşı olarak geçirdiğim ve onun birçok ilginç olasılığını henüz tüketmediğimizi düşündüğüm için onun yoluna devam etmesine izin vermek istiyordum. Olivia'yı ikna etmek için ofisine uğradım. Bir saat boyunca tartıştık, masasına oturup zamanını boşa harcadım ve onu güldürdüm, sonra saat geç olunca onu yemeğe çıkardım, böylece rahatça tartışmaya devam edebildik. Pippy birkaç ay daha özgür kaldı, ben de ikinci bir randevu aldım.

O bambaşka biriydi: şık takım elbiseler, ince göz farı ve kusursuz tavırları, keskin zekası, hiç durmadan koşan bacakları, çelik gibi bir iradesi ve neredeyse tadabileceğiniz kadar belirgin bir gelecek vaat eden havası vardı. Evlilik ve bebekler aklının ucunda bile değildi, ki benim için bu, iyi bir ilişkinin temel unsurlarından biriydi. Ben, neşeli bir şekilde başlayan ama yaklaşık bir yıl sonra, ikimizin de niyetimin olmadığı anlaşılınca durgunluğa ve cadalozluğa dönüşen başka bir ilişkiden (yedinci ya da belki sekizinci, bilmiyorum) kurtulmaya çalışıyordum. Hap kesin sonuç verseydik, Liv ve ben de aynı yolu izlerdik. Bunun yerine, tüm detaylarıyla bir kilise düğünü, bir kır evi otelde **b i r** resepsiyon, Dalkey'de bir ev ve Holly'ye kavuştuk.

"Bir an bile pişman olmadım," dedim. "Sen oldun mu?"

Ne demek istediğimi anlamak ya da cevap vermek için bir an düşündü. Sonra "Hayır. Ben de pişman değilim" dedi.

Elimi uzattım ve kucağında duran elini kapattım. Kaşmir kazak yumuşaktı ve eskimişti, ama yine de elinin şeklini kendi elim gibi biliyordum. Bir süre sonra oturma odasına geri döndüm, kanepeden bir battaniye aldım ve omuzlarına sardım.

Olivia bana bakmadan, "Onları çok merak ediyordu. Onlar onun ailesi, Frank. Aile *önemlidir*. Buna hakkı vardı." dedi.

"Ve bu konuda söz hakkım vardı. Ben hala onun babasıyım."

"Biliyorum. Sana söylemeliydim. Ya da senin istediğini saygı duymalıyım. Ama..." Kafasını kanepenin arkasına yaslayarak başını salladı; gözleri kapalıydı ve yarı karanlık, gözlerinin altında büyük morluklar gibi gölgeler oluşturuyordu. "Bu konuyu açarsam büyük bir tartışmaya dönüşeceğini biliyordum. Ve bunun için enerjim yoktu. Bu yüzden..."

"Ailem tamamen mahvolmuş durumda, Liv," dedim. "Anlatmak için çok fazla neden var. Holly'nin onlar gibi olmasını istemiyorum."

"Holly mutlu, dengeli, sağlıklı bir kız. Sen de biliyorsun. Bu ona hiçbir zarar vermiyordu; onları görmeyi seviyordu. Bu... Kimse bunu tahmin edemezdi."

Yorgun bir şekilde, bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Şahsen, ailemden en az bir üyenin zor ve karmaşık bir sonla karşılaşacağına bahse girerdim, ancak paramı Kevin'a yatırmazdım. "Ona ne yaptığını sorduğumda, Sarah ile paten kaymaya gittiğini veya fen dersinde volkan yaptığını söylediği tüm o anları düşünmeden edemiyorum. Küçük bir kuş gibi neşeli, hiç sıkıntısı yoktu. Hiçbir zaman bir şey sakladığından şüphelenmedim. Bu beni öldürüyor Liv. Beni öldürüyor."

Olivia başını bana çevirdi. "Kulağa geldiği kadar kötü değildi, Frank. Gerçekten. Sana yalan söylediğini düşünmüyordu. Ailenle büyük bir tartışma yaşadığın için sana bunu anlatmak için bir süre beklememiz gerekebileceğini söyledim, o da 'Chloe ile kavga ettiğim zaman gibi, bütün hafta onu düşünmek bile istemedim, yoksa ağlardım' dedi. Sandığından daha fazla anlıyor."

"Onun beni korumasına izin vermek istemiyorum. Asla. Tam tersi olmasını istiyorum."

Olivia'nın yüzünde bir şey belirdi, biraz alaycı ve biraz da hüznü bir şey. "O büyüyor, biliyorsun. Birkaç yıl sonra ergen olacak. Her şey değişir." dedi.

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum." Yukarıdaki yatakta uzanmış, gözyaşları ile ıslanmış ve rüya gören Holly'yi ve onu yaptığımız geceyi düşündüm: Liv'in boğazından çıkan alçak, zafer dolu kahkaha, parmaklarımın etrafına dolanan saçları, omzundaki temiz yaz terinin tadı.

Birkaç dakika sonra Olivia, "Sabahleyin tüm bunları konuşması gerekecek. İkimizin de orada olmamız ona yardımcı olur. Eğer

yedek odada kalmak isterseniz..."

"Teşekkürler," dedim. "Bu iyi olur."

Ayağa kalktı, battaniyeyi silkeledi ve koluna katladı. "Yatak hazır."

Bardağımı eğdim. "Önce bunu bitireyim. İçki için

teşekkürler." "Birkaç içki." Sesinde hüzünlü bir gülümseme

vardı. "Onlar için de teşekkürler."

Kanepenin arkasında durdu ve parmak uçlarını omzuma koydu, o kadar nazikçe ki neredeyse hissetmedim. "Kevin için çok üzgünüm," dedi.

Dedim ve sesimin sertliğini duydum, "O benim küçük kardeşimdi. O pencereden nasıl düştüğü önemli değil, onu tutmalıydım."

Liv, acil bir şey söyleyecekmiş gibi nefesini tuttu, ama bir an sonra içini çekerek nefesini bıraktı. Çok yumuşak bir sesle, belki de kendine, "Ah, Frank" dedi. Parmakları omzumdan kaydı ve sıcak oldukları yerde küçük soğuk noktalar bıraktı. Arkasında kapının sessizce kapandığını duydum.

Olivia yedek odanın kapısını hafifçe tıklattığında, ne olup bittiğini anlamadan bir saniye içinde derin uykumdan uyanıp depresif bir ruh haline girdim. Liv ve ben, onun artık benimle evli olmak istemediğini keşfetme sürecindeyken, o yedek odada çok fazla gece geçirmiştik. O odanın kokusu, boşluğu ve hafif sahte yasemin kokusu bile, tüm eklemlerim aşınmış gibi, beni acı ve yorgun hissettiriyor, sanki yüz yaşında gibi.

"Frank, saat yedi buçuk oldu," dedi Liv kapının arkasından sessizce. "Holly okula gitmeden önce onunla konuşmak isteyebileceğini düşündüm."

Bacaklarımı yataktan salladım ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Teşekkürler, Liv. Bir dakika içinde geliyorum." Ona herhangi bir önerisi olup olmadığını sormak istedim, ama sözcükleri bulamadan topuklarının merdivenlerden aşağı indiğini duydum. Zaten yedek odaya gelmezdi, muhtemelen doğum günü kıyafetimle karşısına çıkıp onu hızlı bir seks yapmaya ikna etmeye çalışmamdan korkuyordu.

Güçlü kadınları her zaman sevmişimdir, bu da benim için şanslı bir durum çünkü yirmi beş yaşını geçtikten sonra başka tür kadın kalmaz. Kadınlar beni hayrete düşürüyor. Onlara rutin olarak yapılan şeyler çoğu erkeği çaresiz bırakır ve ölür, ama kadınlar çelik gibi olur ve devam ederler. Güçlü kadınlardan hoşlanmadığını söyleyen herhangi bir erkek kendini kandırıyor demektir: O, güzelce dudak bükmeyi ve bebek sesleri çıkarmayı bilen ve sonunda onun hayalarını makyaj çantalarında saklayacak olan güçlü kadınlardan hoşlanıyor.

Holly'nin milyonlarca kadın arasından seçilmiş olanı olmasını istiyorum. Bir kadında beni sıkıntıdan öldüren her şey olmasını istiyorum, karahindiba kadar yumuşak ve cam kadar kırılgan olmasını istiyorum. Kimse benim çocuğumu çelik gibi yapamaz. O doğduğunda, onun için birini öldürmek istedim, böylece hayatı boyunca, gerekirse bunu yapmaya hazır olduğumu kesin olarak bilebilirdi. Bunun yerine, onu, onu ilk gördükleri andan itibaren bir yıl içinde ona yalan söylemeyi öğreten ve kalbini kıran bir aileye teslim ettim.

Holly, oyuncak evinin önünde, bana sırtını dönmüş, yatak odasının zemininde bağdaş kurmuştu. "Merhaba tatlım," dedim. "Nasılslın?"

Omuz silkti. Okul üniforması giymişti. Lacivert blazer ceketinin içinde omuzları o kadar narin görünüyordu ki, tek elimle bile kavrayabilirdim.

"Biraz içeri girebilir miyim?"

Yine omuz silkti. Kapıyı arkamdan kapattım ve yanına yere oturdum. Holly'nin oyuncak evi bir sanat eseri idi, büyük bir Viktorya dönemi evinin mükemmel bir kopyasıydı, minik karmaşık mobilyalar, duvarlarda minik av sahneleri ve sosyal olarak ezilen minik hizmetçilerle tamamlanmıştı. Olivia'nın ailesinden bir hediyeydi. Holly yemek masasını çıkarmış, çiğnenmiş gibi görünen bir mutfak havlusuyla öfkeyle parlatıyordu.

"Tatlım," dedim, "Kevin amcan için çok üzülmen normal. Ben de üzülüyorum."

Başını daha da eğdi. Saçlarını kendisi örmüştü; örgülerden tuhaf açılarda soluk renkli saç telleri çıkıyordu.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

Cılamama işlemi biraz yavaşladı. "Annem pencereden düştüğünü söyledi." Ağlamaktan burnu hala tıkanmıştı.

"Doğru."

Onun bunu hayal ettiğini görebiliyordum. Ellerimle kafasını kapatıp bu görüntüyü engellemek istedim. "Acıdı mı?"

"Hayır, tatlım. Çok hızlı oldu. Ne olduğunu bile anlamadı." "Neden düştü?"

Olivia muhtemelen ona bunun bir kaza olduğunu söylemişti, ama Holly iki evi olan bir çocuğun doğrulama tutkusuna sahipti. Çoğu insana yalan söylemekten çekinmem, ama Holly için ayrı bir vicdanım var. "Henüz kimse emin değil, canım."

Gözleri sonunda benimkilere doğru döndü, şişmiş, kırmızı kenarlı ve yumruk gibi keskin. "Ama öğreneceksin. Değil mi?"

"Evet," dedim. "Öğreneceğim."

Bana bir saniye daha baktı, sonra başını salladı ve küçük masanın üzerine eğildi. "O cennette mi?"

"Evet," dedim. Özel Holly vicdanımın bile sınırları var. Özel olarak, dini bir saçmalık olarak görüyorum, ama ağlayan beş yaşındaki bir çocuk hamsterine ne olduğunu öğrenmek istediğinde, onun yüzündeki üzüntüyü biraz olsun gideren her şeye anında inanırsın. "Kesinlikle. Şu anda orada, milyonlarca kilometre uzunluğundaki bir kumsalda oturmuş, küvet büyüklüğünde bir Guinness içiyor ve güzel bir kızla flört ediyor."

Kız, kıkırdama, hıçkırık ve ağlama arasında bir ses çıkardı. "Baba, *hayır*, dalga geçmiyorum!"

"Ben de. Ve eminim şu anda sana el sallıyor ve ağlamamamı söylüyor."

Sesi daha da titredi. "Onun ölmesini *istemiyorum*."

"Biliyorum, bebeğim. Ben de istemiyorum."

"Conor Mulvey okulda sürekli makasını alıyordu, Kevin amca bana bir dahaki sefere ona 'Bunu sadece benden hoşlandığın için yaptın' dememi söyledi, o zaman yüzü kızarır ve beni rahatsız etmeyi bıraktı, ben de öyle yaptım ve işe yaradı."

"Kevin amcan iyi yapmış. Ona söyledin mi?"

"Evet. Güldü. Baba, bu *adil* değil."

Yine gözyaşları sel gibi akmak üzereydi. Ben de, "Bu çok adaletsiz, canım. Keşke durumu düzeltmek için söyleyebileceğim bir şey olsaydı, ama yok. Bazen işler gerçekten çok kötü gider ve kimse bu konuda bir şey yapamaz" dedim.

"Annem, biraz beklediğimde onu düşünebileceğimi ve artık üzülmeceğimi söylüyor."

"Annen genelde haklıdır," dedim. "Umalım da bu sefer de haklı çıksın."

"Bir keresinde Kevin amca, senin onun en sevdiği kardeşi olduğun için benim de en sevdiği yeğeni olduğumu söylemişti."

Tanrım. Kolumu omuzlarına dolamak için uzandım, ama o uzaklaştı ve masayı daha sert ovuşturarak kağıdı tırnağıyla küçük ahşap kıvrımlara dönüştürdü. "Nana ve dedemin yanına gittiğim için kızgın mısın?"

"Hayır, canım. Sana kızgın değilim." "Anneme mi?"

"Birazcık. Hallederiz."

Holly'nin gözleri bir anlığına bana doğru kaydı. "Birbirinize daha fazla bağırıp çağırarak mısınız?"

Suçluluk duygusu uyandırmada siyah kuşak sahibi bir anneyle büyüdüm, ama onun en iyi performansı bile Holly'nin hiç çaba harcamadan yaptıklarının yanında sönük kalır. "Bağırmayacağız," dedim. "Aslında daha çok kimse bana neler olduğunu söylemediği için kızgıyım."

Sessizlik.

"Sırlar hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" "Evet."

"Senin ve arkadaşlarının birbirinize iyi sırlar saklamanızın sorun olmadığını, ama seni rahatsız eden bir şey olursa, bunun kötü bir sır olduğunu söylediğimizi hatırlıyor musun? Bana ya da annene anlatman gereken türden bir sır?"

"*Kötü* bir şey değildi. *Büyükannem ve büyükbabamla ilgili*."

"Biliyorum, tatlım. Sana anlatmaya çalıştığım şey, başka bir tür sır da olduğu. Kötü bir yanı olmasa bile, başkalarının da bunu bilmeye hakkı olduğu türden bir sır." Başı hala eğikti ve çenesi inatçı bir ifade almaya başlamıştı. "Annen ve ben Avustralya'ya taşınmaya karar versek, sana gideceğimizi söylemeli miyiz? Yoksa gece yarısı seni uçağa bindirmeli miyiz?"

Bu, benim tanıdığım ve kaçındığım anneme biraz daha benziyordu. "Carmel teyzen ve Shay amcan nasıl?"

"Onlar fena değil. Carmel teyzem biraz sıkıcı, ama Shay amcam evdeyken matematik ödevlerime yardım ediyor, çünkü ona Bayan O'Donnell'in yanlış yaparsan bağırıldığını söyledim."

Ben de sonunda bölmeyi öğrenebildiğine sevinmiştim. "Çok nazıkmiş," dedim.

"Neden onları görmeye gitmiyorsun?"

"Bu uzun bir hikaye, tavuk. Bir sabah için çok uzun."

"Sen gitmesen bile ben gidebilir miyim?"

"Göreceğiz" dedim. Her şey mükemmel görünüyordu, ama Holly hala bana bakmıyordu. Bariz olanın dışında, onu rahatsız eden bir şey vardı. Eğer babamı en sevdiği ruh halinde görmüş olsaydı, kutsal bir savaş ve muhtemelen yepyeni bir velayet duruşması olacaktı. "Aklında ne var? İçlerinden biri seni kızdırdı mı?" diye sordum.

Holly piyano tuşlarını tırnağıyla yukarı aşağı gezdirdi. Bir süre sonra, "Nana ve dedemin arabası yok" dedi.

Bu, beklediğim cevap değildi. "Hayır."

"Neden?"

"İhtiyaçları yok."

Boş bir bakış. Holly'nin hayatında, ihtiyacı olsun ya da olmasın, arabası olmayan biriyle hiç tanışmadığını fark ettim. "Nasıl gidip geliyorlar?"

"Yürürler ya da otobüse binerler. Arkadaşlarının çoğu bir iki dakika uzaklıkta yaşıyor ve dükkanlar da hemen köşede. Arabayla ne yapacaklar ki?"

Bir dakika düşündü. "Neden bütün bir evde yaşamıyorlar?"

"Her zaman yaşadıkları yerde yaşamışlar. Büyükannen o dairede doğmuş. Onu taşınmaya ikna etmeye çalışanlara acıyorum."

"Nasıl olur da bilgisayarları ya da bulaşık makinesi bile olmaz?"

"Herkesin yok."

"Herkesin *bilgisayarı* var."

Bunu kendime bile itiraf etmekten nefret ediyordum, ama zihnimin derinliklerinde, Olivia ve Jackie'nin neden Holly'nin benim geldiğim yeri görmesini istediklerini yavaş yavaş anlıyordum. "Hayır," dedim. "Dünyadaki çoğu insan

böyle şeyler için paraları yok. Dublin'de bile birçok insan öyle."

"Baba. Nana ve dedem *fakir* mi?"

Yanaklarında, kötü bir kelime söylemiş gibi hafif pembe bir leke vardı. "Şey," dedim. "Kime sorduğuna bağlı. Onlar hayır derler. Ben küçükken olduğundan çok daha iyi durumdalar."

"O zaman fakir miydiler?"

"Evet, tatlım. Açlık çekmiyorduk ama oldukça fakirdik."

"Nasıl mesela?"

"Tatile çıkamazdık ve sinemaya gitmek istersek para biriktirmemiz gerekirdi. Senin amcan Shay'in eski kıyafetlerini giyerdim, amcan Kevin de benimkileri giyerdi, yeni kıyafetler almazdık. Nana ve dedün yatak odası yetmediği için oturma odasında yatmak zorunda kalırlardı."

Sanki bir masal dinliyormuş gibi gözlerini kocaman açtı. "Cidden mi?"

"Evet. Birçok insan öyle yaşıyordu. Bu dünyanın sonu değildi."

Holly, "Ama" dedi. Pembe leke tam bir kızarıklığa dönüşmüştü. "Chloe, fakir insanların pislik olduğunu söylüyor."

Bu hiç de sürpriz olmadı. Chloe, yapmacık, cadaloz, espriden yoksun küçük bir nesne ve onun annesi de anoreksik, cadaloz, espriden yoksun bir kadın. Ailesi benimkinden bir nesil önce sefaletten kurtulduğu ve şişman, cadaloz, espriden yoksun kocası bir Tahoe sürdüğü için bana yüksek sesle ve yavaşça, basit kelimelerle konuşuyor. Her zaman bu iğrenç grubu evden kovmamız gerektiğini düşünmüştümdür; Liv, Holly'nin zamanı geldiğinde Chloe'yi geçeceğini söylemişti. Benim için bu güzel an, tartışmayı kesin olarak çözdü.

"Tamam," dedim. "Chloe bununla tam olarak ne demek istiyor?"

Sesimi sabit tuttum, ama Holly beni iyi tanır ve gözleri hızla yana kayarak yüzümü kontrol etti. "Küfürlü bir kelime değil."

"Kesinlikle hoş bir kelime değil. Sence ne anlama geliyor?"

Kıpır kıpır omuz silkme. "Biliyorsun."

"Bir kelime kullanacaksan, kızım, ne dediğini biraz olsun anlamalısın. Hadi ama."

"Aptal insanlar gibi. Eşofman giyen, tembel oldukları için işleri olmayan ve düzgün konuşamayan insanlar. *Zavallı* insanlar."

"Peki ya ben? Sence ben aptal ve tembel miyim?" "*Sen* değil!"

"Bütün ailem fakir olmasına rağmen." Kız telaşlanmaya başladı. "O *farklı*."

"Aynen öyle. Zengin bir pislik de olabilirsin, fakir bir pislik de, ya da her iki durumda da iyi bir insan olabilirsin. Paranın bununla hiçbir ilgisi yok. Paranın olması güzel, ama seni sen yapan şey bu değil."

"Chloe, annesinin, insanların senin çok paran olduğunu hemen anlamalarını sağlamanın çok önemli olduğunu söylediğini söylüyor. Aksi takdirde bu dünyada saygı görmezsin."

"Chloe ve ailesi," dedim, sabrımın sonuna gelerek, "sıradan bir bling-blingli fahişeyi bile utandıracak kadar kaba."

"Ne kaba?"

Holly piyanoyla uğraşmayı bırakmış, kaşlarını çatmış, tamamen şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor ve her şeyi açıklığa kavuşturmamı ve her şeyi mantıklı hale getirmemi bekliyordu. Hayatında belki de ilk kez, ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Herkesin bir bilgisayarı olduğunu düşünen bir çocuğa, çalışan yoksullarla pislik yoksullar arasındaki farkı nasıl açıklayacağımı, Britney Spears ile büyüyen bir çocuğa kaba davranışları nasıl açıklayacağımı, ya da bu durumun nasıl bu kadar karışık bir hale geldiğini kimseye nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Olivia'yı tutup bana doğru yolu göstermesini istedim, ama bu artık Liv'in işi değildi; Holly ile olan ilişkim artık tamamen benim sorunumdu. Sonunda minyatür piyanoyu elinden aldım, onu oyuncak evine geri koydum ve onu kucağıma çektim.

Holly, arkasına yaslanıp yüzümü izleyerek, "Chloe aptal, değil mi?" dedi.

"Tanrım, evet," dedim. "Eğer dünyada aptallık kıtlığı olsaydı, Chloe ve ailesi bunu bir çırpıda halledebilirlerdi."

O başını salladı ve göğsüme yaslandı, ben de onun başını çenemin altına aldım. Bir süre sonra, "Bir gün beni götürüp Kevin amcanın pencereden düştüğü yeri gösterir misin?" dedi.

"Eğer bakmak istersen," dedim, "tabii ki. Sana gösteririm."

"Ama bugün değil."

"Hayır," dedim. "Bugünü tek parça halinde atlatalım." Olivia gelip okul zamanının geldiğini söyleyene kadar, Holly'yi ileri geri sallayarak ve o da düşünceli bir şekilde örgüsünün ucunu emerek, sessizce yerde oturduk.

Dalkey'de ekstra büyük bir kahve ve tanımlanamayan organik görünümlü bir muffin aldım - Olivia'nın bana yemek vermekle geri taşınmam için bir davet olarak algılanabileceğini düşündüğünü hissediyorum - ve bir duvara oturarak kahvaltı yaptım, trafik dalgaları onlar için özel olarak açılmadığında, tanklardaki aşırı kilolu takım elbiseli adamların öfkelenmesini izledim. Sonra sesli mesajımı aradım.

"Evet, şey, Frank... Merhaba. Ben Kev. Dinle, bunun iyi bir zaman olmadığını söylediğini biliyorum, ama... Yani, şimdi değil, ama ne zaman müsait olursan bizi arayabilir misin? Mesela bu gece falan, geç olsa bile sorun değil. Şey... Teşekkürler. Hoşça kal."

İkinci sefer, mesaj bırakmadan kapattı. Üçüncü sefer de aynı şey oldu, Holly, Jackie ve ben pizza yiyip dururken. Dördüncü arama saat yediye az kala geldi, muhtemelen Kevin Ma ve Da'nın evine giderken. "Frank, yine benim. Dinle... Seninle konuşmam lazım. Muhtemelen bu saçmalıkları düşünmek istemiyorsun, biliyorum, ama yemin ederim, kafanı karıştırmaya çalışmıyorum, sadece... Beni arayabilir misin? Tamam, şey, sanırım... hoşça kal."

Cumartesi gecesi onu pub'a geri gönderdiğimde ile Pazar öğleden sonra telefon kampanyası başladığında arasında bir şey değişmişti. Bu, yol boyunca, belki de pub'da olan bir şey olabilirdi — Blackbird'ün müdahimlerinin birçoğu için, henüz kimseyi öldürmemiş olmaları tamamen şansa bağlıydı — ama ben bundan şüpheliydim. Kevin, o pub'a gitmeden çok önce sinirlenmeye başlamıştı. Onun hakkında bildiğim her şey —ve hala bunun bir değeri olduğunu düşünüyordum—bana onun rahat bir adam olduğunu söylüyordu, ama 16 numaraya girdiğimiz andan itibaren tuhaf davranmaya başlamıştı. Bunu, sıradan bir sivilin ölü insanlar fikrine biraz şaşırma eğiliminde olmasına bağlamıştım —benim aklım başka şeylerle meşguldü. Ama bundan çok daha fazlası vardı.

Kevin'ı rahatsız eden her neyse, bu hafta sonu yeni başlayan bir şey değildi. Belki de yirmi iki yıldır zihninin derinliklerinde saklı kalmıştı, ta ki Cumartesi günü bir şey onu ortaya çıkarana kadar. Yavaş yavaş, günün geri kalanında — bizim Kev hiçbir zaman pistteki en hızlı sprinter olmamıştı — bu şey yüzeye çıkmış ve onu giderek daha sert bir şekilde dürtmeye başlamıştı. Yirmi dört saat boyunca bunu görmezden gelmeye, anlamaya çalışmaya ya da sonuçlarıyla tek başına başa çıkmaya çalıştı, sonra

ağabeyi Francis'e yardım istemeye gitti. Ona defolup gitmesini söylediğimde, olabilecek en kötü kişiye başvurdu.

Telefonda sesi hoştu. Kafası karışık ve endişeli olmasına rağmen, onu dinlemek kolaydı. İyi birine benziyordu; tanımak isteyeceğiniz türden birine.

Bir sonraki adımlar konusunda seçeneklerim sınırlıydı. Komşularla samimi sohbetler yapma fikri, onların yarısının beni soğukkanlı bir ninja kardeş katili olarak gördüğünü öğrendikten sonra cazibesini büyük ölçüde yitirmişti. Zaten George'un bağırsakları için bile olsa Scorcher'ın görüş alanından uzak durmam gerekiyordu. Öte yandan, bir genç kız gibi, Stephen'ın numarasının gelmesini bekleyerek cep telefonuma bakıp durmak da bana pek çekici gelmiyordu. Hiçbir şey yapmadığım zamanlarda, bunun bir amacı olmasını severim.

Sanki biri tek tek küçük tüylerimi çekiyormuş gibi, ensem arkasında bir şey beni rahatsız ediyordu. Bu rahatsızlığa dikkat ediyorum; onu görmezden gelirim, birçok kez öldürülebilirdim. Gözümünden kaçan, gördüğüm veya duyduğum bir şey vardı.

Gizli ajanlar, Murder boys'un yaptığı gibi en iyi kısımları videoya çekemezler, bu yüzden çok, çok iyi hafızalarımız vardır. Duvarda daha rahat bir pozisyon aldım, bir sigara yaktım ve son birkaç gün içinde topladığım tüm bilgileri tekrar gözden geçirdim.

Bir şey dikkatimi çekti: O valizin bacaya nasıl çıktığı hala net değildi. Nora'ya göre, Rosie'nin Walkman'ini ödünç aldığı Perşembe öğleden sonra ile Cumartesi gecesi arasında bir zamanda oraya konulmuştu. Ancak Mandy'ye göre, Rosie o iki gün boyunca anahtarlarını almamıştı, bu da gece bavulu gizlice dışarı çıkarma olasılığını neredeyse tamamen ortadan kaldırıyor — onunla 16 numaralı evin arasında çok sayıda engel teşkil eden bahçe duvarları vardı — ve Matt Daly onu keskin gözleriyle izliyordu, bu da gündüz vakti büyük bir şeyi gizlice dışarı çıkarmayı oldukça zorlaştırıyordu. Ayrıca Nora'ya göre, Perşembe ve Cuma günleri Rosie, Imelda Tierney ile birlikte işe gidip geliyordu.

Cuma akşamı Nora, küçük arkadaşlarıyla sinemaya gitmişti; Rosie ve Imelda, yatak odasını kendilerine ayırıp, eşyaları toplayıp plan yapabiliirdi. Kimse Imelda'nın gelip gidişlerine dikkat etmiyordu. O daireden istediği her şeyi alıp çıkabiliirdi.

O günlerde Imelda, Faithful Place'den Scorch'un sınırlarının dışında kalacak kadar uzak olan Hallows Lane'de yaşıyordu. Mandy'nin bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla, Imelda'nın iş gününün ortasında evde olma ihtimali yüksekti ve mahalle sakinleriyle olan ilişkisi, içeri ve dışarı arasında ince bir çizgide yürüyen kayıp oğluna karşı yumuşak bir tutum sergilemesine yetecek kadar karmaşıktı. Soğuk kahvemin son yudumunu içip arabama doğru yöneldim.

Elektrik şirketindeki arkadaşım, 10 Hallows Lane, Daire 3 adresinde Imelda Tierney adına bir elektrik faturası buldu. Ev harap durumdaydı: çatıda kiremitler eksikti, kapının boyası dökülüyordu, kirli pencerelerin arkasında tül perdeler sarkıyordu. Komşuların, ev sahibinin evi bir veya iki saygın yuppie'ye satmasını ya da en azından sigorta parası için evi yakmasını diledikleri belliydi.

Haklıydım: Imelda evdeydi. Daire kapısını açtığına, şok, sevinç ve dehşet arasında bir yerde, "Francis," dedi. "Tanrım."

Yirmi iki yılın hiçbirini Imelda için iyi geçmemişti. Hiçbir zaman çok güzel olmamıştı, ama boyu uzundu, güzel bacakları ve güzel bir yürüyüşü vardı ve bu üç şey sizi çok ileriye götürebilir. O günlerde, ekipteki erkeklerin BOBFOC dediği biriydi: vücudu *Baywatch*'tan, yüzü *Crimewatch*'tan. Figürünü korumuştı, ama gözlerinin altında torbalar vardı ve yüzü bıçak izleri gibi kırıksıklıklarla kaplıydı. Önünde kahve lekesi olan beyaz bir eşofman giyiyordu ve saçlarının boyalı kısmının yaklaşık 7,5 cm'lik kısmı köklerinden çıkmıştı. Beni görünce elini kaldırıp saçlarını düzeltmeye başladı, sanki bu hareket bizi cumartesi gecelerinin coşkulu gençlik günlerine geri götürecekti gibi. Bu küçük hareket kalbimi derinden etkiledi.

"Selam, Melda," dedim ve ona en güzel gülümsememi göstererek, eskiden iyi arkadaş olduğumuzu hatırlattım. Imelda'yı her zaman sevmişimdir. Akıllı, huzursuz, huysuz ve keskin bir karakteri vardı ve bunu zor yoldan kazanmıştı: Tek bir kalıcı babası yerine çok fazla geçici babası vardı ve bunların birçoğu annesi olmayan kadınlarla evliydi ve o günlerde bu önemliydi. Imelda, annesi hakkında çok eleştirilirdi, o zamanlar

Çoğumuz bir şekilde camdan evlerde yaşıyorduk, ama işsiz ve alkolik bir baba, seks yapan bir anne kadar kötü değildi.

Imelda, "Kevin'ı duydum, Tanrı onu rahmet etsin. Başına gelenler için çok üzgünüm" dedi.

"Huzur içinde yatsın," diye onayladım. "Bu bölgeye geri döndüğüm için, birkaç eski arkadaşımı ziyaret edeyim dedim."

Kapının önünde bekledim. Imelda omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı, ama ben kıpırdamıyordum ve başka seçeneği yoktu. Bir saniye sonra, "Ev darmadağın..." dedi.

"Sence bunu umursar mıyım? Benim evimi görmelisin. Seni tekrar görmek çok güzel."

Konuşmamı bitirdiğimde, onun yanından geçip kapıdan çıkmıştım. Burası tam olarak bok çukuru sayılmazdı, ama onun ne demek istediğini anladım. Evde Mandy'ye bir bakış, bu kadının mutlu olduğunu gösteriyordu; belki sürekli coşkulu değildi, ama hayatı onun hoşuna giden bir şeye dönüşmüştü. Imelda ise pek öyle değildi. Oturma odası, her yerde eşyalar olduğu için olduğundan daha küçük görünüyordu: kanepenin etrafındaki yerde kullanılmış bardaklar ve Çin yemeği paketleri, radyatörlerde kuruyan çeşitli bedenlerde kadın kıyafetleri, köşelerde devrilmiş tozlu korsan DVD kutuları. Isıtma çok yüksekti ve pencereler uzun süredir açılmamıştı; ev, kül tablası, yemek ve kadın kokusuyla doluydu. Televizyon hariç her şeyin değiştirilmesi gerekiyordu.

"Burası harika bir yer," dedim. Imelda

kısa bir cevap verdi: "Burası bok gibi."

"Ben çok daha kötüsünde büyüdüm."

Omuz silkti. "Ee? Bu buranın boktan olduğunu değiştirmez. Çay içer misin?" "Seve seve. Nasılsın?"

Mutfağa doğru yöneldi. "Kendin gör. Orada otur."

Kanepede kirli olmayan bir yer bulup oturdum. "Son zamanlarda kızların olduğunu duydum, doğru mu?"

Yarı açık mutfak kapısından Imelda'nın elini su ısıtıcısının üzerinde durduğunu gördüm. "Senin de artık bir muhafız olduğunu duydum" dedi.

Birinin bana The Man'in uşağı olduğumu söylediğinde duyduğum mantıksız öfkeye alışmaya başlamıştım; hatta bu öfke işe yaramaya bile başlamıştı. Şok edici bir sessizliğin ardından, öfke ve derin bir incinmeyle, "Imelda," dedim. "Ciddi misin? Buraya çocukların hakkında sana sorun çıkarmaya geldiğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Nereden bileyim? Zaten hiçbir şey yapmadılar."

"İsimlerini bile bilmiyorum. Sadece *soruyordum*, lanet olsun. Sopranos'u yetiştirmiş olman umurumda bile değil; sadece eski günlerin hatrına selam vermek istedim. Eğer benim mesleğimle ilgili saçma sapan şeyler söyleyeceksen, söyle de yolumdan çekileyim. İnan bana."

Bir süre sonra Imelda'nın ağzının köşesinin isteksizce seğirdiğini gördüm ve su ısıtıcısını açtı. "Eski Francis; aynı sinirli halin. Evet, üç tane var. Isabelle, Shania ve Genevieve. Üçü de korkunç, ergenler. Ya sen?"

Babamdan ya da babalarımın bahsetmedim. "Bir tane," dedim. "Dokuz yaşında."

"Her şey senin önünde. Tanrı yardımcın olsun. Erkekler evini mahveder, kızlar ise kafanı mahveder derler, bu doğru." Çay poşetlerini fincanlara attı. Onun hareketlerini izlemek bile beni yaşlı hissettirdi.

"Hâlâ dikiş mi yapıyorsun?"

Gülmekten de olabilir, burnunu çekti. "Tanrım, bu çok eskiye dayanır. Fabrikadan yirmi yıl önce ayrıldım. Şimdi ufak tefek işler yapıyorum. Çoğunlukla temizlik." Gözleri bana doğru kayd, saldırgan bir bakışla, bundan bir şey çıkarmak isteyip istemediğini kontrol ediyordu. "Doğu Avrupalılar daha ucuza yapıyor, ama hala İngilizce bilen birini isteyen birkaç yer var. Ben idare ediyorum, o yüzden yapıyorum."

Su ısıtıcısı kaynadı. "Rosie'yi duydun, değil mi?" dedim.

"Evet, öyle. Bu çok şok edici. Bunca zaman..." Imelda çayı döktü ve sanki kafasından bir şeyi çıkarmaya çalışır gibi başını hızla salladı. "Bunca zaman onun İngiltere'de olduğunu sanıyordum. Duyduğumda inanmadım. İnanmadım. Yemin ederim, o günün geri kalanında zombi gibi dolaştım."

"Ben de öyle. Hiç de iyi bir hafta olmadı." dedim.

Imelda bir karton süt ve bir paket şeker çıkardı, sehpa da onlara yer açtı. "Kevin her zaman sevimli bir gençti. Onun başına gelenleri duyduğuma çok üzüldüm, gerçekten üzüldüm. O gece senin evine uğramak isterdim, ama..."

Omuz silkti, cümlesini yarım bıraktı. Chloe ve Chloe'nin annesi, Imelda'nın muhtemelen haklı olarak, annemin evinde hoş karşılanmayacağını düşünmesine neden olan ince, kesin sınıf farkını asla anlayamazlardı. "Seni orada görmeyi umuyordum. Ama hey, bu şekilde düzgün bir sohbet yapabiliyoruz, değil mi?" dedim.

Yine yarım bir gülümseme, bu sefer biraz daha isteksiz. "Yine aynı eski Francis. Sen her zaman tatlı dilliydin."

"Ama şimdi saçlarım daha güzel."

"Tanrım, evet. Sivri uçlar, hatırlıyor musun?"

"Daha kötüsü de olabilirdi. Zippy gibi mullet saçlı olabilirdim."

"İğrenç, kes şunu. Onun kafası."

Mutfğa gidip kupaları aldı. Dünyada tüm zamanım olsa bile, burada oturup boş boş konuşmak bana bir fayda sağlamazdı: Imelda, Mandy'den çok daha zorluydu, tam olarak ne olduğunu anlayamasa da benim bir planım olduğunu zaten biliyordu. O dışarı çıktığında, "Sana bir şey sorabilir miyim? Meraklı bir aptal gibi davranıyorum, ama yemin ederim sormam için iyi bir nedenim var."

Imelda lekeli bir fincanı elime verdi ve koltuğa oturdu, ama arkasına yaslanmadı ve gözleri hala temkinliydi. "Devam et."

"Rosie'nin valizini onun için 16 numaraya koyduğunda, tam olarak nereye bıraktın?"

Yarı katır yarı aptal gibi boş boş bakan bakışı, şu anda bulunduğum durumu bana bir kez daha hatırlattı. Imelda'nın, vücudundaki tüm içgüdülerine aykırı olarak bir polisle konuştuğu gerçeğini hiçbir şey ortadan kaldıramazdı. Kaçınılmaz olarak, "Hangi valiz?" dedi.

"Ah, hadi ama Imelda," dedim, rahat ve gülümseyerek - tek bir yanlış adım ve tüm bu yolculuk boşa gidecekti. "Rosie ve ben, bunu aylardır planlıyorduk. Sence bana işleri nasıl hallettiğini söylemedi mi?"

Imelda'nın yüzündeki boş bakış yavaş yavaş kayboldu; tamamen değil, ama yeterince. "Bu konuda başımı belaya sokmayacağım. Başka biri sorarsa, bavulu hiç görmedim derim," dedi.

"Sorun değil, bebeğim. Seni zor durumda bırakmayacağım; bize bir iyilik yaptın ve bunun için minnettarım. Tek bilmek istediğim, sen valizi bıraktıktan sonra kimse valize dokundu mu? Nereye bıraktığını hatırlıyor musun? Ve ne zaman?"

İnce kirpiklerinin altından beni keskin bir bakışla izledi, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Sonunda cebinden sigara paketini çıkardı ve "Rosie, siz yola çıkmadan üç gün önce bana söyledi. Ondan önce hiçbir şey söylememişti; Mandy ve ben bir şeyler olduğunu tahmin ettik, ama kesin bir şey bilmiyorduk. Mandy'yi gördün mü?" dedi.

"Evet. Çok iyi görünüyor."

"Kibirli inek," dedi Imelda, akmağı tıklatarak. "Sigara ister misin?"

"Evet, teşekkürler. Seninle Mandy'nin arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Bana akmağı tutarken sert bir kahkaha attı. "Artık değıl. O benim gibi biri için fazla iyi. Başlangıçta gerçekten arkadaş mıyız bilmiyorum; ikimiz de Rosie ile takılırdık ve o ayrıldıktan sonra...

."

"Sen her zaman ona en yakın olan kişiydin" dedim.

Imelda bana, daha iyi erkeklerin onu kandırmaya çalıştığını ama başaramadığını ima eden bir bakış attı. "Eğer o kadar yakın olsaydık, başından beri bana planladıklarını söylerdi, değıl mi? Babası ona göz kulak olduğu için kendi başına eşyalarını alamadığı için bir şey söyledi. İkimiz bazı günler fabrikadan birlikte gidip gelirdik, kızların konuştuğı şeyleri konuşurduk, hatırlamıyorum. Bir gün bana bir iyilik yapmamı istedi."

"antayı dairelerinden nasıl çıkardın?" diye sordum.

"Kolaydı. Ertesi gün, cuma günü işten sonra, Daly'lerin evine gittim, annesi ve babasına Rosie'nin odasına gidip onun yeni Eurythmics albümünü dinleyeceğimizi söyledik, onlar da bize sesimizi alaltmamızı söylediler. Rosie'nin eşyalarını topladığını duymayacakları kadar yüksek sesle dinledik." Imelda'nın ağızının köşesinde küçük b i r gülümseme belirdi. Bir saniye için, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi, sigara dumanının arasından kendine gülümsedi, eskiden tanıdığım hızlı hareket eden, ağız laf yapan kız gibi görünüyordu. "Onu görmeliydin Francis. Oda içinde dans ediyordu, saç fırçasını mikrofon yerine kullanarak şarkı söylüyordu, eski kirli iç çamaşırlarını görmememiz için yeni iç çamaşırları almıştı ve onları başının etrafında sallıyordu... Beni de dans ettirdi; annesi gelip ne yaptığımızı görmesin diye sessiz olmaya çalışırken, gülmekten kığımızdan çıkarken, tam bir aptal çifti gibi görünmüş olmalıyız. Sanırım, o kadar zamandır sakladıktan sonra bunu birine anlatabilmek onu çok mutlu etmişti. Kendinden çok memnundu.

O resmi hızla kapattım; sonraya saklayacaktım. "Güzел," dedim. "Bunu duymak güzel. Peki, eşyalarını topladıktan sonra...?"

Imelda'nın ağızının iki tarafına da bir gülümseme yayıldı. "antayı alıp ıktım. Yemin ederim. Üzerine ceketimi örttüm, ama dikkatli bakan kimseyi bir saniye bile kandıramazdım. Yatak odasından çıktım ve Rosie bana yüksek sesle veda etti, ben de Bay Daly ve Bayan Daly'ye veda ettim — oturma odasındaydılar,

televizyon izliyorlardı. Kapıdan geçerken arkasına baktı, ama sadece Rosie'nin benimle gelmediğinden emin olmak için bakmıştı; çantayı hiç fark etmedi bile. Ben de kendim çıktım."

"İkinize de tebrikler," dedim, gülümseyerek. "Ve onu doğrudan 16 numaraya mı götürdün?"

"Evet. Kıştı: hava kararmıştı ve soğuktu, bu yüzden herkes içerideydi. Kimse beni görmedi." Gözleri dumanla kaplıydı, hatırlıyordu. "Sana söylüyorum Francis, o eve girerken hayatımdan endişe ediyordum. Daha önce karanlıkta oraya hiç girmedim, en azından tek başıma. En kötüsü merdivenlerdi; odalara pencerelerden biraz ışık giriyordu, ama merdivenler karanlıktı. Yolumu el yordamıyla bulmak zorunda kaldım. Üzerime örümcek ağları yapışmıştı, merdivenlerin yarısı sanki her an başıma yıkılacakmış gibi sallanıyordu ve her yerden küçük sesler geliyordu... Yemin ederim, orada başka biri ya da belki bir hayalet olduğunu, beni izlediğini düşündüm. Biri beni yakalarsa çılgılık atmaya hazırdım. Kırım yanıyormuş gibi oradan kaçtım."

"Bavulu nereye koyduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. Rosie ile her şeyi ayarlamıştık. En üst kattaki büyük odanın şöminesinin arkasına koyduk, bilirsin. Oraya sığmazsa, bodrumun köşesindeki tahta, metal ve ıvır zıvır yığınının altına koyacaktım, ama mecbur kalmadıkça oraya inmek istemiyordum. Sonunda tam sığıdı."

"Teşekkürler, Imelda," dedim. "Bize yardım ettiğin için. Sana çoktan teşekkür etmeliydim, ama geç olsun, güç olmasın."

Imelda, "Şimdi ben de sana bir şey sorabilir miyim? Yoksa sadece tek taraflı mı olacak?" dedi.

"Gestapo gibi mi, biz soru sorarız? Hayır, bebeğim, adil olan adildir: iki yönlüdür. Sor bakalım."

"İnsanlar Rosie ve Kevin'ın öldürüldüğünü söylüyorlar. Cinayete kurban gittiklerini. İkisi de. Bunu sadece skandal için mi söylüyorlar, yoksa doğru mu?"

"Rosie öldürüldü, evet. Kevin hakkında henüz kimse emin değil."

"Nasıl öldürüldü?"

Kafamı salladım. "Kimse bana söylemiyor."

"Evet. Tabii."

"Imelda," dedim. "İstersen beni polis olarak görmeye devam edebilirsin, ama sana garanti ederim ki şu anda polis teşkilatında böyle düşünen tek bir kişi bile yok. Bu davada çalışmıyorum; bu davaya *yaklaşmam* bile yasak."

Buraya gelerek işimi tehlikeye attım. Bu hafta polis değilim. Rosie Daly'yi sevdiği için gitmeyen sinir bozucu bir pislğim."

Imelda dudağının kenarını sertçe ısırđı. "Ben de onu sevdim, gerçekten. O kızı deli gibi sevdim," dedi.

"Biliyorum. Bu yüzden buradayım. Ona ne olduğunu hiç bilmiyorum ve polislerin bunu araştırmak için kışlarını kaldırıp uğraşacaklarına da inanmıyorum. Bana yardım etmelisin, Melda."

"Öldürölmemeliydi. Bu çok adice. Rosie kimseye bir şey yapmadı. O sadece..." Imelda sessizleşti, sigara içip yıpranmış koltuk kılıfındaki delikten parmaklarını geçirerek izledi, ama onun düşündüğünü hissedebiliyordum ve onu bölmedim. Bir süre sonra, "Onun kaçan kişisi olduğunu sanıyordum," dedi.

Sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırdım. Imelda'nın yıpranmış yanaklarında, aptalca bir şey söylemiş gibi hafif bir kızarıklık vardı, ama devam etti. "Mandy'ye bak, tamam mı? Annesinin tıpatıp aynısı. Mümkün olduğunca çabuk evlendi, ailesine bakmak için işini bıraktı, iyi bir eş, iyi bir anne, *aynı evde* yaşıyor, yemin ederim ki annesinin giydiğı kıyafetlerin aynısını giyiyor. Büyürken tanıdığımız herkes aynı: ebeveynlerinin aynısı, kendilerine ne kadar farklı olacaklarını söylesele de."

Sigara izmaritini dolu bir küllükte söndürdü. "Ve bana bak. Nereye geldiğime bak." Çevremizdeki daireyi işaret ederek çenesini salladı. "Üç çocuk, üç baba... Mandy sana bunu anlatmıştır, değil mi? Isabelle'i yirmi yaşında doğurdum. Hemen işsizlik maaşı almaya başladım. O zamandan beri düzgün bir işim olmadı, hiç evlenmedim, hiçbir erkekle bir yıldan fazla birlikte kalmadım... Onların yarısı çoktan evlendi, tabii. Gençken milyonlarca planım vardı, ama hepsi suya düştü. Bunun yerine annem gibi oldum, tek kelime etmiyorum. Bir sabah uyandım ve işte buradayım."

Paketimden iki sigara daha çıkardım, Imelda'nınkini yaktım. "Teşekkürler." Başını çevirip dumanı benden uzağı üfledi. "Rosie, aramızda annesine benzemeyen tek kişiydi. Onu düşünmek hoşuma gidiyordu. İşler yolunda gitmediğinde, onun Londra'da, New York'ta ya da Los Angeles'ta, benim hiç duymadığım çılgın bir iş yaptığını bilmek hoşuma gidiyordu. Kaçan tek kişisi."

"Annem gibi olmadım. Babam gibi de olmadım" dedim.

Imelda gülmedi. Anlamadığım kısa bir bakış attı bana — belki de polis olmak bir gelişme sayılır mıydı, diye düşünüyordur.

Bir süre sonra, “Shania hamile. On yedi yaşında. Babasının kim olduğunu bilmiyor” dedi.

Scorcher bile bunu olumlu bir şeye çeviremezdi. “En azından ona destek olacak iyi bir annesi var” dedim.

"Evet," dedi Imelda. Omuzları biraz daha çöktü, sanki bir parçası bu sorunu çözmenin sırrını benden öğrenmeyi umuyormuş gibi. "Her neyse."

Diğer dairelerden birinde, biri 50 Cent'i son ses açmış, diğeri ise ona sesi kısıması için bağıırıyordu. Imelda farkında değil gibiydi. "Sana bir şey daha sormam lazım," dedim.

Imelda'nın iyi bir sezgisi vardı ve sesimdeki bir şey onu uyandırmıştı: yüzüne yine boş bir ifade yerleşti. "Rosie'yle benim gideceğimizi kime söyledin?" dedim.

"Kimseye söylemedim. Ben ispiyoncu değilim."

Daha dik oturuyordu, kavgaya hazır. "Öyle olduğunu hiç düşünmedim. Ama birinden bilgi almak için her türlü yol vardır, ispiyoncu olsun ya da olmasın. Sen sadece on sekiz, on dokuz yaşındaydın. Bir genci sarhoş edip ağzından bir şeyler kaçırmamasını sağlamak, belki de onu bir iki ipucu vermeye ikna etmek kolaydır."

"Ben de aptal değilim."

“Ben de öyle. Dinle beni, Imelda. O gece, 16 numarada biri Rosie'yi bekliyordu. Biri onunla orada buluştu, onu öldürdü ve cesedini attı. Rosie'nin o valizi almaya gideceğini dünyada sadece üç kişi biliyordu: ben, Rosie ve sen. Kimse bunu benden duymadı. Ve az önce senin de söylediğin gibi, Rosie aylardır ağzını kapalı tutmuştu; muhtemelen en iyi arkadaşydın ve başka seçeneği olsaydı sana bile söylemezdi. Sırf eğlence olsun diye gidip başka birine de her şeyi anlattığına inanmamı mı istiyorsun? Saçmalık. Geriye sen kalıyorsun."

Cümlemi bitirmeden, Imelda sandalyesinden kalkıp elimden bardağı kaptı. "Ne küstahsın, kendi evimde bana geveze diyorsun, seni içeri almamalıydım. Eski dostunu görmeye geldiğini söyleyip duruyorsun, dostmuş, hadi oradan, sadece benim bildiklerimi öğrenmek istedin..."

Mutfağa yöneldi ve kupaları lavaboya çarptı. Sadece suçluluk duygusu insanı böyle bir saldırıya sevk edebilir. Onun peşinden gittim. "Rosie'yi sevdiğini söylüyordun. Onun kaçan kişi olmasını istiyordun. Bunların hepsi de büyük bir yalan mıydı, Imelda? Öyle miydi?"

"Sen ne dediğini bilmiyorsun. Senin için kolay, bunca zaman sonra ortaya çıkıp, Bay Büyük Toplar, istediğin zaman çekip gidebilirsin, ama ben burada *yaşamak* zorundayım. Çocuklarım burada *yaşamak* zorunda."

"Sence ben çekip gidiyor gibi mi görünüyorum? İster beğen ister beğenme, ben buradayım Imelda. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Evet, gidiyorsun. Evimden defol. Sorularını al, kışına sok ve defol."

"Kiminle konuştuğunu söyle, ben de gideyim."

Çok yakındım. Imelda sırtını ocağa dayamıştı; gözleri odanın içinde kaçış yolu ararken etrafta dolaşıyordu. Gözleri bana döndüğünde, akılsız bir korku parlaması gördüm.

"Imelda," dedim, olabildiğince nazikçe. "Sana vurmayacağım. Sadece bir soru soruyorum."

O, "Çık dışarı" dedi.

Ellerinden biri arkasında, bir şeyi sıkıca tutuyordu. O anda fark ettim ki, bu korku bir refleks değildi, onu döven bir pisliğin bıraktığı bir iz değildi. Imelda benden korkuyordu.

"Sana ne yapacağımı sanıyorsun?" dedim. "Senin hakkında uyarıldım" dedi alçak sesle.

Farkına varmadan bir adım öne atmıştım. Ekmek bıçağının havaya kalktığını ve ağzını açıp çılgınlık atmaya hazırlandığını görünce oradan ayrıldım. Komşular için kendini toparlayıp merdiven boşluğuna eğilip arkamdan "Bir daha sakın geri gelme!" diye bağırmadan önce merdivenlerin dibine varmıştım. Sonra dairesinin kapısı çarptı.

Şehir merkezinden uzaklaşarak Liberties'in daha derinlerine doğru ilerledim; şehir merkezi, gözlerine çarpan her şeyi kredi kartıyla satın almak için birbirlerini itip kakarak çılgınca koşuşturan Noel alışverişi yapan insanlarla doluydu. Ne kadar pahalı olursa o kadar iyiydi ve er ya da geç içlerinden biri bana kavga etmek için bir bahane verecekti. Danny Matches adında, bir keresinde yakılması gerektiğini düşündüğüm her şeyi yakmayı teklif eden iyi bir adam tanıyorum. Faithful Place'i, Bayan Cullen'ın yüzündeki hevesli bakışı, Des Nolan'ın yüzündeki belirsizliği ve Imelda'nın yüzündeki korkuyu düşündüm ve Danny'yi aramayı düşündüm.

Bana çok yaklaşan herkesi yumruklamak istediğim dürtü geçene kadar yürümeye devam ettim. Sokaklar ve geçitler, Kevin'ın cenazesindeki insanlar gibi aynı görünüyordu, tanıdık şeylerin çarpık versiyonları, benim anlamadığım bir şaka gibi: eskiden apartmanlar olan yerlerin önünde sıkışmış yepyeni BMW'ler, tasarım bebek arabalarına bağırarak geçen gençler, tozlu köşe dükkanları parlak franchise'lara dönüşmüştü. Yürümeyi bırakabildiğimde, Pat'in Katedrali'nin önündeyim. Bahçede bir süre oturdum, sekiz yüz yıldır yerinde duran bir şeye gözlerimi dinlendirdim ve trafiğin durduğu, yoğun saatlerin yaklaşmasıyla sürücülerin öfkelenmesini dinledim.

Hala orada oturmuş, Holly'nin onaylayacağından çok daha fazla sigara içiyordum ki telefonum bip sesi çıkardı. Mesaj, arkadaşım Stephen'dan gelmişti ve eminim ki mesajı tam olarak istediği gibi yazmak için dört beş kez yeniden yazmıştı. *Merhaba Dedektif Mackey, istediğiniz bilgiyi bulduğumu bilmenizi istedim. Saygılarımla, Stephen Moran (Dedektif).*

Küçük güzellik. Saat beşe yaklaşıyordu. Ona cevap yazdım: *Aferin. En kısa sürede Cosmo's'ta buluşalım.*

Cosmo's, Grafton Caddesi'nin karmaşık sokaklarında saklı kalmış, boktan bir sandviç dükkanındır. Cinayet Masası'ndan hiç kimse oraya adımını atmaz, bu da büyük bir artıdır. Diğer bir artısı ise, Cosmo's şehirde hala İrlandalı personel çalıştıran birkaç yerden biridir, yani hiçbiri size doğrudan bakarak kendilerini küçük düşürmez. Bunun iyi olduğu durumlar da vardır. Bazen bilgi kaynaklarımla orada buluşurum.

Oraya vardığımda çocuk zaten masada oturmuş, bir fincan kahveyi yudumlarken parmağıyla şeker döküntülerine desenler çiziyordu. Oturduğumda bana bakmadı

Yüzümüze bakmadı. "Tekrar görüşmek güzel, Dedektif. İletişime geçtiğiniz için teşekkürler" dedim.

Stephen omuz silkti. "Evet. Şey. Öyle yapacağımı söylemiştim." "Ah. Bir sorun mu var?"

"Bu çok şüpheli geliyor."

"Sabah sana saygı duyacağıma söz veriyorum."

O, "Templemore'da bize, artık gücün ailemiz olduğunu söylediler. Ben buna kulak verdim, biliyor musun? Bunu ciddiye aldım."

"Öyle de olmalı. O senin ailen. Aileler birbirlerine böyle davranır, tatlım. Fark etmedin mi?"

"Hayır. Fark etmemiştim."

"Ne şanslısın. Mutlu bir çocukluk çok güzel bir şey. Diğer yarısı böyle yaşıyor. Bana ne getirdin?"

Stephen yanağının içini ısırdı. İlgiyle izledim ve vicdan meselesini kendi başına çözmesine izin verdim. Sonunda, tabii ki, sırt çantasını alıp Cosmo's'tan kaçmak yerine, eğilip ince yeşil bir klasör çıkardı. "Otopsi raporu," dedi ve bana uzattı.

Sayfaları başparmağımla çevirdim. Kev'in yaralarının şemaları, organ ağırlıkları, beyin kontüzyonları gözüme çarptı, kahve dükkanında okumak için ideal bir şey değildi. "Aferin," dedim. "Ve çok teşekkür ederim. Bana özetle, otuz saniye veya daha az."

Bu onu şaşırttı. Muhtemelen daha önce de aileye haber vermişti, ama teknik ayrıntıları tam olarak vermemişti. Ben gözümü kırpmayınca, "Şey... Tamam. O... Yani, merhum; şey, kardeşiniz... pencereden baş aşağı düştü. Savunma yaraları veya kavga yaraları yoktu, başka bir kişinin karıştığını gösteren hiçbir şey yoktu. Yaklaşık altı metreden sert zemine düştü. Kafasının üst kısmının hemen yan tarafıyla, bu civara düştü. Düşme sonucu kafatası kırıldı, bu da beynine zarar verdi ve boynu kırıldı, bu da nefes almasını felç etti. Bunlardan biri ya da diğeri onu öldürdü. Çok hızlı bir şekilde."

Bu tam da istediğim şeydi, ama yine de o anda ortaya çıkan aşırı bakımlı garsona neredeyse aşık oldum. Kahve ve bir çeşit sandviç sipariş ettim. Bu iş için fazla iyi olduğunu kanıtlamak için iki kez yanlış yazdılar, benim aptallığıma gözlerini devirdiler ve menümü hızla çekerek Stephen'ın kupasını neredeyse kucağına düşüreceklerdi

ama o uzaklaşana kadar, en azından kısmen çenemi gevşetmeyi başarmıştım. "Hiç şaşırmadım. Parmak izi raporları geldi mi?" dedim.

Stephen başını salladı ve daha kalın başka bir dosya çıkardı. Scorch, bu kadar hızlı sonuç almak için FBI'ya ciddi baskı yapmıştı. Bu davayı bir an önce bitirmek istiyordu. "İyi kısımları söyle" dedim.

"Bavulun dışı berbat durumdaydı: bacada geçirdiği onca zaman, önceden orada olanların çoğunu silmiş, sonra da inşaatçılar ve aileniz, yani sizin aileniz vardı." Utanarak başını eğdi. "Hâlâ Rose Daly'ye ait birkaç parmak izi var, ayrıca kız kardeşi Nora'ya ait bir tane ve üç tane bilinmeyen parmak izi var. Konumlarına bakılırsa, muhtemelen aynı elden ve aynı anda yapılmışlar. İçinde de aşağı yukarı aynı durum var: parmak izi kalabilecek her şeyde çok sayıda Rose izi, Walkman'in her yerinde çok sayıda Nora izi, çantanın içinde Theresa Daly'ye ait birkaç iz - ki bu mantıklı, yani, eskiden onundu - ve Mackey ailesinin, çoğunlukla Josephine Mackey'e ait çok sayıda iz. O, şey, annen mi?"

"Evet," dedim. O valizi kesinlikle annem açmış olmalıydı. Onun *sesini* duyabiliyordum: *Jim Mackey, o pis ellerini oradan çek, orada iç çamaşırları var, sen sapık mısın?* "Bilinmeyen bir şey var mı?"

"İçinde yok. Ayrıca biletlerin bulunduğu zarfın üzerinde senin parmak izlerin var."

Son birkaç günün ardından bile, bunun canımı yakması için yeterli yer vardı: O'Neill's'teki o şaşırtıcı derecede masum geceden kalan parmak izlerim, yirmi yıl karanlıkta saklandıktan sonra hala dün gibi tazeydi ve FBI teknisyenlerinin oynaması için hazırды. "Evet, var," dedim. Onları satın alırken eldiven giymek aklıma gelmemişti. Başka bir şey var mı?"

"Bavul için bu kadar. Not da silinmiş gibi görünüyor. 1985'te bulunan ikinci sayfada, onu bulan ve onlara getiren üç genç, Matthew, Theresa ve Nora Daly ile siz varsınız. Rose'un parmak izi yok. Kevin'ın cebinden çıkan ilk sayfada ise hiçbir şey yok. Hiç parmak izi yok. Temizlikten öte bir şey yok."

"Peki ya çıktığı pencere?"

"Tersine bir sorun var: çok fazla parmak izi var. Büro, Kevin'ın parmak izlerinin pencerenin üst ve alt kanatlarında olduğunu, yani pencereyi açtığı anda olması beklenen yerlerde olduğunu ve pencere pervazında eğildiği yerde avuç içi izlerinin olduğunu oldukça emin, ama

bunu kesin olarak söyleyemiyorlar. Altında çok fazla başka parmak izi var; ayrıntılar kayboluyor."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Başını salladı. "Öne çıkan bir şey yok. Kevin'ın parmak izleri birkaç başka yerde de bulundu - salon kapısı, düştüğü odanın kapısı - ama hiçbir beklenmedik yerlerde değil. Bütün ev bilinmeyenlerle dolu; Büro hala bunları araştırıyor. Şimdiye kadar birkaç kişi ortaya çıktı, küçük suçları olan adamlar, ama hepsi de orada sadece vakit geçiriyor olabilecek yerel adamlar. Yıllar önce, bildiğimiz kadarıyla."

"Aferin," dedim. Dosyaların kenarlarını düzelttim ve çantama koydum. "Bunu unutmayacağım. Şimdi Dedektif Kennedy'nin olayla ilgili teorisini özetle."

Stephen'ın gözleri ellerimi takip etti. "Bunun etik olarak nasıl doğru olduğunu bir daha anlat."

"Etik olarak sorun yok çünkü bu iş bitti, evlat. Özetle."

Bir saniye sonra gözleri benimkilere baktı. "Bu davayı sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum," dedi.

Garson kahvemi ve sandviçlerimizi masaya fırlatıp, yakın çekim için hazırlanmak üzere hızla uzaklaştı. İkimiz de onu görmezden geldik. "Yani, bu olayla ilgili hemen hemen herkesle ve her şeyle bağlantılı olduğum için mi?" dedim.

"Evet. Bu kolay olamaz. Durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum."

Ve hasta başı tavırları da. Beş yıl verin, çocuk polis teşkilatını yönetir. "Endişen için teşekkür ederim Stephen. Ama şu anda senden istediğim şey duyarlılık değil, tarafsızlık. Bu davanın benimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmalısın. Ben sadece tesadüfen buraya gelen ve brifing almaya ihtiyaç duyan bir yabancıyım. Bunu yapabilir misin?"

O da başını salladı. "Evet. Makul."

Koltuğuma yaslandım ve tabağımı kendime doğru çektim. "Harika. Anlat bakalım."

Stephen acele etmedi, bu iyiydi: sandviçini ketçap ve mayonezle boğdu, cipslerini yeniden düzenledi, düşüncelerini toparladığından emin oldu. Sonra şöyle dedi: "Tamam. Dedektif Kennedy'nin teorisi şöyle. 1985'in 15 Aralık günü geç saatlerde, Francis Mackey ve Rose Daly Faithful Place'in tepesinde buluşup birlikte kaçmayı planlıyorlar. Mackey'nin kardeşi Kevin bunu öğreniyor..."

"Nasıl?" Imelda'nın on beş yaşındaki bir çocuğa içini döktüğünü görmedim.

"Bu net değil, ama belli ki biri görmüş ve Kevin çoğu insandan daha mantıklı. Bu, Dedektif Kennedy'nin teorisini destekleyen faktörlerden biri. Konuştuğumuz herkese göre, Francis ve Rose kaçışlarını tamamen gizli tutmuşlardı, kimse onların ne planladıklarından haberdar değildi. Ancak Kevin ayrıcalıklı bir konumdaydı. Francis ile aynı odayı paylaşıyordu. Bir şeyler görmüş olabilir."

Kız arkadaşım Mandy ağzını kapalı tutmuştu. "Bunu bir kenara bırakalım. O odada görülecek hiçbir şey yoktu."

Stephen omuz silkti. "Ben Kuzey Duvarı'ndanım. Liberties'in de aynı şekilde işlediğini söyleyebilirim, en azından o zamanlar öyleydi: insanlar birbirlerinin üstünde yaşıyor, konuşuyorlar, sır diye bir şey yok. Sana şunu söylemeliyim, kimse kaçma olayından haberdar değilse çok şaşırırm. Çok şaşırırm."

"Haklısın. O kısmı belirsiz bırakabiliriz. Sonra ne oldu?" dedim.

Raporunu sunmaya odaklanmak onu biraz rahatlatıyordu; tekrar rahat hissettiği ortama dönmüştük. "Kevin, Rose Francis ile buluşmadan önce onu durdurmaya karar verir. Belki onunla buluşmak için bir plan yapar ya da belki onun valizini alması gerektiğini bilir, ama her halükarda, büyük olasılıkla Number Sixteen Faithful Place'de bir yerde buluşurlar. Tartışmaya başlarlar, Kevin sinirlenir, Rose'u boğazından yakalar ve kafasını duvara vurur. Cooper'ın dediğine göre, bu kısım çok kısa sürer; belki birkaç saniye. Kevin sakinleştiğinde, artık çok geçtir."

"Gerekçe? Neden onunla tartışmak bir yana, onu durdurmak istesin ki?"

"Bilinmiyor. Herkes Kevin'ın Francis'e oldukça bağlı olduğunu söylüyor, bu yüzden Rose'un onu elinden almasını istememiş olabilir. Ya da cinsel kıskançlık olabilir - o yaşta bununla başa çıkmakta çok zorlanıyordu. Herkesin dediğine göre kız çok güzelmiş. Belki Kevin'ı reddetmişti, ya da belki aralarında bir şey vardı..." Stephen aniden kiminle konuştuğunu hatırladı. Kızardı, sustu ve bana endişeli bir bakış attı.

Kevin, *Rosie'yi* hatırlıyorum demişti. *O saçları, o gülüşü, yürüyüşü...* Ben de, "Bunun için yaş farkı biraz fazlaydı, unutma, on beş ve on dokuz yaşından bahsediyoruz. Ama ondan hoşlanmış olabilir, tamam. Devam et." dedim.

"Peki. Motifin büyük bir şey olması gerekmez; yani, bildiğimiz kadarıyla, onu öldürmeyi planlamış gibi görünmüyor. Daha çok, öylece olmuş gibi görünüyor. Onun öldüğünü fark ettiğinde, cesedini bodruma sürükler— , ,

, , , , , ,

betonun altına. Yaşına göre güçlüydü; o yaz bir şantiyede yarı zamanlı çalışmış, malzeme taşıyıp getirmişti. Bunu yapabilecek güçteydi." Bir kez daha hızlıca baktım. Arka dışımdan jambonu çıkardım ve onu kayıtsızca izledim.

"Tüm bu olayların bir aşamasında Kevin, Rose'un ailesine bırakacağı notu bulur ve bunu kendi lehine kullanabileceğini fark eder. İlk sayfayı saklar ve ikinci sayfayı olduğu yerde bırakır. Buradaki fikir, Francis yine de ayrılırsa, herkesin asıl plana göre hareket edeceği: ikisi birlikte kaçmışlar ve not Rose'un ailesine yazılmış. Rose ortada yokken Francis eve dönerse ya da bir aşamada ailesiyle iletişime geçerse, herkes notun Francis'e yazıldığını ve Rose'un tek başına kaçtığını düşünecek."

"Ve yirmi iki yıl boyunca," dedim, "aynen öyle oldu."

"Evet. Sonra Rose'un cesedi bulunur, soruşturmaya başlarız ve Kevin panik yapar. Konuştuğumuz herkese göre, son birkaç gündür oldukça stresliydi ve durumu gittikçe kötüleşiyordu. Sonunda gerilimi daha fazla kaldıramaz. Notun ilk sayfasını, bunca zamandır sakladığı yerden çıkarır, ailesiyle son bir akşam geçirir ve sonra Rose'u öldürdüğü yere geri döner ve... Eh."

"Dua eder ve en üst kattaki pencereden atlar. Ve adalet yerini bulur."

"Aşağı yukarı öyle, sanırım. Evet." Stephen, kahvesini içerken, beni kızdırıp kızdırmadığını görmek için gizlice beni izledi.

"Aferin, Dedektif. Açık, öz ve objektif." dedim. Stephen, sözlü sınavdan çıkmış gibi hızlıca rahat bir nefes aldı ve sandviçine daldı. "Sence bu, Kennedy'nin resmi İncil'ine dönüşüp her iki dava da kapanana kadar ne kadar zamanımız var?"

Başını salladı. "Birkaç gün mü? Dosyayı henüz üst kata göndermedi; hala kanıt topluyoruz. Dedektif Kennedy titiz biridir. Yani, bir teorisi olduğunu biliyorum, ama bunu davaya dayatıp her şeyi bir kenara atacak gibi değil. Sanki biz, yani ben ve diğer geçici çalışanlar, hafta sonuna kadar Cinayet Masasında kalacakmışız gibi konuşuyor."

Bu da, temel olarak, yaklaşık üç günüm olduğu anlamına geliyordu. Kimse geriye gitmeyi sevmez. Bu dava resmi olarak kapatıldığında, biri davayı yeniden açmadan önce, her iki cinayeti de işleyen başka birinin noter onaylı video görüntülerini bulmam gerekecekti.

"Eminim çok eğlenceli olacak," dedim. "Siz kişisel olarak Dedektif Kennedy'nin teorisi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Bu soru Stephen'ı hazırlıksız yakaladı. Ağzındaki lokmayı kontrol altına almak için bir saniyeye ihtiyacı oldu. "Ben mi?"

"Sen, neşeli Jim. Scorcher'ın nasıl çalıştığını zaten biliyorum. Sana daha önce de söylediğim gibi, senin sunabileceğin şeylere ilgi duyuyorum. Çılgın yazma becerilerin dışında."

Omuz silkti. "Bu benim işim değil..."

"Evet, senin işin. Sana soruyorum; bu da senin işin oluyor. Onun teorisi hoşuna gitti mi?"

Stephen, düşünmek için kendine zaman kazanmak amacıyla ağzına daha fazla sandviç tıktırdı. Gözlerini saklayarak tabağını izliyordu. "Evet, Stevie, gerçekten de benim son derece önyargılı, kederden çıldırmış ya da başından beri deli olabileceğimi ve bunların herhangi birinin ya da hepsinin beni en içten düşüncelerini paylaşabileceğin çok kötü bir insan yapabileceğini akılda tutman gerekiyor. Ama yine de, Dedektif Kennedy'nin yanılıyor olabileceği fikri ilk kez aklımdan geçmediğine bahse girerim."

O da, "Aklıma geldi" dedi.

"Elbette aklına geldi. Aklına gelmeseydi, aptal olurdun. Ekibindeki başka birinin aklına geldi mi?"

"Bahsettiklerini duymadım."

"Ve söylemeyecekler de. Hepsi bunu düşündü, çünkü onlar da aptal değiller, ama Scorchie'nin kötü tarafına geçmekten korktukları için çenelerini kapalı tutuyorlar." Masaya doğru eğildim, o kadar yaklaştım ki başını kaldırmak zorunda kaldı. "Geriye sen kalıyorsun, Dedektif Moran. Sen ve ben. Rose Daly'yi öldüren adam hala dışarıda dolaşıyorsa, ikimizden başka kimse onun peşine düşmeyecek. Küçük oyunumuzun *etik açıdan* neden *sorun olmadığı* anlamaya başladın mı?"

Bir süre sonra Stephen, "Sanırım" dedi.

"Etik olarak her şey yolunda, çünkü buradaki birincil sorumluluğun Dedektif Kennedy'ye ya da bana karşı değil. Rose Daly ve Kevin Mackey'e karşı. Onların tek umudu biziz. O yüzden bakire gibi külotunu tutarak oyalanmayı bırak ve Dedektif Kennedy'nin teorisi hakkında ne düşündüğünü söyle."

Stephen basitçe, "Bu teoriye pek sıcak bakmıyorum," dedi. "Neden?"

"Boşluklar umurumda değil — bilinen bir neden yok, Kevin kaçış olayını nasıl öğrendiği belli değil, tüm bu şeyler. Bu kadar uzun zaman geçtikten sonra bu tür boşluklar olması normal. Beni rahatsız eden şey baskı sonuçları."

Onun bunu fark edip etmeyeceğini merak ediyordum. "Ne olmuş onlara?"

Başparmağındaki mayonezi yaladı ve parmağını kaldırdı. "Öncelikle, bavulun dışındaki bilinmeyenler. Önemli olmayabilirler, ama bu benim soruşturmam olsaydı, davayı kapatmadan önce onları tespit etmek isterdim."

O bilinmeyenleri kimin bıraktığını oldukça iyi biliyordum, ama bunu paylaşmak istemiyordum. "Ben de öyle yapardım. Başka bir şey var mı?" dedim.

"Evet. Bir de şu var" —parmağını kaldırdı—"notun ilk sayfasında neden parmak izi yok? İkinci sayfayı silmesi mantıklı: eğer biri şüphelenip Rose'un kaybolduğunu bildirirse, Kevin polislerin veda mektubunda kendi parmak izlerini bulmasını istemez. Ama ilk sayfa? Onu bunca zamandır sakladığı yerden çıkarır, intihar notu ve *itiraf* olarak kullanmayı planlar, değil mi, ama onu silip *eldivenlerle* cebine koyar? Ne olur da biri onu onunla *ilişkilendirirse* diye mi?"

"Peki Dedektif Kennedy bu konuda ne diyor?"

"Küçük bir anormallik, önemli değil, her vakada olur diyor. Kevin ilk gece iki sayfayı da siler, ilkinin saklar, geri çıkardığında parmak izi bırakmaz — insanlar her zaman bırakmaz. Bu doğru, ama...

. . Burada kendinden menkul birinden bahsediyoruz. Temelde *cinayeti* itiraf eden birinden. Ne kadar soğukkanlı olursan ol, deli gibi terleyeceksin. Ve terlediğinde parmak izi bırakırsın." Stephen başını salladı. "O sayfada parmak izi olmalı," dedi, "konu kapanmıştır," ve sandviçini yemeye devam etti.

"Sadece eğlence olsun diye bir şey deneyelim. Bir an için eski dostum Dedektif Kennedy'nin bir kez olsun yanıldığını ve Kevin Mackey'nin Rose Daly'yi öldürmediğini varsayalım. O zaman elimizde ne var?"

Stephen bana baktı. "Kevin'ın da öldürüldüğünü mü varsayıyoruz?" diye sordu.

"Sen söyle."

"Eğer o notu silip kendi cebine koymadıysa, bunu onun yerine başka biri yaptı. Ben cinayet diyorum."

Aniden, haince bir sevgi seli içimi kapladı. Neredeyse çocuğun boynuna sarılacaktım ve saçlarını okşayacaktım. "Bana uyar," dedim. "Peki katil hakkında ne biliyoruz?"

"Tek kişi olduğunu mu düşünüyoruz?"

"Umarım öyledir. Mahallem biraz tuhaf olabilir, ama Tanrı'ya dua ediyorum ki, iki ayrı katilin aynı yolda işlerini yapacağı kadar tuhaf olmasın."

Son altmış saniye içinde, fikirlerini söylemeye başladığından beri, Stephen benden çok daha az korkar hale gelmişti. Elini masaya dayamış, öne doğru eğilmiş, o kadar odaklanmıştı ki sandviçinin geri kalanını tamamen unutmuştu. Gözlerinde yeni, sert bir parıltı vardı, bu kadar tatlı, utangaç bir acemiden beklediğimden daha sert bir parıltı. "O zaman, Cooper'a göre, muhtemelen bir erkek. Yaşı, diyelim ki, otuzlu yaşların sonu ile elli arasında, yani Rose öldüğünde on beş ile otuz yaşları arasındaydı ve o zaman da şimdi de oldukça formda. Bu, kaslı bir adam gerektirirdi."

"Rose yaptı. Kevin yapmadı. Onu pencereden dışarı eğilmesini sağlayacak bir yol bulsaydın - ve o şüpheli bir tip değildi - küçük bir itme yeterli olurdu. Kas gücü gerekmezdi."

"Yani, adamımız Rose'u yakaladığında on beş ile elli yaşları arasındaysa, şu anda otuzlu yaşların sonlarında ile yetmiş yaşları arasında bir yerde olmalı."

"Maalesef. Onunla ilgili, şüpheliyi daraltabilecek başka bir şey söyleyebilir miyiz?"

Stephen, "Faithful Place'in çok yakınında bir yerde büyümüş. Onaltı numarayı çok iyi biliyor: Rose'un öldüğünü fark ettiğinde büyük bir şok yaşamış olmalı, ama yine de bodrumdaki beton blokları hatırlıyordu. Ve herkesin bize söylediğine göre, 16 numarayı bilenler, gençliklerinde Faithful Place'de veya yakınında yaşamış insanlar. Artık orada yaşamıyor olabilir - Rose'un cesedinin ortaya çıktığını öğrenmesinin düzinelerce yolu var - ama öğrendi."

Kariyerimde ilk kez, Murder'ın işini neden bu kadar sevdiğini anlıyordum. Gizli görevliler ava çıktıklarında, tuzaklarımıza giren her şeyi yakalıyor; bu işin yarısı, neyi yem olarak kullanacağımızı, neyi geri atacağımızı ve neyi kafasından vurup eve götüreceğimizi bilmektir. Bu ise tamamen farklı bir şeydi. Bu çocuklar, haydut bir avcıyı yakalamak için çağrılan uzmanlardı ve ona bir sevgiliye odaklanır gibi odaklanıyorlardı. Onlar karanlıkta o tek şekli ararken, görüş alanlarına giren diğer her şey hiçbir önemi yoktu. Bu özel, samimi ve güçlü bir şeydi: ben ve o adam, dışarıda bir yerlerde, birbirimizin yanlış bir adım atmasını dinliyorduk. O akşam Very Sad Café'de, bu benim yaşadığım en samimi bağlantı gibi geldi.

"Asıl soru, Rose'un geldiğini nasıl öğrendiği değil," dedim, "senin de dediğin gibi, muhtemelen Liberties'te yaşamış herkes bu konuda bir telefon almıştır. Asıl soru, bunca zaman sonra Kevin'ın kendisi için bir tehdit olduğunu nasıl öğrendiği. Gördüğüm kadarıyla, bunu ona açıklayabilecek tek kişi var, o da Kevin. Ya ikisi hala iletişim halindeydiler, ya da bu hafta sonu yaşanan tüm kargaşada birbirlerine rastladılar, ya da Kevin özel olarak onunla iletişime geçmek için çaba harcadı. Fırsat bulduğunda, Kevin'ın son kırk sekiz saatinde kimi aradığını, cep telefonu ve sabit telefonu varsa, kime mesaj attığını ve kimin onu aradığını veya mesaj attığını öğrenmeni istiyorum. Dedektif Kennedy'nin kayıtlarını aldığını varsayarsam haklı mıyım, lütfen söyle.

"Henüz gelmediler, ama o geldi, evet."

"Kevin'ın bu hafta sonu kiminle konuştuğunu bulursak, aradığımız adamı bulmuş oluruz." Cumartesi öğleden sonra, ben Scorcher'ın valizini almaya giderken Kevin'ın sinirlenip fırlayıp gittiğini hatırladım. Onu bir sonraki görüşümde pubdaydı. Arada herhangi birini aramaya gitmiş olabilir.

Stephen, "Bir şey daha var: Bence muhtemelen şiddet eğilimli biri. Yani, *açıkça* şiddet eğilimli biri, ama ben sadece o iki olaydan daha fazlasını kastediyorum. Bence sabıkası ya da en azından kötü bir şöhreti olma ihtimali yüksek." dedi.

"İlginç bir teori. Neden öyle düşünüyorsun?"

"İki cinayet arasında bir fark var, değil mi? İkincisi, sadece birkaç dakika önceden planlanmış olsa bile, planlanmış olmalıydı, ama ilki kesinlikle planlanmış değildi."

"Ee? Artık daha yaşlı, daha kontrollü, önceden düşünüyor. İlk seferinde sadece bir anda sinirlenmişti."

"Evet, ama ben de onu demek istiyorum. O böyle öfkelenir. Yaşı ne olursa olsun, bu değişmez."

Bir kaşımı kaldırdım. Ne demek istediğini anlıyordum, ama onun açıklamasına kulak vermek istedim. Stephen, kelimeleri bulmaya çalışırken bir kulağını beceriksizce ovuşturdu. "İki kız kardeşim var," dedi. "Biri on sekiz yaşında ve onu kızdırırsan, yolun aşağısından bile duyulacak kadar yüksek sesle bağırır. Diğeri yirmi yaşında ve sinirleri bozulduğunda yatak odasının duvarına bir şeyler fırlatır — kırılabilir şeyler değil, kalem falan. Çocukluğumuzdan beri hep böyleydi. Küçük olan bir gün bir şey fırlatırsa ya da büyük olan bağırmaya başlarsa, ya da ikisinden biri birine şiddet uygularsa, çok şaşırdım. İnsanlar öfkelenir, öfkelenirler."

Ona onaylayan bir gülümseme attım — çocuk kafasına bir okşama hak etmişti — ve ona nasıl kırdığını sormaya başlamıştım ki, birden aklıma geldi. Shay'in kafasının duvardan koparak çıkardığı iğrenç, donuk ses, Da'nın büyük ellerinde boynundan sarkarken ağzının açık kalması. Annemin çılgılığı: *"Bak ne yaptın şimdi, seni piç kurusu, onu öldürdün,"* ve Da'nın kalın, boğuk sesi: *"Hak ettiğini buldu."* Ve Cooper: *"Saldırgan onu boğazından yakaladı ve kafasını defalarca duvara vurdu."*

Yüzümdeki bir şey Stephen'ı endişelendirdi; belki de ona bakıyordum. "Ne?" dedi.

"Hiçbir şey," dedim, ceketimi giyerek. Matt Daly, düz ve kesin bir şekilde: *İnsanlar değişmez.* "İyi iş çıkarıyorsunuz, Dedektif. Ciddiyim. Telefon kayıtlarını alır almaz bana haber verin."

"Tamam, olur. Her şey yolunda mı?"

Yirmi sterlin buldum ve masanın üzerinden ona doğru ittim. "Hesabı öde. Büro, valizdeki kimliği belirsiz kişilerin eşleşmesini bulursa ya da Dedektif Kennedy bu soruşturmayı ne zaman kapatmayı planladığını sana söylese hemen bana haber ver. Unutma, Dedektif: bu iş sana ve bana kalmış. Hepimiz buradayız."

Oradan ayrıldım. Son gördüğüm şey, kafe penceresinin camından ıslak ıslak görünen Stephen'ın yüzüydü. Yirmi sterlini elinde tutmuş, ağzı açık bir şekilde benim gidişimi izliyordu.

Birkaç saat daha yürümeye devam ettim. Yol boyunca, Kevin'ın Pazar gecesi Jackie'yi arabasına bıraktıktan sonra gitmesi gereken yol olan Smith's Road'u, Place'in girişinden geçerek kestirdim. Yolun büyük bir bölümünde, Kevin'ın kafasını vurduğu 16 numaralı evin arka pencerelerini net bir şekilde görebiliyordum ve duvarın üzerinden birinci kattaki pencerelere de hızlıca bir göz attım; evi geçtikten sonra, arkama dönersem, Faithful Place'in tepesinden geçerken evin ön cephesini tamamen görebiliyordum. Sokak lambaları, içeride bekleyen herkesin benim geldiğimi göreceği anlamına geliyordu, ama aynı zamanda pencereleri düz, dumanlı bir turuncuya çeviriyordu: evde bir el feneri yanıyor olsaydı ya da bir hareketlilik olsaydı, bunu asla fark edemezdim. Ve eğer biri dışarı eğilip beni çağırmak isteseydi, Place'in geri kalanının duyması riskini göze alacak kadar yüksek sesle yapması gerekirdi. Kevin, parlak bir şey gözüne çarptığı için o eve girmedi. Bir randevusu vardı.

Portobello'ya vardığımda kanal kenarında bir bank buldum ve otopsi raporunu incelemek için yeterince uzun süre oturdum. Genç Stephen özetleme konusunda yetenekliydi: sürpriz yoktu, tabii adil olmak gerekirse hazırlıklı olmam gereken birkaç fotoğrafı saymazsak. Kevin genel olarak sağlıklıydı; Cooper'a göre, yüksek binalardan uzak durmayı başarabilseydi sonsuza kadar yaşayabilirdi. Ölüm şekli "belirsiz" olarak kaydedilmişti. Cooper bile sana karşı nazik davranmaya başladığında, hayatının boka battığını anlarsın.

Liberties'e geri döndüm ve Copper Lane'e birkaç kez uğrayarak ayak izlerini kontrol ettim. Saat sekiz buçuk olduğunda ve herkes akşam yemeği yemekle, televizyon izlemekle veya çocukları yatırmakla meşgul olduğunda, duvarın üzerinden atladım, Dwyers'ların arka bahçesinden geçip Daly'lerin evine girdim.

Babamla Matt Daly arasında ne olduğunu bir an önce öğrenmem gerekiyordu. Rastgele komşuların kapılarını çalmak pek cazip gelmiyordu, ayrıca seçim şansım varsa kaynağa giderim. Nora'nın bana karşı her zaman zaafı olduğunu biliyordum. Jackie, Nora'nın Blanchardstown ya da başka bir yerde yaşadığını söylemişti, ama benimkinden farklı olarak normal aileler kötü şeyler olduğunda birbirlerine daha da yakınlaşırlar. Cumartesi gününden sonra, Nora'nın kocasını ve çocuğunu birbirlerine bakmaları için bırakıp birkaç günlüğüne anne ve babası Daly'lerin evine gittiğine

Nora'nın kocasını ve çocuğunu birbirlerine bakmaları için bırakıp, birkaç günlüğüne Mammy ve Daddy Daly'nin evine döndüğüne bahse girerdim.

Ayağımın altında çakıl sesleri duyuldu. Duvara yaslanarak gölgede hareketsiz durdum, ama kimse beni aramaya gelmedi.

Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alıştı. O bahçeye daha önce hiç gitmemiştim; Kevin'a da söylediğim gibi, yakalanmaktan çok korkuyordum. Matt Daly'den bekleneceği gibi bir bahçeydi: çok sayıda teras, düzgünce kesilmiş çalılar, bahar için hazırlanan çiçek tarhlarına saplanmış etiketli direkler, krikolar sağlam bir küçük bahçe kulübesine dönüştürülmüştü. Gölgeyi bir köşede sevimli bir ferforje bank buldum, onu az çok kurulayıp oturup beklemeye başladım.

Birinci katın penceresinde bir ışık yanıyordu ve duvarda düzgün bir sıra halinde dizilmiş çam dolapları görebiliyordum: mutfak. Ve tabii ki, yaklaşık yarım saat sonra, Nora, büyük beden siyah bir kazak giymiş, saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. O mesafeden bile yorgun ve solgun görünüyordu. Kendine bir bardak musluk suyu doldurdu ve lavaboya yaslanarak içti, boş boş pencereden dışarı bakarken, boş eliyle ensesini ovuşturdu. Bir süre sonra başını kaldırdı; omzunun üzerinden bir şey söyledi, bardağı hızlıca yıkadı ve süzgece bıraktı, dolaptan bir şey aldı ve çıktı.

İşte böyle, giyinip süslenmiş, Nora Daly yatma vakti geldiğine karar verene kadar gidecek hiçbir yerim yoktu. Sigara bile içemedim, biri ışığı görürse diye: Matt Daly, toplumun iyiliği için beyzbol sopasıyla hırsızların peşine düşen türden biriydi. Aylardır ilk kez, tek yapabileceğim şey hareketsiz oturmaktı.

O yer gece için kapanmaya hazırlanıyordu. Bir televizyon, Dwyers'ların duvarına titrek ışıklar yansıtıyordu; bir yerlerden hafif bir müzik sızıyordu, bir kadının tatlı, hüzünlü sesi bahçelerin üzerinde yankılanıyordu. 7 numarada, pencerelerde rengarenk Noel ışıkları ve tombul Noel Babalar parıltıyordu ve Sallie Hearne'nin şu anki gençlerinden biri "Hayır! Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı ve kapıyı çarptı. 5 numaralı evin en üst katında, epidural yuppiler çocuklarını yatırıyorlardı: Babası, banyodan yeni çıkmış, küçük beyaz bornozlu çocuğunu odasına taşıyor, havaya kaldırıp karnına öpücükler konduruyordu; annesi gülerek eğilip battaniyeleri silkeliyordu. Yolun karşısında, annem ve babam muhtemelen ayrı ayrı hayal bile edilemeyecek düşüncelere dalmış, katatonik bir şekilde televizyona bakıyorlardı

düşüncelere dalmış, birbirleriyle konuşmadan yatma vaktine kadar dayanabilecekler mi diye bakıyorlardı.

O gece dünya ölümcül geliyordu. Normalde tehlikeyi severim, zihni odaklamak için bundan daha iyi bir şey yoktur, ama bu seferki farklıydı. Bu, büyük bir kas gibi altımda dalgalanan ve esneyen yeryüzüydü, hepimizi havaya uçuruyordu, bana bu oyunda kimin patron olduğunu ve kimin bu oyunda milyonlarca mil geride olduğunu bir kez daha gösteriyordu. Havadaki aldatici titreme bir hatırlatmaydı: inandığın her şey elinden alınabilir, her temel kural bir anlık hevesle değişebilir ve dağıtıcı her zaman, her zaman kazanır. 7 numara Hearnese ve onların Noel Babalarının üzerine çökse ya da 5 numara büyük bir alev ve pastel tonlu yuppie tozu bulutu içinde *yok* olsa bile şaşırmazdım. Holly'yi düşündüm, onun fildişi kulesinde olduğundan emin olduğum yerde, Kevin Amca olmadan dünyanın nasıl var olabileceğini anlamaya çalışırken; yepyeni paltosuyla tatlı küçük Stephen'ı, ona işiyle ilgili öğrettiklerime inanmamaya çalışırken; babamın elini mihrapta tutan, çocuklarını taşıyan ve bunun iyi bir fikir olduğuna inanan annemi düşündüm. Bu gece ayrı köşelerde sessizce oturan Mandy, Imelda, Daly'ler ve beni düşündüm, Rosie olmadan son yirmi iki yılın nasıl geçtiğini anlamaya çalışıyorduk, bir yerlerde, onların akıntılarını çeken.

On sekiz yaşındaydık ve Galligan's'taydık, baharın bir cumartesi gecesi geç saatlerde, Rosie bana ilk kez *İngiltere*'den bahsetti. Benim neslimdeki herkesin Galligan's ile ilgili hikayeleri vardır, kendi hikayesi olmayanlar ise başkalarının hikayelerini ödünç alırlar. Dublin'deki her orta yaşlı takım elbiseli adam, sabahın üçünde mekan basıldığında oradan nasıl kaçtığını, U2 ünlü olmadan önce onlara orada içki ısmarladığını, karısıyla orada tanıştığını, mosh pogo yaparken dışının kırıldığını veya o kadar kafası güzel olduğu için tuvalette uyuyakaldığını ve hafta sonu bitene kadar kimsenin onu bulamadığını sevinçle anlatır. Burası fare deliği ve yangın tuzağı gibiydi: soyulmuş siyah boya, pencereler yok, Bob Marley, Che Guevara ve o sırada çalışanların hayran olduğu diğer kişilerin spreylle boyanmış duvar resimleri. Ama geç saatlere kadar açık bir bar vardı — aşağı yukarı: bira ruhsatı yoktu, bu yüzden iki tür yapışkan Alman şarabı arasından seçim yapardınız, ikisi de sizi hafifçe züppe ve ciddi şekilde dolandırılmış hissettirirdi — ve o gece neyle karşılaşacağınızı asla bilemeyeceğiniz türden bir canlı müzik piyngosu vardı. Günümüzün gençleri buraya başkalarının eşliğinde bile yaklaşmazlar. Biz burayı seviyorduk.

Rosie ve ben, onun iyi olduğunu duyduğu Lipstick On Mars adlı yeni bir glam rock grubunu ve o gece sahneye çıkan diğer grupları izlemek için oradaydık.

En kaliteli Alman beyaz şarabını içiyor ve başımız dönene kadar dans ediyorduk. Rosie'nin dansını izlemeyi çok seviyordum, kalçalarının sallanışını, saçlarının dalgalanışını ve ağzının kıvrımlarını oluşturan gülüşünü. Dans ederken diğer kızlar gibi yüzünü ifadesiz bırakmazdı, her zaman bir ifade vardı yüzünde. Güzel bir gece olacağı benziyordu. Grup Led Zeppelin değildi, ama akıllı sözleri, harika bir davulcusu ve o zamanlar grupların sahip olduğu pervasız parıltısı vardı, kimsenin kaybedecek bir şeyi yoktu ve büyük başarıya ulaşma şansının sıfır olması önemli değildi, çünkü tüm kalbini bu gruba vermek, seni yatak odasında mızızlanan, geleceği olmayan bir işsizden ayıran tek şeydi. Bu onlara bir şey kazandırdı: bir damla sihir.

Başçı, ciddi olduğunu kanıtlamak için bir teli kopardı ve o teli değiştirirken Rosie ve ben daha fazla şarap almak için bara gittik. "Bu şey berbat," dedi Rosie, üstünü yelpaze gibi kullanarak barmen'e.

"Biliyorum, evet. Sanırım Benylin'den yapıyorlar. Birkaç hafta havalandırma dolabında bırakın, işte hazır." Barmen bizi sevdi.

"Hatta her zamankinden daha berbat. Kötü bir parti almışsın. Hiç iyi bir şeyin yok mu?"

"Bu da iş görür, değil mi? Yoksa erkek arkadaşını terk et, biz kapanana kadar bekle, seni daha iyi bir yere götüreyim."

"Sana kendim bir tokat atayım mı, yoksa bunu senin motuna mı bırakayım?" dedim. Barmenin kız arkadaşının mohawk saçları ve kol dövmeleleri vardı. Onunla da iyi anlaştık.

"Sen yap. O senden daha sert." Bize göz kırptı ve bozuk paramı almaya gitti.

Rosie, "Bir haberim var" dedi.

Sesi ciddi geliyordu. Barmeni tamamen unuttum ve kafamda tarihleri hesaplamaya başladım. "Evet? Ne?"

"Guinness'te gelecek ay birisi emekli oluyor. Babam, her fırsatta beni övdüğünü ve eğer işi istersem, benim olacağını söyledi."

Nefesimi geri aldım. "Ah, harika," dedim. Başka biri için sevinmek bana zor gelirdi, özellikle de Bay Daly için içindeyse, ama Rosie benim kızımdı. "Bu harika. Tebrikler."

"Ben almayacağım."

Barmen paramı barın üzerine kaydırды; ben de yakaladım. "Ne? Neden almayacaksın?"

Omuz silkti. "Babamın benim için aldığı hiçbir şeyi istemiyorum, kendim elde ettiğim bir şey istiyorum. Ve zaten..."

Grup, mutlu bir davul patlamasıyla tekrar çalmaya başladı ve cümlesinin geri kalanı kayboldu. Güldü ve odanın arkasını işaret etti, orada genellikle kendi düşüncelerini duyabilirdin. Onun boş elini tuttum ve yol gösterdim, parmaksız eldivenler giymiş ve rakun göz makyajı yapmış zıplayan kızların arasından geçtik, etraflarında, yeterince yakın dururlarsa bir şekilde öpüşebileceklerini umut eden, konuşamayan erkekler dolaşıyordu. "Buraya," dedi Rosie, tuğla ile kapatılmış bir pencerenin pervazına tırmanarak. "Bu çocuklar fena değiller, değil mi?"

"Harikalar" dedim. O hafta boyunca kasabadaki rastgele yerlere girip iş olup olmadığını sormuş ve hemen hemen her yerden gülünç bir şekilde reddedilmiştim. Dünyanın en pis restoranında mutfak yardımcısı işi açılmıştı ve akıllı başında hiç kimsenin bu işi istemeyeceği düşüncesiyle umutlanmaya başlamıştım, ama müdür adresimi görünce beni reddetti ve envanterin kaybolduğu konusunda açık bir ima yaptı. Shay, Leaving Cert ve tüm eğitiminin masaya para koyamadığına dair bir cümle söylemeden bir gün bile geçirmemişti. Barmen az önce son on sterlinimi almıştı. Kafamı boşaltacak kadar yüksek ve hızlı çalan her grup benim gözümde iyiydi.

"Ah, hayır; pek iyi değil. Fena değiller, ama yarısı öyle." Rosie şarap kadehi ile tavanı işaret etti. Galligan's'ta bir avuç ışık vardı, çoğu balya teli gibi bir şeyle kirlilere bağlanmıştı. Shane adında bir adam bunlardan sorumluydu. Elinde içkiyle ışık masasına çok yaklaşırsan, seni yumruklamakla tehdit ederdi.

"Ne? Işıklar mı?" Shane, gruba keskin, ucuz ve neredeyse göz alıcı bir hava katan, hızlı hareket eden gümüş rengi bir efekt yaratmayı başarmıştı. En azından içlerinden biri, konserden sonra bir şeyler yaşayacaktı.

"Evet. Shane denen adamın iyi. Onları bu hale getiren o. Bu adamlar, hepsi atmosfer yaratıyorlar; ışıkları ve kostümleri kaldırırsan, sadece kendilerini aptal durumuna düşüren dört delikanlı kalır."

Güldüm. "Tabii, her grup öyledir."

"Bir nevi, evet. Muhtemelen." Rosie, bardağının kenarından, neredeyse utangaç bir şekilde bana yan gözle baktı. "Sana bir şey söyleyeyim mi, Francis?"

"Devam et." Rosie'nin zihnini çok seviyordum. Oraya girebilseydim, hayatımın geri kalanını orada dolaşarak, sadece bakarak geçirmekten mutluluk duyardım.

"Ben de bunu yapmak isterdim."

"Işıklar mı? Müzik grupları için mi?"

"Evet. Müziğe ne kadar düşkün olduğumu bilirsin. Küçük bir çocukken beri hep bu sektörde çalışmak istemişimdir." Bunu biliyordum, herkes biliyordu, Rosie, Place'de onay parası albüm almaya harcayan tek çocuktuk, ama ışıklandırma hakkında ilk kez bahsediyordu. "Şarkı söylemeyi beceremem, ama sanatsal şeyler de bana göre değil, şarkı yazmak ya da gitar çalmak gibi şeyler. Ben bunu seviyorum." Çenesini yukarı kaldırıp çapraz çapraz ışık demetlerine baktı.

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü. O adam bu grubu daha iyi hale getirmeye çalışıyor. Hepsi bu. İyi bir gece geçiriyorlarsa da, kötü bir gece geçiriyorlarsa da, sadece yarım düzine kişi gelmişse de, ya da kimse onun yaptıklarını fark etmemişse de fark etmez: ne olursa olsun, o gelir ve onları olabileceklerinden daha iyi hale getirir. Eğer yaptığı işte gerçekten de çok iyiye, onları her seferinde *çok* daha iyi hale getirebilir. Ben bunu seviyorum."

Gözlerindeki ışıltı beni mutlu etti. Dans etmekten saçları dağınıktı; ben de saçlarını düzelttim. "Bu iyi bir şey, tamam."

"Ve onun işinde başarılı olmasının bir fark yaratmasını seviyorum. Ben hiç böyle bir şey yapmadım. Kimse benim dikiş yapmada başarılı olup olmadığımı umursamıyor; işleri batırmadığım sürece, tek önemli olan bu. Guinness'in durumu da aynen böyle. Bir şeyde iyi olmak, gerçekten iyi olmak ve bunun *önemli olması* çok hoşuma giderdi."

"Seni Gaiety'nin sahne arkasına gizlice sokacağım, sen de düğmeleri çekebilirsin" dedim, ama Rosie gülmedi.

"Tanrım, evet; bir düşün. Burası sadece boktan küçük bir sahne; büyük bir mekanda gerçek bir sahnede neler yapabileceğini bir düşün. Turneye çıkan iyi bir grup için çalışsaydın, her birkaç günde bir farklı bir sahneye çıkardın..."

"Seni bir grup rock yıldızıyla turneye çıkarmayacağım. Başka ne tür ekipmanlara ulaşabileceğini bilmiyorum" dedim.

"Sen de gelebilirsin. Roadie olabilirsin."

"Bu hoşuma gitti. Rolling Stones bile benimle uğraşamayacak kadar kaslı olacağım." Pazılarımı sıktım.

"Bunu ister misin?"

"Grup hayranlarını deneme şansım olacak mı?"

"Dirtbird," dedi Rosie neşeyle. "Hayır, yapamazsın. Ben rock yıldızlarıyla yatmadıkça olmaz. Cidden, ama: yapar mısın? Roadie, öyle bir şey?"

Gerçekten soruyordu; bilmek istiyordu. "Evet, yapardım. Hiç düşünmeden yapardım. Harika bir şey gibi geliyor: seyahat etmek, iyi müzik dinlemek, hiç sıkılmamak... Ama böyle bir şansım olmayacak."

"Neden olmasın?"

"Ah, hadi ama. Dublin'de kaç tane grup roadie'ye para ödeyebilir ki? Sence bu çocuklar ödeyebilir mi?" Lipstick On Mars'a başımı salladım, onlar otobüsle eve dönüş ücretini bile ödeyemeyecek gibi görünüyorlardı, destek personeli ne de olsa. "Sana garanti ederim, onların roadie'si birinin küçük kardeşi, davul setini birinin babasının minibüsünün arkasına tıktırıyor."

Rosie başını salladı. "Aydınlatma da aynı durumda: sadece birkaç iş var ve bunlar zaten deneyimli kişilere gidiyor. Alabileceğin bir kurs, çıraklık eğitimi, bunun gibi bir şey yok — kontrol ettim."

"Hiç şaşırmadım."

"Diyelim ki bu işe gerçekten girmek istiyorsun, tamam mı? Ne pahasına olursa olsun. Nereden başlarsın?"

Omuz silktim. "Buralarda hiçbir yerden. Londra; belki Liverpool. Her halükarda İngiltere. Mesleği öğrenirken seni besleyebilecek bir grup bul, sonra da kendini geliştir."

"Ben de öyle düşünüyorum." Rosie şarabını yudumladı ve nişin içinde arkasına yaslanarak grubu izledi. Sonra, sanki çok doğal bir şeymiş gibi, "O zaman İngiltere'ye gidelim," dedi.

Bir an için yanlış duyduğumu sandım. Ona baktım. Gözlerini kırpmayınca, "Ciddi misin?" dedim.

"Evet, ciddiylim."

"Tanrım," dedim. "Ciddi misin? Şaka yapmıyorsun, değil mi?" "Kalp krizi kadar ciddiylim. Neden olmasın?"

Sanki içimdeki tüm havai fişekleri ateşlemiş gibi hissettim. Davulcunun büyük final rıffı, kemiklerimde büyük ve güzel bir patlama zinciri gibi yankılandı ve neredeyse düzgün göremiyordum. Tek söyleyebildiğim şey şuydu: "Baban çılgına döner."

"Evet, çıldırır. Ne olmuş yani? Hala birlikte olduğumuzu öğrendiğinde zaten çıldırır. En azından bu şekilde burada olup onu duymak zorunda kalmayız. İngiltere'ye gitmemiz için başka bir iyi neden: ne kadar uzak olursa o kadar iyi."

"Tabii," dedim. "Haklısın. Tanrım. Nasıl yapacağız? Paramız yok ki. Biletler, kalacak yer ve... Tanrım."

Rosie bir bacağına sallayarak beni dikkatle izliyordu, ama bu onu gülümsetmişti. "Biliyorum, seni koca ahmak. Bu gece gitmekten bahsetmiyorum. Para biriktirmemiz gerek."

"Aylar sürer."

"Yapacak başka bir şeyin yok mu?"

Belki de şaraptan dolayıydı; oda etrafımda çatlamış gibi hissettiriyordu, duvarlar daha önce hiç görmediğim renklerle çiçek açmış, zemin kalbimin atışlarıyla titriyordu. Grup coşkuyla konseri bitirdi, şarkıcı mikrofonu alnından vurdu ve kalabalık çılgına döndü. Otomatik olarak alkışladım. Her şey sakinleştiğinde ve grup dahil herkes bara yöneldiğinde, "Bunu kastediyorsun, değil mi?" dedim.

"Sana söylediğim şey bu."

"Rosie," dedim. Kadehimi bıraktım ve ona yaklaştım, yüz yüze, dizleri benim iki yanımda. "Bunu düşündün mü? Sonuna kadar düşündün mü?"

Bir yudum daha şarap içti ve başını salladı. "Tabii ki. Aylardır bunu düşünüyorum."

"Hiç bilmiyordum. Hiç söylemedin." "Emin olana kadar söylemedim. Artık eminim."

"Nasıl?"

"Guinness'in işi," dedi. "Kararımı vermemi sağlayan şey bu." Ben buradayken babam beni oraya sokmaya çalışmaya devam edecek ve er ya da geç pes edip işi kabul edeceğim, çünkü o haklı, Francis, bu harika bir fırsat, insanlar bunun için cinayet bile işler. Oraya girdiğimde bir daha asla çıkamayacağım."

Ben de, "Ve eğer oraya gidersek, geri dönemeyeceğiz. Kimse dönmüyor." dedim.

"Biliyorum. Mesele de bu. Başka nasıl birlikte olabiliriz ki, düzgün bir şekilde? Seni bilmem ama ben babamın önümüzdeki on yıl boyunca omzumda asılı kalıp, her fırsatta kafamızı karıştırıp, *sonunda* mutlu olduğumuzu anlayana kadar bizi rahatsız etmesini istemiyorum. Seninle benim için doğru bir başlangıç istiyorum: ailelerimiz hayatımızı mahvetmeden, birlikte, istediğimiz şeyi yapmak. Sadece ikimiz."

Işıklar derin bir su altı sisine dönüşmüştü ve arkamda bir kız düşük, boğuk ve güçlü bir sesle şarkı söylemeye başladı. Yavaşça dönen yeşil ve altın rengi ışınların içinde Rosie bir deniz kızı gibi görünüyordu, renk ve ışıktan oluşan bir serap gibi; bir an için onu yakalayıp, ellerimin arasında kaybolmadan önce ona sıkıca sarılmak istedim. Nefesimi kesmişti.

Hala kızların erkeklerden yıllarca büyük olduğu, erkeklerin ise kızların ihtiyaç duyduğu zamanlarda ellerinden gelenin en iyisini yaparak büyüdüğu yaşıydık. Küçük bir çocukken, öğretmenlerin bize söylediği fabrikalar ve işsizlik kuyruklarından daha fazlasını istediğimi biliyordum, ama kendi ellerimle o fazlasını yaratabileceğimi hiç düşünmemiştim. Yıllardır ailemin tamir edilemeyecek kadar berbat olduğunu biliyordum ve her dişimi sıkıp o daireye girdiğimde zihnimin bir parçası daha paramparça oluyordu; ama ne kadar çılgınlık birikse de, oradan uzaklaşabileceğim hiç aklıma gelmemişti. Rosie'nin bana ihtiyacı olduğunu anladığımda bunu fark ettim.

"Hadi yapalım" dedim.

"Tanrım, Francis, acele etme! Bu gece karar vermeni istememiştim. Sadece bir düşün."

"Düşündüm."

"Ama," dedi Rosie bir süre sonra. "Ailen. Onları bırakabilir misin?"

Ailem hakkında hiç konuşmamıştık. Bir fikir sahibi olmalıydı – tüm Place bir fikir sahibi olmalıydı – ama bir kez bile onlardan bahsetmemişti ve ben bunu takdir ediyordum. Gözleri benimkilere sabitlenmişti.

O gece, sert pazarlık yapan Shay'i tüm hafta sonu için takas ederek dışarı çıkmıştım. Ben ayrılırken, annem Jackie'ye, babasının onun yanında durmaya dayanamadığı için bara gitmek zorunda kaldığı için çok küstah bir kız olduğu için bağırıyordu. "Artık sen benim ailemsin" dedim.

Gülümseme, Rosie'nin gözlerinin arkasında, çok uzaklarda başladı. "Tabii, her yerde öyleyim. Burada, eğer ayrılamıyorsan." dedi.

"Hayır. Çok haklısın: bu, buradan gitmemiz gerektiği anlamına geliyor."

O yavaş, geniş, güzel gülümseme Rosie'nin yüzüne yayıldı. "Hayatımın geri kalanında ne yapacaksın?" dedi.

Ellerimi uyluklarından yumuşak kalçalarına kaydurdım ve onu kendime doğru çekerek pencere pervazına oturttum. Bacaklarını belime doladı ve beni öptü. şaraptan tatlı, dans etmekten tuzlu bir tadı vardı ve müzik etrafımızda yükselene ve öpücük daha şiddetli hale gelene ve gülümseme kaybolana kadar, ağızıma yaslanmış olarak hala gülümsediğini hissedebiliyordum.

Annesine dönüşmeyen tek kişi, Imelda'nın sesi karanlıkta kulağımın yanında, milyonlarca sigara ve sonsuz bir üzüntüyle boğuk bir sesle dedi. *Kaçan kişi.* Imelda ve ben doğuştan yalancıydık, ama o Rosie'yi sevdiği konusunda yalan söylememişti ve ben de

en yakın olduğum kişi olduğu konusunda yalan söylememiştim. Imelda, Tanrı yardımcısı olsun, anlamıştı.

Yuppie bebek, gece lambasının güvenli ışığında uykuya dalmıştı. Annesi yavaşça ayağa kalktı ve odadan çıktı. Place'deki ışıklar birer birer sönmeye başladı: Sallie Hearne'nin Noel Babaları, Dwyers'ların televizyonu, kıllı öğrencilerin evinde eğri asılı duran Budweiser tabelası. 9 numara karanlıktı, Mandy ve Ger erkenden birbirlerine sokulmuşlardı; muhtemelen şafak vakti işe gitmesi gerekiyordu, işadamlarına muzlu kahvaltı hazırlamak için. Ayaklarım donmaya başladı. Ay, bulutlarla bulanık ve kirli bir şekilde çatıların üzerinde alçalmıştı.

Saat tam on birde Matt Daly kafasını mutfığa soktu, etrafı iyice süzdü, buzdolabının kapalı olup olmadığını kontrol etti ve ışığı kapattı. Bir dakika sonra, arka odanın üst katında bir lamba yandı ve Nora, bir eliyle saç lastiğini çözüp diğer eliyle esnemesini saklıyordu. Buklelerini salladı ve perdeleri çekmek için uzandı.

O, geceliğini giymeye başlamadan önce, ki bu onu kendini savunmasız hissettirip babasını arayarak hırsızla başa çıkmasını isteyebilirdi, penceresine bir parça çakıl attım. Keskin bir çatırtı duyduğum halde hiçbir şey olmadı; Nora bu sesi kuşlara, rüzgara, evin yerleşmesine bağladı. Bir tane daha attım, daha sert.

Lambası söndü. Perde, sadece birkaç santim kadar dikkatlice kıpırdadı. El fenerimi açtım, doğrudan yüzüme doğrulttum ve el salladım. Beni tanıması için zaman tanıdıktan sonra, parmağımı dudaklarıma götürdüm ve sonra işaret ettim.

Bir süre sonra Nora'nın lambası tekrar yandı. Perdeyi geri çekti ve bana elini salladı, ama bu her anlama gelebilir, *Git buradan* ya da *Bekle*. Daha acil bir şekilde tekrar işaret ettim, güven verici bir şekilde gülümsedim ve el fenerinin ışığının bunu Jack Nicholson'ın sırtışına dönüştürmemesini umdum. Saçlarını sinirli bir şekilde geriye itti; sonra, kız kardeşi gibi becerikli bir şekilde, pencere pervazına eğildi, cama nefesini üfledi ve parmağıyla "BEKLE" yazdı. Hatta bunu ters yazarak, benim okumamı kolaylaştırdı, ona hakkını vermek gerek. Ona başparmağımı kaldırdım, el fenerini kapattım ve bekledim.

Daly ailesinin yatma rutini ne olursa olsun, arka kapı açıldığında ve Nora yarı koşarak, yarı parmak uçlarında bahçeye indiğinde saat neredeyse gece yarısı olmuştu. Eteği ve süveterinin üzerine uzun bir yün palto giymişti ve nefes nefeseydi, bir elini göğsüne bastırmıştı. "Tanrım, o kapı... Açmak için çekmek zorunda kaldım ve sonra bana *çarptı*, araba kazası gibi ses çıkardı, duydun mu? Neredeyse bayılacaktım..."

Gülümsedim ve bankta yer açtım. "Hiç ses duymadım. Sen doğuştan hırsızsın. Otur."

O olduğu yerde kaldı, nefesini toparlayarak beni hızlıca hareket eden, temkinli gözlerle izledi. "Sadece bir dakika kalabilirim. Sadece bakmaya geldim..."

. Bilmiyorum. Nasıl olduğunu. İyi olup olmadığını."

"Seni gördüğüme sevindi m. Ama sen neredeyse kalp krizi geçirecekmişsin gibi görünüyorsun."

Bu, isteksizce küçük bir gülümseme kopardı. "Evet, neredeyse geçirecektim. Babamın her an aşağı ineceğini düşünüyordum... Sanki on altı yaşındaymışım ve yağmur borusundan aşağı inmişim gibi hissediyorum."

Karanlık, kış mavisi bahçede, yüzü gece için temizlenmiş ve saçları dağınık halde, neredeyse hiç yaşlanmamış gibi görünüyordu. "Çılgın gençliğini böyle mi geçirdin? Seni küçük asi." dedim.

"Ben mi? Tanrım, hayır, imkânsız; babam varken olmazdı. Ben uslu bir kızdım. O tür şeyleri hiç yaşamadım; sadece arkadaşlarımdan duydum."

"Öyleyse," dedim, "yakalayabildiğin her şeyi yakalamaya hakkın var. Hazır başlamışken bunu da dene." Sigara paketimi çıkardım, açtım ve ona gösterişli bir hareketle uzattım. "Kanser çubuğu ister misin?"

Nora şüpheyile baktı. "Sigara içmem."

"Ve başlaman için hiçbir neden yok. Bu gece sayılmaz. Bu gece on altı yaşındasın ve cesur bir küçük asi. Keşke ucuz bir şişe elma şarabı getirseydim."

Bir süre sonra, ağzının köşesinin yavaşça tekrar yukarı kıvrıldığını gördüm. "Neden olmasın," dedi ve yanıma oturdu ve bir sigara aldı.

"Sen de iyi bir kadınsın." Eğilip sigarasını yaktım ve gözlerine gülümseyerek baktım. Sigara çok sert çekince öksürük krizine girdi, ben ona yelpaze yaparken ikimiz de kıkırdamayı bastırıp evi işaret ederek birbirimizi susturmaya çalıştık ve daha da çok kıkırdadık. "Aman Tanrım," dedi Nora, nefes alabildiğinde gözlerini silerek. "Ben bu iş için yaratılmamışım."

"Küçük nefesler al," dedim ona. "Ve içmeye çalışma. Unutma, sen bir gençsin, bu nikotinle ilgili değil; bu tamamen havalı görünmekle ilgili. Uzmanı izle." James Dean tarzında bankta kambur oturdum, sigarayı dudağımın köşesine koydum, yaktım ve çenemi öne doğru uzatarak uzun bir duman bulutu üfledim. "İşte. Gördün mü?"

Yine kıkırdamaya başladı. "Gangster gibi görünüyorsun."

"Amaç da bu. Eğer sofistike bir yıldız adayı görünümü istiyorsan, onu da yapabiliriz. Dik otur." O da öyle yaptı. "Bacaklarını çaprazla. Şimdi,

Çenenı indir, bana yan bak, dudaklarını büz ve... Bir nefes çekti, abartılı bir hareketle elini salladı ve dumanı gökyüzüne üfledi. "Harika," dedim. "Artık resmen mahallenin en havalı asi çocuğu oldun. Tebrikler."

Nora güldü ve tekrar yaptı. "Öyleyim, değil mi?"

"Evet. Suya düşen ördek gibi. İçinde kötü bir kız olduğunu hep biliyordum." Bir süre sonra, "Sen ve Rosie burada buluşur muydunuz?" dedi. "Hayır. Babanızdan çok korkardım."

O, sigarasının parlayan ucunu inceleyerek başını salladı. "Bu akşam seni düşünüyordum."

"Öyle mi? Neden?"

"Rosie. Ve Kevin. Sen de bu yüzden buraya gelmedin mi?"

"Evet," dedim dikkatlice. "Aşağı yukarı. Son birkaç günün nasıl geçtiğini bilen biri varsa..."

"Onu özliyorum, Francis. Çok özliyorum."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Ben de özliyorum."

"Bunu beklemiyordum... Eskiden onu çok nadiren özlerdim: bebeğim doğduğunda ve o onu görmeye gelmediğinde ya da annemle babam sinirlerimi bozduğunda ve Rosie'yi arayıp onlardan şikayet etmek istediğimde. Geri kalan zamanlarda onu neredeyse hiç düşünmezdim, artık değil. Düşünmem gereken başka şeyler vardı. Ama öldüğünü öğrendiğimizde, ağlamaktan kendimi alamadım."

"Ben ağlayan tiplerden değilim," dedim, "ama ne demek istediğini anlıyorum."

Nora, babamın sabah fark edemeyeceğı çakıl taşlarının üzerine külünü döktü. Sesinde acı dolu bir titremeyle, "Kocam anlamıyor. Neden üzüldüğümü anlayamıyor" dedi. Onu görmeyeli yirmi yıl oldu ve ben paramparça oldum... Baba'yı üzmeden kendimi toparlamamı söyledi. Annem Valium kullanıyor ve babam onunla ilgilenmem gerektiğini düşünüyor, çocuğu kaybeden o... Seni düşünmeden edemedim. Belki de benim aptal olduğumu düşünmeyecek tek kişinin sen olduğunu düşündüm."

"Son yirmi iki yılda Kevin'ı birkaç saat gördüm ve hala çok acı çekiyorum. Bence hiç de aptalca davranmıyorsun" dedim.

"Artık aynı kişi değilmişim gibi hissediyorum. Anlıyor musun? Hayatım boyunca, insanlar bana kardeşin var mı diye sorduklarında, *evet, evet, bir ablam var* derdim. Artık *hayır, sadece ben varım* diyeceğim. Sanki tek çocukmuşum gibi."

"Zaten ona dair insanlara anlatmanı engelleyecek hiçbir şey yok."

Nora başını o kadar şiddetle salladı ki saçları yüzüne çarptı. "Hayır. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. En kötüsü de bu: Başından beri yalan söylüyordum ve bunun farkında bile değildim. İnsanlara bir kız kardeşim olduğunu söylediğimde, bu doğru değildi. O zamanlar zaten tek çocuktum."

O'Neill's'de Rosie'yi düşündüm, evliymişiz gibi davranma fikrine karşı direnç gösteriyordu: *Hayır, bunu sahte olarak yapmayacağım, mesele insanların ne düşündüğü değil...* Nazikçe, "Yalan söylemekten bahsetmiyorum. Sadece ortadan kaybolması gerekmediğini söylüyorum. *Bir ablam vardı, diyebilirsin. Adı Rosie'ydi. Öldü.*" dedim.

Nora aniden ve şiddetli bir şekilde titredi. "Üşüdün mü?" dedim.

Kafasını salladı ve sigarasını bir taşla söndürdü. "İyiyim. Teşekkürler."

"Ver şunu bana," dedim, izmariti elinden alıp paketimin içine geri koydum. "İyi bir asi, babasının bulması için gençlik maceralarının izlerini geride bırakmaz."

"Önemli değil. Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyorum. Beni cezalandıramaz ki. Ben yetişkin bir kadını; evden çıkmak istersem çıkarım."

Artık bana bakmıyordu. Onu kaybediyordum. Bir dakika daha geçse, aslında saygın bir otuzlu yaşlarında, bir kocası ve çocuğu olan ve belli bir sağduyuya sahip bir kadın olduğunu hatırlayacak ve bunların hiçbirinin gece yarısı arka bahçede yabancı bir adamla sigara içmekle uyumlu olmadığını anlayacaktı. "Bu ebeveynlerin büyüğü," dedim, alaycı bir gülümsemeyle. "Onlarla iki dakika geçirin, hemen çocukluğunuza dönersiniz. Annem hâlâ bana korku salıyor — ama unutma, yetişkin bir adam olsam da bana tahta kaşıkla vurur. Hiç umursamaz."

Bir saniye sonra Nora, isteksizce küçük bir nefes alarak güldü. "Babamın beni cezalandırmaya çalışacağını hiç sanmıyorum."

"Ve sen de ona, seni çocuk gibi davranmayı kesmesi için bağıırıydın, tıpkı on altı yaşındayken yaptığın gibi. Dediğim gibi, ebeveyn voodoo."

Bu seferki kahkaha gerçek bir kahkahaydı ve Nora bankta rahatça arkalarına yaslandı. "Ve bir gün biz de kendi çocuklarımıza aynısını yapacağız."

Onun çocuğu hakkında düşünmesini istemedim. "Babanızdan bahsetmişken," dedim. "Geçen gece babamın davranışları için özür dilemek istedim."

Nora omuz silkti. "Orada ikisi de vardı."

"Onları neyin başlattığını gördün mü? Jackie ile sohbet ediyordum ve tüm güzel kısmı kaçırdım. Bir saniye önce her şey harikaydı, bir saniye sonra ikisi

Rocky filmindeki kavga sahnesini canlandırmaya başladılar."

Nora paltosunu düzeltti, ağır yakasını boğazına daha sıkı sardı.
"Ben de görmedim" dedi.

"Ama ne olduğunu tahmin ediyorsun, değil mi?"

"Biraz içki içmiş erkekler, sen de bilirsin; ikisi de zorlu birkaç gün geçirmişti... Herhangi bir şey onları kışkırtabilirdi."

Ben sert ve acı bir sesle, "Nora, babamı sakinleştirmek yarım saatimi aldı. Bu böyle devam ederse, er ya da geç kalp krizi geçirecek. Aralarındaki husumetin benim hatam mı olduğunu bilmiyorum, Rosie ile çıktığım için mi, baban bundan memnun olmadığı için mi; ama sorun buysa, en azından bilmek isterim, böylece babamı öldürmeden önce bir şeyler yapabilirim."

"Tanrım, Francis, böyle söyleme! Bu senin hatan değil!" Gözleri fal taşı gibi açılmış, parmakları koluma dolanmıştı: Suçluluk duygusu uyandırmakla suçluluk duygusu uyandırmak arasında doğru dengeyi bulmuştum. "Yemin ederim, değil. İkisi hiç anlaşılamadı. Ben daha küçükken, sen Rosie ile çıkmaya başlamadan çok önce bile, babam hiç..."

Cümlesini sıcak kömür gibi bıraktı ve elini kolumdan çekti. "Jimmy Mackey hakkında hiç iyi bir şey söylemezdi. Söylemek istediğin bu muydu?" dedim.

Nora, "Geçen gece, bu senin hatan değildi. Tek söylediğim buydu." dedi.

"O zaman kimin suçu? Anlamıyorum Nora. Karanlıkta boğuluyorum ve kimse bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmıyor. Rosie gitti. Kevin gitti. Buradaki herkesin yarısı benim katil olduğumu düşünüyor. Aklımı kaçırmak üzereyim. Sana geldim çünkü yaşadıklarımı anlayabilecek *tek* kişinin sen olduğunu düşündüm. Yalvarıyorum sana, Nora. Bana neler olduğunu söyle."

Aynı anda birden fazla şeyi yapabilirim; onu kızdırmak istemem, söylediğim her kelimenin samimi olduğunu engellemedi. Nora beni izledi; karanlıkta gözleri kocaman ve endişeli görünüyordu. "İkisini neyin kavga ettirdiğini görmedim, Francis. Tahmin etmek gerekirse, babanın annemle konuşmasıydı diyebilirim."

Ve işte oradaydı. O kadar hızlıydı ki, dişliler birbirine geçip hareket etmeye başlamış gibi, çocukluğuma ait düzinelerce küçük şey dönüp vızıldadı ve yerine oturdu. Yüzlerce olası açıklama düşünmüştüm, her biri bir öncekinden daha karmaşık ve olasılıksızdı — Matt Daly

babamın yasal olmayan faaliyetlerinden birini ihbar etmesi, kılık sırasında kimin kimin son patatesini çaldığına dayanan kalıtsal bir husumet gibi — ama iki erkek arasındaki, özellikle de gerçekten şiddetli kavgaların neredeyse hepsini başlatan tek şeyi hiç düşünmemiştim: bir kadın. "İkisi arasında bir şey vardı" dedim.

Kirpiklerinin hızlıca ve utanarak titrediğini gördüm. Karanlık olduğu için emin olamadım, ama kızardığına bahse girerdim. "Sanırım öyle, evet. Kimse bana bunu açıkça söylemedi, ama... Neredeyse eminim."

"Ne zaman?"

"Ah, çok uzun zaman önce, evlenmeden önce... Bir *ilişki* falan değildi, öyle bir şey değildi. Sadece çocukça bir şeydi."

Çoğu insandan daha iyi bildiğim gibi, bu hiçbir şeyi önemsiz kılmazdı. "Sonra ne oldu?"

Nora'nın, muhtemelen boğulma içeren, anlatılamaz şiddet eylemlerini anlatmasını bekledim, ama o başını salladı. "Bilmiyorum, Francis. Bilmiyorum. Dediğim gibi, kimse bana bundan bahsetmedi; ben sadece parçalardan ve ufak tefek şeylerden kendim anladım."

Eğildim ve sigaramı çakıl taşlarına söndürdüm, paketine geri koydum. "Bunu hiç tahmin etmemiştim," dedim. "Ne kadar aptalım."

"Neden... ? Umursayacağını düşünmezdim."

"Yani, yirmi küsur yıldır buraya gelmeye tenezzül etmezken, neden burada olan biten her şeyi umursuyorum?"

Hâlâ endişeli ve şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. Ay çıkmıştı; soğuk yarı karanlıkta bahçe, simetrik bir banliyö limbosu gibi tertemiz ve gerçek dışı görünüyordu. "Nora, bana bir şey söyle. Sence ben bir katil miyim?" dedim.

Onun hayır demesini ne kadar çok istediğim beni çok korkuttu. O anda kalkıp gitmem gerektiğini anladım — onun bana verebileceği her şeye zaten sahiptim, her saniye daha kalmak kötü bir fikirdi. Nora basit ve gerçekçi bir şekilde, "Hayır. Hiç yapmadım" dedi.

İçimde bir şey büküldü. "Görünüşe göre birçok insan yapıyor" dedim.

Kafasını salladı. "Bir keresinde, ben daha çok küçükken, beş ya da altı yaşındayken, Sallie Hearne'nin kedisinin yavrularından birini sokakta oynamak için almıştım ve bir grup büyük çocuk gelip onu benden alıp beni kızdırmak için götürdüler. Onlar kediyi birbirlerine atıp duruyorlardı, ben de çığlık atıyordum... Sonra sen gelip onları durdurdun: kediyi bana verdin, Hearne'lere geri götürmemi söyledin. Hatırlamazsın."

"Hatırlıyorum, evet," dedim. Gözlerindeki sözsüz yalvarış: o anıyı ikimizin paylaşmasına ihtiyacı vardı ve onun ihtiyacı olan onca şeyin içinde, benim verebileceğim tek küçük şey buydu. "Tabii ki hatırlıyorum."

"Bunu yapacak biri, kimsenin canını yakacağını sanmıyorum; kasten değil. Belki de ben aptalım."

Yine o acı verici dönüş. "Aptal değilsin," dedim. "Sadece tatlısın. En tatlı şeysin."

O ışıktaki bir kız gibi görünüyordu, bir hayalet gibi, nefes kesici siyah-beyaz bir Rosie gibi, titreyen eski bir filmde ya da bir rüyadan bir anlığına kaçmış gibi. Ona dokunursam yok olacağını, göz açıp kapayıncaya kadar Nora'ya dönüşüp sonsuza dek kaybolacağını biliyordum. Dudaklarındaki gülümseme kalbimi göğsümden söküp alabilirdi.

Sadece parmak uçlarımla saçlarına dokundum. Nefesi bileğimde hızlı ve sıcaktı. "Neredeydin?" dedim yumuşak bir sesle, ağzına yakın bir mesafeden. "Bunca zaman neredeydin?"

Vahşi, kaybolmuş çocuklar gibi birbirimize sarıldık, ateşli ve çaresizce. Ellerim, kalçalarının yumuşak, sıcak kıvrımlarını ezbere biliyordu, şekilleri, sonsuza dek kaybettiğimi sandığım zihnimin derinliklerinden bana doğru yükseldi. Kimi aradığını bilmiyorum; beni o kadar sert öptü ki kan tadı aldım.

Vanilya kokuyordu. Rosie eskiden limon damlası, güneş ve fabrikada kumaştaki lekeleri temizlemek için kullandıkları havadar çözücü kokardı. Parmaklarımı Nora'nın gür buklelerine gömdüm ve göğüslerinin göğsüme çarptığını hissettim, bir an için ağladığını sandım.

Ayrılan oydu. Yanakları kızarmış ve nefes nefeseydi, süveterini aşağı çekiyordu. "Şimdi içeri girmem gerek" dedi.

Ben "Kal" dedim ve onu tekrar tuttum.

Bir saniye için bunu düşündüğüne yemin edebilirim. Sonra başını salladı ve ellerimi belinden çekti. "Bu gece geldiğine sevindim" dedi.

Rosie kalırdı. Neredeyse söyleyecektim; bunun bana bir faydası olacağını düşünseydim, söylerdim. Bunun yerine bankta geriye yaslandım, derin bir nefes aldım ve kalbimin yavaşlamaya başladığını hissettim. Sonra Nora'nın elini çevirip avucunu öptüm. "Ben de" dedim. "Bana geldiğin için teşekkür ederim. Şimdi içeri gir, yoksa beni deli edeceksin. Tatlı rüyalar."

Saçları dağınıktı ve dudakları öpücüklerden dolgun ve yumuşaktı. "Eve dikkat et, Francis," dedi. Sonra ayağa kalktı ve paltosunu üzerine çekerek bahçeye doğru yürüdü.

Eve girdi ve arkasına bakmadan kapıyı kapattı. Ben bankta oturup, yatak odasının perdesinin arkasındaki lamba ışığında silüetinin hareketini izledim, ta ki dizlerim titremeyi kesene ve duvarları aşp eve gidebilecek hale gelene kadar.

Telesekreterde Jackie'den bir mesaj vardı, onu aramamı istiyordu: "Önemli bir şey değil. Sadece... ah, sen bilirsin. Hoşça kal." Sesi hiç duymadığım kadar yorgun ve yaşlı geliyordu. Ben de yeterince yıkılmışım, Kevin'ın mesajlarını görmezden geldiğimde olanları düşününce, bir parçam gece boyunca mesajı silmeye korkuyordu, ama saat sabahın çok erken saatleriydi; telefon ona ve Gavin'e kalp krizi geçirtebilirdi. Yatağa gittim. Kazakımı çıkardığımda, yakasında hala Nora'nın saçlarının kokusunu alabiliyordum.

Çarşamba sabahı geç uyandım, saat on civarıydı ve önceki geceden çok daha yorgun hissediyordum. Zihinsel veya fiziksel olarak en üst düzeyde acı çektiğimden bu yana birkaç yıl geçmişti. Bunun insanı ne kadar yıprattığını unutmuştum. Soğuk su ve sade kahveyle beynimdeki sisin bir iki katmanını attım ve Jackie'yi aradım.

"Ah, nasılsın Francis?"

Sesinde hâlâ o donuk ton vardı, hatta daha da ağırlaşmıştı. Holly hakkında onunla konuşacak zamanım ya da enerjim olsa bile, buna cesaret edemezdin. "Selam tatlım. Mesajını yeni aldım."

"Oh... evet. Sonradan düşündüm de, belki de yapmamalıydım... Seni korkutmak istemedim. Başka bir şey olduğunu düşünmeni istemedim. Sadece... Bilmiyorum. Nasıl olduğunu görmek istedim."

"Pazartesi gecesi erken ayrıldığımı biliyorum. Kalmalıydım." dedim.

"Belki, evet. Tabii, artık olan oldu. Zaten başka bir olay olmadı: herkes biraz daha içti, herkes biraz daha şarkı söyledi, herkes evine gitti."

Arka planda yoğun bir gürültü vardı: sohbetler, Girls Aloud ve saç kurutma makinesi. "İş yerinde misin?" dedim.

"Ah, tabii. Neden olmasın. Gav bir gün daha izin alamadı ve ben de evde tek başıma takılmak istemedim... Neyse, sen ve Shay ülkenin durumu hakkında haklıysanız, düzenli müşterilerimi mutlu etsem iyi olur, değil mi?" Bu bir şakaydı, ama o şakayı canlandıracak enerjisi yoktu.

"Kendini zorlama tatlım. Yorgunsan eve git. Düzenli müşterilerin seni ne aşk ne de para için terk etmezler."

"Asla bilemezsin, değil mi? Ah, hayır, ben iyiyim. Herkes çok nazik davranıyor; bana çay getiriyorlar ve ihtiyaım olduğunda sigara molası vermeme izin veriyorlar. Burada daha iyiyim. Sen neredesin? İe gitmedin mi?"

"Birkaç gün izin aldım."

"Bu iyi, Francis. Çok çalışıyorsun, biliyorum. Kendine iyi davran. Holly'yi bir yere götür."

"Aslında, boş vaktim varken, annemle baş başa, babam olmadan sohbet etme fırsatı bulmak isterim. Bunun için uygun bir zaman var mı? Mesela, babam alışverişe ya da bara gidiyor mu?" dedim.

"oğu gün gider, evet. Ama..." Odaklanmaya çalışırken ne kadar çaba sarf ettiğini duyabiliyordum. "Dn sırtı çok ağrıyordu. Bugün de öyle diyebilirim. Yataktan zar zor kalkabildi. Sırtı ağrıdığında genellikle sadece uyur." eviri: Bir doktor ona iyi ilaçlar verdi, Da da yer döşemesi votkasıyla tamamladı, öngörülebilir bir süre için bayıldı. "Shay eve gelene kadar annem bütün gün orada olacak, bir şeye ihtiyaı olursa diye. Onu ara, seni gördüğüne çok sevinecektir."

"yle yapacağım. Gav'a sana iyi bakmasını söyle, tamam mı?" "O harika birisi, onsuz ne yapardım bilmiyorum..."

Buraya gel, bu akşam bize uğramak ister misin? Belki bizimle biraz akşam yemeği yersin?"

Balık ve patates kızartması, acıma sosuyla: kulağa lezzetli geliyordu. "Planlarım var," dedim. "Ama teşekkürler, tatlım. Belki başka bir zaman. Birinin saçları yeşile dönmeden işine dnsen iyi olur."

Jackie nazikçe gülmeye çalıştı, ama gülüşü yapmacık oldu. "Evet, muhtemelen yleydin. Kendine dikkat et, Francis. Anneme selam söyle." Ve gitti, saç kurutma makinesinin gürültüsü, sohbetler ve tatlı çay bardaklarının sisine geri döndü.

Jackie haklıydı: Zili çaldığımda, annem kapıya geldi. O da yorgun görünüyordu ve cumartesiden beri kilo vermişti: en azından bir göbek kaybolmuştu. Bir an beni süzdü, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Sonra, "Baban uyuyor. Mutfağa gel ve gürültü yapma," dedi. Arkasını döndü ve acı içinde merdivenleri tırmanmaya başladı. Saçlarının düzeltilmesi gerekiyordu.

Daire, dökülmüş içki, oda spreyi ve gümüş cilası kokuyordu. Kevin'ın tapınağı gün ışığında daha da iç karartıcıydı; çiçekler yarı ölmüştü, ayin kartları düşmüştü ve elektrikli mumlar sönmeye ve titremeye başlamıştı. Yatak odasının kapısından hafif, memnun horlama sesleri geliyordu.

Annem sahip olduğu tüm gümüş eşyaları mutfak masasına yaymıştı: çatal bıçak takımı, broşlar, fotoğraf çerçeveleri, uzun süre hediye döngüsünde dolaştıktan sonra buraya düşmüş olduğu belli olan gizemli, süs eşyası gibi görünen ıvır zıvır. Gözyaşlarıyla şişmiş, oyuncak evinin mobilyalarını öfkeyle silen Holly aklıma geldi. "Al," dedim, parlatma bezini elime alarak. "Sana yardım edeyim."

"Sadece her şeyi mahvedeceksin. Ellerin çok beceriksiz." "Bir denememe izin ver. Nerede hata yaptığımı söyleyebilirsin."

Annem bana şüpheli bir bakış attı, ama bu teklif reddedilemeyecek kadar iyiydi. "En azından kendini işe yarar hale getir, sanırım. Bir fincan çay içersin."

Bu bir soru değildi. Bir sandalye çekip çatal bıçakları temizlemeye başladım, annem ise dolaplarda telaşla çalışıyordu. İstedğim konuşma, gizli bir anne-kız sohbeti olarak en iyi sonucu verecekti; bunun için gerekli donanıma sahip olmadığımndan, biraz ortak ev işi en azından bizi doğru havaya sokacaktı. Annem gümüşleri temizlemiyor olsaydı, temizlemek için başka bir şey bulurdum.

Annem, açılış konuşması olarak, "Pazartesi gecesi çok ani bir şekilde gittin," dedi.

"Gitmek zorundaydım. Sen nasılsın?"

"Nasıl olmasını bekliyordun? Bilmek isteseydin, burada olurdun."

"Bu durumun sizin için nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum," dedim, bu belki de formülün bir parçasıydı ama muhtemelen doğrudu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Çay poşetlerini demliğe attı. "Biz iyiyiz, çok teşekkürler. Komşularımız çok yardımcı oldular: iki hafta yetecek kadar yemek getirdiler ve Marie Dwyer bunları dondurucusunda saklamama izin veriyor. Bugüne kadar senin yardımın olmadan yaşadık, biraz daha dayanabiliriz."

"Biliyorum anne. Ama aklına bir şey gelirse, bana haber ver.

Tamam mı? Herhangi bir şey."

Ma dönüp çaydanlığı bana doğrulttu. "Sana ne yapabileceğini söyleyeyim. Arkadaşını, çenesi olan, adı neydi, onu bul ve kardeşini eve göndermesini söyle. Cenaze eviyle cenaze töreninin düzenlemeleri konusunda görüşemiyorum, Peder Vincent'a ayin konusunda gidemiyorum, kendi oğlumu ne zaman gömeceğimi kimseye söyleyemiyorum, çünkü

Popeye'ye benzeyen bir genç adam bana *cesedi ne zaman teslim edeceğini* söylemiyor, öyle diyor. Ne küstah adam. Sanki Kevin bizim değil de onun malıymış gibi."

"Biliyorum," dedim. "Ve sana söz veriyorum, elimden geleni yapacağım. Ama o senin hayatını zorlaştırmaya çalışmıyor. Sadece elinden geldiğince hızlı bir şekilde işini yapıyor."

"Onun işi onun sorunu, benim değil. Bizi daha fazla bekletirse, tabut kapalı olacak. Bunu düşündün mü?"

Tabutun muhtemelen yine de kapalı olması gerekeceğini söyleyebilirdim, ama bu konuyu konuşmak istediğim kadar konuşmuştuk zaten. "Holly ile tanıştığını duydum," dedim.

Daha zayıf bir kadın olsa, bir anlık da olsa suçlu görünürdü, ama annem öyle değildi. Çenesi dışarı çıktı. "Nihayet! Sen onu buraya getirmek için parmağını bile kıpırdatmadan, o çocuk evlenip bana torunlar verirdi. Yeterince beklersen, bizi tanıştırmak zorunda kalmadan önce öleceğimi mi umuyordun?"

Bu düşünce aklımdan geçmişti. "Seni çok seviyor," dedim. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Annesinin kopyası. İkisi de çok sevimli kızlar. Seni hak ettiğinden daha iyiler."

"Olivia ile tanıştın mı?" Zihnimde Liv'e şapka çıkardım. Bu soruyu çok güzel atlatmıştı.

"Sadece iki kez. Holly ve Jackie'yi bize bıraktı. Liberties'li bir kız sana yetmedi mi?"

"Beni bilirsin anne. Her zaman kendimi aşarım."

"Ve bak, bu seni nereye getirdi. İkiniz boşandınız mı, yoksa sadece ayrıldınız mı?"

"Boşandık. Birkaç yıl önce."

"Hmf." Annemin ağzı sıkıca kapandı. "Ben babanı hiç boşamadım."

Bu, birçok açıdan cevap verilemez bir soruydu. "Doğru," dedim.

"Artık Komünyon alamazsın."

Buna karşılık vermemem gerektiğini biliyordum, ama kimse seni ailen kadar etkileyemez. "Anne. Komünyon almak istesem bile, ki istemiyorum, boşanma sorun olmazdı. Kilise için, Olivia dışında kimseyle yatmadığım sürece, komaya girene kadar boşanabilirim. Sorun, boşandığımdan beri birlikte olduğum sevimli bayanlar olurdu."

"Kaba olma," diye bağırdı annem. "Ben senin gibi ukala biri değilim, her şeyi bilmiyorum, ama şunu biliyorum: Peder Vincent sana Komünyon vermezdi. Senin vaftiz edildiğin kilisede." Zafer kazanmış gibi parmağını bana doğrulttu. Görünüşe göre bu bir zafer sayılıyordu.

Son sözü söylemekten çok, konuşmaya ihtiyacım olduğunu kendime hatırlattım. Alçakgönüllü bir şekilde, "Muhtemelen haklısın," dedim.

"Elbette haklıyım."

"En azından Holly'yi de kafir olarak yetiştirmiyorum. O da ayine gidiyor."

Holly'den bahsetmek annemi tekrar sakinleştireceğini düşünmüştüm, ama bu sefer onu daha da kızdırdı; ne olacağı belli olmaz. "Bana yaptığı iyiliklere bakılırsa, o bir kafir de olabilir. İlk Komünyonunu kaçırdım! İlk torunumun!"

"Anne, o senin üçüncü torunun. Carmel'in ondan büyük iki kızı var."

"Bizim *soyadımızı* taşıyan ilk torun. Ve görünüşe göre sonuncu. Shay'in neyin peşinde olduğunu hiç bilmiyorum. Bir düzine kızı olabilir, ama biz asla bilemeyiz, çünkü hayatında hiç birini bize tanıtmadı. Yemin ederim, ondan tamamen vazgeçmeye hazırım. Baban ve ben, Kevin'ın o kişi olacağını düşünmüştük..."

Dudaklarını ısırdı ve çay yapma sesini yükseltti, fincanları tabaklara, bisküvileri tabağa vurarak. Bir süre sonra, "Ve şimdi sanırım Holly'yi son kez görüyoruz," dedi.

"Al," dedim, çatalı kaldırarak. "Yeterince temiz mi?"

Annem ona yarım bir bakış attı. "Değil. Çatalın dişlerinin arasına bak." Çay takımını masaya getirdi, bana bir fincan çay doldurdu ve süt ile şekeri bana doğru itti. "Holly'ye Noel hediyelerini almaya gidiyorum. Ona güzel bir kadife elbise aldım," dedi.

"Ona birkaç hafta var," dedim. "Bakalım nasıl gidecek."

Ma bana hiçbir şey ifade etmeyen bir bakış attı, ama konuyu kapattı. Başka bir bez buldu, karşımda oturdu ve şişe kapağı olabilecek gümüş bir şey aldı. "Çayı iç" dedi.

Çay, demlikten çıkıp insana bir yumruk atacak kadar sertti. Herkes işteydi ve sokak çok sessizdi, sadece yağmurun yumuşak ve düzenli sesi ve uzaktaki trafiğin gürültüsü duyuluyordu. Annem çeşitli tanımlanamayan gümüş eşyaları temizliyordu; ben çatal bıçak takımını bitirip bir fotoğraf çerçevesine geçtim — çerçeve, annemin standartlarına göre asla temizleyemeyeceğim süslü çiçeklerle kaplıydı, ama en azından ne olduğunu biliyordum. Oda yeterince

yeterince sakinleştğini hissettiğimde, "Bana bir şey söyle. Sen ortaya çıkmadan önce babamın Theresa Daly ile ilişki yaşadığı doğru mu?" dedim.

Annem başını kaldırdı ve bana baktı. Yüzünde bir değişiklik yoktu, ama gözlerinde çok şey geçiyordu. "Bunu nereden duydun?" diye sordu.

"Demek onunla birlikteydi."

"Baban tam bir aptal. Bunu zaten biliyordun, yoksa sen de onun kadar kötüsün."

"Evet, biliyordum. Sadece onun aptal olmasının bu kadar belirgin bir yönü olduğunu bilmiyordum."

"O kız hep sorun çıkardı. Hep dikkatleri üzerine çekmeye çalışır, yolda kıvrılarak yürür, bağırır ve arkadaşlarıyla gürültü yapardı."

"Ve babam da buna kanmıştı."

"Hepsi kanmış! Erkekler aptal; hepsi bu tür şeylere deli oluyor. Baban, Matt Daly ve Liberties'deki erkeklerin yarısı, hepsi Tessie O'Byrne'nin peşindeydi. O da bunu çok seviyordu: aynı anda üç dört erkeği oyalamaya devam ediyor, yeterince ilgi göstermediklerinde iki haftada bir onlardan ayrılıyordu. Onlar da daha fazlası için geri dönüyorlardı."

"Bizim için neyin iyi olduğunu bilmiyoruz," dedim. "Özellikle de gençken. Babam o zamanlar genç bir adamdı, değil mi?"

Annem burnunu çekti. "Daha iyi bilecek kadar büyüktü. Ben üç yaş küçüktüm, tabii, ve ona bunun gözyaşlarıyla biteceğini söyleyebilirdim."

"Onu çoktan fark etmiştin, değil mi?" dedim.

"Evet, görmüştüm. Tanrım, evet. Hiç düşünmezdin... " Parmakları widget üzerinde yavaşlamıştı. "Şimdi hiç düşünmezdin, ama o zamanlar baban çok yakışıklıydı. Kıvrıcık saçları, mavi gözleri ve gülüşü; harika bir gülüşü vardı."

İkimiz de istemeden mutfak kapısından yatak odasına doğru baktık. Annem, o ismin hala ağzında süper lüks bir dondurma gibi tadı olduğunu hissederek, "Jimmy Mackey etrafındaki herhangi bir kızı seçebilirdi." dedi.

Ona hafifçe gülümsedim. "Ve doğrudan sana gelmedi mi?"

"Ben çocuktum, tabii ki. O Tessie O'Byrne'nin peşine düştüğünde ben on beş yaşındaydım ve bugünün on iki yaşında yirmi gibi görünen gençleri gibi değildim; vücudum gelişmemişti, makyaj yapmıyordum, hiçbir şeyden haberim yoktu... Sabahları işe giderken onu gördüğümde dikkatini çekmeye çalışırdım, ama o bana hiç bakmazdı. Tessie'ye deli oluyordu. Ve Tessie de en çok onu seviyordu."

Bunları daha önce hiç duymamıştım ve Jackie'nin de duymadığını iddia edebilirim, yoksa bana anlatırdı. Annem duygularını paylaşan bir tip değildir; bu hikayeyi bir hafta önce veya sonra sorsaydım, hiçbir şey öğrenemezdim. Kevin onu kırmış ve yaralamıştı. Elinde ne varsa onu kullanırsın. "Peki neden ayrıldılar?" diye sordum.

Annemin dudakları büzüldü. "O gümüşü temizlemek istiyorsan, düzgün yap. Çatlaklara da gir. Senin ardından benim de tekrar yapmak zorunda kalırsam bir anlamı olmaz."

"Özür dilerim" dedim ve daha fazla çaba göstermeye başladım. Bir süre sonra, "Babanın masum olduğunu söylemiyorum. Tessie O'Byrne hiç utanmazdı, ama ikisi de aynı durumdaydı" dedi.

Bekledim, ovmaya devam ettim. Annem bileğimi tutup kendine doğru çekti ve çerçevenin parlaklığını kontrol etti; sonra isteksizce başını salladı ve bıraktı. "Böyle daha iyi. O zamanlar işler aynı değildi. Biraz ahlakımız vardı; sırf televizyonda öyle yapıyorlar diye etrafta dolaşmıyorduk."

"Da, Tessie O'Byrne televizyonda mıydı?" diye sordum.

Bu sorum bana koluma bir yumruk yedirdi. "Hayır! Sana söylemedim mi, beni dinlesen? İkisi de hep çılgındı. Birbirlerini daha da kötüleştiriyorlardı. Bir yaz günü, baban bir arkadaşından araba ödünç aldı ve Pazar öğleden sonra Tessie'yi Powerscourt'a şelaleyi görmeye götürdü. Ama dönüş yolunda araba bozuldu."

En azından babamın anlattığı hikaye böyleydi. Annem bana anlamlı bir bakış attı. "Sonra?" diye sordum.

"Ve orada kaldılar! Bir gece! O zamanlar cep telefonlarımız yoktu; tamirciyi arayamadılar, hatta olanları kimseye haber veremediler. Biraz yürümeyi denediler, ama Wicklow'un ortasında bir yoldaydılar ve hava kararmaya başlamıştı. Arabada kaldılar ve ertesi sabah yoldan geçen bir çiftçinin yardımıyla arabayı çalıştırdılar. Eve vardıklarında, herkes onların kaçtıklarını sandı."

Gümüş aleti ışığa doğru eğdi, yüzeyinin mükemmel olup olmadığını kontrol etmek ve duraklamayı uzatmak için — annem her zaman dramaya meraklıydı. "Peki. Baban bana hep ön koltukta uyduğunu, Tessie'nin ise arka koltukta uyduğunu söylerdi. Ben bilemem tabii. Ama Place öyle düşünmüyordu."

"Eminim öyle değildir" dedim.

"O zamanlar kızlar erkeklerle dışarıda kalmazdı. Sadece fahişeler yapardı bunu. Evlenmeden önce böyle cesurca davranan bir kız tanımamıştım."

"Ondan sonra ikisinin evlenmek zorunda kalacağını düşünürdüm. Onun itibarını korumak için."

Ma'nın yüzü kapandı. Sesi titreyerek şöyle dedi: "Bence bunu baban yapmıştır, ona deli gibi aşık, lanet olası aptal. Ama O'Byrnes ailesi için yeterince iyi değildi, onlar her zaman kendilerini üstün görürlerdi. Tessie'nin babası ve amcaları onu fena halde dövdüler; ertesi gün onu gördüğümde tanıyamadım bile. Ona bir daha ona yaklaşmamasını söylediler. Yeterince zarar verdiğini söylediler."

Ben de "Ve söyleneni yapt" dedim. Bu çok hoşuma gitti. İçimi rahatlattı. Matt Daly ve arkadaşları beni ölümün eşiğine getirebilirdi, ama hastaneden çıktığım anda, topallayarak da olsa olabildiğince hızlı bir şekilde Rosie'ye giderdim.

Annem, kibar ve memnun bir şekilde, "Başka seçeneği yoktu. Tessie'nin babası her zaman onun yaptıklarını görmezden gelirdi, bu yüzden o da öyle yaptı, ama bunun sonucu ortada. Ondan sonra onu evden çıkmasına neredeyse hiç izin vermedi, sadece işe gitmesine izin verdi ve onu oraya kendisi götürdü. Onu suçlayamam, herkes bunu konuşuyordu. Küçük serseriler sokakta ona laf atıyorlardı, yaşlılar onun başının belaya girmesini bekliyorlardı, arkadaşlarının yarısı onun da onları fahişe yapmasın diye onunla konuşmasına izin verilmiyordu; Peder Hanratty, ahlaksız kadınların ülkeyi zayıflattığına dair bir vaaz verdi ve 1916'da erkeklerin bunun için ölmediklerini söyledi. İsim vermedi ama herkes kimi kastettiğini biliyordu. Bu, Tessie'nin koşusuna son verdi.

Neredeyse yarım asır sonra bile, o çılgınlığı hissedebiliyordum: Place kan kokusunu alınca saldırı moduna geçip, adrenalin iki katına çıkarken, ortalıkta dönen histeri. O haftalar muhtemelen Tessie Daly'nin zihnine çılgınlık tohumlarını ekmişti. "Öyle olurdu, tabii," dedim.

"Ve hak ettiğini buldu! Ona dersini verdi. Erkeklerle oynamayı seviyordu, ama bunun için kötü bir isim almak istemiyordu, değil mi?" Annem dik oturmuş, erdemli yüz ifadesiyle bakıyordu. "Hemen ardından Matt Daly ile çıkmaya başladı. Matt yıllardır ona göz kırptıyordu ama Tessie ona hiç aldırış etmemişti. Ta ki Matt işine yarayana kadar. Matt iyi bir adamdı. Tessie'nin babası onunla çıkmasına aldırış etmedi. Tessie'nin evden çıkmasına izin verilmesinin tek yolu buydu."

"Da'nın Matt Daly'ye karşı olan düşmanlığı bu mu? Kız arkadaşını çaldığı için mi?" "Çoğunlukla öyle. Tabii, başından beri birbirlerini hiç sevmediler."

Gümüş aleti, ona benzeyen üç aletle yan yana dizdi, yanından küçük bir lekeyi silkeledi, yapılacaklar yığınının minik bir Noel ağacı süsü seçti.

. “Matt her zaman babanı kıskanırdı. Baban Matt'ten milyon kat daha yakışıklıydı ve popülerdi — sadece kızlar arasında değil, erkekler de onu harika buluyordu, çok eğlenceliydi... Matt sıkıcı, aptal bir çocuktur. Hiçbir şeyi yoktu.”

Sesinde eski şeyler, zafer, acı ve kin birbirine karışmıştı. "Yani Matt kızı kaptığında, bunu sana yüzüne vurdu mu?" dedim.

"Bu ona yetmedi. Baban Guinness'e şoför olarak başvurmuştu. Bir sonraki şoför emekli olur olmaz işin onun olacağı söylenmişti. Ama Matt Daly birkaç yıldır orada çalışıyordu, ondan önce de babası çalışmıştı; tanıdıkları vardı. Tessie ile olanlardan sonra Matt, ustabaşına gidip Jimmy Mackey'nin Guinness'te istedikleri türden bir adam olmadığını söyledi. Her iş için yirmi kişi başvuruyordu. Sorun çıkarabilecek kimseye ihtiyaçları yoktu."

"Sonunda babam sıra işine girdi." Şaka yapma niyetim yoktu.

"Amcam Joe ona çıraklık işi buldu. Tessie ile olan tüm o olaydan kısa bir süre sonra nişanlandık. Bir aile kuracaksak, babanın bir mesleğe ihtiyacı vardı."

"Sen hızlı çalışıyordun" dedim.

"Fırsatı gördüm ve değerlendirdim. O zamanlar on yedi yaşındaydım; erkeklerin ilgisini çekecek kadar büyümüşüm. Baban... " Annemin dudakları kayboldu ve bezini süslemenin girintilerine daha sıkı sıkıştırdı. “Hâlâ Tessie'ye deli olduğunu biliyordum,” dedi bir süre sonra, sesinde meydan okuyan bir ışıltı vardı, bu da bana çenesini dışarı çıkaran, mutfak penceresinden vahşi Jimmy Mackey'i izleyen ve “*O benim*” diyen bir kızı bir anlığına görmemi sağladı. “Ama bu umurumda değildi. Onu ele geçirdiğimde bunu değiştirebileceğimi düşünmüştüm. Asla çok şey istemedim; Hollywood'da film yıldızı olacağını düşünenlerden değildim. Hiçbir zaman hayallerim olmadı. Tek istediğim kendi küçük evim, birkaç çocuğum ve Jimmy Mackey'di."

"Peki," dedim. "Çocukları aldın, erkeği de aldın."

"Sonunda onu elde ettim, tamam. Tessie ve Matt'in ondan geriye bıraktıklarını. O zamana kadar içkiye başlamıştı."

"Ama yine de onu istedin." Sesimi nazik ve yargılayıcı olmayan bir tonda tuttum. "Ona gönlümü kaptırmıştım. Annem, ruhu şad olsun, beni uyarmıştı:

asla alkolik bir adamla çıkma. Ama ben hiçbir fikrim yoktu. Benim babam... onu hatırlamazsın Francis, ama çok sevimli bir adamdı... hiç içki içmezdi; alkoliklerin nasıl olduğunu hiç bilmiyordum. Jimmy'nin birkaç kadeh içeceğini biliyordum, ama

tabii, tüm arkadaşlar içerdi. Bunun ötesinde bir şey olmadığını düşünüyordum - ve öyle de değildi, onu ilk gördüğümde. Tessie O'Byrne onun kafasını mahvedene kadar öyle değildi.

Ona inandım. Doğru kadın, doğru anda bir erkeğe neler yapabileceğini bilirim — Tessie'nin kendisinin de paçayı kurtardığını sanmıyorum. Bazı insanlar asla tanışmamalı. Etkileri çok geniş bir alana yayılır ve çok uzun süre ortadan kalkmaz.

Ma şöyle dedi: "Herkes Jimmy Mackey'nin hiçbir işe yaramayacağını söylerdi. Annesi ve babası alkolik bir çiftti, hayatlarında bir gün bile çalışmamışlardı; o daha küçük bir dolandırıcıyken komşularına gidip evde yiyecek bir şey olmadığı için akşam yemeğine kalabilir mi diye sorardı, gece yarısı sokaklarda dolaşırdı... Onu tanıdığımda, herkes onun da annesi ve babası gibi bir serseri olacağına kesin gözüyle bakıyordu." Gözleri cilalamaktan uzaklaşmış, pencereye ve yağan yağmura doğru kaymıştı. "Onların yanıldıklarını biliyordum ama. Jimmy kötü biri değildi, sadece vahşi. Ve aptal da değildi. Bir şeyler başarabilirdi. Guinness'e ihtiyacı yoktu, kendi küçük işini kurabilirdi — her gün patronlarına hesap vermek zorunda kalmazdı, bundan nefret ederdi. Sürmeyi her zaman sevmiştir; teslimat yapabilir, kendi kamyonu olabilir... Eğer karın ona önce ulaşmasaydı."

Ve o imza niteliğindeki MO ile mükemmel bir şekilde uyum sağlayan, hediye paketi ve kurdele ile süslenmiş bir neden vardı. Bir gün Jimmy Mackey, kolunda birinci sınıf bir kız ve cebinde birinci sınıf bir iş varken, geleceği kendi renkleriyle boyamaya ve bunu asla başaramayacağını söyleyen piçlere parmak göstermeye hazırı. Sonra tek bir hata yaptı, sadece bir tane, ve titiz küçük Matt Daly soğukkanlılıkla ortaya çıktı ve Jimmy'nin tüm hayatını kendine kaptırdı. Jimmy'nin kafası netleştğinde, hiç istemediği bir kızla evliydi, geleceği olmayan bir işte garip günler için mücadele ediyordu ve Peter O'Toole'u öldürecek kadar içki içiyordu. Yirmi küsur yılını, yolun karşısındaki başka bir adamın evinde, kaybettiği hayatının nasıl geliştiğini izleyerek geçirdi. Sonra, bir hafta sonu içinde, Matt Daly onu tüm mahallenin önünde küçük düşürdü ve neredeyse tutuklanmasına neden oldu — bir alkolik beyninde, her şeyin sorumlusu hep başkasıdır — ve bir şekilde Rosie Daly'nin oğlunu parmağında oynattığını ve onu istediği yere götürdüğünü öğrendi.

Ve bundan daha fazlası, daha kötüsü de olabilirdi. Da bana sırtarak göz kırptı, bana karşılık vermem için cesaret verdi: *Daly'nin genç oğlu, değil mi?*

O küçük bir papatya. Onun üzerindeki fıçılar, Tanrım... Benim kızım Rosie, onun Tessie O'Byrne'inin tatlı bir kopyası.

Sonunda beni duymuş olmalı, ön odada parmak uçlarında yürüyerek, benim dokunulmaz olduğumdan emin. Onun yüzlerce kez uyuyormuş gibi yaptığını görmüştüm. Belki de sadece ona ailesinden uzak durmasını söylemek istemişti; belki de daha fazlasını istemişti. Ama sonra kız onun önünde durdu ve onun ne istediğinin ne kadar önemsiz olduğunu yüzüne vurdu: Tessie O'Byrne'in kızı yine karşı konulmaz ve dokunulmazdı, Matt Daly'nin kızı Jimmy'nin istediği her şeyi elinden alıyordu. Muhtemelen sarhoştı, en azından ne olduğunu anlayana kadar. O zamanlar güçlü bir adamdı.

O gece uyanık olan sadece biz değildik. Kevin, belki tuvalete gitmek için kalkmış ve ikimizin de gitmiş olduğunu fark etmişti. O zamanlar bu onun için bir şey ifade etmemiştir: Babam düzenli olarak günlerce ortadan kaybolurdu, Shay ve ben de ara sıra gece vakti birtakım işler için dışarı çıkardık. Ama bu hafta sonu, o gece birinin Rosie'yi öldürdüğünü fark ettiğinde, Kevin hatırladı.

Jackie'nin sesini telesekreterde duyduğum andan itibaren, beynimin en derinlerinde bir yerde bu hikayenin her ayrıntısını biliyormuşum gibi hissettim. Sanki buz gibi siyah su ciğerlerimi dolduruyordu.

Annem, "Benim büyümeyi beklemeliydi. Tessie yeterince güzeldi, ama ben on altı yaşına geldiğimde, beni de güzel bulan birçok erkek vardı. Genç olduğumu biliyorum, ama büyüyorduk. O aptal gözlerini ondan bir dakikalığına da olsa ayırıp beni fark etseydi, bunların hiçbirisi olmazdı." dedi.

Sesindeki kederin ağırlığı gemileri batırabilirdi. O zaman anladım ki, Kevin'ın babamdan öğrendiği gibi kafası dumanlı olduğunu ve bu yüzden pencereden atladığını düşünüyordu.

Kendimi toparlayıp ona gerçeği anlatamadan, annem parmaklarını ağzına götürdü, pencere pervazındaki saate baktı ve çığlık attı. "Tanrım, şuna bak, saat bir olmuş! Bir şeyler yemem lazım, yoksa güçsüz düşeceğim." Süs eşyasını kenara itti ve sandalyesini geri çekti. "Sen bir sandviç yiyeceksin."

"Babam için de bir tane getireyim mi?" dedim.

Annem bir saniye daha yatak odasının kapısına doğru döndü. Sonra "Onu bırak" dedi ve buzdolabından bir şeyler çıkarmaya devam etti.

Sandviçler, beyaz dilimlenmiş ekmek üzerine yumuşak tereyağı ve yeniden yapılandırılmış jambonla yapılmış, üçgen şeklinde kesilmişti. Beni, aynı masada ayaklarım yere değmediği zamanlara geri götürdüler. Annem bir demlik daha sert çay yaptı ve üçgenleri metodik bir şekilde yedi. Çiğneme şekli, bir ara daha iyi protez dişler aldığını gösteriyordu. Çocukken, eksik dişlerinin bizim suçumuz olduğunu söylerdi: bizi doğururken kaybetmişti, her çocuk için bir diş. Gözyaşları akmaya başlayınca, fincanını bıraktı, hırkasının cebinden soluk mavi bir mendil çıkardı ve gözyaşlarının durmasını bekledi. Sonra burnunu sildi ve sandviçine geri döndü.

Bir parçam, annemle sonsuza kadar orada oturup, her saat başı çaydanlığı yeniden ısıtıp, ara sıra sandviçler yapardı. Annem, ağzını kapalı tuttuğu sürece kötü bir arkadaş değildi ve ilk kez mutfağı, en azından dışarıda beni bekleyenlere kıyasla, bir sığınak gibi geldi. O kapıdan içeri girdiğim anda, yapmam gereken tek şey somut kanıt bulmaktı. Bu zor bir iş değildi, en fazla yirmi dört saat sürerdi. Asıl kabus da burada başlıyordu. Kanıtı bulduğumda, onunla ne yapacağımı düşünmem gerekecekti.

Saat ikiyi geçe, yatak odasından sesler gelmeye başladı: yatak yaylarının gıcırdaması, sözsüz bir boğaz temizleme sesi, bitmek bilmeyen, tüm vücudu sarsan öksürük. Bunun gitmem için bir işaret olduğunu düşündüm, bu da annemden karmaşık Noel yemeği soruları yağmuruna neden oldu ("*Eğer sen ve Holly ikiniz de gelerseniz, sadece varsayalım, o beyaz et mi yoksa koyu et mi yer, yoksa hiç yemez mi, çünkü bana annesinin ona serbest dolaşan hindi olmadığı sürece hindi vermediğini söyledi...*"). Başımı eğik tutarak yürümeye devam ettim. Kapıdan dışarı çıkarken, annem arkamdan "Seni görmek çok güzeldi, yakında tekrar gel!" diye seslendi. Arkasında babam balgamlı sesiyle "Josie!" diye bağırdı.

Rosie'nin o gece nerede olacağını nasıl öğrendiğini bile tam olarak biliyordum. Bu bilgiye ulaşmanın tek yolu Imelda'ydı ve babamın onunla birlikte olmasının tek bir nedeni olabileceğini düşünebiliyordum. Oysa ben, babamın bir veya üç gün ortadan kaybolduğunda, alkol peşinde olduğunu hep doğal kabul etmişim. Yaptığı onca şeyden sonra bile, annemi aldatacağı hiç aklıma gelmemişti. Düşünseydim bile, alkol yüzünden böyle bir şey yapamayacağını düşünürdüm. Ailem sürprizlerle dolu.

Imelda, Rosie'nin ona anlattıklarını annesine açıkça söyleyebilirdi - kızlar arası bağ kurma, ilgi arama, kim bilir - ya da babam etrafta olduğunda, annesini beceren adamdan daha akıllı olduğunu hissettirmek için küçük bir ipucu verebilirdi. Dediğim gibi, babam aptal değil. İki ile ikiyi toplayıp sonucu çıkarırdı.

Bu sefer, Imelda'nın zilini çaldığımda kimse cevap vermedi. Geri çekilip penceresini izledim: tül perdenin arkasında bir şey hareket etti.

Zili tam üç dakika basılı tuttum, sonra o ahizeyi kaptı. "*Ne var?*"

"Selam, Imelda. Ben Francis. Sürpriz."

"Siktir git."

"Ah, hadi ama Melda, nazik ol. Konuşmamız

lazım." "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Zor. Gidecek başka yerim yok, bu iş ne kadar sürerse sürsün, yolun karşısında arabamda bekleyeceğim. 1999 model gümüş rengi Mercedes. Bu oyundan sıkıldığında bana gel, kısa bir sohbet edelim, sonra seni ömür boyu rahat bırakayım. Ben önce sıkılırsam, komşularına seninle ilgili sorular sormaya başlayacağım. Anladın mı?"

"Siktir git."

Telefonu kapattı. Imelda çok inatçı biriydi; en az iki, belki üç saat sonra pes edip bana geleceğini düşündüm. Arabama geri döndüm, Otis Redding'i açtım ve pencereyi komşularla paylaşmak için açtım. Beni polis, uyuşturucu satıcısı veya tefeci'nin gorili olarak görecekları belli değildi. Hiçbiri iyi olmazdı.

O saatte Hallows Lane sessizdi. Yürüteçle yürüyen yaşlı bir adam ve pirinç eşyaları parlatmakta olan yaşlı bir kadın benim hakkımda uzun ve onaylamayan bir konuşma yaptılar ve alışverişten dönen birkaç çekici anne bana yan gözle baktılar. Parlak eşofman giymiş ve bir sürü sorunu olan bir adam, Imelda'nın evinin önünde kırk dakika boyunca bir ileri bir geri sallanarak, kalan beyin hücrelerini kullanarak on saniye aralıklarla en üst kattaki pencereye "Deco!" diye bağırdı, ama Deco'nun yapacak daha önemli işleri vardı ve sonunda adam sendeleyerek uzaklaştı. Saat üç civarında, açıkça Shania olan biri 10 numaralı evin merdivenlerini tırmandı ve içeri girdi. Isabelle de kısa süre sonra eve geldi. O, çenesinin meydan okuyan açısı ve uzun bacaklı, "canın cehenneme" yürüyüşüyle, seksenli yılların Imelda'sının tıpatıp aynısıydı; beni üzdüğünü mü yoksa umut verdiğini mi anlayamadım. Kirli dantel perdeler her kıpırdadığında el salladım.

Saat dörtü biraz geç, hava kararmaya başlamış, Genevieve okuldan eve dönmüş ve ben James Brown'a geçmiştim ki, yolcu tarafındaki camıma bir yumruk vuruldu. Scorcher'dı.

Bu davaya karışmamam gerektiğini Imelda'ya söylemiştim; buraya gelerek işimi tehlikeye attım. Onu çılgın attığı için küçümsemeli miydim, yoksa becerikliliğini takdir mi etmeliydim?

ihbar ettiği için onu küçümsemeli miydim, yoksa becerikliliğini takdir etmeli miydim? Müziği kapattım ve camı indirdim. "Dedektif. Sizin için ne yapabilirim?"

"Kapıyı aç, Frank."

Kaşlarımı kaldırdım, sert ses tonuna şaşırmış gibi yaptım, ama eğilip kapının kilidini açtım. Scorch içeri girdi ve kapıyı sertçe kapattı. "Şimdi sür," dedi.

"Kaçıyor musun? İstersen bagaja saklanabilirsin."

"Şaka yapma havamda değilim. O zavallı kızları daha fazla korkutmadan seni buradan götüreceğim."

"Ben sadece arabasında oturan bir adamım, Scorch. Burada oturmuş, eski memleketime nostaljik bir bakış atıyorum. Bunun neresi korkutucu?"

"Sür."

"Sen benim için birkaç derin nefes alırsan, ben sürerim. Üçüncü şahısların kalp krizleri için sigortam yok. Anlaştık mı?"

"Beni seni tutuklamaya zorlama."

Kahkahayı bastım. "Ah, Scorchie, sen bir hazinesin. Seni neden bu kadar sevdiğimi hep unutuyorum. Birbirimizi tutuklayabiliriz, ne dersin?" Trafiğe çıktım ve akışına bıraktım kendimi. "Şimdi söyle bana. Kimi tehdit ediyormuşum?"

"Imelda Tierney ve kızları. Senin de çok iyi bildiğin gibi. Bayan Tierney, dün dairesine zorla girmeye çalıştığını ve seni bıçakla tehdit ederek dışarı çıkardığını söylüyor."

"Imelda mı? Kız dediğin o mu? O kırklı yaşlarında, Scorch. Biraz saygı göster. Günümüzde kibar tabir '*kadın*'dır."

"Kızları da kız. En küçüğü sadece on bir yaşında. Bütün öğleden sonra orada oturup onlara müstehcen hareketler yaptığını söylüyorlar."

"Onlarla tanışma şerefine nail olmadım. İyi kızlar mı? Yoksa annelerine mi çekmişler?"

"Son görüşmemizde sana ne demiştim? Sana yapmanı söylediğim *tek* şey neydi?"

"Yoluna çıkma. O kısmı çok iyi anladım. Anlamadığım kısım ise senin patronum haline gelmen. En son baktığımda patronum senden çok daha ağırdı ve senin kadar yakışıklı da değildi."

"Senin işime karışmamamı söylemek için senin patronun olmama gerek yok. Bu *benim* soruşturmam, Frank; *benim* emirlerim. Sen bunları görmezden geldin."

"O zaman beni rapor et. Bunun için kimlik numaramı mı istiyorsun?"

"Evet, Frank, çok komik. Kuralların senin için büyük bir şaka olduğunu biliyorum. Kendini dokunulmaz sanıyorsun. Belki de haklısın, Undercover'da işler nasıl yürür bilmiyorum." Öfke Scorcher'a yakışmıyordu; çenesini normal boyutunun iki katına şişiriyor ve alnında tehlikeli görünen bir damar belirliyordu. "Ama belki de şunu aklında tutmalısın, Tanrı aşkına, sana bir *iyilik* yapmak için elimden geleni yapıyorum. Senin için çok uğraşıyorum. Ve şu anda, neden uğraştığımı gerçekten hatırlayamıyorum. Her fırsatta beni sikmeye devam edersen, fikrimi değiştirebilirim."

Frenlere basıp kafasını ön cama çarpmasını engelledim. "İyilik mi? Kevin'ın bir kaza olduğunu yaymak mı?"

"Sadece yaymakla kalmayacak. Ölüm belgesine de yazılacak."

"Oh, peki o zaman: vay canına. Minnettarlığımdan başım dönüyor, Scorcher. Gerçekten, öyle."

"Bu sadece seninle ilgili değil, Frank. Kardeşinin kaza mı intihar mı olduğu umurunda olmayabilir, ama eminim ailenin umurunda."

"Oh, hayır, hayır, hayır. Hayır. Bunu deneme bile. Ailem söz konusu olduğunda, dostum, neyle uğraştığını hiç bilmiyorsun. Birincisi, bu sana şok edici gelebilir, ama onların dünyasını sen yönetmiyorsun: Sen ve Cooper ölüm belgesine ne yazarsanız yazın, onlar tam olarak inanmak istedikleri şeye inanacaklar. Örneğin annem, sana bunun bir trafik kazası olduğunu söylememi istiyor, yalan söylemiyorum. İkincisi, ailemin çoğu yanıyor olsa bile, onları söndürmek için üzerlerine işemem. Kevin'a ne olduğu konusunda onların ne düşündükleri umurumda bile değil."

"Günümüzde intihar edenler kutsal topraklara gömülebilir mi? Rahip intihar edenlerin cenaze töreninde ne der? Komşular onun hakkında ne der? Geride kalanlara ne olur? Kendini kandırma Frank: sen de bundan muaf değilsin."

Sinirim biraz bozulmaya başlamıştı. İki apartman bloğu arasındaki dar bir çıkmaz sokağa girdim — geri geri, böylece Scorcher'ı arabadan itmek zorunda kalırsam hızlıca kaçabilecektim — ve kontağı kapattım. Üstümüzde, bir mimar mavi boyalı balkonlarla şirinlik yapmıştı, ama balkonların tuğla duvara ve bir grup çöp konteynırına baktığı gerçeği, Akdeniz etkisini bozuyordu.

"Peki," dedim. "Kevin 'kaza' dosyasına kondu, her şey yolunda. Sana şunu sorayım. Rosie'yi neye göre dosyalayacaksın?"

"Cinayet. Tabii ki."

"Tabii ki. Kim tarafından cinayet? Kimliği bilinmeyen kişi veya kişiler mi?" Scorch sessiz kaldı. "Ya da Kevin tarafından," dedim.

"Şey. Durum bundan biraz daha karmaşık." "Ne kadar karmaşık olabilir ki?"

"Şüphelimiz de ölmüşse, belli bir takdir yetkisine sahibiz. Bu ince bir çizgi. Bir yandan, tutuklama olmayacağı için, üstler bu davaya kaynak ayırma fikrine pek sıcak bakmıyorlar. Öte yandan..."

"Öte yandan, muazzam bir çözüm oranı var."

"İstediğin kadar alay et. Bu şeyler önemlidir. Çözüm oranım berbat olsaydı, kız arkadaşına bu kadar insan gücü sağlayabilir miydim sence? Bu bir döngüdür: bu davadan ne kadar çok şey elde edersem, bir sonrakine o kadar çok şey katabilirim. Üzgünüm Frank, ama sırf senin duygularını incitmemek için bir sonraki kurbanın adalete kavuşma şansını ve benim itibarımı tehlikeye atmayacağım."

"Bana tercüme et, Scorch. Rosie konusunda tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bu işi doğru düzgün yapmayı planlıyorum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca kanıt ve tanık ifadeleri toplamaya ve karşılaştırmaya devam edeceğiz. Bundan sonra, beklenmedik bir şey çıkmazsa..." Omuz silkti. "Daha önce birkaç kez bu tür davalarda çalıştım. Normalde, durumu olabildiğince şefkatli bir şekilde ele almaya çalışırız. Dosya DPP'ye gider, ama gizli olarak; özellikle de kariyer suçlusu söz konusu değilse, hiçbir şey kamuoyuna açıklanmaz. Kendini savunamayacak durumda olan bir adamın itibarını zedelemek istemeyiz. Savcılık iyi bir dava olduğunu kabul ederse, kurbanın ailesiyle konuşuruz, burada kesin bir şey olmadığını, ama en azından onlara bir ölçüde kapanış sağlayabileceğimizi açıkça belirtiriz ve bu kadar. Onlar hayatlarına devam eder, katilin ailesi huzurunu korur, biz de davayı çözülmüş olarak işaretleriz. Normal prosedür budur."

"Neden beni tehdit etmeye çalışıyormuşsunuz gibi hissediyorum?" dedim. "Hadi ama Frank. Bu çok dramatik bir ifade." "Siz nasıl ifade ederdiniz?"

"Seni uyarmaya çalışıyorum derdim. Ve sen bunu kolaylaştırmıyorsun." "Beni neye karşı uyarmaya çalışıyorsun?"

Scorcher iç geçirdi. "Kevin'ın ölüm nedenini belirlemek için derinlemesine bir soruşturma yapmam gerekirse," dedi, "bunu yaparım. Ve bahse girerim medya bu konuyu hemen kapacaktır. İntihar konusunda ne düşündüğün önemli değil, ikimiz de şüpheli bir polisi sevmeyen bir iki gazeteci tanıyoruz. Ve bence bu hikayenin yanlış ellere geçerse seni çok şüpheli gösterebileceğini sen de görebilirsin."

"Bu bana bir tehdit gibi geliyor" dedim.

"Bu yolu izlemek istemediğimi oldukça açık bir şekilde ifade ettiğimi düşünüyorum. Ama bu, senin çocuk dedektifi oynamayı bırakmanı sağlamanın tek yoluysa... Sadece dikkatini çekmeye çalışıyorum, Frank. Başka türlü pek şansım olmadı."

"Düşün, Scorcher. Son görüşmemizde *sana* söylediğim tek şey neydi?" dedim.

"Kardeşinin katil olmadığını."

"Doğru. Peki buna ne kadar dikkat ettin?"

Scorcher güneşliği indirdi ve aynada tıraş izini kontrol etti, başını geriye eğip başparmağını çenesine sürdü. "Bir bakıma," dedi, "sana teşekkür etmeliyim. İtiraf etmeliyim ki, sen onu benim için bulmasaydın Imelda Tierney'i bulabileceğimi sanmıyorum. Ve o çok yararlı oluyor."

Kurnaz küçük sürtük. "Eminim öyledir. O, yardımsever bir tip. Ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Oh, hayır. O sadece beni mutlu etmeye çalışmıyor. Eğer iş o noktaya gelirse, kanıtları geçerli olacak."

Sözünü orada bıraktı. Saklayamadığı küçük sırtışından genel bir fikir edindim, ama yine de devam ettim. "Devam et. Söyle bakalım. Ne bulmuş?"

Scorch dudaklarını büzerek düşünüyormuş gibi yaptı. "Tanık olabilir, Frank. Her şeye bağlı. Onu taciz edip fikrini değiştirmeye çalışacaksan, kanıtlarını sana söyleyemem. Bunun ne kadar kötü sonuçlanabileceğini ikimiz de biliyoruz, değil mi?"

Zamanımı aldım. Uzun, soğuk bir an boyunca ona baktım; sonra başımı koltuğun arkasına yasladım ve ellerimi yüzümün üzerinde gezdirdim. "Biliyor musun, Scorch? Bu hayatımın en uzun haftası oldu."

"Biliyorum, evlat. Seni anlıyorum. Ama herkesin iyiliği için, bu enerjiyi daha verimli bir yere yönlendirmelisin."

"Haklısın. En başta Imelda'yı aramamalıyım; bu çok uygunsuzdu. Sadece düşündüm ki... o ve Rosie yakındı, biliyorsun? Düşündüm ki, eğer birisi bir şey biliyorsa..."

"Bana onun adını vermeliydin. Senin için onunla konuşurdum. Sonuç aynı olurdu, ama bu kadar zahmet çekmezdik."

"Evet. Yine haklısın. Sadece... Bir şekilde kesin bir şey olmadığında vazgeçmek zor, anlıyor musun? Neler olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Scorch kuru bir şekilde, "Son konuşmamızda, neler olup bittiğini tam olarak bildiğinden oldukça emindin." dedi.

"Öyle olduğunu sanıyordum.

Eminim." "Ama şimdi...?"

"Yorgunum, Scorch. Geçen hafta boyunca ölen eski sevgililerim, ölen kardeşlerim ve ebeveynlerimle uğraştım ve çok yıpranmış bir köpek yavrusu gibiyim. Belki de sorun budur. Artık hiçbir şeyden emin değilim. Hiçbir şeyden."

Scorcher'ın şişkin yüzünden, beni aydınlatmak üzere olduğunu anlayabiliyordum, bu da onu daha iyi bir ruh haline sokacaktı. "Er ya da geç, Frank," dedi bana, "hepimiz kesin olan şeylerden iyi bir tekme yiyoruz. Hayat budur. İşin sırrı, o tekmeyle bir sonraki kesinliğe ulaşmak için bir basamak haline getirmektir. Anlıyor musun?"

Bu sefer, iyi bir çocuk gibi, bana sunulan metafor salatasını yuttum. "Evet, anlıyorum. Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, hem de sana, ama bir sonraki seviyeye geçmek için yardıma ihtiyacım var. Gerçekten ihtiyacım var dostum. Beni bu ızdıraptan kurtar: Imelda ne diyor?"

"Ona bu konuda üzüntü vermeyeceksin, değil mi?"

"Bana kalırsa, Imelda Tierney'i bir daha görmezsem hayatım tamamlanmış olacak."

"Bu konuda sözüne ihtiyacım var, Frank. Kaçma."

"Söz veriyorum, Imelda'ya yaklaşmayacağım. Kevin hakkında, Rosie hakkında, hiçbir şey hakkında."

"Ne olursa olsun."

"Ne olursa olsun."

"İnan bana, hayatını zorlaştırmak istemiyorum. Sen benim hayatımı zorlaştırmadığın sürece, benim de senin hayatını zorlaştırmam gerekmeyecek. Beni zorlama."

"Yapmayacağım."

Scorcher saçlarını düzeltti ve güneşlik kapağını kapattı. "Bir bakıma," dedi, "Imelda'nın peşine düşmekle haklıydın. Tekniğin berbat olabilir dostum, ama içgüdülerin çok doğru."

"O bir şey biliyordu."

"Çok şey biliyordu. Sana bir sürprizim var, dostum. Rose Daly ile ilişkinizi büyük bir sır olarak sakladığınızı sandığınızı biliyorum, ama tecrübelerime göre, bir kadın kimseye söylemeyeceğini söylediğinde, aslında sadece en yakın iki arkadaşına söyleyeceği anlamına gelir. Imelda Tierney başından beri her şeyi biliyordu. İlişkinizi, kaçma planlarınızı, her şeyi."

"Tanrım," dedim. Kafamı salladım, utançla yarı gülümsedim, Scorcher'ın memnuniyetle şişirmesine izin verdim. "Doğru. O... vay canına. Bunu hiç tahmin etmemiştim."

"Sen daha çocuktun. Oyunun kurallarını bilmiyordun." "Yine de. O kadar naif olduğuma inanmak zor."

"Gözünden kaçmış olabilecek başka bir şey daha var: Imelda, Kevin'ın eskiden Rose'a çok aşık olduğunu söylüyor. Kabul etmelisin ki, bu bana anlattıklarıyla uyuyor: O mahallenin güzeli, tüm erkekler ona hayrandı."

"Tabii, elbette. Ama *Kevin*? O daha on beş yaşındaydı."

"Hormonlarının çılgına dönmesi için yeterince büyük. Ve gitmemesi gereken kulüplere girmeye yetecek kadar da büyük. Bir gece Imelda Brüksel'deydi ve Kevin ona yaklaşıp bir içki ısmarlamak istedi. Konuşmaya başladılar ve Kevin, Imelda'dan Rose'a onun için iyi şeyler söylemesini istedi, hatta yalvardı. Bu Imelda'yı çok güldürdü, ama Kevin gerçekten incinmiş görünüyordu, bu yüzden Imelda gülmeyi bıraktıktan sonra, bunun kişisel bir şey olmadığını, Rose'un bir ilişkisi olduğunu söyledi. Imelda'nın söylemek istediği bu kadardı, ama Kevin, o adamın kim olduğunu sormaya devam etti ve ona içki ısmarlamaya devam etti..."

Scorch yüzünü ciddi tutmaya çalışıyordu, ama aslında çok eğleniyordu. İçinde, hala deodorant kokulu, yumruğunu sallayan ve "*Skor!*" diye bağırان o genç vardı. "Sonunda, her şeyi anlattı. Bunda bir sakınca görmedi: onun sevimli, tatlı bir çocuk olduğunu düşünüyordu, ayrıca kendi kardeşi hakkında konuştuklarını öğrenince geri çekileceğini düşündü, değil mi? Yanılmıştı. Kendini kaybetti: bağırdı, duvarlara tekme attı, bardakları fırlattı... Güvenlik görevlileri onu dışarı çıkarmak zorunda kaldı."

Bu, onun karakterine hiç uymayan bir davranıştı — Kev sinirini kaybettiğinde, en kötü yaptığı şey öfkeyle oradan ayrılmaktı — ama

bunun dışında her şey muhteşem bir şekilde birbirine uyuyordu. Imelda'dan her geçen dakika daha fazla etkileniyordum. Takas sistemini çok iyi biliyordu: Scorcher'ı aramadan önce, o kötü adamı sokaklarından uzaklaştırmak istiyorsa, ona karşılığında istediği bir şey vermesi gerektiğini biliyordu. Muhtemelen birkaç eski arkadaşını arayarak bunun ne olabileceğini öğrenmişti. Murder kardeşler, kapı kapı dolaşırken Kevin ve Rosie arasındaki herhangi bir bağlantıyla ilgilendiklerini açıkça belirtmişlerdi; The Place boşlukları doldurmakta hiç zorlanmazdı. Imelda'nın öfkelenip beni ateş hattına atmak yerine, araştırma yapacak kadar zeki davrandığı için kendimi şanslı saymam gerektiğini düşündüm.

"Tanrım," dedim. Kollarımı direksiyona dayadım ve öne doğru eğildim, ön camdan geçit ağzından yavaşça geçen trafiği izledim. "Tanrım. Ve ben hiç farkında değildim. Bu ne zaman oldu?"

Scorcher, "Rose ölmeden birkaç hafta önce. Imelda, bunun sonuçlarını öğrendikten sonra kendini çok suçlu hissediyor. Bu yüzden ortaya çıktı. Buradaki işimiz biter bitmez bana resmi bir ifade verecek" dedi.

Eminim öyledir. "Peki," dedim. "Sanırım bu bir kanıt." "Üzgünüm, Frank."

"Biliyorum. Teşekkürler."

"Biliyorum, duymak istediğin şey bu değildi..."

"Kesinlikle öyle."

"Ama dediğin gibi, her türlü kesinlik yardımcı olur. Şu anda öyle hissetmesen bile. En azından bir sonuca vardın. Hazır olduğunda, tüm bunları dünya görüşüne entegre etmeye başlayabilirsin."

"Scorcher," dedim. "Sana bir şey sorayım. Psikoloğa gidiyor musun?"

Aynı anda hem utanmış, hem kendini haklı görmüş, hem de saldırgan bir ifade takındı. "Evet. Neden? Tavsiye ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sadece merak ettim."

"Adam oldukça iyi. Birçok ilginç şeyi keşfetmeme yardımcı oldu. Dış gerçekliğimi iç gerçekliğimle nasıl uyumlu hale getirebileceğimi, bu tür şeyler."

"Çok motive edici geliyor."

"Öyle. Bence senin için çok şey yapabilir."

"Ben eski kafalı bir adamım. Hâlâ iç gerçekliğimin dış gerçeklikle uyumlu olması gerektiğini düşünüyorum. Yine de teklifini aklımda tutacağım."

"Evet, öyle yap." Scorch, dersini almış bir atmış gibi, gösterge paneline erkeksi bir şekilde vurdu. "Seninle konuşmak güzeldi, Frank. Artık işime dönmeliyim, ama konuşmak istersen beni ara, tamam mı?"

"Tamam. Ama sanırım asıl ihtiyacım olan şey, tüm bunları sindirmek için biraz yalnız kalmak. Sindirilmesi gereken çok şey var."

Scorch, muhtemelen psikiyatristinden öğrendiği derin bir baş sallama ve kaş kaldırma hareketi yaptı. "Seni ekibe geri götürmemi ister misin?" dedim.

"Hayır, teşekkürler. Yürümek bana iyi gelir; belime dikkat etmem lazım." Karnını okşadı. "Kendine iyi bak, Frank. Konuşuruz."

Yol o kadar dardı ki, arabanın kapısını yaklaşık 15 santim açıp dışarı çıkmak zorunda kaldı, bu da onun ayrılışının havasını bozdu, ama Cinayet Masası'nın adımlarına geri döndüğünde havasını geri kazandı. Onu, yorgun ve telaşlı kalabalığın arasında, bir çanta ve bir amacı olan bir adam olarak uzaklaşırken izledim ve birkaç yıl önce birbirimizle karşılaşp ikimizin de boşanma kulübüne katıldığını keşfettiğimiz günü hatırladım. İçki alemi on dört saat sürmüş ve Bray'deki UFOTHEMED adlı bir mekanda sona ermişti. Scorch ve ben, beyin ölümü gerçekleşmiş iki güzel kadını, Dublin Kalesi'ni satın almak için buraya gelen Rus milyonerler olduğumuza ikna etmeye çalışmıştık, ama sürekli kaybettik ve bir çift çocuk gibi pintlerimize bakarak çaresizce kıkırdamıştık. Son yirmi yıldır Scorch Kennedy'yi bir şekilde sevdiğimi ve onu gerçekten özleyeceğimi fark ettim.

İnsanlar beni sürekli hafife alırlar ve bu benim en sevdiğim şeylerden biridir, ama yine de Imelda'ya biraz şaşırdım; insan doğasının daha az sevimli yanlarını göz ardı edecek birine benzemiyordu. Onun yerinde olsam, en azından büyük, çirkin ve bir çeşit silahı olan bir arkadaşımı birkaç günlüğüne yanıma alırdım, ama Perşembe sabahı Tierney ailesi her zamanki gibi işlerine dönmüş görünüyordu. Genevieve Kit Kat çikolatası yiyerek okula gitti, Imelda New Street'e gitti ve iki plastik poşetle geri döndü, Isabelle saçlarını geriye tarayıp

keskin beyaz bir gömlek gerektiren bir yere doğru yürüdü; silahlı ya da başka türlü bir koruma görevlisi görünmüyordu. Bu sefer kimse beni izlediğimi görmedi.

Öğlen saatlerinde, birkaç bebekle birlikte birkaç genç kız zili çaldı, Shania aşağı indi ve hepsi vitrinlere bakmaya, hırsızlık yapmaya ya da her neyse ona gittiler. Sigara almaya geri dönmeyeceğinden emin olduktan sonra, ön kapının kilidini açtım ve Imelda'nın dairesine çıktım.

Yüksek sesle bir talk show izliyordu, insanlar birbirlerine bağıyor, seyirciler kan istiyordu. Kapı kilitlerle kaplıydı, ama gözümü aralığa dayadığımda, sadece bir tanesinin açık olduğunu gördüm. Kilidi açmak yaklaşık on saniye sürdü. Televizyon, kapının açılırken çıkardığı sesi bastırıyordu.

Imelda kanepede oturmuş Noel hediyelerini paketliyordu, televizyon programı ve hediyelerin çoğunun sahte Burberry olması olmasaydı bu daha sevimli olurdu. Kapıyı kapattım ve arkasına yaklaşıyordum ki bir şey - gölgem, bir döşeme tahtası - onu birden döndürdü. Çığlık atmak için nefesini tuttu, ama çığlık atmaya başlamadan önce bir elimle ağzını kapattım, diğer kolumu da bileklerine dayayarak onları kucağına sabitledim. Kanepenin koluna rahatça oturdum ve kulağına yakın bir mesafeden, "Imelda, Imelda, Imelda. Bana ispiyoncu olmadığını yemin etmiştin. Seni hayal kırıklığına uğrattın" dedim.

O, dirseğini karnıma doğru uzattı; ben onu daha sıkı tuttuğumda, elimi ısırmaya çalıştı. Elimi daha sert bastırdım, başını geriye doğru çekerek boynunu gerginleştirdim ve dişlerinin dudağını ısırıldığını hissettim. "Elimi çektiğimde, iki şeyi düşünmeni istiyorum. Birincisi, ben herkesten çok daha yakınlım sana. İkincisi, yukarıdaki Deco burada bir muhbir yaşadığını bilseydi ne düşünürdü, çünkü bunu öğrenmesi çok, çok kolay olurdu. Sence intikamını senden mi alırdı, yoksa Isabelle'i daha cazip bulur muydu? Ya da belki Genevieve'i? Sen söyle Imelda. Onun zevklerinin nasıl olduğunu bilmiyorum."

Gözleri, kapana kısılmış bir hayvanınki gibi saf öfkeyle parlıyordu. Boğazımı ısırp koparabilseydi, bunu yapardı. "Peki planın ne? Çığlık atacak mısın?" dedim.

Bir süre sonra kasları yavaşça gevşedi ve başını salladı. Onu bıraktım, koltuğun üzerindeki bir yığın Burberry'yi yere attım ve oturdum. "İşte," dedim. "Ne kadar rahat, değil mi?"

Imelda çenesini nazikçe ovuşturdu. "Adi herif," dedi.

"Bu benim seçimim değildi, bebeğim, değil mi? Sana iki kez medeni bir insan gibi benimle konuşman için fırsat verdim, ama hayır: sen böyle olmasını istedin."

"Erkek arkadaşım her an eve gelebilir. Güvenlik görevlisi. Onunla uğraşmak istemezsin."

"Bu çok komik, çünkü dün gece evde değildi ve bu odada onun varlığını gösteren hiçbir şey yok." Bacaklarımı uzatabilmek için Burberry'yi kenara ittim. "Neden böyle bir konuda yalan söylüyorsun, Imelda? Benden korktuğunu söyleme sakın."

Kanepenin köşesinde somurtuyordu, kollarını ve bacaklarını sıkıca kavuşturmuştu, ama bu onu kızdırdı. "Sen öyle san, Francis Mackey. Senden çok daha sert adamları alt ettim."

"Oh, eminim öyledir. Ve eğer onları döverek alt edemiyorsan, koşup bunu yapabilecek birine anlatırsın. Beni Scorch Kennedy'ye ispiyonladın - *hayır*, kapa o lanet çeneni ve yalanlarla kurtulmaya çalışma - ve bu durumdan hiç de memnun değilim. Ama bu kolayca düzeltilebilir. Tek yapman gereken, Rosie ve benim hakkımda kime koştüğünü bana söylemek, ve hey presto, her şey affedilecek." Imelda omuz silkti. Arka planda, televizyondaki maymunlar hala stüdyo sandalyeleriyle birbirlerine vuruyorlardı; ben de, her ihtimale karşı Imelda'yı dikkatle izleyerek eğildim ve fişi duvardan çektim. Sonra dedim ki, "Duymadım."

sen."

Yine omuz silkti. "Bence yeterince sabırlı davrandım. Ama şu anda baktığın şey var ya? Bu benim sabrımın son damlası, tatlım. İyice bak. Bundan sonra gelecek olan şeyden çok daha güzel."

"Ee?"

"Demek ki benim hakkımda uyarıldığını sanıyordum."

Yüzünde bir anlık korku belirdi. "Buralarda ne dediklerini biliyorum. Sence hangisini öldürdüm, Imelda? Rosie mi, Kevin mi? Yoksa ikisini de mi?"

"Ben hiç öyle demedim..."

"Bak, ben Kevin'a bahis yapıyorum. Haklı mıyım? Rosie'yi onun öldürdüğünü düşündüm, bu yüzden onu pencereden aşağı attım. Sen de öyle mi düşündün?"

Imelda cevap vermekten kaçındı. Sesim hızla yükseliyordu, ama Deco ve uyuşturucu arkadaşlarının her kelimeyi duyması umurumda değildi. Bütün hafta boyunca böyle sinirlenmek için bir fırsat bekliyordum. "Söylesene: kendi kardeşine bunu yapacak biriyle oyun oynamak için ne kadar kalın kafalı, ne kadar inanılmaz derecede *aptal* olmak gerekir? Benimle dalga geçecek havada değilim, Imelda, ve sen dün öğleden sonrasını benimle dalga geçerek geçirdin. Sence bu iyi bir fikir miydi?"

"Ben sadece..."

"Ve şimdi *yine* aynı şeyi yapıyorsun. Beni kasten daha da zorlamaya mı çalışıyorsun? Sinirlenmemi mi *istiyorsun*, öyle mi?"

"Hayır..."

Koltuğumdan kalktım, koltuğun her iki yanından tutarak yüzümü onun yüzüne o kadar yaklaştırdım ki, nefesinden peynir ve soğan aromalı cips kokusu geliyordu. "Sana bir şey açıklayayım, Imelda. Basit kelimeler kullanacağım, böylece kalın kafana girebilir. On dakika içinde, yemin ederim, soruma cevap vereceksin. Kennedy'ye anlattığın hikayeye sadık kalmayı tercih ettiğini biliyorum, ama bu seçeneğin yok. Tek seçeneğin, birkaç tokatla mı yoksa tokat olmadan mı cevap vermek istediğin.

Başını benden uzaklaştırmaya çalıştı, ama bir elimle çenesini kavradım ve yüzünü benimkine doğru çevirdim. "Karar vermeden önce şunu bir düşün: Kendimi kaybedip tavuk gibi boynunu kırmam ne kadar zor olabilir ki? Buradaki herkes zaten beni Hannibal Lecter sanıyor. Kaybedecek neyim var ki?" Belki o zamana kadar konuşmaya hazırdı, ama ona bu şansı vermedim. "Arkadaşın Dedektif Kennedy benim en büyük hayranım olmayabilir, ama o da benim gibi bir polis. Eğer dövülerek bulgur gibi ezilmiş ya da Tanrı korusun, ölmüş olarak bulunursan, sence kendi adamını korumaya çalışmaz mı? Yoksa bu dünyada kimsenin beş kuruş etmez, aptal bir fahişeyi daha çok önemser mi sanıyorsun? Seni bir saniyede çöpe atar, Imelda. Senin gibi bir pislik gibi."

Yüzündeki ifadeyi, gevşek çenesini, göz kırpmak için fazla genişlemiş kör siyah gözlerini biliyordum. Annemde yüzlerce kez görmüştüm, vurulacağını anladığı anda. Umurumda değildi. Imelda'nın ağzına elimle vurma düşüncesi, bunu ne kadar çok istediğimden dolayı neredeyse boğazımı tıkıyordu. "Başkalarına soranlara çirkin çeneni açmaktan çekinmedin. Şimdi, Tanrı aşkına, benim için de açacaksın. Benim ve Rosie'yi kime anlattın? Kime, Imelda? Kimdi? Senin sürtük annen mi? Kimdi *lanet* olasıca..."

Zaten bana büyük, yapışkan zehir damlaları gibi tükürdüğünü duyabiliyordum, "*Alkolik baban, pis, kirli fahişe babam*" ve ben de bunun bana çarpmasına hazır ve hazırlıklıydım, ama o ağzını genişçe açıp kırmızı dudaklarıyla neredeyse yüzüme uluyarak, "Kardeşine söyledim!" dedi.

"*Saçmalık*, yalancı sürtük. Bu, Scorcher Kennedy'ye yutturduğun saçmalık ve o da yuttu, ama ben onun kadar aptal mı görünüyorum? Öyle mi?"

"Kevin değil, seni kalın kafalı piç, Kevin'la ne yapacağım ki? Shay. Shay'e söyledim."

Oda sessizliğe büründü, kar yağışı gibi büyük ve mükemmel bir sessizlik, sanki dünyada hiç gürültü olmamış gibi. Uzun bir süre geçtikten sonra, tekrar koltukta oturduğumu ve kanımın akışı durmuş gibi tüm vücudumun uyuşmuş olduğunu fark ettim. Bir süre sonra, üst katta birinin çamaşır makinesini çalıştırdığını fark ettim. Imelda kanepenin minderlerine gömülmüştü. Yüzündeki dehşet, benim yüzümün nasıl görüldüğünü bana anlatıyordu.

"Ona ne söyledin?" dedim.

"Francis... Özür dilerim, haklısın.

Düşünemedim..." "Ona ne söyledin, Imelda?"

"Sadece... sen ve Rosie. Gideceksiniz dedim." "Ne zaman söyledin?"

"Cumartesi gecesi, barda. Ayrılmadan önceki gece. O aşamada ne zararı olur ki, artık kimse sizi durduramaz diye düşündüm."

..."

Üç kız korkuluklara yaslanmış, saçlarını sallıyorlardı, vahşi taylar gibi parlak ve huzursuz, her şeyin olabileceği bir akşamın eşiğinde kıpır kıpır. Görünüşe göre her şey olmuştu. "Bana bir tane daha boktan bahane uydurursan, o alınan televizyonu tekmeleyeceğim" dedim.

Imelda susdu. "Ona ne zaman gideceğimizi söyledin mi?" diye sordum. Hızlıca başını salladı.

"Ve valizi nereye bıraktığını?"

"Evet. Hangi odada değil, sadece... 16 numarada."

Dantel perdelerden süzülen kirli beyaz kış ışığı ona acımasızca vuruyordu. Yağ, sigara ve çöp kokan bu aşırı sıcak odada, kanepenin köşesine çökmüş, gri deriye sarılmış, içi boş bir kemik torbası gibi görünüyordu. Bu kadının, attığı şeyin değerinde olabilecek tek bir şey bile aklıma gelmiyordu. "Neden, Imelda? Neden lan?" dedim.

Omuz silkti. Yanaklarını kaplayan soluk kırmızı lekelerle birlikte yavaşça anladım. "Dalga geçiyorsun herhalde," dedim. "Shay'den hoşlanıyor muydun?"

Yine omuz silkti, bu sefer daha keskin ve daha sert bir şekilde. O parlak renkli kızlar çığlık atıp oyuncak kavga ediyorlardı, *Mandy kardeşinin sinemaya gitmek isteyip istemediğini sormamı söyledi...* "Mandy'nin ona ilgi duyduğunu sanıyordum" dedim.

"O da öyle. Hepimiz öyle yaptık - Rosie hariç, ama çoğumuz. O seçimini yaptı."

"Ve sen de onun dikkatini çekmek için Rosie'yi sattın. Bana onu sevdiğini söylediğinde aklında olan bu muydu?"

"Bu hiç adil değil. Asla öyle bir niyetim olmadı..."

Küllüğü televizyona fırlattım. Ağırdı ve tüm gücümle attım; etkileyici bir çarpma sesiyle ekranı parçaladı ve kül, izmaritler ve cam parçaları etrafa saçıldı. Imelda nefes nefese bir çığlık attı ve benden uzaklaşarak yüzünü korumak için bir kolunu kaldırdı. Kül parçacıkları havayı doldurdu, dönüp haliya, sehpaye ve onun eşofman altlarına kondu.

"İşte," dedim. "Seni neye karşı uyarmıştım?"

Kafasını salladı, gözleri çılgınca bakıyordu. Elini ağzına bastırmıştı: biri ona çığlık atmamayı öğretmişti.

Parlayan cam parçacıklarını elime alıp attım ve Imelda'nın sigaralarını sehpanın üzerinde, yeşil kurdele topunun altında buldum. "Ona ne söylediğini, hatırlayabildiğin kadarıyla kelimesi kelimesine bana anlatacaksın. Hiçbir şeyi atlama. Bir şeyi kesin olarak hatırlamıyorsan, öyle söyle; uydurma. Anlaşıldı mı?"

Imelda avucunun içine sertçe başını salladı. Sigara yaktım ve koltuğa yaslandım. "Güzel," dedim. "Hadi konuş."

Bu hikayeyi ben de anlatabilirdim. Bar, Wexford Caddesi'nin biraz dışında bir yerdeydi, Imelda adını hatırlamıyordu: "Mandy, Julie ve ben dans etmeye gidiyorduk, ama Rosie erken eve dönmek zorundaydı, babası çok kızgındı, bu yüzden diskoya para vermek istemedi. Biz de önce birkaç bira içelim dedik..." Imelda, Shay'i gördüğünde barda içkilerini alıyordu. Onunla sohbet etmeye başladı — onu görebiliyordum, saçlarını sallıyor, kalçasını dışarı çıkarıyor, onunla dalga geçiyordu. Shay otomatik olarak flört etmeye başladı, ama o daha güzel, daha yumuşak ve daha az geveze kızları seviyordu, ve biraları geldiğinde onları topladı ve köşedeki arkadaşlarının yanına dönmek için arkasını döndü.

Imelda sadece onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. *Ne oldu Shay? Francis haklı mı, sen erkeklerden mi hoşlanıyorsun?*

"Bak kim konuşuyor" demişti. "O küçük pislik en son ne zaman bir kız arkadaşı oldu?" Ve uzaklaşmaya başlamıştı.

Imelda, "Senin bildiğin tek şey bu," demişti.

Bu onu durdurmuştu. *Evet?*

Arkadaşlar bira bekliyorlar. Hadi, git artık.

Hemen dönerim. Sen orada bekle. Belki gelirim. Belki de gelmem.

Tabii ki onu beklemişti. Rosie, içkileri aceleyle masaya bırakınca ona güldü ve Mandy öfkelenmiş gibi burnunu çekerek (*Erkeğimi çalıyor*) dedi, ama Imelda onlara parmak hareketi yaptı ve Shay geri dönene kadar barda rahatça oturup bir bardak bira içip bir düğmesini açarak vakit geçirdi. Kalbi deli gibi atıyordu. Shay ona daha önce hiç bakmamıştı.

Başını eğip, onu asla hayal kırıklığına uğratmayan yoğun mavi bakışlarını ona yöneltti, bar taburesine yaslandı ve dizlerinden birini onun dizlerinin arasına kaydırarak, ona bir içki daha ısmarladı ve içkiyi ona verirken parmağını onun parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. Onu yanında tutmak için hikayeyi olabildiğince uzattı, ama sonunda tüm plan barın üzerinde, ikisinin arasında yayılmıştı: bavul, buluşma yeri, tekne, Londra'daki tek odalı daire, müzik sektöründeki işler, küçük düğün; Rosie ve benim aylarca parça parça oluşturduğumuz, güvenli ve değerli bir şekilde sakladığımız tüm sırlar. Imelda bunu yaptığı için kendini berbat hissediyordu; Rosie'ye bakmaya bile dayanamıyordu, Mandy ve Julie ile bir şey hakkında gülmekten kırılıyordu. Yirmi iki yıl sonra bile, bu konuyu konuşurken yanakları hala kızarıyordu. Yine de bunu yapmıştı.

Bu çok acınası küçük bir hikayeydi, önemsiz bir şeydi, genç kızların her gün kavga edip unuttuğu türden bir şeydi. Bu hikaye bizi bu haftaya ve bu odaya getirmişti.

"Söylesene," dedim. "En azından tüm bunlardan sonra sana hızlıca bir seks yaptı mı?"

Imelda bana bakmıyordu, ama yüzündeki kırmızı lekeler daha da koyulaştı. "Oh, iyi. Beni ve Rosie'yi boşuna satmak için bu kadar uğraştığını düşünmek istemem. Bu şekilde, evet, iki kişi öldü ve bir sürü hayat paramparça oldu, ama en azından istediğin şeyi elde ettin."

Zayıf, gergin bir sesle, "Yani... Shay'e söylediğim şey mi? Bu yüzden mi Rosie öldü?"

"Sen bir dahisin."

"Francis. Acaba...?" Imelda, ürkek bir at gibi titredi. "Shay...?"

"Ben mi söyledim?"

Kafasını salladı.

"İyi yakaladın. Dikkat et, Imelda: Eğer bu saçmalığı etrafa yayarsan, tek bir kişiye bile söylersen, hayatının geri kalanında pişman olursun

Elimden geleni yaptım, kardeşim Francis'in adını lekelemek için.

"Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Yemin ederim, Francis."

"Kızların da dahil. Ailenizde ispiyonculuk geni varsa diye." Kızım irkildi.

"Shay'le hiç konuşmadın, ben de hiç burada değildim. Anladın mı?"

"Evet. Francis... Özür dilerim. Tanrım, çok özür dilerim. Hiç aklıma gelmemişti..."

"Bak ne yaptın" dedim. Ağzımdan çıkan tek şey buydu. "Tanrım, Imelda. Bak ne yaptın." Ve onu orada, küllere, kırık camlara ve hiçbir şeye bakarken bıraktım.

O gece çok uzun sürdü. Tech Bureau'daki sevimli bayan arkadaşımı aramak üzereydim, ama eski sevgilimin nasıl öldüğüne dair çok fazla ayrıntı bilen bir partnerin neşeli bir sevişmeyi ne kadar bozabileceğini düşündüm. Pub'a gitmeyi düşündüm, ama sarhoş olmayı planlamıyorsam bunun bir anlamı yoktu ve bu bana gerçekten berbat bir fikir gibi geldi. Olivia'yı arayıp ona gelip gelemeyeceğimi sormayı bile çok düşündüm, ama o hafta şansımı yeterince zorladığımı düşündüm. Sonunda O'Connell Caddesi'ndeki Ned Kelly's'e gittim ve İngilizceyi pek bilmeyen ama yardıma muhtaç bir adamın uluslararası işaretlerini anlayabilen üç Rus adamla arka odada bilardo oynadım. Ned's kapandığında eve gidip balkonuma oturdum ve kışım donana kadar sigara içtim, sonra içeri girip, kahvaltı yapabilecek kadar aydınlanana kadar bir reality şovda birbirlerine rapçi el işaretleri yapan hayalperest beyaz çocukları izledim. Birkaç dakikada bir, Rosie'nin, Kevin'ın veya Shay'in yüzünü görmemek için zihinsel anahtarı yeterince sertçe çevirmeye çalıştım.

Gördüğüm, büyümüş Kev değildi; uzun süre benimle aynı yatağı paylaşan, kışın ısınmak için bacaklarımın arasına ayaklarını sokan, yapışkan suratlı çocuktur. O, bizim aralarımızda açık ara en yakışıklısıydı, mısır gevreği reklamındaki tombul sarışın melek gibiydi. Carmel ve arkadaşları onu bez bebek gibi taşır, kıyafetlerini değiştirir, ağzına şekerler tıkıştırır ve bir gün anne olmak için pratik yaparlardı. O da bebek arabalarında uzanır, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ilgiyi içlerine çekerdi. O yaşta bile Kev kızları severdi. Umarım birisi onun birçok kız arkadaşına, neden artık gelmeyeceğini nazikçe anlatmıştır.

Ve aklımda sürekli ilk aşkı ve büyük planlarıyla parıldayan Rosie değil, kızgın Rosie vardı. On yedi yaşındayken bir sonbahar akşamı, Carmel, Shay ve ben merdivenlerde sigara içiyorduk. Carmel o zamanlar sigara içiyordu ve ben çalışmadığım ve kendi sigaramı alamadığım okul dönemlerinde ondan sigara çalışıyordum. Hava turba dumanı, sis ve Guinness kokuyordu ve Shay dışlerinin arasından "Take Me Up to Monto" şarkısını hafifçe ıslıkla çalışıyordu. Sonra bağırışlar başladı.

Bağırın Bay Daly'di ve çılgına dönmüştü. Ayrıntıları hatırlamıyorum ama özetle, kendi evinde kimseye karışmayacağını ve birisi dikkatli olmazsa bir dakika içinde elinin tersini yiyeceğini söylüyordu. İçim buz gibi oldu.

Shay, "Eminim karısını genç bir adamla yakalamıştır" dedi. Carmel dilini şaklattı. "Ahlaksızlık yapma."

Ben de sesimi doğal tutarak, "Kabul" dedim. Rosie ile bir yıldan biraz fazla süredir çıkıyorduk. Arkadaşlarımız biliyordu, ama haberin çok yayılmaması için önemsizmiş gibi davranıyorduk: sadece eğleniyorduk, sadece dalga geçiyorduk, ciddi bir şey yoktu. Her hafta bu bana daha çok saçmalık gibi geliyordu, ama Rosie babasının bundan hoşlanmayacağını söylüyordu ve bunu ciddiymiş gibi söylüyordu. Bir parçam geçen bir yılı bu akşamın beni dışlarime tekme atmasını bekleyerek geçirmişti.

"Bir kuruşun bile yok."

"Gerek yok."

Pencereler çoktan açılmıştı — Daly'ler bu yerde neredeyse herkesten daha az kavga ediyorlardı, bu yüzden bu yüksek kaliteli bir skandaldı. Rosie bağırı, "Sen hiçbir şey bilmiyorsun!"

Sigaramdan son bir nefes çektim, filtreye kadar. "Quid," dedim Shay'e.

"Paramı aldığımnda alırsın."

Rosie 3 numaradan dışarı fırladı, kapıyı o kadar sert kapattı ki meraklı kadınlar şoklarını özel olarak yaşamak için yuvalarına geri çekildiler ve bizim yanımıza doğru yöneldiler. Gri sonbahar gününde saçları havayı ateşe verecek ve tüm mahalleyi havaya uçuracakmış gibi görünüyordu.

Shay, "Selam Rosie. Her zamanki gibi muhteşemsin" dedi.

"Sen de her zamanki gibi bir çöp torbası gibi görünüyorsun. Francis, biraz konuşabilir miyiz?"

Shay ıslık çaldı; Carmel'in ağzı açık kalmıştı. "Tabii, olur," dedim ve kalktım. "Yürüyüşe çıkalım mı?" Smith's Road'a döndüğümüzde arkamda duyduğum son şey, Shay'in en pis kahkahasıydı.

Rosie ellerini kot ceketinin ceplerine sıkıca sokmuştu ve o kadar hızlı yürüyordu ki, ona yetişmekte zorlanıyordum. "Babam öğrendi," dedi, kelimeleri ısırarak.

Bunun olacağını biliyordum, ama yine de midem ağzıma geldi. "Ah, *Kahretsin*. Ben de öyle düşündüm. Nasıl oldu?"

"Neary's'teyken. Orasının güvenli olmadığını bilmeliydim: kuzenim Shirley ve arkadaşları orada içiyorlar ve o, kilise kapısı kadar büyük bir ağzı olan bir kız.

kilise kapısı kadar büyük bir ağzı var. O küçük inek bizi gördü. Annesi anneme söyledi, annem de babama söyledi.

"Ve babam çılgına döndü."

Rosie patladı. "O *piç*, o lanet *piç*, Shirley'yi bir daha gördüğümde onu *parçalayacağım*... Söylediğim tek kelimeyi bile dinlemedi, duvara konuşsam daha iyi olurdu..."

"Rosie, sakın ol..."

"Hamile kaldığımda, terk edildiğimde ve vücudum morluklarla kaplandığında ona ağlayarak gelmememi söyledi, *Tanrım*, Frank, onu öldürebilirdim, yemin ederim..."

"O zaman burada ne işin var? O biliyor mu...?"

Rosie, "Evet, biliyor. Seni terk etmem için beni gönderdi." dedi.

O geri dönüp nereye gittiğimi bakana kadar kaldırımın ortasında durduğumu fark etmemiştim. "Bunu *yapmayacağım*, seni aptal! Babam söyledi diye seni terk edeceğimi mi sanıyorsun? Delirdin mi sen?"

"Tanrım," dedim. Kalbim yavaşça yerine geri kaydı. "Bana kalp krizi geçirttirmeye mi çalışıyorsun? Ben sandım ki... Tanrım."

"Francis." Bana geri döndü ve parmaklarını benimkilerle, acıtacak kadar sıkı bir şekilde birbirine geçirdi. "Öyle değil. Tamam mı? Ne *yapacağımı* bilmiyorum."

Sihirli cevabı bulabilmek için böbreğimi bile satardım. Aklıma gelen en etkileyici ejderha avlama teklifini yaptım. "Babanı arayıp konuşacağım. Erkek erkeğe. Seni asla kandırmayacağımı söyleyeceğim."

"Bunu ona zaten *söyledim*. Yüzlerce kez. Senin bana saçma sapan şeyler satıp iç çamaşırlarıma ulaşmak istediğini, benim de her sözüne kanmak istediğimi düşünüyor. Bana inanmadığı halde sana inanacağını mı sanıyorsun?"

"O zaman ona göstereceğim. Sana iyi davrandığımı gördüğünde..."

"*Zamanımız* yok! Bu gece senden ayrılmam gerektiğini söylüyor, yoksa beni evden atacak ve bunu yapacak, yapacaktır. Annemin kalbi kırılacak, ama o umursamayacak. Ona beni bir daha *göremeyeceğini* söyleyecek ve Tanrı yardımcısı olsun, annem de söyleneni yapacak."

On yedi yıllık aile hayatımdan sonra, her şeye verdiğim standart cevap, dudaklarımı sıkıca kapatmaktı. "Ona sen yaptın de. Beni terk ettin. Kimse bizim hala birlikte olduğumuzu bilmek zorunda değil." dedim.

Rosie hareketsiz kaldı ve zihninin hızla çalışmaya başladığını gördüm. Bir süre sonra, "Ne kadar süreliğine?" dedi.

"Daha iyi bir plan bulana kadar, baban sakinleşene kadar, bilmiyorum. Yeterince uzun süre dayanırsak, bir şeyler mutlaka değişecektir."

"Belki." Hala yoğun bir şekilde düşünüyordu, başı birleşmiş ellerimizin üzerinde eğilmişti. "Sence başarabilir miyiz? Buralarda insanlar böyle konuşuyorlar ki..."

"Kolay olacağını söylemiyorum. Herkese ayrıldığımızı söylemek ve bunu iyi bir şekilde sunmak zorundayız. Baloya birlikte gidemeyeceğiz. Babanın bunu öğrenip seni evden atacağından sürekli endişe duyacaksın."

"Umurumda değil. Peki ya sen? Sen gizlice dolaşmak zorunda değilsin, baban seni rahibe yapmaya çalışmıyor. Buna değer mi?"

"Ne diyorsun sen? Seni *seviyorum*" dedim.

Bu beni şaşırttı. Daha önce hiç söylememiştim. Bir daha asla söylemeyeceğimi biliyordum, gerçekten; bunu hayatında sadece bir kez söyleyebilirsin. Benimki, sisli bir sonbahar akşamı, ıslak kaldırıma sarı çizgiler saçan bir sokak lambasının altında, Rosie'nin güçlü, esnek parmakları benimkilerle iç içe geçmişken, birdenbire çıktı.

Rosie'nin ağzı açıldı. "Oh" dedi. Bu, harika, çaresiz, nefessiz bir kahkaha gibi çıktı.

"İşte oldu," dedim.

O da, yine neredeyse kahkaha atacak gibi, "Peki o zaman" dedi. "O zaman her şey yolunda, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Evet. Ben de seni seviyorum. O zaman bir yolunu buluruz. Haksız mıyım?"

Sözlerim tükendi; onu kendime sıkıca çekmekten başka bir şey yapamazdım. Köpeğini gezdiren yaşlı bir adam etrafımızdan dolaşarak şok edici davranışlar hakkında bir şeyler mırıldandı, ama istesem de kıpırdayamazdım. Rosie yüzünü boynumun kıvrımına sertçe bastırdı; kirpiklerinin cildime değdiğini hissettim, sonra da onların olduğu yerde ıslaklık hissettim. "Bulacağız," dedim, onun sıcak saçlarına doğru, ve bunun doğru olduğunu kesin olarak biliyordum çünkü elimizde koz vardı, destedeki diğer tüm kartları yenen joker. "Bir yolunu bulacağız."

Yürüyüp konuşarak kendimizi yorduktan sonra eve gittik ve O Yere bizim tarih olduğumuza ikna etmek için dikkatli ve önemli süreci başlatmak üzere. O gece geç saatlerde, planladığımız uzun ve kurnaz bekleyişe rağmen, 16 numarada buluştuk. Zamanlamanın ne kadar tehlikeli olduğunu umursamıyorduk. Gıcırdayan döşeme tahtalarına birlikte uzandık ve Rosie, her zaman yanında getirdiği yumuşak mavi battaniyeye bizi göğüs göğüse sarıp sarmaladı

yumuşak mavi battaniyeye sardı ve o gece hiç "*Dur*" demedi.

O akşam, Rosie'nin ölmüş olabileceği hiç aklıma gelmemiştir. Öfkelendiğinde ortaya çıkan ateşi: Cildine bir kibrit değdirdiğinde yanabilirdi, Noel ağaçlarını aydınlayabilirdi, uzaydan bile görülebilirdi. Tüm bunların bir anda yok olması, sonsuza dek gitmesi, düşünülemezdi.

Danny Matches, ona nazıkçe rica edersem, bisiklet dükkanını yakıp tüm kanıtları Shay'i işaret edecek şekilde sanatsal bir şekilde düzenlerdi. Alternatif olarak, Danny'yi kremalı pasta gibi gösteren ve Shay'in hiçbir parçasının bir daha görülmemesini sağlamak için istediğim düzeyde acı çektirecek kadar güzel bir iş çıkaracak birkaç adam tanıyordum.

Sorun şu ki, Danny Matches'i, cıvata tabancası ekibini ya da başka birini istemiyordum. Scorcher menüden çıkmıştı: Kevin'i kötü adam olarak bu kadar çok istiyorsa, alabilirdi — Olivia haklıydı, artık kimse Kev'i incitemezdi ve adalet Noel dilek listemden çok aşağıya kaymıştı. Dünyada tek istediğim Shay'di. Liffey'e her baktığımda, onu penceresinde, o ışıklar yumağının içinde bir yerde, sigara içip nehrin karşısına bakarak benim onu bulmamı beklerken görüyordum. Hiçbir kızı, Rosie'yi bile, onu istediğim kadar istememiştim.

Cuma öğleden sonra Stephen'a mesaj attım: *Aynı saat, aynı yer*. Yağmur yağıyordu, giydiğiniz her şeyi ıslatan ve sizi iliklerinize kadar üşüten yoğun karla karışık yağmur; Cosmo's, alışveriş poşetlerini sayan ve yeterince uzun süre kalırlarsa ısınacaklarını umut eden ıslak ve yorgun insanlarla doluydu. Bu sefer sadece kahve sipariş ettim. Bunun uzun sürmeyeceğini zaten biliyordum.

Stephen orada ne yaptığımız konusunda biraz emin değildi, ama sormak için fazla kibardı. Bunun yerine, "Kevin'ın telefon kayıtları henüz gelmedi" dedi.

"Gelmediğini düşünmüştüm. Soruşturma ne zaman bitecek biliyor musun?"

"Muhtemelen Salı günü bitecekmiş. Dedektif Kennedy diyor ki... şey... Davayı açmak için yeterli delilimiz olduğunu düşünüyor. Bundan sonra sadece evrak işlerini halledeceğiz."

"Bana öyle geliyor ki, sevimli Imelda Tierney'i duymuşsunuz." dedim.

"Evet, duydum."

"Dedektif Kennedy, onun hikayesinin bulmacanın son parçası olduğunu düşünüyor, mükemmel uyum, artık her şeyi güzel bir pakete sarabilir, kurdelelerle bağlayabilir ve DPP'ye sunabilir. Haklı mıyım?"

"Aşağı yukarı, evet." "Peki

sen ne düşünüyorsun?"

Stephen saçlarını ovuşturdu, saçları tutamlar halinde dik kaldı. "Bence," dedi, "Dedektif Kennedy'nin söylediklerinden yola çıkarak - ve bu yanlışsa bana söyle - Imelda Tierney'nin sana çok kızgın olduğunu düşünüyorum."

"Şu anda en sevdiği kişi değilim, hayır."

"Onu tanıyorsun, yıllar önce olsa da. Yeterince kızgın olsaydı, böyle bir şey uydurur muydu?"

"Bence bunu hiç düşünmeden yapardı. Beni önyargılı bulabilirsin."

Stephen başını salladı. "Belki de öyledir, ama parmak izleri konusunda hala aynı sorunum var. Imelda Tierney notun silinmesini açıklayamazsa, benim için onun hikayesi geçersizdir. İnsanlar yalan söyler, kanıtlar söylemez."

Bu çocuk Scorcher'ın on katı, muhtemelen benim de on katım değerinideydi. "Düşünme şeklinizi beğendim, Dedektif. Ne yazık ki, Scorcher Kennedy'nin yakın zamanda aynı şekilde düşünmeye başlayacağından pek emin değilim," dedim.

"Onun görmezden gelemeyeceği kadar sağlam bir alternatif teori bulmazsak hayır." Hâlâ "biz" kelimesini utangaç bir şekilde kullanıyordu, sanki ilk kız arkadaşından bahseden bir genç gibi. Benimle çalışmak onun için çok önemliydi. "İşte ben de buna odaklandım. Bu davayı kafamda tekrar tekrar gözden geçirip, gözden kaçırdığımız bir şey olup olmadığını aradım ve dün gece aklıma bir şey geldi."

"Öyle mi? Ne olabilir ki?"

"Tamam." Stephen derin bir nefes aldı: bunu prova etmişti, beni etkilemeye hazırdı. "Şimdiye kadar, hiçbirimiz Rose Daly'nin cesedinin saklandığı gerçeğine dikkat etmedik, değil mi? Cesedin saklandığı *yerin* anlamını düşündük, ama öncelikle cesedin saklandığı gerçeğini düşünmedik. Ve bence

bunun bize bir şey anlatması gerektiğini düşünüyorum. Herkes bunun planlanmamış bir suç gibi görüldüğünde hemfikir, değil mi? Adamımız birden çıldırdı mı?"

"Öyle görünüyor."

"Yani, yaptığını gördüğünde kafası çok karışmış olmalı. Ben olsam, o evden olabildiğince hızlı bir şekilde kaçardım. Oysa bizim adam, yerinde kalmak, bir saklanma yeri bulmak, ağır bir cesedi ağır bir beton levhanın altına saklamak için irade gösterdi... Bu, çok zaman ve çaba gerektiren bir şeydi. O cesedi saklaması *gerekiyordu*. Hem de çok. Neden? Neden onu sabah birinin bulması için orada bırakmadı?"

O bir profil uzmanı olabilirdi. "Sen söyle" dedim.

Stephen masanın üzerine eğilmiş, gözlerini benimkilere dikmiş, hikayeye tamamen dalmıştı. "Çünkü dışarıda onu Rose'la ya da evle ilişkilendirebilecek birini tanıyordu. Öyle olmalı. Eğer cesedi ertesi gün bulunmuş olsaydı, dışarıda biri 'Bir dakika, dün gece falanca kişinin 16 numaraya girdiğini gördüm' ya da 'Falanca kişinin Rose Daly ile buluşmayı planladığını düşünüyorum' derdi. Onun bulunmasına izin veremezdi."

"Bana mantıklı geliyor."

"O halde tek yapmamız gereken o bağlantıyı bulmak. Imelda'nın hikâyesini göz ardı ediyoruz, ama dışarıda birisi ona çok benzeyen, ancak gerçek olan başka bir hikâyeye sahip. Muhtemelen bunun önemli olduğunu fark etmedikleri için tamamen unutmuşlardır, ama hafızalarını tazeleyebilirsek... Rose'a en yakın olan kişilerle, kız kardeşi, en iyi arkadaşlarıyla ve Faithful Place'in çift numaralı tarafında yaşayanlarla konuşarak başlayacağım. İfadenizde, birinin bahçelerden geçtiğini duyduğunuzu söylüyorsunuz; arka pencereden görülebirmiş."

Bu yönde birkaç gün daha çalışırsa bir sonuca varacaktı. O kadar umutlu görünüyordu ki, zavallı herifi yere sermekten nefret ediyordum - sanki bana en sevdiği oyuncağını getiren yarı yetişkin bir av köpeğini tekmelemek gibiydi - ama yapılması gerekiyordu. "İyi düşündünüz, Dedektif. Her şey çok güzel birbirine uyuyor. Şimdi bırakın gitsin," dedim.

Boş boş baktı. "Ne... ? Ne demek, gibi?"

"Stephen. Sence bugün sana neden mesaj attım? Telefon kayıtlarını bana vermeyeceğini biliyordum, Imelda Tierney'i zaten biliyordum, önemli bir şey olsaydı seninle iletişime geçeceğinden emindim. Sence neden buluşmak istedim?"

"Sadece... gelişmeler olduğunu düşündüm."

"Öyle de denebilir. İşte son gelişmeler: bundan sonra bu davayı kendi haline bırakıyoruz. Ben tatilime geri dönüyorum, sen de daktilocu görevine. Keyfine bak."

Stephen'ın kahve fincanı düz bir sesle yere düştü. "Ne? *Neden?*"

"Annen sana hiç 'Çünkü ben öyle diyorum' dedi mi?"

"Sen benim annem değilsin. Ne halt..." Sonra cümlesinin ortasında durdu, çünkü birden aklı başına geldi. "Bir şey buldun," dedi, "değil mi? Geçen sefer buradan kaçtığında: bir şey dikkatini çekmişti. Birkaç gün boyunca onu takip ettin ve şimdi..."

Kafamı salladım. "Başka bir sevimli teori, ama hayır. Bu davanın bir anda ilhamla çözülmesini çok isterdim, ama sana bunu söylemekten nefret ediyorum: bu, sandığın kadar sık olmaz."

"—ve şimdi bunu öğrendiğine göre, bunu kendine saklıyorsun. Hoşça kal Stephen, oynadığın için teşekkürler, şimdi kutuna geri dön. Beni yakalamaktan endişelendiğin için gurur duymalı mıyım, öyle mi?"

İç geçirdim, sandalyeme yaslandım ve enseme ovuşturdum. "Evlat. Bu işi senden çok daha uzun süredir yapan birinden küçük bir tavsiye almayı sorun etmezsen, sana şu sırrı paylaşayım: Neredeyse hiç istisna olmadan, en basit açıklama doğru olanıdır. Gizleme yok, büyük bir komplo yok ve hükümet kulağının arkasına çip yerleştirmedir. Son birkaç gün içinde öğrendiğim tek şey, senin ve benim bu davayı bırakmamızın zamanının geldiği."

Stephen, sanki kafamda fazladan bir kafa çıkmış gibi bana bakıyordu. "Bir dakika dur. Kurbanlara karşı *sorumluluğumuz* ne oldu? 'Sadece sen ve ben varız, bizim dışımızda kimse yok' ne oldu?"

"Anlamsız hale geldi, evlat. Olan bu. Scorch Kennedy haklı: elinde harika bir dava var. Ben savcı olsaydım, ona hiç düşünmeden yeşil ışık yakardım. Melek Gabriel gökten inip ona yanıldığını söylese bile, Kevin'ın telefon kayıtlarında biraz tuhaf bir şey çıkmış olsa bile, ya da sen ve ben Imelda'nın hikayesinin şüpheli olduğunu düşünsek bile, onun tüm teorisini bir kenara atıp sıfırdan başlaması imkansız. Şu andan Salı gününe kadar ne olursa olsun, bu dava bitti."

"Ve sen bununla sorun yok mu?"

"Hayır, tatlım, kabul etmiyorum. Hiç de kabul etmiyorum. Ama ben bir yetişkinim. Kendimi kurşunun önüne atacaksam, bunun bir fark yaratabileceği bir şey için olur. Kaybetmeyi sevmem."

nedenleri, ne kadar romantik olursa olsun, çünkü bunlar boşa gider. Tıpkı bana gereksiz bilgiler sızdırırken yakalandığın için üniformana geri dönüp kariyerinin geri kalanını taşrada bir masa başında geçirmek zorunda kalmanın boşa gitmesi gibi.

Çocuk kızıl saçlıların öfkesine sahipti: bir yumruğunu masaya sıkıca bastırmış, sanki yüzüme yumruğunu indirmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Bu benim kararım. Ben büyük bir adamım; kendimi koruyabilirim."

Gülerek, "Kendini kandırma: Seni korumaya çalışmıyorum. Bir saniye bile olsa bunun bir faydası olacağını düşünseydim, kariyerini 2012'ye kadar, hatta önümüzdeki Salı'ya kadar riske atmaya devam etmeni isterdim. Ama bir faydası olmazdı."

"Beni bu işe dahil etmek istedin, beni resmen bu işe *soktun* ve şimdi bu işin içindeyim ve öyle kalacağım. Her birkaç günde bir fikrini değiştirmeye devam edemezsin: Sopayı getir Stephen, sopayı bırak Stephen, sopayı getir Stephen... Ben senin kölen değilim, Dedektif Kennedy'nin kölesi olmadığım gibi."

"Aslında," dedim, "sen öylesin. Seni gözümün önünden ayırmayacağım, dostum Stevie, ve eğer hala burnunu sokmaman gereken yerlere soktuğuna dair tek bir ipucu bile yakalarsam, o otopsi raporunu ve parmak izi raporunu Dedektif Kennedy'ye götürüp, onları nereden aldığımı söyleyeceğim. O zaman onun kara listesine girersin, benim kara listeme girersin ve büyük olasılıkla o ıssız yerdeki masada oturursun. Bu yüzden sana bir kez daha söylüyorum: geri çekil. Anladın mı?"

Stephen çok şaşkındı ve yüzünü kontrol edemeyecek kadar gençti; bana öfke, şaşkınlık ve tiksinti karışımıyla bakıyordu. Tam da istediğim şey buydu — bana karşı ne kadar küstah davranırsa, yaklaşan çeşitli kötülüklerden o kadar uzaklaşırdı — ama yine de bir şekilde canımı yakıyordu. "Dostum," dedi, başını sallayarak, "seni anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum."

"Aynen öyle" dedim ve cüzdanımı çıkarmaya başladım. "Bana kahve ısmarlamana gerek yok. Kendi hesabımı kendim öderim."

Egosunu çok fazla incitirsem, kendine hala bir çifti olduğunu kanıtlamak için davayı takip etmeye devam edebilir. "Senin seçimin," dedim. "Ve Stephen?" Başını eğik tutarak ceplerini karıştırmaya devam etti. "Dedektif. Bana bakmanı istiyorum." O pes edip isteksizce gözlerime bakana kadar bekledim ve sonra dedim ki, "Burada harika bir iş çıkardın. İkimiz de böyle bitmesini istememiştik, ama sana tek söyleyebileceğim, bunu

bunu unutmayacağım. Senin için yapabileceğim bir şey olduğunda - ve olacak - hemen ilgileneceğim."

"Dediğim gibi. Kendi masraflarımı kendim karşılayabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum, ama ben de borçlarımı ödemekten hoşlanırım ve sana borçluyum. Seninle çalışmak bir zevkti, Dedektif. Tekrar çalışmayı dört gözle bekliyorum."

El sıkışmaya çalışmadım. Stephen bana hiçbir şey belli etmeyen karanlık bir bakış attı, masaya onluk bir banknot attı — yeni başlayan birinin maaşıyla ciddi bir jestti bu — ve ceketini giydi. Ben olduğum yerde kaldım ve onun uzaklaşmasına izin verdim.

Ve işte bir hafta önce olduğum yerdeydim, Liv'in evinin önüne park edip Holly'yi hafta sonu için almaya gelmiştim. Sanki yıllar geçmiş gibi hissettim. Olivia, geçen haftaki mütevazı küçük siyah elbisenin yerine mütevazı karamel rengi bir elbise giyyordu, ama mesaj aynıydı: Sahte Pedofil Dermo yoldaydı ve bir şansı vardı. Ancak bu sefer, kapıyı barikatlamak yerine, kapıyı ardına kadar açtı ve beni hızla mutfığa çekti. Evliyken, Liv'in "Konuşmamız lazım" sinyallerinden korkardım, ama bu aşamada aslında onları memnuniyetle karşıladım. Onlar

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok" rutinini, hiç şüphesiz, alt etti.

"Holly hazır değil, değil mi?" dedim.

"Banyoda. Sarah'nın hip-hop dersinde arkadaşını getir günüydü; ter içinde eve geldi. Birkaç dakika sürer."

"Nasıl?"

Olivia iç geçirdi, kusursuz saçlarını hafifçe okşadı. "Sanırım iyidir. En azından beklediğimiz kadar iyidir. Dün gece kabus gördü ve sessizdi, ama pek... Bilemiyorum. Hip-hop dersini çok severdi."

"Yemek yiyor mu?" diye sordum. Ben taşındığımda, Holly bir süre açlık grevi yapmıştı.

"Evet. Ama artık beş yaşında değil; bu aralar duygularını her zaman açıkça göstermiyor. Bu, duyguları olmadığı anlamına gelmez. Onunla konuşmayı dener misin? Belki nasıl başa çıktığını daha iyi anlayabilirsin."

"Yani her şeyi kendine saklıyor," dedim, olabildiğince kötü bir şekilde değil. "Bu fikri nereden aldı acaba?"

Olivia'nın dudakları gerildi. "Bir hata yaptım. Kötü bir hata. Bunu kabul ettim, özür diledim ve zararı telafi etmek için elimden geleni yapıyorum. İnan bana: Onu incittiğim için kendimi daha kötü hissettirecek hiçbir şey söyleyemezsin."

Bar taburesinden birini çekip üzerine ağır ağır oturdum. Bu sefer Olivia'yı kızdırmak için değil, sadece o kadar bitkin durumdaydım ki, tost ve çilek reçeli kokan bir odada iki dakika oturmak bile bana büyük bir lüks gibi geliyordu. "İnsanlar birbirlerini incitir. Hayat böyledir. En azından sen iyi bir şey yapmaya çalışıyordun. Herkes bunu söyleyemez."

Gerginlik Liv'in omuzlarına da yayılmıştı. "İnsanlar birbirlerini mutlaka incitmezler," dedi.

"Evet, Liv, incitirler. Ebeveynler, sevgililer, kardeşler, ne derseniz deyin. Ne kadar yakın olursanız, o kadar çok zarar verirsiniz."

"Evet, bazen öyle. Elbette. Ama bunu kaçınılmaz bir doğa kanunuymuş gibi konuşmak... Bu bir kaçış, Frank, ve sen de bunu biliyorsun."

"Sana gerçekliğin soğuk ve ferahlatıcı bir bardakını ikram edeyim. Çoğu insan birbirlerinin kafalarını mahvetmekten büyük zevk alır. Ve bunu yapmamak için acınası bir çaba gösteren küçük azınlık için, bu dünya yine de bunu yapmalarını sağlayacaktır."

"Bazen," dedi Olivia soğuk bir sesle, "keşke kendini duyabilsen. Bir ergen gibi konuşuyorsun, farkında mısın? Morrissey albümleri fazla olan, kendine acınan bir ergen gibi."

Bu bir veda cümlesiydi, eli kapı kolundaydı ve ben onun gitmesini istemiyordum. Onun sıcak mutfakta kalıp benimle tartışmasını istiyordum. "Ben sadece deneyimlerimden bahsediyorum. Belki de birbirlerine marshmallowlu sıcak kakao hazırlamaktan daha yıkıcı bir şey yapmayan insanlar vardır, ama ben şahsen hiç karşılaşmadım. Eğer karşılaştıysan, lütfen beni aydınlat. Açık fikirliyim. Gördüğün, zarar vermeyen tek bir ilişkiyi söyle."

Olivia'ya istediğim başka bir şeyi yaptıramayabilirim, ama onu tartışmaya sokmakta her zaman çok başarılı olmuşumdur. Kapı kolunu bıraktı, duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Tamam," dedi. "Peki. Bu Rose denen kız. Söylesene: seni nasıl incitti? Onu öldüren kişi değil. Kendisi. Rose."

Liv'in diğer yarısı ise, sonunda her zaman kaldırabileceğimden fazlasını üstlendiğimdir. "Bir hafta boyunca Rose Daly hakkında yeterince konuştuğumu düşünüyorum, senin için de sorun yoksa." dedim.

Liv, "O seni terk etmedi, Frank. Böyle bir şey olmadı. Er ya da geç, bunu kabullenmek zorunda kalacaksın," dedi.

"Dur tahmin edeyim. Jackie ve onun koca ağzı mı?"

"Bir kadının seni incittiğini, ya da en azından senin öyle inandığını Jackie'nin söylemesine gerek yoktu. Tanıştığımızdan beri bunu biliyordum."

"Hayallerini yıkmak istemem Liv, ama bugün telepati yeteneklerin pek iyi değil. Bir dahaki sefere daha şanslı olursun."

"Ben de telepatiye ihtiyacım yoktu. İlişki yaşadığın herhangi bir kadına sor: Eminim ki ikinci sırada olduğunu biliyordu. Gerçekten istediğin kişi eve dönene kadar bir yer tutucu olduğunu."

Başka bir şey söylemeye başladı, ama sonra sözünü geri aldı. Gözleri endişeli, neredeyse şaşkındı, sanki buradaki suyun ne kadar derin olduğunu yeni fark etmiş gibi.

"Devam et, içini dök. Başladın, bitirsen iyi olur," dedim.

Bir süre sonra Liv omuz silkme gibi küçük bir hareket yaptı. "Tamam. Bu, senden taşınmanı istememin nedenlerinden biriydi."

Yüksek sesle güldüm. "Oh. Tamam. Peki o zaman. Yani iş ve benim yeterince yanında olamamamla ilgili tüm o bitmek bilmeyen kavgalar, neydi, bir dikkat dağıtma mıydı? Sadece beni tahminlerde tutmak için mi?"

"Öyle demediğimi biliyorsun. Ve "Sekizde görüşürüz"ün bu gece mi yoksa önümüzdeki Salı mı olduğunu asla bilememekten, sana bugün ne yaptığını sorduğumda "İş" cevabını almaktan *bıktığımdan* da gayet iyi habersin..."

"Tek bildiğim, bir daha bu konuşmayı yapmak zorunda kalmamak için anlaşılmaya bunu yazdırmam gerektiği idi. Ve Rose Daly'nin bununla ne ilgisi var..."

Olivia sesini sabit tutuyordu, ama altta yatan duygu o kadar güçlüydü ki, beni bar taburesinden düşürebilirdi. "Onunla çok ilgisi vardı. Diğer her şeyin, ben o kadın olmadığım gerçeğiyle bağlantılı olduğunu hep biliyordum, o kadın her kimse. Eğer o kadın sabahın üçünde seni aramış olsaydı, neden evde olmadığını öğrenmek için, sen o lanet telefonu açardın. Ya da, daha büyük olasılıkla, en başından beri evde *olurdun*."

"Rosie sabahın üçünde beni arasaydı, öbür dünyaya açılan hattımdan milyonlar kazanır ve Barbados'a taşınırdım."

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Ona *asla* bana davrandığın gibi davranmazdın. Bazen, Frank, bazen sanki

beni, onun yaptığı şeylerden dolayı ya da sadece onun gibi olmadığım için cezalandırmak için özellikle dışladığını hissettim. Beni senden uzaklaştırmaya çalışıyordun, böylece o geri döndüğünde, onun yerine başka birini bulmasın diye. Öyle hissettim."

"Bir kez daha deneyeceğim: Beni terk ettin çünkü istedin. Bunun büyük bir sürpriz olduğunu söylemiyorum, hatta bunu hak etmediğimi de söylemiyorum. Ama Rose Daly'nin, özellikle de onun varlığından haberdar olmadığını gerçeği göz önüne alındığında, bununla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyorum."

"Evet, Frank. Evet, vardı. Evliliğimize, hiç şüphesiz, bunun uzun sürmeyeceğini kesin olarak bilerek girdin. Bunu anlamam uzun zaman aldı. Ama bir kez anladığımda, artık pek bir anlamı kalmamıştı."

Çok güzel ve çok yorgun görünüyordu. Cildi yıpranmaya ve kırılganlaşmaya başlamıştı, mutfakın soluk ışığı gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarını ortaya çıkarmıştı. Rosie'yi düşündüm, yuvarlak, sıkı ve olgun şeftali gibi açmış, ve mükemmel olmaktan başka türlü bir güzelliğe sahip olma şansı hiç olmamış. Dermot'un Olivia'nın kırıksıklıklarının ne kadar güzel olduğunu fark etmesini umdum.

Tek istediğim onunla küçük bir tartışma yaşamaktı. Ufukta, ivme kazanan bir kavga vardı ve bu kavga, Olivia ile benim birbirimize yaptığımız en kötü şeyleri zararsız, önemsiz bir şey haline getirecekti. Üretebildiğim her öfke parçacığı o devasa girdap tarafından emiliyordu; Liv ile derin ve anlamlı bir kavga yaşama düşüncesine dayanamıyordum. "Bak," dedim. "Yukarı çıkıp Holly'yi getireyim. Burada kalırsak, bu kavga büyük bir tartışmaya dönüşene kadar huysuz bir pislik olmaya devam edeceğim ve senin keyfini kaçırıp randevunu mahvedeceğim. Bunu geçen hafta zaten yaptım; tahmin edilebilir biri olmak istemiyorum."

Olivia şaşkın ve patlayıcı bir nefesle güldü. "Sürpriz," dedim. "Ben tam bir pislik değilim."

"Biliyorum. Hiç öyle olduğunu düşünmedim." Ona şüpheli bir bakış attım ve bar taburesinden kalkmaya başladım, ama o beni durdurdu. "Onu ben getiririm. Banyodayken kapıyı çalmanı istemez."

"Ne? Ne zamandan beri?"

Olivia'nın dudaklarında yarı pişmanlık dolu küçük bir gülümseme belirdi. "O büyüyor, Frank. Giysilerini giyene kadar beni banyoya bile sokmuyor; birkaç hafta önce bir şey almak için kapıyı açtım ve o bir hayalet gibi çığlık attı, sonra da insanlara mahremiyet gerektiği konusunda bana öfkeli bir nutuk attı. Ona yaklaşırsan, sana sert bir şekilde azarlayacağından eminim."

"Tanrım," dedim. Holly'nin iki yaşındayken banyodan çıkıp doğduğu günkü gibi çıplak bir şekilde üzerime atladığını, her yere su sıçrattığını ve narin kaburgalarını gıdıkladığımda deli gibi kıkırdadığını hatırladım. "Yukarı çık ve onu çabuk getir, koltuk altlarında kıl falan çıkmadan."

Liv yine gülmek üzereydi. Eskiden onu sürekli güldürürdüm; bu günlerde, bir gecede iki kez güldürmek bir tür rekor olurdu. "Hemen geliyorum."

"Acele etme. Gidecek başka yerim yok."

Mutfaktan çıkarken, neredeyse isteksizce, "Kahve makinesi çalışıyor, istersen bir fincan alabilirsin. Yorgun görünüyorsun." dedi.

Ve kapıyı arkasında kapattı, sert bir tıklama sesiyle bana yerinde kalmamı söyledi, Dermo gelirse ve ben onu ön kapıda boxerimle karşılamaya karar verirsem diye. Tabureden kalktım ve kendime bir duble espresso yaptım. Liv'in birçok ilginç noktaya değindiğinin farkındaydım, bunların birçoğu önemliydi ve bazıları da son derece ironikti. Bunların hepsi, karanlık ve acımasız dünyada Shay konusunda ne yapacağımı bulup bunu gerçekleştirene kadar bekleyebilirdi.

Yukarıdan küvetin suyu boşalırken Holly'nin gevezelik ettiğini ve Olivia'nın ara sıra yorum yaptığını duyabiliyordum. Aniden ve o kadar şiddetli bir şekilde, neredeyse beni yere devirecek kadar, yukarı koşup ikisine sarılmak, üçümüzü Liv'in ve benim çift kişilik yatağımıza atmak istedim, eskiden pazar öğleden sonraları yaptığım gibi, Dermo kapı zilini çalarken, çenesiz bir öfkeye kapılıp Audi'sine binip gün batımına doğru uzaklaşırken, biz orada susup gülerek, bir sürü paket servis yemek sipariş edip, tüm hafta sonu ve önümüzdeki haftanın büyük bir kısmını orada geçirmek istedim. Bir an için neredeyse aklımı kaçırp bunu deneyecektim.

Holly'nin konuşmayı güncel olaylara getirmesine biraz zaman aldı. Akşam yemeğinde bana hip-hop dersinden bahsetti, tüm hareketleri göstererek ve nefes nefese yorumlar yaparak; sonra ödevine başladı, her zamankinden çok daha az şikayet ederek, sonra da kanepede bana sıkıca sarılarak Hannah Montana'yı izledi. Bir süredir yapmadığı bir şekilde saç telini emiyordu ve onun düşündüğünü hissedebiliyordum.

Onu zorlamadım. Yatağına yatırıp, kolumu ona doladığımda, sıcak sütünü içip, yatmadan önce hikayesini okuduğumda, "Baba" dedi.

"Aklında ne var?"

"Evlenecek misin?"

Ne oluyor? "Hayır, tatlım. Hayır, asla. Annenle evli olmak benim için yeterliydi. Bu fikir nereden geldi?"

"Kız arkadaşın var mı?"

Annem, öyle olmalıydı; muhtemelen boşanma ve kilisede yeniden evlenmemeyle ilgili bir şeydi. "Hayır. Sana geçen hafta söyledim, hatırladın mı?"

Holly bunu düşündü. "Ölen Rosie adlı kız," dedi. "Ben doğmadan önce tanıdığın kız."

"O ne olmuş?"

"O senin kız arkadaşın mıydı?"

"Evet, öyleydi. O zamanlar annenle tanışmamıştım." "Onunla evlenecek miydin?"

"Plan buydu, evet."

Gözlerini kırptı. Fırça darbeleri kadar ince kaşları birbirine yaklaşmıştı; hâlâ yoğun bir şekilde düşünmeye devam ediyordu. "Neden yapmadın?"

"Rosie o kadar ileri gitmeden önce öldü."

"Ama şimdiye kadar onun öldüğünü bile bilmediğini söyledin." "Doğru. Beni terk ettiğini sanmıştım."

"Neden bilmiyordun?"

"Bir gün birdenbire ortadan kayboldu. İngiltere'ye taşındığını söyleyen bir not bırakmıştı, ben de onu buldum ve beni terk ettiğini düşündüm. Meğer yanlışmışım."

Holly, "Baba" dedi.

"Evet."

"Biri onu öldürdü mü?"

Daha önce onun için ütülediğim pembe-beyaz çiçekli pijamalarını giymişti — Holly ütülenmiş giysileri sever — ve Clara'yı dizlerinin üzerine oturtmuştu. Yatak başı lambasının yumuşak altın ışığında, bir hikaye kitabındaki küçük suluboya kız gibi mükemmel ve zamansız görünüyordu. Beni çok korkuttu. Bu konuşmayı doğru yaptığımı, ya da en azından çok korkunç bir şekilde yanlış yapmadığımı bilmek için bir kolumu feda ederdim.

"Öyle olmuş olabilir gibi görünüyor. Çok uzun zaman önceydi, bu yüzden hiçbir şeyden emin olmak zor." dedim.

Holly, Clara'nın gözlerine bakarak bunu düşündü. Saç teli tekrar ağzına girmişti. "Eğer ortadan kaybolursam," dedi. "Kaçtığımı mı düşünürsün?"

Olivia bir kabustan bahsetmişti. Ben de "Ne düşündüğümün önemi yok. Uzay gemisiyle başka bir gezegene gittiğini düşünsem bile, seni aramaya gelirdim ve seni bulana kadar durmazdım" dedim.

Holly derin bir nefes aldı ve omzunun bana daha yakın olduğunu hissettim. Bir an için yanlışlıkla bir şeyi düzeltmeyi başardığımı sandım. Sonra şöyle dedi: "O kız Rosie ile evlenseydin, ben hiç doğmaz mıydım?"

Saçından kopan teli ayırdım ve yerine düzelttim. Saçları bebek şampuanı kokuyordu. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum, minik kuşum. Hepsi çok gizemli. Tek bildiğim, sen sensin ve şahsen, ben ne yaparsam yapayım, sen yine de kendin olmanın bir yolunu bulurdun."

Holly yatakta daha da aşağı kaydı. Tartışmaya hazır ses tonuyla, "Pazar öğleden sonra Nana'ya gitmek istiyorum" dedi.

Ve ben de Shay ile güzel çay fincanlarının başında neşeli bir sohbet yapabilirdim. "Peki," dedim dikkatlice. "Bunu bir düşünelim, diğer planlarımıza uyup uymayacağına bakalım. Özel bir nedeni var mı?"

"Donna, babası golf oynadıktan sonra her pazar günü Nana'ya gider. Nana'nın elmalı turta ve dondurma ile harika bir akşam yemeği hazırladığını, bazen Jackie teyzenin kızların saçlarını süslü bir şekilde yaptığını, bazen de herkesin DVD izlediğini söyler. Donna, Darren, Ashley ve Louise sırayla film seçerler, ama Carmel teyze, ben de oradaysam ilk seçimi benim yapabileceğimi söyledi. Sen benim Nana'ya gittiğimi bilmediğin için hiç gidemedim, ama artık bildiğine göre, gitmek istiyorum."

Annemle babamın pazar öğleden sonraları için bir tür anlaşma yaptıklarını mı, yoksa annemin babamın öğle yemeğine birkaç mutluluk hapı ezip koyup onu yatak odasına kilitleyip, ona eşlik etmesi için yer döşemesi naggin'i bıraktığını mı merak ettim. "Nasıl gideceğini göreceğiz."

"Bir keresinde Shay amca hepsini bisiklet dükkanına götürdü ve bisikletleri denemelerine izin verdi. Bazen Kevin amca Wii'sini getirir ve yedek kumandaları vardır, ama Nana çok fazla zıpladıkları için onları kovar ve evi yıkacaklarını söyler."

Holly'yi iyice görebilmek için başımı eğdim. Clara'yı biraz fazla sıkı kucaklamıştı, ama yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. "Tatlım," dedim. "Kevin amcanın bu pazar gelmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Holly'nin başı Clara'nın üzerine eğildi. "Evet. Çünkü o öldü."

"Doğru, canım."

Bana hızlıca bir bakış attı. "Bazen unutuyorum. Mesela bugün Sarah bana bir fıkra anlattı ve ben ona anlatacaktım, ama bir süre sonra hatırladım."

"Biliyorum. Bana da oluyor. Sadece kafan alışmaya çalışıyor. Bir süre sonra geçer."

Kafasını salladı ve Clara'nın yelesini parmaklarıyla taradı. "Nana'nın evindeki herkesin bu hafta sonu oldukça üzgün olacağını biliyorsun, değil mi? Donna'nın sana anlattığı gibi eğlenceli olmayacak." dedim.

"*Biliyorum*. Oraya gitmek istiyorum çünkü orada *olmak* istiyorum." "Tamam, canım. Ne yapabileceğimize bir bakalım."

Sessizlik. Holly, Clara'nın yelesini ördü ve dikkatle inceledi. Sonra: "Baba." "Evet."

"Kevin amcayı düşündüğümde bazen ağlamıyorum." "Sorun değil tatlım. Bunda yanlış bir şey yok. Ben de ağlamıyorum."

"Onu seviyorsam ağlamam gerekmez mi?"

"Sevdiğin biri öldüğünde nasıl davranman gerektiğine dair bir kural olduğunu sanmıyorum, tatlım. Bence bunu zamanla kendin çözmelisin. Bazen ağlamak isteyeceksin, bazen istemeyeceksin, bazen sana ölümüne kızacaksın. Bunların hepsinin normal olduğunu unutma. Aklına gelen her şey normal."

"*American Idol*'da ölen birinden bahsettiklerinde hep ağlarlar."

"Elbette, ama bu tür şeyleri ciddiye almamalısın tatlım. Bu sadece televizyon."

Holly başını sertçe salladı, saçları yanaklarına çarptı. "Baba, *hayır*, bu filmler gibi değil, bunlar gerçek *insanlar*. Sana tüm hikayelerini anlatıyorlar, örneğin büyükanneleri ne kadar sevimli olduğunu, onlara inandığını ve sonra öldüğünü anlatıyorlar ve her zaman ağlıyorlar. Bazen Paula da ağlıyor."

"Eminim öyledir. Ama bu senin de öyle yapman gerektiği anlamına gelmez. Herkes farklıdır. Ve sana bir sır vereyim: çoğu zaman bu insanlar oy almak için rol yapıyorlar."

Holly hala ikna olmamış görünüyordu. Ölümü ilk kez gördüğüm anı hatırladım: Yedi yaşındaydım, New Street'te yaşayan bir beşinci kuzenim kalp krizi geçirmişti ve annem bizi cenaze törenine götürmüştü. Tören, Kevin'inkiyle

aynı şekilde geçti: gözyaşları, kahkahalar, hikayeler, devasa sandviç yığınları, içki, şarkı ve gece boyu dans... Biri akordeon getirmiş, bir başkası da Mario Lanza'nın tüm repertuarını ezbere biliyordu. Yasla başa çıkmak için bir başlangıç kılavuzu olarak, Paula Abdul'un dahil olduğu her şeyden çok daha sağlıklıydı. Babamın kutlamalara katkısını da hesaba katarak, Kevin'ın cenaze törenine Holly'yi de götürmem gerekip gerekmediğini merak ettim.

Shay ile aynı odada olmak ve onu kanlı bir hamur haline getirememek düşüncesi başımı döndürdü. Rosie'nin bana ihtiyacı olduğu için genç bir maymun çocuğu olarak büyük ve baş döndürücü sıçramalarla büyüdüğümü ve Da'nın bir erkeğin ne için öleceğini bilmesi gerektiğini söylediğini düşündüm. Kadının veya çocuğunun ihtiyacı neyse onu yaparsın, bu ölmekten çok daha zor olsa bile.

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Pazar öğleden sonra, sadece kısa bir süreliğine de olsa, büyükannenin evine gideceğiz. Amcan Kevin hakkında epey konuşulacak, ama sana garanti ederim ki herkes bu konuyu kendi tarzında ele alacak: hepsi bütün zamanını gözyaşları içinde geçirmeyecek ve sen hiç ağlamasan da senin yanlış bir şey yaptığını düşünmeyecekler. Bu, kafanı toparlamana yardımcı olur mu?"

Bu Holly'yi neşelendirdi. Clara'ya değil, bana bakıyordu. "Evet. Muhtemelen."

"Peki o zaman," dedim. Sırtımdan buz gibi bir şey aktı, ama bunu büyük bir çocuk gibi kabullenmek zorundaydım. "Sanırım planımız bu."

"Ciddi misin? Kesin mi?"

"Evet. Hemen Jackie teyzenizi arayıp, büyükannenize geleceğimizi söyleyeceğim."

Holly, derin bir nefes daha alıp "İyi" dedi. Bu sefer omuzlarının gevşediğini hissettim.

"Bu arada, iyi bir gece uykusu çekersen her şey daha parlak görüneceğine eminim. Yatma zamanı."

Sırt üstü yattı ve Clara'yı çenesinin altına sakladı. "Beni ört."

Yorganı ona sardım, yeterince sıkı. "Ve bu gece kabus görmeyeceksin, tamam mı, minik kuşum? Sadece tatlı rüyalar görmene izin var. Bu bir emir."

"Tamam." Gözleri çoktan kapanmıştı ve Clara'nın yelesine kıvrılmış parmakları gevşemeye başlamıştı. "İyi geceler, baba."

"İyi geceler, tatlım."

Ondan çok önce fark etmeliydim. Neredeyse on beş yıl boyunca, kendimi ve çocukları hayatta tutmak için hiçbir zaman işaretleri gözden kaçırmadım: bir odaya girdiğinde havada keskin bir yanık kağıt kokusu, sıradan bir telefon görüşmesinde sesin sertliği. Kevin'da bunları bir şekilde gözden kaçırmış olmam yeterince kötüydü; Holly'de ise milyonlarca yıl geçse de bunları gözden kaçırmamalıydim. Onu, doldurulmuş oyuncakların etrafında ısı şimşegi gibi parıldayan, o rahat küçük yatak odasını zehirli gaz gibi dolduran bir şey olarak görmeliydim: tehlike.

Bunun yerine yataktan kalkıp lambayı kapattım ve Holly'nin çantasını gece lambasını engellemeyecek şekilde kenara çektim. Yüzünü bana doğru çevirip bir şeyler mırıldandı; eğilip alnına bir öpücük kondurdum, o da yorganın içine daha da gömüldü ve memnuniyetle küçük bir nefes verdi. Onu uzun uzun seyrettim, yastığın üzerinde dalgalanan soluk saçları ve yanaklarına sivri gölgeler düşüren kirpikleri... Sonra odadan sessizce çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Gizli görevde bulunmuş her polis, göreve başlamadan önceki günün dünyadaki hiçbir şeye benzemediğini bilir. Sanırım geri sayımdaki astronotlar ve atlayış için sıraya giren paraşütçü birlikleri de bu duyguyu bilir. Işık, elmaslar gibi göz kamaştırıcı ve kırılmaz hale gelir, gördüğünüz her yüz nefesinizi kesecek kadar güzeldir; zihniniz kristal berraklığındadır, her saniye önünüzde büyük, pürüzsüz bir manzara olarak yayılır, aylarca kafanızı karıştıran şeyler birdenbire mükemmel bir anlam kazanır. Bütün gün içip de tamamen ayık kalabilirsiniz; gizemli bulmacalar çocukların yapbozları kadar kolaydır. O gün yüz yıl sürer.

Uzun zamandır bu hissi yaşamamıştım, ama Cumartesi sabahı uyandığım anda bu hissi tanıdım. Yatak odamın tavanındaki gölgelerin sallanışında fark ettim ve kahvem dibinde tadını aldım. Holly ve ben Phoenix Park'ta uçurtma uçururken, ona İngilizce ödevinde yardım ederken ve çok fazla peynirli makarna pişirirken, yavaş yavaş ve emin adımlarla zihnimde her şey yerine oturdu. Pazar öğleden sonra, ikimiz arabama binip nehrin karşısına geçerken, ne yapacağımı biliyordum.

Faithful Place, rüyadan çıkmış gibi düzenli ve masum görünüyordu, çatlak kaldırım taşlarının üzerinde yüzen berrak limon rengi ışıkla doluydu. Holly elimi sıktı. "Ne oldu, kuşuk?" diye sordum. "Fikrini mi değiştirdin?"

Kafasını salladı. "İstersen yapabilirsin, biliyorsun. Sadece söyle, gidip peri prensesleriyle dolu güzel bir DVD ve kafandan daha büyük bir kova patlamış mısır bulalım."

Kıkırdamadı, bana bakmadı bile. Bunun yerine sırt çantasını omuzlarına daha sıkı bir şekilde yerleştirdi, elimi çekti ve kaldırımdan inip o garip soluk altın rengi ışığın içine adım attık.

Annem o öğleden sonrasını doğru geçirmek için elinden geleni yaptı. Kendini çılgınca pişirmeye verdi — her yüzey zencefilli kurabiye ve reçelli tartlarla doluydu — erkenden herkesi topladı ve Shay, Trevor ve Gavin'i ön odaya sığmayacak kadar geniş bir Noel ağacı almaya gönderdi. Holly ve ben geldiğimizde, radyoda Bing çalıyordu, Carmel'in çocukları güzelce ağacın etrafında süsleri asıyorlardı, herkes bir

Buhar çıkan bir fincan kakao ve hatta Da bile dizlerine battaniye örtmüş, ataerkil ve oldukça ayık bir şekilde kanepede oturmuştu. Sanki 1950'lerin bir reklamına girmiş gibiydim. Bu grotesk maskaralık açıkça başarısız olacaktı — herkes sefil görünüyordu ve Darren'ın gözleri o kadar dik bakıyordu ki, her an patlayacakmış gibi görünüyordu — ama annemin ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Eğer annem her zamanki tavrına geri dönüp, gözlerimin etrafının çok kırışık olduğunu ve çok geçmeden yüzümün buruş buruş olacağını söylemekten kaınabilseydi, bu benim kalbimi çok etkileyecekti.

Gözlerimi ayıramadığım kişi Shay'di. Hafif ateşi varmış gibi görünüyordu: huzursuz ve yüzü kızarmış, elmacık kemiklerinin altında yeni çukurlar oluşmuş ve gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. Ancak dikkatimi çeken, yaptığı şeydi. Koltuğa uzanmış, bir dizini sertçe sallıyor ve Trevor ile golf hakkında hızlı tempolu, derin bir sohbet ediyordu. İnsanlar değişir, ama bildiğim kadarıyla Shay, Trevor'dan sadece biraz daha az golften nefret ediyordu. İki kişiyle birden gönüllü olarak ilişi kurmasının tek nedeni aresizlikti. Shay — ve bunun yararlı bir bilgi olduğunu düşündüm — kötü durumdaydı.

Ma'nın tüm ss eşyalarını titizlikle inceledik — bir anne ile ss eşyaları arasına asla girmeyin. "Santa Baby" şarkısının eşliğinde Holly'ye özel olarak "İyi vakit geçiriyor musun?" diye sormayı başardım.

O cesurca "Harika" dedi ve ben daha fazla soru soramadan kuzenlerinin arasına geri çekildi. ocuk yerli gelenekleri çabucak öğrenmişti. Ben de zihnimde brifing toplantısını prova etmeye başladım.

Annem, tehlike seviyesi turuncuya ulaştığına ikna olunca, Gavin ve Trevor ocukları Smithfield'a götürüp Noel Köyü'n gezdirdiler. "O zencefilli kurabiyeleri yakmak için yürüyüş yapalım," dedi Gavin, karnını okşayarak.

"O zencefilli kurabiyede bir sorun yoktu," diye tersledi annem. "Eğer şişmanlamak istiyorsan, Gavin Keogh, bunun sebebi benim yemeklerim değil." Gav bir şeyler mırıldandı ve Jackie'ye acı dolu bir bakış attı. Bu zor anda bize ailece birlikte vakit geçirmemiz için fırsat vermek isteyen, kaba saba bir şekilde nazik davranıyordu. Carmel çocukları mont, atkı ve yn şapkalarla giydirdi. Holly, sanki Carmel'in kendi ocuğuymuş gibi Donna ve Ashley'nin arasına girdi ve hep birlikte yola çıktılar. n odanın penceresinden, hepsinin birlikte caddeye doğru yürüdüklerini izledim. Donna'nın koluna sıkıca sarılmış, Siyam ikizleri gibi görünen Holly, el sallamak için başını kaldırmadı.

Aile zamanı Gav'ın planladığı gibi gitmedi: Hepimiz televizyonun önünde konuşmadan oturduk, ta ki annem süs eşyalarını topladıktan sonra Carmel'i mutfığa çekip fırınlanmış yiyecekler ve plastik sargılarla uğraşmaya başlayana kadar. Jackie yakalanmadan önce ona sessizce "Sigara içmeye gel" dedim.

Bana, annesi onu yalnız yakaladığında azar işiteceğini bilen bir çocuk gibi temkinli bir bakış attı. "Kadın gibi davran, bebeğim. Ne kadar çabuk bitirirsen o kadar iyi..." dedim.

Dışarısı soğuk, berrak ve sakindi, çatıların üzerindeki gökyüzü ince mavi-beyazdan leylak rengine doğru koyulaşıyordu. Jackie, uzun bacakları ve mor rugan botlarıyla merdivenlerin dibindeki yerine oturdu ve elini uzattı. "Dağıtmaya başlamadan önce bize sigara ver. Gav bizimkileri de yanında götürdü."

Sigara yakıp kendime de bir tane yaktıktan sonra, hoş bir sesle, "Söylesene," dedim. "Sen ve Olivia ne düşünüyordunuz?"

Jackie'nin çenesi tartışmaya hazır bir şekilde dikilmişti ve rahatsız edici bir saniye boyunca Holly'nin tıpatıp aynısı gibiydi. "Holly'nin bu grubu tanınmasının harika olacağını düşündüm. Olivia da aynı şeyi düşünmüştü. Ve yanılmadık, değil mi? Onu Donna ile gördün mü?"

"Evet, gördüm. Birlikte çok tatlılar. Kevin yüzünden yıkılmış halde olduğunu da gördüm. Nefes alamayacak kadar ağlıyordu. O kadar tatlı değildi."

Jackie, sigarasından çıkan dumanın merdivenlere yayılmasını izledi. "Hepimiz paramparçayız. Ashley de öyle, ve o daha altı yaşında. Hayat böyle, elbette. Holly'nin yeterince gerçek şey yaşamadığından endişeleniyordun, değil mi? Bence bu, olabileceği kadar gerçek."

Bu muhtemelen doğrudu, ama Holly söz konusu olduğunda haklı olmak önemli değildi. "Çocuğumun ara sıra fazladan gerçeklik dozu alması gerekiyorsa, bebeğim, genellikle bu kararı kendim vermeyi tercih ederim. Ya da en azından başkası benim yerime karar vermeden önce bana haber verilmesini. Bu sana mantıksız geliyor mu?" dedim.

Jackie, "Sana söylemeliydim. Bunun mazereti olamaz." dedi.

"O zaman neden söylemedin?"

"Gerçekten söylemek istedim, ama... İlk başta, işe yaramayabileceği halde seni rahatsız etmenin bir anlamı olmadığını düşündüm. Holly'yi bir kez getirmeyi deneyeyim, sonra sana söyleriz diye düşündüm

..."

"Ve bunun ne kadar harika bir fikir olduğunu fark ederdim, bir elimde annem için, diğer elimde senin için büyük bir demet çiçekle eve koşarak gelirdim, hep birlikte büyük bir parti verirdik ve sonsuza kadar mutlu yaşardık. Plan bu muydu?"

Omuzlarını silkti. Omuzları kulaklarına kadar yükselmeye başlamıştı.

"Çünkü Tanrı biliyor ki bu yeterince iğrenç olurdu, ama bu durumdan çok daha iyi olurdu. Fikrini ne değiştirdi? Çünkü, bunu söylemeden önce çenemi yerden kaldırmam gerekiyor, tam bir yıl mı?"

Jackie hala bana bakmıyordu. Sanki canı acıyormuş gibi basamakta yer değiştirdi. "Şimdi bana gülme."

"İnan bana, Jackie. Gülme havasında değilim."

O, "Korkmuştum. Tamam mı? Bu yüzden hiçbir şey söylemedim" dedi.

Bana dalga geçmediğinden emin olmak için bir dakika bekledim. "Hadi *ama*. Ne yapacağımı sandın ki? Seni dövmek mi?"

"Ben öyle demedim..."

"O zaman ne? Böyle bir bomba atıp sonra utangaç davranamazsın. *Hayatımda* sana benden korkman için ne zaman bir neden verdim?"

"Şu haline bak, tabii ki! Yüzündeki ifade ve benden nefret ediyormuş gibi konuşman... İnsanların bağırıp çağırıp çılgına dönmesini sevmem. Hiç sevmedim. Bunu biliyorsun."

Kendimi durduramadan, "Beni babam gibi gösteriyorsun," dedim.

"Ah, hayır. Hayır, Francis. Öyle demek istemedim, biliyorsun."

"Öyle olmasın. O yola girme, Jackie."

"*Gitmiyorum*. Ben sadece... Sana söylemeye cesaretim yoktu. Ve bu benim hatam, senin değil. Özür dilerim. Gerçekten, gerçekten özür dilerim."

Üstümüzde bir pencere açıldı ve annemin başı dışarı çıktı. "Jacinta Mackey! Orada Sheba kraliçesi gibi oturup, ben ve kız kardeşinin sana altın tabakta akşam yemeğini getirmesini mi bekleyeceksin?"

"Benim hatam, anne. Onu sohbet etmek için dışarı çıkardım. Sonra bulaşıkları yıkarız, olur mu?"

"Hmf. Buraya sanki burası onunmuş gibi gelip, etrafındakilere emirler yağdırıyor, gümüşleri parlatıyor, bulaşıkları yıkıyor, ağzında tereyağı erimiyor sanki..." Ama Holly'yi alıp gitmemem için bana fazla zorluk çıkarmak istemedi. Pencerenin çarpana kadar sürekli bağırmasını duyabiliyordum ama yine de kafasını içeri çekti.

The Place, akşam için ışıkları yakmaya başlamıştı. Noel süslemelerine bu kadar özen gösteren sadece biz değildik; Hearn's'lerin evi sanki biri bazukayla Noel Baba'nın mağarasını ateşlemiş gibi görünüyordu, tavandan sarkan tinsel ve ren geyiği süsleri ve yanıp sönen ışıklar, duvarların her santimetrekaresi manik elfler ve yapışkan gözlü meleklerle kaplıydı, pencerede spreyle boyanmış "HAPPY XMAS" yazıyordu. Yuppiler bile, üç İsveç tarzı süslemeyle tamamlanmış, açık renkli ahşaptan yapılmış zevkli bir stilize ağaç dikmişlerdi.

Her pazar akşamı aynı yere gelip, Place'in yıl boyunca tanıdık ritimlerini izlemeyi düşündüm. İlkbahar ve ilk komünyon alan çocuklar evden eve koşarak kıyafetlerini gösterip ganimetlerini karşılaşıyorlardı; yaz rüzgarı, dondurma kamyonetlerinin çınlaması ve tüm kızların dekoltelerini sergilemesi; gelecek yıl ve ondan sonraki yıl Hearn's'lerin yeni ren geyiklerini hayranlıkla izlemek. Bu düşünce beni hafifçe baş döndürdü, sanki yarı sarhoşmuşum ya da ağır bir grip ile mücadele ediyormuşum gibi. Muhtemelen annem her hafta eleştirecek yeni bir şey bulacaktı.

"Francis," dedi Jackie, tereddütle. "Her şey yolunda mı?"

Birinci sınıf bir azarlama planlamıştım, ama buraya tekrar ait olma düşüncesi tüm enerjimi yok etmişti. Önce Olivia, şimdi de bu: Yaşlandıkça yumuşuyordu. "Evet," dedim. "Biz iyiyiz. Ama çocukların olduğunda, hepsine birer davul seti ve birer St. Bernard yavrusu alacağım."

Jackie bana hızlıca temkinli bir bakış attı — bu kadar kolay kurtulmayı beklemiyordu — ama hediye atın dışına bakmamaya karar verdi. "Git hadi. Onları evden attığımda sana adresini vereceğim."

Arkamızda, salon kapısı açıldı: Shay ve Carmel. Shay'in nikotin bir yana, ne kadar süre konuşmadan durabileceğine dair kendimle zihinsel bahisler yapıyordum. "Ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu, merdivenlerin en üstündeki yerine oturarak.

Jackie, "Holly" dedi.

Ben de "Jackie'ye bana haber vermeden onu buraya getirdiğin için kızıyordum" dedim.

Carmel üstüme çöktü. "Oof! Janey, bunlar gittikçe zorlaşıyor, sadece iyi yastıklı olduğum için kendimi incitmedim... Francis, Jackie'ye kızma. Holly'yi sadece bir kez getirecekti, bizimle tanışması için, ama hepimiz ona o kadar bayıldık ki, Jackie'yi

onu tekrar getirmesini sağladık. O çocuk çok sevimli, öyle. Onunla gurur duymalısın."

Herkesi aynı anda görebilmek için sırtımı parmaklıklara dayadım ve bacaklarımı basamağa uzattım. "Öyleyim."

Shay sigarasını ararken, "Ve bizim şirketimiz onu bir hayvana dönüştürmedi bile. Çılgınca, değil mi?" dedi.

Ben tatlı bir sesle, "Eminim denemediğinden değil" dedim.

Carmel, tereddütlü bir bakışla, bunu bir soruya dönüştürerek, "Donna, Holly'yi bir daha asla göremeyeceğinden korkuyor" dedi.

"Görmemesi için bir neden yok" dedim.

"Francis! Ciddi misin?"

"Tabii ki. Dokuz yaşındaki kızların arasına girecek kadar akılsız değilim."

"Ah, bu harika. İkisi çok iyi arkadaşlar, öyle değil mi? Donna sadece kalbi kırılırdı. Bu demek oluyor ki...?" Burnunu beceriksizce ovuşturdu; bu hareketi milyonlarca yıl öncesinden hatırlıyordum. "Sen de geri gelecek misin? Yoksa sadece Jackie'nin Holly'yi getirmesine izin mi vereceksin?"

"Buradayım, değil mi?" dedim.

"Ah, evet. Seni görmek çok güzel. Ama sen... Bilirsin. Artık eve döndün mü?"

Ona gülümsedim. "Seni de görmek çok güzel, Melly. Evet, buralarda olacağım." "Tanrım, Mary ve Joseph, tam zamanında," dedi Jackie, gözlerini devirerek gözlerini devirdi. "Bunu on beş yıl önce karar verip beni bir sürü zahmetten kurtarabilir miydin?"

"Ah, çok kötü," dedi Carmel. "Bu çok kötü, Francis. Ben düşündüm ki..." Yine o utanç verici küçük hareket. "Belki de drama kraliçesi gibi davranıyordum, tabii. Her şey yoluna girer girmez, tekrar gideceğini düşündüm. Sonsuza kadar, gibi."

"Planım öyleydi, evet. Ama itiraf etmeliyim ki, kendimi buradan koparmak beklediğimden daha zor oldu. Sanırım, senin de dediğin gibi, evde olmak güzel."

Shay'in gözleri üzerimdeydi, o anlamsız mavi bakışıyla. Ben de ona aynı bakışı geri verdim ve kocaman bir gülümseme attım. Shay'in gergin olması benim için sorun değildi. Henüz aşırı gergin değildi; sadece, zaten oldukça rahatsız edici olan bu akşamda, parıldayan ekstra bir tedirginlik vardı. Şu anda tek istediğim, zihninin derinliklerine küçük bir farkındalık tohumunu eklemektir: bu sadece başlangıçtı.

Stephen artık başımın etini yemiyordu ve Scorchers da hızla o noktaya geliyordu. Listelerindeki bir sonraki davaya geçtikleri zaman, sonsuza kadar sadece ben ve Shay kalacaktık. Ona, bildiğimi kesin olarak anlamasını sağlamak için bir yıl boyunca onu yo-yo gibi oynatabilir, bir yıl da çeşitli ilginç seçeneklerimi ima ederek geçirebilirdim. Dünyadaki tüm zaman benim emrimdeydi.

Shay ise pek öyle değildi. Ailenizi sevmek zorunda değilsiniz, onlarla zaman geçirmek zorunda bile değilsiniz, onları en derinlerine kadar tanımak için. Shay gergin bir başlangıç yapmıştı, tüm hayatını Dalai Lama'yı bile çılgına çevirecek bir ortamda geçirmiş ve beyninize yıllarca sürecektir kabuslar yaşatacak şeyler yapmıştı. Bir çöküşten çok da uzak değildi. Birçok kişi bana, insanların zihinleriyle oynamak için Tanrı vergisi bir yeteneğim olduğunu söyledi; hatta bazıları bunu iltifat olarak bile söyledi. Yabancılarla yapabileceklerin, kendi ailenize yapabileceklerinizle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir. Zaman ve özveri ile Shay'in boynuna bir ilmek atmasını, diğer ucunu 16 numaralı evin merdiven korkuluğuna bağlamasını ve atlamasını sağlayabileceğime neredeyse emindim.

Shay başını geriye eğmiş, gözlerini kısmış, Hearn'slerin Noel Baba'nın atölyesinde dolaşmasını izliyordu. Bana, "Görünüşe göre yeniden yerleşmeye başladın," dedi.

"Öyle mi, evet?"

"Geçen gün Imelda Tierney'nin evinde olduğunu duydum."

"Yüksek mevkilerde arkadaşlarım var. Görünüşe göre senin gibi." "Imelda'dan ne bekliyordun? Sohbet mi, yoksa yolculuk mu?"

"Ah, Shay, bana biraz güven. Bazılarımızın zevki daha iyidir, anladın mı?" Shay'e göz kırptım ve merak etmeye başladığında gözlerindeki keskin parıltıyı izledim.

"Kes şunu," dedi Jackie. "Yorum yapma. Kimse sana söylememiş olabilir ama sen de Brad Pitt değilsin."

"Imelda'yı son zamanlarda gördün mü? Eskiden de pek bir şey değildi, ama tanrım, şu anki hali."

"Bir arkadaşım onunla bir kez yattı," dedi Shay. "Birkaç yıl önce. Bana onun külotunu çıkardığını söyledi ve yemin ederim, sanki ZZ Top'un yüzüne bakmak gibiydi."

Ben gülmeye başladım ve Jackie yüksek sesle öfke dolu bir konuşma yaptı, ama Carmel k a t ı l madı. Son konuşmayı duyduğunu bile sanmıyordum

konuşmanın son kısmını duymadığını düşündüm. Eteğini parmaklarıyla kıvırıyor, trans halindeymiş gibi ona bakıyordu. "İyi misin, Melly?" dedim.

"Ah, evet. Sanırım. Sadece... Tabii, siz de bilirsiniz. Çılgınca geliyor. Değil mi?"

"Evet, öyle." dedim.

"Sürekli yukarı bakınca onun orada olacağını düşünüyorum; Kevin'ın. Shay'in altında, orada. Onu her görmediğimde, nerede olduğunu sormak istiyorum. Siz de öyle değil misiniz?"

Elimi uzattım ve onun elini sıktım. Shay, aniden vahşice bir hareketle, "Kalın piç kurusu" dedi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Jackie. Shay başını salladı ve sigarasını içti.

"Ben de aynı şeyi bilmek isterim" dedim.

Carmel, "O bir şey demek istemedi. Değil mi, Shay?" dedi. "Kendiniz anlayın."

"Neden biz de kalın kafalıymışız gibi davranıp bize açıklıyorsun?" dedim. "Kim demiş davranmam gerektiğini?"

Carmel ağlamaya başladı. Shay, kötü niyetle değil, ama bu hafta yüzlerce kez söylemiş gibi, "Ah, Melly. Hadi ama" dedi.

"Elimde değil. Bir kez olsun birbirimize iyi davranamaz mıyız? Olan onca şeyden sonra? Zavallı küçük Kevin'ımız *öldü*. Asla geri gelmeyecek. Neden burada oturup birbirimizin kafasını bozuyoruz?"

Jackie, "Ah, Carmel, canım. Sadece dalga geçiyoruz. Ciddi değiliz." dedi.

"Kendi adına konuş," dedi Shay.

Ben, "Biz bir aileyiz, bebeğim. Aileler böyle yapar,"

dedim. "O salak haklı," dedi Shay. "Bir kez olsun."

Carmel daha da çok ağlıyordu. "Geçen Cuma günü beşimiz burada otururken... Ben çok mutluydum, gerçekten. Bunun son kez olacağını hiç düşünmemiştim, biliyor musun? Bunun sadece bir başlangıç olduğunu düşünmüştüm."

Shay, "Biliyorum. Kendini toparlamaya çalışır mısın? Benim için, olur mu?" dedi.

O, parmağıyla bir gözyaşı sildi, ama gözyaşları akmaya devam etti. "Tanrı beni affetsin, Rosie'ye kötü bir şey olacağını biliyordum, hepimiz öyle değil miydik? Ama ben bunu düşünmemeye çalıştım. Sence bu bir ceza mı?"

Hepimiz aynı anda "Ah, *Carmel*" dedik. Carmel başka bir şey söylemeye çalıştı, ama bu, bir yudum almakla büyük bir hıçkırık arasında kalmış acıklı bir sesle boğuldu.

Jackie'nin çenesi de kenarlarından biraz titremeye başlamıştı. Her an, bu büyük bir ağlama festivali haline dönüşebilirdi. "Size neyin beni berbat hissettirdiğini söyleyeyim. Geçen Pazar akşamı burada olmamam. O gece o..."

Hızla başımı salladım, parmaklıklara yaslandım ve cümlemi yarım bıraktım. "O bizim son şansımızdı," dedim, kararan gökyüzüne bakarak. "Burada olmalıydım."

Shay'in alaycı bakışından, onun buna kanmadığını anladım, ama kızlar hep büyük gözlerle, ısırılmış dudaklarla ve sempatiyle bakıyorlardı. Carmel bir mendil çıkardı ve bir erkeğin ilgisine ihtiyaç duyduğu için, ağlamasının geri kalanını sonraya sakladı. "Ah, Francis," dedi Jackie, elini uzatıp dizimi okşayarak. "Nasıl bilebilirdin ki?"

"Mesele o değil. Mesele şu ki, önce onunla geçireceğim yirmi iki yılı kaçırdım, sonra da kimsenin sahip olamayacağı son birkaç saati kaçırdım. Keşke..."

."

Kafamı salladım, başka bir sigara aradım ve birkaç denemeden sonra yakabildim. "Boş ver," dedim, sesimi kontrol altına almak için birkaç derin nefes aldıktan sonra. "Hadi, konuş benimle. O akşamdan bahset. Neyi kaçırdım?"

Shay burnunu çekti, bu da kızların ona öfke dolu bakışlar atmasına neden oldu. "Bir dakika düşünmeme izin verin," dedi Jackie. "Sadece bir akşamdı, anlıyor musunuz? Özel bir şey yoktu. Değil mi, Carmel?"

İkisi birbirlerine bakarak derin düşüncelere daldılar. Carmel burnunu sildi. "Kevin'ın biraz keyifsiz olduğunu düşündüm. Siz öyle düşünmediniz mi?" dedi.

Shay tiksintiyle başını salladı ve onlara sırtını dönerek, tüm olaydan uzaklaştı. Jackie, "Bana gayet iyi göründü. O ve Gav burada çocuklarla futbol oynuyorlardı," dedi.

"Ama sigara içiyordu. Yemekten sonra. Kevin, doksan yaşına gelmedikçe sigara içmez, o yüzden içmez."

Ve işte oradaydık. Ma'nın evinde baş başa kalmak için mahremiyet pek yoktu (*Kevin Mackey, siz ikiniz orada ne fısıldaşıyorsunuz, o kadar ilginçse hepimiz duymak istiyoruz...*). Kevin, Shay ile konuşmak isteseydi - ve zavallı kalın kafalı herif, ben onu başımdan savdıktan sonra tam da bunu yapmaya kalkıştırdı; kafasına daha kurnazca bir şey gelmezdi - onu sigara içmek için merdivenlere kadar takip ederdi.

Kev, sigarayla uğraşarak, zihnini kesen pürüzlü parçaları ortaya çıkarmak için el yordamıyla ve kekeleyerek her şeyi mahvederdi. Tüm bu garip durum, Shay'e

kendini toparlamak ve yüksek sesle gülmek için bolca zaman verecekti: *Tanrım, dostum, Rosie Daly'yi ldrdğme kendini gerçekten inandırdın mı? Her Şeyi tersine evirmişsin. Gerçekte ne olduğunu öğrenmek istiyorsan...* Pencereye hızlıca bir bakış, merdivenlerde sigarasını söndürürken. *Şimdi olmaz, ama zaman yok. Sonra buluşur muyuz, tamam mı? Gittikten sonra geri gel. Benim evime gelemezsin, yoksa annem ne yaptığınızı merak eder ve o zamana kadar barlar kapanır, ama 16 numarada buluşuruz. Uzun sürmez, emin ol.*

Shay'in yerinde olsaydım ben de öyle yapardım ve bu neredeyse o kadar kolay olurdu. Kevin, özellikle karanlıkta 16 numaraya geri dönme fikrinden hoşnut olmazdı, ama Shay ondan çok daha akıllı ve çok daha aresizdi, Kevin ise her zaman kolayca ikna edilebilirdi. Kendi kardeşinden korkmak aklının ucundan bile geçmezdi; o tür bir korku değil. Bizim ailede büyümüş biri için Kev o kadar masumdu ki, ağızım açık kalıyordu.

Jackie, "Yemin ederim Francis, hiçbir Şey olmadı. Tıpkı bugün gibi. Hepsi futbol oynadılar, sonra akşam yemeğiyedik ve biraz televizyon izledik... Kevin *harikaydı*. Kendini suçlayamazsın" dedi.

"Telefon görüşmesi yaptı mı? Telefon geldi mi?" diye sordum.

Shay'in gözleri bir saniye bana kaydı, dar ve değeriendirici bir bakıştı, ama ağızını kapalı tuttu. Carmel, "Bir kızla mesajlaşıyordu" dedi.

—Aisling, değil mi? Ona onu oyalamamasını söylüyordum, ama o benim hiçbir Şeyden haberim olmadığını, günümüzde işlerin böyle yürümediğini söyledi... Bana karşı çok küstah davrandı. İşte bu yüzden keyifsizim. Onu son gördüğümde ve... Sesinde bastırılmış, incinmiş bir ton vardı. Her an tekrar ağlamaya başlayacak gibiydi.

"Başka kimse yok mu?"

Kızlar ikisi de başlarını salladılar. "Hmm" dedim.

Jackie sordu, "Neden, Francis? Ne fark eder ki?"

"Kojak izini sürüyor," dedi Shay, leylak rengi gökyüzüne bakarak. "Seni kim seviyor, bebeğim?"

"Şöyle söyleyeyim. Rosie'ye ve Kevin'a olanlar hakkında bir sürü farklı açıklama duydum. Hiçbiri hoşuma gitmedi."

Jackie, "Kimse bilmiyor, elbette" dedi.

Carmel, bir tırnağıyla korkuluktaki boya kabarcıklarını patlattı. "Kazalar olur. Bazen işler çok kötü gider; bunun bir mantığı ya da sebebi yoktur. Anlarsın ya?" dedi.

"Hayır, Melly, bilmiyorum. Bana göre bu, insanların bana kabul ettirmeye çalıştıkları diğer tüm açıklamalar gibi görünüyor: Rosie ya da Kevin için yeterince iyi olmayan, büyük, kokuşmuş bir bok yığını. Ve bunu yutacak havamda değilim."

Carmel, sesini bir kaya gibi ağırlaştıran bir kesinlikle şöyle dedi: "Bunu daha iyi hale getirecek hiçbir şey yok, Francis. Hepimizin kalbi kırık ve bunu düzeltecek hiçbir açıklama yok. Bu konuyu kapatmaya ne dersin?"

"Bırakabilirim, ama birçok kişi bırakmayacak ve en popüler teorilerden biri beni büyük kötü adam olarak gösteriyor. Sence bunu görmezden gelmeli miyim? Buraya gelmeye devam etmemi isteyen sendin. Bunun ne anlama geldiğini bir düşün. Her pazarımı beni katil sanan bir sokakta geçirmemi mi istiyorsun?"

Jackie basamakta hareket etti. "Sana zaten söyledim. Bunlar sadece laf. Zamanla unutulur."

Ben de, "O zaman, ben kötü adam değilsem ve Kev de kötü adam değilse, bana söyle. Ne oldu?" dedim.

Sessizlik uzun süre devam etti. Onları görmeden önce seslerini duyduk: çocukların sesleri birbirine karışıyordu, hızlı ve sessiz bir koşu sesi, yolun tepesindeki uzun akşam ışığının parıltısının içinde bir yerlerden geliyordu. O parıltının içinden siyah silüetler halinde çıktılar, erkekler sokak lambaları kadar uzundu, çocuklar ise birbirlerinin içinde bulanıklaşıp kayboluyorlardı. Holly'nin sesi "Baba!" diye bağırdı ve ben, hangisi olduğunu ayırt edemesem de, elimi kaldırıp el salladım. Gölgeleeri önlerindeki yolda sıçradı ve ayaklarımızın dibine gizemli şekiller attı.

"Şimdi," dedi Carmel kendi kendine yumuşak bir sesle. Nefes aldı ve parmaklarını gözlerinin altına sürerek ağlamasının izi kalmadığından emin oldu. "Şimdi."

"Bir dahaki sefere, geçen Pazar ne olduğunu bana anlatmayı bitirmelisin," dedim.

Shay, "Sonra saat geç oldu, annem, babam ve ben yatmaya gittik, Kev ve Jackie de evlerine gittiler," dedi. Sigara izmaritini parmaklıklara attı ve ayağa kalktı. "Son," dedi.

Hepimiz daireye geri döner dönmez annem, onu kendi korkunç planlarıyla baş başa bıraktığımız için bizi cezalandırmak için bir vites yükseltti. Sebzelere acımasızca davranıyor ve ışık hızında emirler yağıdırıyordu: "Sen, Carmel-Jackie-

Carmel-her neysen, patatesleri hazırla—Shay, onu oraya koy, *hayır*, seni ahmak, oraya—Ashley, canım, masayı büyükannen için sil—ve Francis, içeri gir ve babanla konuş, yatağa geri dönmek istiyor ve biraz arkadaşlık istiyor. Hadi!” Beni harekete geçirmek için başıma bir bulaşık beziyle vurdu.

Holly yanıma yaslanmış, Olivia'ya vermek için Noel Köyü'nden aldığı boyalı seramik bir şeyi bana gösterip, Noel Baba'nın elfleriyle nasıl tanıştığını ayrıntılı olarak anlatıyordu, ama o anda kuzenlerinin arasına kayboldu, ki bence bu çok akıllıcaydı. Aynı şeyi yapmayı düşündüm, ama annem o kadar uzun süre dırdır etme yeteneğine sahip ki, bu neredeyse bir süper güç sayılır, ve bulaşık bezi yine bana doğru yöneldi. Onun yolundan çekildim.

Yatak odası dairenin geri kalanından daha soğuk ve sessizdi. Babam yatakta, yastıklara yaslanmış, görünüşe göre başka odalardan gelen sesleri dinlemek dışında hiçbir şey yapmıyordu. Etrafındaki titiz yumuşaklık —şeftali rengi dekor, saçaklı eşyalar, ayaklı lambadan gelen loş ışık —onu tuhaf bir şekilde ortama uymayan ve bir şekilde daha güçlü, daha vahşi gösteren bir hava yaratıyordu. Kızların onun için neden kavga ettiğini anlayabilirdiniz: çenesinin eğimi, elmacık kemiklerinin kibirli çıkıntısı, gözlerindeki huzursuz mavi ışıltı. Bir an için, o güvenilmez ışıktaki, hala vahşi Jimmy Mackey gibi görünüyordu.

Onu ele veren elleridir. Ellerin durumu berbat: parmakları şişmiş ve içe doğru kıvrılmış, tırnakları beyaz ve çürümüş gibi pürüzlüdür ve yatakta hiç durmadan hareket eder, yorganın gevşek ipliklerini sinirli bir şekilde çekerler. Oda hastalık, ilaç ve ayak kokuyor.

"Annem senin sohbet etmek istediğini söyledi" dedim. Babam,
"Bize sigara ver" dedi.

Hâlâ ayık görünüyordu, ama babam bir ömür boyu toleransını geliştirmek için çaba harcamıştı ve bunu gözle görülür şekilde azaltmak çok zordu. Annemin tuvalet masasındaki sandalyeyi yatağın yanına, çok yakın olmayan bir yere çektim. "Annem burada sigara içmene izin vermez sanıyordum."

"O kaltak gidip sıçsın."

"Romantizmin ölmediğini görmek güzel."

"Sen de git sıçabilirsin. Bize sigara ver."

"Hayatta olmaz. Annemi istediğin kadar kızdırabilirsin, ben onun gözünde iyi kalacağım."

Bu, babamı hoş olmayan bir şekilde gülümsetti. "İyi şanslar," dedi, ama birdenbire uyanık göründü ve yüzüme odaklanması daha keskinleşti. "Neden?"

"Neden olmasın?"

"Hayatında onu mutlu etmek için hiç uğraşmadın."

Omuz silktim. "Çocuğum büyükannesine deli oluyor. Bu, Holly'nin bizim birbirimizi parçaladığımızı görmemesi için haftada bir öğleden sonra dişlerimi sıkıp anneme yalakalık yapmam gerektiği anlamına geliyorsa, yaparım. Bana nazıkçe sorarsan, en azından Holly odadayken sana da yalakalık yaparım."

Babam gülmeye başladı. Yastıklara yaslandı ve o kadar çok güldü ki, derin, ıslak bir öksürüğe dönüştü. Nefes nefese bana elini salladı ve komodinin üzerindeki mendil kutusunu işaret etti. Mendilleri ona uzattım. Öksürdü, mendile tükürdü, çöp kutusuna attı ama ıskaladı; ben almadım. Konuşabilecek hale geldiğinde, "Lanet olsun," dedi.

"Bunu biraz daha açar mısın?"

dedim. "Hoşuna gitmeyecek."

"Önemli değil. En son ne zaman ağzından çıkan bir şeyi beğendim ki?"

Da, yatak başındaki masaya uzanarak su bardağını ya da her neyse onu aldı ve yavaşça içti. "Senin genç kızınla ilgili olanlar," dedi, ağzını silerek. "Tamamen saçmalık. O harika bir kız. Sen ve Josie'nin anlaşıp anlaşmamanız umurunda bile değil, bunu sen de biliyorsun. Anneni mutlu etmek için kendi nedenlerin var."

"Bazen, baba, insanlar birbirlerine karşı nazık davranmaya çalışırlar. Hiçbir neden yokken. Bunu hayal etmek zor, biliyorum, ama bana inan: böyle şeyler olur."

Başını salladı. Yüzünde yine o sert gülümseme belirdi. "Sen öyle değilsin," dedi.

"Belki, belki de değil. Benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini unutma."

"Gerek yok. Kardeşini tanıyorum ve ikinizin her zaman birbirinize çok benzediğinizi biliyorum."

Kevin'dan bahsettiğini sanmıyordum. "Ben benzerlik görmüyorum," dedim.

"Tıpatıp aynısı. İkiniz de hayatınızda hiçbir şeyi iyi bir neden olmadan yapmazdınız ve ikiniz de mecbur kalmadıkça kimseye nedenini söylemezdim. İkinizi inkar edemezdim, bu kesin."

Eğleniyordu. Ağzımı kapalı tutmam gerektiğini biliyordum, ama yapamadım. "Bu ailenin hiçbir üyesine benzemiyorum. Hiçbirine. Ben de öyle olmamak için bu evden ayrıldım. Hayatım boyunca bunu kesinleştirmek için uğraştım." dedim.

Da'nın kaşları alaycı bir şekilde yukarı kalktı. "Onu dinle. Artık senin için yeterince iyi değil miyiz? Yirmi yıl boyunca sana bir çatı sağladık, bu yeterince iyi değil mi?"

"Ne diyebilirim ki? Sebepsiz sadizm beni heyecanlandırmıyor."

Bu onu tekrar güldürdü, derin ve sert bir kahkaha attı. "Öyle mi? En azından ben bir piç olduğumu biliyorum. Sen öyle olmadığını mı düşünüyorsun? Hadi, gözlerime bak ve beni bu halde görmekten hoşlanmadığını söyle."

"Bu özel bir şey. Daha iyi bir adama olamazdı."

"Gördün mü? Ben paramparça oldum ve sen bundan zevk alıyorsun. Kan konuşur, evlat. Kan konuşur."

"Hayatımda hiç bir kadına vurmadım. Hayatımda hiç bir çocuğa vurmadım. Ve benim çocuğum hayatında beni hiç sarhoş görmedi. Bunların hiçbirisiyle gurur duyacak olanın sadece ciddi bir şekilde hasta bir orospu çocuğu olduğunu anlıyorum, ama elimde değil. Bunların her biri, seninle hiçbir ortak yanım olmadığına dair kanıt."

Babam beni izledi. "Yani sen benim olduğumdan daha iyi bir baba olduğunu düşünüyorsun" dedi.

"Bu tam olarak kendimi övmek sayılmaz. Senden daha iyi koşan sokak köpekleri gördüm."

"O zaman bana şunu söyle ve başka bir şey söyleme: Eğer sen bu kadar azizsen ve biz bu kadar boktan insanlarız, neden bu çocuğu buraya gelmek için bahane olarak kullanıyorsun?"

Kapıya doğru yönelmiştim ki arkamdan "*Otur*" sesi geldi.

Yine babamın sesi gibiydi, dolgun, güçlü ve genç. İçimdeki beş yaşındaki çocuğu boğazından yakaladı ve ne olduğunu anlamadan beni sandalyeme geri itti. Orada oturduğumda, bunun kendi seçimimmiş gibi davranmak zorunda kaldım. "Sanırım burada işimiz bitti" dedim.

Emri vermek onu çok yormuştu: öne eğilmiş, zor nefes alıyor ve yorgana tutunuyordu. Kısa nefeslerle, "Ne zaman bitireceğimizi ben söylerim" dedi.

"Öyle yap. Yeter ki çabuk olsun."

Da yastıklarını sırtının arkasına daha da itti — yardım etmeyi teklif etmedim: yüzlerimizin o kadar yakınlaşması düşüncesi tüylerimi diken diken etti — ve nefesini

nefesini yavaşça geri kazandı. Yarış arabası şeklindeki tavan çatlağı hâlâ başının üstündeydi, sabahları erken uyandığımda yatakta uzanıp hayal kurarken, Kevin ve Shay'in nefes alıp vermeyi, dönüp mırıldanmalarını dinlerken baktığım çatlak. Altın rengi ışık solmuştu; pencerenin dışında, arka bahçelerin üzerindeki gökyüzü soğuk bir derin deniz mavisine dönüşüyordu.

Da, "Beni dinle. Fazla vaktim kalmadı." dedi.

"O lafı anneye bırak. O daha iyi söyler." Anne, hatırlayabildiğim kadarıyla, çoğunlukla alt gövdesiyle ilgili gizemli rahatsızlıklar nedeniyle ölümün eşiğindeydi.

"Sırf inat için hepimizi yaşayacaktır. Gelecek Noel'i göreceğimi söyleyemem."

O, sırtını yaslayıp elini göğsüne bastırarak durumu abartıyordu, ama sesinde en azından kısmen ciddi olduğunu gösteren bir alt ton vardı. Ben, "Neye bakarak öleceğini düşünüyorsun?" dedim.

"Senin neyine? Sen beni söndürmek için üzerine işmeden önce, senin önünde yanarak ölebilirim."

"Doğru, ama merak ediyorum. Pislik olmanın ölümcül olduğunu sanmıyordum." Da, "Sırtım gittikçe kötüleşiyor. Çoğu zaman bacaklarımı hissetmiyorum. Geçen gün sabah pantolonumu giymeye çalışırken iki kez düştüm; bacaklarımın gücü kesildi. Doktor, yaz gelmeden tekerlekli sandalyeye mahkum olacağımı söylüyor

"

Ben de, "Bir tahminde bulunayım. Doktor, içkiyi bırakırsan 'sırtının' düzeleceğini veya en azından daha fazla kötüleşmeyeceğini de söyledi mi?" dedim.

Yüzü tiksinti ile buruştu. "O küçük hanım evladı sana hastalık bulaştırır. Annesinin memesini bırakıp gerçek bir içki içmesi lazım. Birkaç bardak bira kimseye zarar vermez."

"Birkaç bardak bira, votka değil. Eğer içki sana bu kadar iyi geliyorsa, neden ölüyorsun?"

Da, "Sakat olmak bir erkeğin yaşayabileceği bir şey değil. Bir eve kapatılmak, birinin kışını silmesi, seni banyoya sokup çıkarmak; benim o boka vaktim yok. Eğer öyle bir hale gelirim, giderim." dedi.

Yine, kendine acıma duygusunun altında bir şey onun ciddi olduğunu söylüyordu. Muhtemelen bunun nedeni bakım evinde minibar olmamasıydı, ama daha geniş bir konuda onunla aynı fikirdeydim: bezden önce ölüm. "Nasıl?"

"Planlarım var."

"Yol boyunca bir şeyi kaçırdım galiba. Benden ne istiyorsun? Çünkü eğer sempatiye, benim hiç yok. Ve eğer yardım eli istiyorsan

yardım istiyorsan, sanırım sırada beklemelisin."

"Senden hiçbir şey istemiyorum, seni aptal küçük pislik. Sana önemli bir şey söylemeye çalışıyorum, dinlemek için çeneni kapatırsan. Yoksa kendi sesini çok mu seviyorsun, öyle mi?"

Bu, şimdiye kadar itiraf ettiğim en acınası şey olabilir: içten içe, bir parçam onun gerçekten değerli bir şey söyleme ihtimaline tutunuyordu. O benim babamdı. Çocukken, onun dünya çapında bir pislik olduğunu anlamadan önce, o benim için dünyadaki en zeki adamdı; her şey hakkında her şeyi bilirdi, bir eliyle Hulk'u dövebilirken, diğer eliyle grand piyanoyu kaldırırđı, onun gülümsemesi bütün gününü aydınlatırdı. Ve babamın değerli bilgeliğinden birkaç inciye ihtiyacım olsaydı, o gece tam da o zamandı. "Dinliyorum" dedim.

Babam yatakta acı içinde kendini kaldırdı. "Bir erkek ne zaman bir şeyi olduğu gibi bırakacağını bilmeli" dedi.

Bekledim, ama o beni dikkatle izliyordu, sanki bir cevap bekliyormuş gibi. Anlaşılan, ondan alabileceğim tüm öğüt bu kadardı. Daha fazlasını beklemekle aptallık ettiğim için kendime yumruk atabilirdim. "Harika," dedim. "Çok teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım."

Tekrar kalkmaya başladım, ama o deforme olmuş ellerden biri, beklediğimden daha hızlı ve çok daha güçlü bir şekilde uzanıp bileğimi yakaladı. Onun tenine dokunmak tüylerimi diken diken etti. "Otur ve dinle. Sana şunu söyleyeceğim: Hayatımda bir sürü boktan şeye katlandım ama hiç intihar etmeyi düşünmedim. Ben zayıf değilim. Ama biri bana ilk kez bez takarsa, o zaman giderim, çünkü o zaman kazanmaya değecek bir mücadele kalmaz. Neye karşı mücadele edeceğini ve neyi bırakacağını bilmelisin. Anladın mı?"

"Şunu bilmek istiyorum. Neden birdenbire benim tavırlarıma bu kadar önem vermeye başladın?" dedim.

Babamın sert bir cevap vereceğini bekliyordum, ama vermedi. Bileğimi bıraktı ve parmak eklemlerini ovuşturarak, sanki başkasının eliymiş gibi elini inceledi. "Kabul et ya da etme. Sana bir şey yapmaya zorlayamam. Ama uzun zaman önce öğrenmiş olmayı dilediğim bir şey varsa, o da budur. O zaman kendime ve çevremdeki herkese daha az zarar verirdim."

Bu sefer yüksek sesle gülen bendim. "Vay canına, hayretler içinde kaldım. Az önce bir şeyin sorumluluğunu üstlendiğini mi duydum? Sonuçta ölmek üzere olmalısın."

"Dalga geçme lan. Sizler yetişkinsiniz; hayatınızı mahvetmek istiyorsanız, bu sizin suçunuz, benim değil."

"O zaman neyden bahsediyorsun?"

"Sadece söylüyorum. Elli yıl önce yanlış giden şeyler oldu ve bunlar devam etti. Artık durmaları zamanı geldi. Onları uzun zaman önce bırakacak akıl sahibi olsaydım, birçok şey farklı olurdu. Daha iyi olurdu."

Ben de, "Tessie O'Byrne'e olanlardan mı bahsediyorsun?" dedim. "O senin lanet olası işin değil, kime Tessie dediğine dikkat et.

Tessie diye seslendiğin kişilere dikkat et. Annenin kalbinin bir kez daha boşu boşuna kırılması için hiçbir neden yok diyorum. Anladın mı?"

Gözleri sıcak ve acil bir maviydi, benim çözemeyeceğim kadar çok sırda doluydu. Orada yepyeni yumuşak noktalar vardı - hayatımda hiç babamın kimin incinebileceği konusunda endişelendiğini görmemiştim - bu odanın havasında büyük ve tehlikeli bir şeyin dolaştığını bana söyleyen şey buydu. Uzun bir süre sonra, "Emin değilim" dedim.

"O zaman emin olana kadar bekle, aptalca bir şey yapmadan önce. Oğullarımı tanırım, her zaman tanıdım. Buraya gelmenin nedenlerini iyi biliyorum. Ne yaptığını tam olarak anlayana kadar onları bu evden uzak tut."

Dışarıda, annem bir şey hakkında sertçe konuştu ve Jackie'den yatıştırıcı bir mırıldanma geldi. "Aklından ne geçtiğini bilmek için çok şey verirdim" dedim.

"Ben ölmek üzereyim. Gitmeden önce birkaç şeyi düzeltmeye çalışıyorum. Sana bırakmanı söylüyorum. Burada sorun çıkarmana gerek yok. Önceden yaptığın şeye geri dön ve bizi rahat bırak."

Kendimi tutamadan "Baba" dedim.

Birdenbire Da yıkılmış gibi göründü. Yüzü ıslak karton rengineydi. "Senin yüzünü görmekten bıktım. Dışarı çık ve annene bir fincan çay istediğini söyle. Bu sefer sabah verdiği o çiş gibi şeyi değil, düzgün bir çay yapmasını söyle." dedi.

Tartışmaya niyetim yoktu. Tek istediğim Holly'yi alıp ikimizi Dodge'dan uzaklaştırmaktı. Annem akşam yemeğini kaçırdığımız için sinir krizi geçirecekti, ama bir hafta boyunca Shay'i yeterince kızdırmıştım ve ailemin tolerans sınırını ciddi şekilde yanlış değerlendirmiştim. Liv'in evine dönerken, Holly'ye yemek yedirebileceğim ve kalp atışlarım normale dönene kadar o güzel yüzüne bakabileceğim en iyi yeri seçmeye çalışıyordum. Kapıda, "Haftaya görüşürüz," dedim.

"Sana söylüyorum. Eve git. Bir daha gelme."

Başını çevirip gitmemi izlemedi. Onu orada, yastıklarına yaslanmış, karanlık pencere camına bakarak, şekilsiz parmaklarıyla gevşek iplikleri düzensizce çekerek bıraktım.

Annem mutfaktaydı, yarı pişmiş kocaman bir et parçasını acımasızca bıçaklıyor ve Carmel aracılığıyla Darren'a kıyafetleri hakkında sataşıyordu ("... bu sapık gibi giyinip ortalıkta dolaştığı sürece asla iş bulamaz, beni uyarmadın deme, onu dışarı çıkar ve kışına iyi bir şaplak at ve ona güzel bir chino pantolon al..."). Jackie, Gavin ve Carmel'in diğer arkadaşları televizyonun önünde trans halindeydiler, ağzı açık bir şekilde, antenleri olan kıvrımlı bir şeyi yiyen gömleksiz bir adama bakıyorlardı. Holly ortalarda yoktu. Shay de öyle.

Dedim ve sesimin normal çıkıp çıkmadığını umursamadım, "Holly nerede?"

Televizyonun önündeki kalabalık hiçbiri etrafına bakmadı bile. Annem mutfaktan bağırdı, "Shay amcasını matematik ödevine yardım etmesi için yukarı çıkardı. Eğer yukarı çıkıyorsan Francis, ikisine akşam yemeğinin yarım saat sonra hazır olacağını ve onları beklemeyeceğini söyle. Carmel O'Reilly, buraya gel ve beni dinle! O gün Drakula gibi görünerek sınava girerse, sınava girmesi yasaklanacak..."

Sanki ağırlıksızmışım gibi merdivenleri çıktım. Merdivenler sonsuza kadar sürdü. Yukarıda Holly'nin tatlı, mutlu ve kaygısız bir şekilde bir şeyler hakkında konuşan sesini duyabiliyordum. Shay'ın dairesinin önündeki üst kata çıkan merdivenlere ulaşana kadar nefes almadım. Omuzlarımla yolumu açarak içeri girmek üzereydim ki Holly, "Rosie güzel miydi?" dedi.

O kadar sert durdum ki, neredeyse kapıya çizgi film karakterleri gibi yüzüstü düşecektim. Shay, "Evet, öyleydi" dedi.

"Annemden daha mı güzeldi?"

"Anneni tanımıyorum, unuttun mu? Ama sana bakılırsa, Rosie neredeyse annen kadar güzeldi diyebilirim. Tam olarak değil, ama neredeyse."

Holly'nin gülümsediğini neredeyse görebiliyordum. İkisi birlikte mutlu ve rahattı; bir amca ve en sevdiği yeğeninin olması gerektiği gibi. Shay, o küstah herif, gerçekten huzurlu görünüyordu.

Holly, "Babam onunla evlenecekti," dedi.

"Belki."

"Öyle olacaktı."

"Ama evlenmedi. Gel bu soruyu bir daha deneyelim: Tara'nın yüz seksen beş altın balığı varsa ve bir kaseye yedi tane koyabiliyorsa, kaç tane kaseye ihtiyacı var?"

"Rosie öldüğü için yapmadı. Annesi ve babasına, babamla İngiltere'ye gideceğini söyleyen bir not yazdı ve sonra biri onu öldürdü."

"Uzun zaman önceydi. Konuyu değiştirme şimdi. Bu balıklar kendileri kaseye girmeyecekler."

Holly bölünmesine konsantre olurken, Shay'in tuhaf cesaret verici mırıldanmalarıyla birlikte bir kıkırdama ve ardından uzun bir sessizlik oldu. Kapının yanındaki duvara yaslandım, nefesimi geri kazandım ve kafamı kontrol altına aldım.

Vücudumdaki her kas oraya dalıp çocuğumu kapmak istiyordu, ama gerçek şu ki Shay tamamen deli değildi — en azından henüz — ve Holly tehlikede değildi. Dahası, Shay'e Rosie hakkında konuşmaya çalışıyordu. Holly'nin bu gezegendeki hemen hemen herkesten daha inatçı olabileceğini zor yoldan öğrendim. Shay'den aldığı her bilgi doğrudan benim cephaneliğime giriyordu.

Holly zaferle, "Yirmi yedi! Ve sonuncusu sadece üç balık alıyor," dedi.

"Öyle. Aferin sana."

"Rosie'yi babamla evlenmesini engellemek için biri mi öldürdü?" Bir saniye sessizlik. "O öyle mi diyor?"

Kokuşmuş küçük pislik. Elimi korkuluğa o kadar sıkı tutmuştum ki canım acıyordu. Holly omuz silkerek, "Ona sormadım," dedi.

"Rosie Daly'nin neden öldürüldüğünü kimse bilmiyor. Ve şimdi öğrenmek için çok geç. Olan oldu."

Holly, dokuz yaşındaki çocukların hala sahip olduğu anlık, yürek parçalayıcı, mutlak güvenle, "Babam öğrenecek" dedi.

Shay, "Öyle mi?" dedi.

"Evet. Öyle söyledi."

"Peki," dedi Shay ve sesinden neredeyse tüm sertliği çıkarmayı başardı. "Baban bir muhafız, elbette. Böyle düşünmek onun işi. Gel de şuna bir bak: Desmond'un üç yüz kırk iki şekeri varsa ve bunları kendisiyle sekiz arkadaşı arasında paylaşıyorsa, her biri kaç tane alacak?"

"Kitapta 'şeker' yazdığında, 'meyve parçası' yazmamız gerekiyor. Çünkü şekerler sağlığa zararlı. Bence bu aptalca. Zaten bunlar sadece hayali şekerler."

"Aptalca, tamam, ama sonuçta toplam aynı. O zaman her biri kaç tane meyve alacak?"

Kalemin ritmik kazıma sesi... O aşamada, o daireden gelen en ufak sesi bile duyabiliyordum, muhtemelen ikisinin göz kırpmalarını bile duyabilirdim. Holly, "Kevin amca ne olacak?" dedi.

Bir anlık bir duraklama daha oldu, sonra Shay, "O ne olacak?" dedi.

"Biri onu öldürdü mü?"

Shay, "Kevin" dedi ve sesi, daha önce hiç duymadığım olağanüstü bir düğüm haline gelmişti. "Hayır. Kimse Kevin'ı öldürmedi."

"Kesinlikle mi?"

"Baban ne diyor?"

Yine o omuz silkme hareketi. "Sana *söyledim*. Ona sormadım. Kevin amca hakkında konuşmaktan hoşlanmaz. O yüzden sana sormak istedim."

"Kevin. Tanrım." Shay, sert ve kayıp bir sesle güldü. "Belki bunu anlayacak kadar büyüdün, bilmiyorum. Aksi takdirde, anlayacak yaşa gelene kadar bunu hatırlaman gerekecek. Kevin bir çocuktur. Hiç büyümedi. Otuz yedi yaşındaydı ve hala dünyadaki her şeyin kendi düşündüğü gibi gideceğini sanıyordu; dünyanın, ona uygun olsun ya da olmasın, kendi yolunda ilerleyeceği hiç aklına gelmemişti. Bu yüzden karanlıkta terk edilmiş bir evde dolaşmaya başladı, çünkü her şeyin yolunda gideceğini varsayıyordu, ama bunun yerine pencereden dışarı düştü. Hikayenin sonu."

Korkuluğun ahşabının elimde çatladığını ve büküldüğünü hissettim. Sesindeki kesin tavır, bunun hayatının geri kalanında anlatacağı hikaye olacağını söylüyordu. Belki de buna inanıyordu, ama ben bundan şüpheliydim. Belki de kendi haline bırakılsaydı, bir gün buna inanırdı.

"Terk edilmiş ne demek?"

"Harabeye dönmüş. Parçalanmış. Tehlikeli."

Holly bunu düşündü. "Yine de ölmemeliydi," dedi.

"Hayır," dedi Shay, ama sesindeki ateş sönmüştü; birdenbire yorgun düşmüş gibi seslendi. "Ölmemeliydi. Kimse onun ölmesini istemiyordu."

"Ama biri Rosie'nin ölmesini istedi. Değil mi?"

"O bile istememişti. Bazen bazı şeyler olur."

Holly meydan okurcasına, "Babam onunla evlenseydi, annemle evlenmezdi ve ben de var olmazdım. Onun öldüğüne *seviniyorum*," dedi.

Koridor lambasının zamanlayıcı düğmesi bir patlama sesiyle fırladı — yukarı çıkarken ona bastığımı bile hatırlamıyordum — ve beni kalbi 90 atış hızında boş bir karanlıkta bırakmıştı. O anda, Holly'ye Rosie'nin notunun kime yazıldığını hiç söylemediğimi fark ettim. O notu kendisi görmüştü.

Yaklaşık bir saniye sonra, kuzenleriyle vakit geçirmekle ilgili tüm o sevimli, kalbi burkan şeylerden sonra, bugün neden matematik ödevini yanında getirdiğini anladım. Shay'i yalnız başına yakalamak için bir yol bulması gerekiyordu.

Holly her adımı planlamıştı. Bu eve girmiş, doğuştan sahip olduğu çelik tuzak sırları ve kurnaz ölümcül cihazlara doğruca gitmiş, elini üzerine koymuş ve onu kendine ait ilan etmişti.

Kan konuşur, babamın sesi kulağıma düz bir şekilde geldi; ve sonra, keskin bir eğlenceyle, *Demek kendini daha iyi bir baba sanıyorsun*. Olivia ve Jackie'nin nasıl batırdıklarını her bir damlasını kendime haklı çıkarmak için kullanıyordum; ikisi de yol boyunca hiçbir şekilde farklı davranmış olsalar bile, bizi bundan kurtaramazlardı. Hepsi benim hatamdı. Bir kurt adam gibi aya uluyup, damarlarımdan bunu çıkarmak için kendi bileklerimi ısıırıp kesebilirdim.

Shay, "Öyle söyleme. O gitti; onu unut. Huzur içinde yatmasına izin ver ve matematiğine devam et" dedi.

Kağıt üzerinde kalemin yumuşak fısıltısı. "Kırk iki mi?" "Hayır. Başa dön, konsantre olamıyorsun."

Holly, "Shay amca?" dedi.

"Mmm?"

"O zaman? Ben buradayken telefonun çaldı ve sen yatak odasına gittin."

Onun büyük bir şeye hazırlandığını duyabiliyordum. Shay de duyabiliyordu: sesinde ilk kez bir ihtiyatlılık belirtmeye başlamıştı. "Evet?"

"Kalemim kırıldı ve Chloe onu sanat dersine götürdüğü için kalemtırışımı bulamadım. Uzun süre bekledim ama sen telefonda konuşuyordun."

Shay çok nazıkçe, "Peki ne yaptın?" dedi.

"Gidip başka bir kalem aradım. Şu çekmeceli dolapta."

Uzun bir sessizlik, sadece aşağıdaki televizyondan bir kadının histerik bir şekilde gevezelik etmesi, kalın duvarlar, ağır halılar ve yüksek tavanların altında boğuk bir ses. Shay, "Ve bir şey buldun," dedi.

Holly, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle, "Özür dilerim," dedi.

Kapıyı açmaya zahmet etmeden neredeyse doğrudan içeri girecektim. İki şey beni dışarıda tuttu. İlki, Holly'nin dokuz yaşında olmasıydı. Perilere inanıyordu, Noel Baba'ya ise pek emin değildi; birkaç ay önce, küçükken uçan bir atın onu yatak odasının penceresinden dışarıya götürdüğünü söylemişti. Eğer onun kanıtı sağlam bir silah olacaktıysa

eğer bir gün başkalarının da ona inanmasını istersem, bunu destekleyebilmeliydim. Shay'ın ağzından bunu duymam gerekiyordu.

İkincisi, şu anda, küçük kızımı kötü adamdan kurtarmak için oraya silahlarla dalmanın bir anlamı yoktu. Kapının etrafındaki parlak ışık çatlağına bakıp dinledim, sanki milyonlarca kilometre uzaktaymışım ya da milyonlarca yıl geç kalmışım gibi. Olivia'nın ne düşüneceğini, aklı başında herhangi bir insanın ne düşüneceğini tam olarak biliyordum ve hareketsiz durup Holly'nin benim için en kirli işi yapmasına izin verdim. Hayatım boyunca pek çok şüpheli şey yaptım ve hiçbirini beni geceleri uykusuz bırakmadı, ama bu özel bir şey. Eğer cehennem varsa, karanlık koridordaki o an beni oraya götürecekti.

Shay, nefes almakta zorlanıyormuş gibi, "Bunu kimseye söyledin mi?" dedi.

"Hayır. Birkaç gün öncesine kadar ne olduğunu bile bilmiyordum, sonra anladım."

"Holly. Canım. Beni dinle. Sır tutabilir misin?"

Holly, korkunç bir gururla şöyle dedi: "Bunu uzun zaman önce gördüm. Aylarca, aylarca, aylarca önce, ama hiç kimseye söylemedim."

"Doğru, söylemedin. Aferin sana." "Gördün mü?"

"Evet, anlıyorum. Şimdi aynı şeyi yapmaya devam edebilir misin? Sırrını saklayabilir misin?"

Sessizlik.

Shay, "Holly. Eğer kimseye söylersen, sence ne olur?" dedi. "Başın belaya girer."

"Belki. Ben kötü bir şey yapmadım, duydun mu? Ama buna inanmayacak birçok insan var. Hapse girebilirim. Bunu mu istiyorsun?"

Holly'nin sesi alçaldı, yere doğru yönelen bastırılmış bir tonla. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Söylemesem bile ne olacak? Sence baban ne der sence?"

Belirsiz bir nefes, küçük kız kaybolmuştu. "Kızacak mı?"

"O çok kızacak. Hem sana hem de bana, ona daha önce söylemediğimiz için. Seni bir daha buraya asla almayacak; hiçbirimizi bir daha görmene izin vermeyecek. Ne büyükannen, ne beni, ne de Donna'yı. Ve bu sefer annenle Jackie teyzenin onu atlatmasına izin vermeyecek." Birkaç saniye, bunun etkisini anlaması için. "Başka ne var?"

"Nana. O da üzülecek."

"Nana, teyzelerin ve tüm kuzenlerin. Paramparça olacaklar. Kimse ne düşüneceğini bilemeyecek. Bazıları sana inanmayacak bile. Kutsal bir savaş çıkacak." Bir başka etkileyici duraklama. "Holly, canım. İstedğin bu mu?"

"Hayır..."

"Tabii ki istemiyorsun. Her pazar buraya gelip bizimle birlikte güzel öğleden sonraları geçirmek istiyorsun, değil mi? Nana'nın, Louise'e yaptığı gibi, doğum günün için sana pandispanya yapmasını ve ellerin yeterince büyüdüğünde Darren'ın sana gitar öğretmesini istiyorsun." Sözler yumuşak ve baştan çıkarıcı bir şekilde ona doğru ilerledi, onu sardı ve kendine çekti. "Hepimizin burada birlikte olmasını istiyorsun. Yürüyüşe çıkmayı. Akşam yemeği hazırlamayı. Gülmeyi. Değil mi?"

"Evet. Gerçek bir aile gibi."

"Doğru. Ve gerçek aileler birbirlerine bakar. Onların varlık nedeni budur."

Holly, iyi bir Mackey çocuğu olarak, doğal olarak yapması gerekeni yaptı. Hala sadece bir ses çınlamasıydı ama içinden yeni bir tür kesinlik yükseliyordu, "Kimseye söylemeyeceğim."

"Babanı bile mi?"

"Evet. Onu bile."

"Aferin kızım," dedi Shay, o kadar nazik ve yatıştırıcı bir sesle ki, önümdeki karanlık kıvılcık bir renge büründü. "Aferin kızım. Sen benim en iyi yeğenimsin, değil mi?"

"Evet."

"Bu bizim özel sırrımız olacak. Bana söz veriyor musun?"

İz bırakmadan birini öldürmenin çeşitli yollarını düşündüm. Sonra, Holly söz vermeden önce, nefes aldım ve kapıyı iterek açtım. Çok güzel bir manzara ortaya çıktı. Shay'ın dairesi temiz ve boştu, neredeyse kışla kadar düzenliydi: yıpranmış döşeme tahtaları, solmuş zeytin yeşili perdeler, karakteristik özelliği olmayan rastgele mobilyalar, beyaz duvarlarda hiçbir şey yoktu. Jackie'den, çılgın yaşlı Bayan Field öldükten ve evi boş bıraktıktan sonra on altı yıldır orada yaşadığını biliyordum, ama yine de geçici bir yer gibi görünüyordu.

Birkaç saat öncesinden haber verip, iz bırakmadan toparlanıp gidebilirdi. arkasında.

O ve Holly küçük bir ahşap masada oturuyorlardı. Önlerinde kitapları yayılmış halde, eski bir tablodaki gibi görünüyorlardı: herhangi bir yüzyılda, tavan arasında, gizemli bir hikayeye dalmış bir baba ve kızı. Uzun bir lambadan gelen ışık, onları o sıkıcı odada mücevherler gibi parlatıyordu: Holly'nin altın sarısı saçları ve yakut kırmızısı hırkası,

Shay'in süveterinin koyu yeşili ve saındaki mavi-siyah parlaklık. Holly'nin ayakları sallanmasın diye masanın altına bir tabure koymuştu. Oda içindeki en yeni şey gibi görünüyordu.

Bu güzel manzara sadece bir saniye sürdü. Sonra, esrar iirken yakalanan suçlu gençler gibi sıçradılar; birbirlerinin aynısıydılar, ikisinin de mavi gözleri panik içinde parlıyordu. Holly, "Matematik alışıyoruz! Shay amca bana yardım ediyor" dedi.

Yüzü kıpkırmızıydı ve her şey apaçık ortadaydı, bu da beni rahatlattı: Onun buz gibi bir süper casusa dönüştüğünü düşünmeye başlamıştım. "Evet, bundan bahsetmiştin. Nasıl gidiyor?" dedim.

"İyi." Shay'e hızlıca baktı, ama Shay beni dikkatle izliyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Bu güzel." Arkalarından dolaşıp, omuzlarının üzerinden rahatça baktım. "İyi görünüyor, tamam. Amcana teşekkür ettin mi?"

"Evet. Bir sürü kez."

Shay'e kaşlarımı kaldırdım, o da "Teşekkür etti. Evet." dedi.

"Bunu duymak çok güzel. Ben iyi davranışlara çok inanırım."

Holly, tedirginlikten sandalyesinden neredeyse zıplayacaktı. "Baba..."

"Holly, tatlım, aşağı in ve Nana'nın yanında matematiğini bitir. Amcan Shay ve benim nerede olduğumuzu bilmek isterse, sohbet ediyoruz ve birazdan ineceğiz de, tamam mı?" dedim.

"Tamam." Yavaşça eşyalarını okul çantasına koymaya başladı. "Ona başka bir şey söylemeyeceğim. Tamam mı?"

İkimizden birine de hitap ediyor olabilirdi. "Tamam. Sylemeyeceğini biliyorum, canım. Sen ve ben, sonra konuşuruz. şimdi git. Hadi."

Holly eşyalarını toplamayı bitirdi ve bir kez daha ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. Yüzünde karışık ifadeler vardı, yetişkinlerin bile kaldıramayacağı kadar çok şeyi kafasında sindirmeye çalışıyordu. Bu hali, Shay'in diz kapağını tekmelemek istememe neden oldu. Sonra gitti. Geçerken omzunu bir saniye benim omzuma dayadı; onu kucaklayıp sıkmak istedim, ama bunun yerine yumuşak başını okşadım ve ensesini hızlıca sıktım. Kalın halının üzerinde bir peri gibi hafif adımlarla merdivenlerden aşağı koşuşunu ve annemin evine hoş geldin diyen sesleri dinledik.

Arkasından kapıyı kapattım ve "Ben de onun uzun bölme becerisinin nasıl bu kadar geliştiğini merak ediyordum. Komik değil mi?" dedim.

Shay, "O aptal değil. Sadece biraz yardıma ihtiyacı vardı." dedi.

"Oh, bunu biliyorum. Ama yardım eden sensin. Bunun için sana ne kadar minnettar olduğumu bilmen önemli bence." Holly'nin sandalyesini parlak lamba ışığından ve Shay'in ulaşamayacağı bir yere çektim ve oturdum. "Burası çok güzel bir yer."

"Teşekkürler."

"Hatırladığımı kadarıyla, Bayan Field burayı Padre Pio'nun resimleriyle kaplatmış ve karanfil damlası kokuyordu. Kabul edelim, her şey daha iyi olurdu."

Shay sandalyesinde yavaşça geriye yaslandı, rahat bir şekilde uzanmış gibi görünüyordu, ama omuzlarındaki kaslar atlamaya hazır bir büyük kedi gibi gergindi. "Ne kadar da kaba davranıyorum. Bir içki alır mısın? Viski, olur mu?"

"Neden olmasın. Akşam yemeği için iştah açalım."

Sandalyesini yana doğru eğerek, büfenin yanına uzanıp bir şişe ve iki bardak çıkardı. "Buzlu mu?"

"Tabii ki. Hadi doğru düzgün yapalım."

Beni yalnız bırakmak gözlerinde bir anlık endişe yarattı, ama başka seçeneği yoktu. Bardakları mutfığa götürdü: dondurucu kapısı açıldı, buz küpleri çıkmaya başladı. Viski ciddi bir şeydi, Tyrconnell single malt. "Zevkin var," dedim.

"Ne, şaşırdın mı?" Shay, bardakları soğutmak için buzları sallayarak geri geldi. "Ve bana karıştırıcı isteme."

"Beni aşağılamayın."

"İyi. Bunu karıştıracak kimse bunu hak etmiyor." Her birimize üç parmak kadar doldurdu ve bir bardağı masanın üzerinden bana doğru itti. "*Sláinte*," dedi, diğerini kaldırarak.

"Bizim şerefimize" dedim. Bardaklar birbirine çarptı. Viski, arpa ve balın altın rengi tadıyla boğazımdan aşağı yandı. Tüm öfkem buharlaşmıştı; hiç olmadığı kadar sakin, kendime gelmiş ve hazırdım. Dünyada ikimizden başka kimse kalmamıştı, o sallanan masanın karşısında birbirimizi izliyorduk, sert lamba ışığı Shay'in yüzüne savaş boyası gibi gölgeler düşürüyor ve her köşeye büyük yığınlar halinde birikiyordu. Bu çok tanıdık, neredeyse yatıştırıcı bir duyuydu, sanki hayatımız boyunca bu an için hazırlanmışız gibi.

"Ee," dedi Shay. "Evde olmak nasıl bir duygu?"

"Çok eğlenceli. Hayatta kaçırmazdım."

"Söylesene, bundan sonra buraya gelmek konusunda ciddi miydin? Yoksa sadece Carmel'i memnun etmek için mi söyledin?"

Ona gülümsedim. "Hiç olur mu? Hayır, ciddiydim, tamam mı? Mutlu ve heyecanlı mısın?"

Shay'in dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Carmel ve Jackie bunun aileni özlediğin için olduğunu düşünüyorlar. Bir ara şok olacaklar."

"İncindim. Ailemi umursamadığımı mı söylüyorsun? Seni değil, belki. Ama geri kalanlarını."

Shay, bardağına doğru güldü. "Doğru. Burada hiçbir amacın yok."

"Sana bir haberim var: herkesin her zaman bir amacı vardır. Ama güzel kafanı yorma. Amacım olsun ya da olmasın, Carmel ve Jackie'yi mutlu etmek için sık sık buraya geleceğim."

"Güzel. Sana Da'yı krikolardan indirmeyi ve bindirmeyi göstermemi hatırlat."

"Gelecek yıl pek buralarda olmayacağın için," dedim. "Bisiklet dükkanı falan var ya."

Shay'in gözlerinin derinliklerinde bir şey parladı. "Evet. Doğru."

Ona kadehimi kaldırdım. "Aferin sana. Bence bunu sabırsızlıkla bekliyorsun."

"Bunu hak ettim."

"Elbette hak ettin. Ama şöyle bir şey var: Ben gelip gideceğim, ama buraya taşınacağım anlamına gelmiyor." Daireye eğlenceli bir bakış attım. "Bazılarımızın bir hayatı var, anlıyor musun?"

Yine o titreme, ama sesi sabit kaldı. "Sana hiçbir yere taşınmanı istemedim."

Omuz silktim. "Eh, birinin yanında olması lazım. Belki bilmiyorsundur, ama babam... Huzurevine gitmek istemiyor."

"Ben de bu konuda senin fikrini sormadım."

"Tabii ki sormadım. Sadece akıllıca bir tavsiye: bana acil durum planları olduğunu söyledi. Senin yerinde olsam, ilaçlarını sayardım."

Kıvılcım çaktı, alevlendi. "Bir saniye bekle. Bana babama karşı görevimi mi anlatmaya çalışıyorsun? *Sen mi?*"

"Tanrım, hayır. Sadece bilgiyi aktarıyorum. Her şey ters giderse suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalmanı istemem."

"*Ne* suç? Saymak istiyorsan, tabletlerini kendin say. Hayatım boyunca hepinizin icabına baktım. Artık *benim sıram değil*

."

"Biliyor musun? Er ya da geç, hayatın boyunca herkesin parlak zırlı şövalyesi olma fikrini bir kenara bırakman gerekecek. Yanlış anlama, bunu izlemek eğlenceli, ama illüzyon ile yanılsama arasında ince bir çizgi var ve sen bu çizgide gidip geliyorsun."

Shay başını salladı. "Hiçbir şeyden haberin yok," dedi. "Hiçbir şeyden haberin yok."

"Öyle mi? Kevin ve ben geçen gün senin bize nasıl *baktığını* konuşuyorduk. Aklıma ne geldi biliyor musun? Kevin'ın aklına, benim değil. Bizi 16 numaralı evin bodrumuna kilitledin. Kev kaç yaşındaydı, iki mi, üç mü? Otuz yıl sonra bile oraya girmekten hoşlanmıyordu. O gece iyi bakıldığını hissetmişti, tamam mı?"

Shay kendini geriye attı, sandalye tehlikeli bir şekilde eğildi ve kahkahaya boğuldu. Lamba ışığı gözlerini ve ağzını şekilsiz karanlık çukurlar haline getirdi. "O gece," dedi. "Tanrım, evet. O gece ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Kevin altına işedi. Neredeyse katatonik durumdaydı. Dışarı çıkabilmemiz için pencerelerdeki tahtaları çıkarmaya çalışırken ellerimi parçaladım. O gece olan buydu."

Shay, "O gün babam işten kovuldu" dedi.

Biz çocukken babam düzenli olarak kovulurdu, ta ki insanlar onu işe almayı bırakana kadar. O günler kimsenin hoşuna gitmezdi, özellikle de genellikle bir haftalık maaşını tazminat olarak aldığı için. Shay, "Saat geç oldu, hala eve gelmedi. Annem hepimizi yatırıyor – bu, Jackie gelmeden ve kızlar diğer odaya geçmeden önce, dördümüzün arka yatak odasındaki şiltelerde yattığımız zamandı – ve yedi çeşit küfür ediyor: bu sefer kapıyı ona kilitliyor, ait olduğu yerde, olukta uyuyabilir, dayak yiyip, ezilip, hapse atılmasını umuyor. Kevin, nedenini sadece Tanrı bilir, babasını istediği için sızlanıyor ve annem ona, çenesini kapatıp uyumazsa babasının bir daha eve gelmeyeceğini söylüyor. O zaman ne yapacağız diye soruyorum ve annem, "Sen evin reisi olacaksın, bize bakmak zorunda kalacaksın. Zaten o salaktan daha iyi iş çıkarırsın" diyor. Kev iki yaşındaysa, ben kaç yaşındaydım? Sekiz, evet?"

"Bu hikayede senin bir şehit olacağını nereden bilebilirdim?" dedim.

“Ma gider: tatlı rüyalar, çocuklar. Gece kaçta olduğunu bilmiyorum, Da eve gelir ve kapıyı kırar. Ben ve Carmel ön odaya kaçarız ve o düğün çini tabaklarını tek tek duvara fırlatır. Annemin yüzü kanlar içinde, ona durması için bağılıyor ve aklına gelen her türlü küfürü ediyor. Carmel koşup onu tutmaya çalışıyor, ama babam onu odanın diğer ucuna fırlatıyor. Lanet olası çocukların hayatını mahvettiğini, hepimizi kedi yavruları gibi boğup boğazımızı kesip tekrar özgür bir adam olması gerektiğini bağırmaya başlıyor. Ve inanın bana: söylediği her kelimenin arkasında duruyordu.”

Shay kendine bir bardak daha viski doldurdu ve şişeyi bana doğru salladı. Ben başımı salladım.

"Sen bilirsin. O yatak odasına gidip hepimizi orada katletmek istiyor. Annem onu tutmak için üzerine atlıyor ve bana bebekleri dışarı çıkarmam için bağılıyor. Ben evin erkeğiyim, değil mi? Ben de seni yataktan kaldırıp gitmemiz gerektiğini söylüyorum. Sen sızlanıp duruyorsun: neden, istemiyorum, sen benim patronum değilsin... Annemin babamı uzun süre tutamayacağını biliyorum, bu yüzden sana bir tokat atıyorum, Kev'i kolumun altına alıyorum ve seni tişörtünün yakasından tutup oradan dışarı sürüklüyorum. Sizi nereye götürmem gerekiyordu? En yakın karakola mı?"

"Komşularımız vardı. Aslında bir sürü komşumuz vardı."

Yüzü saf bir tiksinti ile aydınlandı. "Evet. Aile meselelerimizi tüm kasabanın önünde ifşa etmek, onlara hayatlarının geri kalanında konuşacakları yeterince ilginç bir skandal vermek. Sen de böyle mi yapardın?" Bir yudum içki içti ve başını sallayarak, yüzünü buruşturarak içkiyi midesinde tutmaya çalıştı. "Sen muhtemelen yapardın. Ben ise hayatımdan utanırdım. Sekiz yaşındayken bile ondan daha fazla gururum vardı."

"Sekiz yaşındayken ben de öyleydim. Artık yetişkin bir adam olduğum için, küçük kardeşlerini ölüm tuzağına kilitlemekle gurur duyulacak bir şey olduğunu anlamakta zorlanıyorum."

"Sizin için yapabileceğim en iyi şey buydu. Kevin'la kötü bir gece geçirdiğinizi mi düşünüyorsunuz? Tek yapmanız gereken, babam bayılana kadar orada kalmak ve benim gelip sizi almamı beklemektir. Sizinle birlikte o güzel, güvenli bodrumda kalmak için her şeyi verirdim, ama hayır: Buraya geri dönmek zorundaydım."

"O zaman terapi seanslarının faturasını bana gönder. İstedğin bu mu?" dedim.

"Senden acıma beklemiyorum. Sadece şunu söylüyorum: Bir zamanlar karanlıkta birkaç dakika geçirmek zorunda kaldığın için benim büyük bir suçluluk duygusuna kapılmamı bekleme."

"Lütfen bana o küçük hikayenin iki kişiyi öldürmek için bir bahane olmadığını söyle." dedim.

Çok uzun bir sessizlik oldu. Sonra Shay, "O kapıda ne kadar süre dinledin?" dedi.

Ben de, "Tek bir kelime bile dinlememe gerek yoktu" dedim.

Bir süre sonra, "Holly sana bir şey söylemek istiyor" dedi. Cevap vermedim.

"Ve sen ona inanıyorsun."

"Hey, o benim çocuğum. Beni yumuşak kalpli olarak nitelendir."

O başını salladı. "Öyle demedim. Sadece onun bir çocuk olduğunu söylüyorum." "Bu onu aptal ya da yalancı yapmaz."

"Hayır. Ama ona harika bir hayal gücü veriyor."

İnsanlar erkekliğimden annemin cinsel organına kadar her şeyi aşağıladı ama ben hiç aldırmadım, ama Shay'in sözüne dayanarak Holly'nin sözlerini yalanlayacağım düşüncesi kan basıncımı tekrar yükseltmeye başlamıştı. O bunu fark etmeden önce, "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Holly'nin bana bir şey söylemesine gerek yoktu. Rosie ve Kevin'a ne yaptığını çok iyi biliyorum. Sandığından çok daha uzun zamandır biliyorum."

Bir süre sonra Shay sandalyesini tekrar eğdi, büfenin içine uzandı ve bir paket sigara ile bir küllük çıkardı: Holly'nin onu sigara içerken görmesine de izin vermedi. Paketin üzerindeki selofanı yavaşça çıkardı, sigarasının ucunu masaya vurdu ve yakmaya başladı. Düşünüyordu, zihninde bazı şeyleri yeniden düzenliyor ve geri adım atarak ortaya çıkan yeni düzeni uzun uzun inceliyordu.

Sonunda şöyle dedi: "Üç farklı şey var. Bildiklerin var. Bildiğini sandıkların var. Ve kullanabileceklerin var."

"Hadi oradan Sherlock. Ee?"

Karar verdiğini gördüm, omuzlarının hareket ettiğini ve sertleştiğini gördüm. "Şunu iyi anla: O eve anneni incitmek için girmedim. Olay gerçekleşene kadar bunu hiç düşünmemiştim bile. Beni burada kötü adam olarak görmek istediğini biliyorum; bunun, her zaman inandığın şeylere çok uygun olacağını biliyorum. Ama olaylar öyle gelişmedi. O kadar basit değildi."

"O zaman beni aydınlat. Oraya ne halt etmeye gittin?"

Shay dirseklerini masaya dayadı ve sigarasının küllerini silkeledi, turuncu parıltının alev alıp sönmesini izledi. "Bisiklet dükkanında çalışmaya başladığım ilk haftadan itibaren," dedi, "maaşımdan biriktirebildiğim her kuruşu biriktirdim."

Farrah'ın posterinin arkasına yapıştırılmış bir zarfın içinde sakladım, hatırladın mı? Böylece sen, Kevin ya da babam çalmayacaktı."

"Benimkileri sırt çantamda sakladım. Astarının içine bantladım," dedim.

"Evet. Anneme verdiğim paradan ve birkaç biradan sonra pek bir şey kalmıyordu, ama o evde delirmemek için tek yol buydu: her saydığım da kendime, bir yatak odalı daire için depozito ödeyebileceğim zamana kadar, senin küçüklerin bakımını üstlenebilecek yaşa geleceğini söylüyordum. Carmel sana yardım ederdi, o sağlam bir kadındır, Carmel, her zaman öyleydi. Kevin ve Jackie kendilerine bakabilecek yaşa gelene kadar ikiniz de gayet iyi idare ederdiniz. Sadece kendi küçük bir yerim olsun istedim, arkadaşlarımı davet edebileceğim bir yer. Kız arkadaşımı eve getirebileceğim. Babam için bir kulağımı açık tutmadan, rahatça uyuyabileceğim bir yer. Biraz huzur ve sessizlik."

Sesindeki eski, yıpranmış özlem, daha iyi bilmesem, neredeyse ona acımama neden olabilirdi. "Neredeyse başarmıştım," dedi. "Çok yakındım. Yeni yılın ilk iş olarak, bir yer aramaya başlayacaktım

... Ve sonra Carmel nişanlandı. Kredi birliğinden parayı alır almaz, düğünü bir an önce yapmak isteyeceğini biliyordum. Onu suçlamadım: benim gibi o da buradan kurtulmayı hak etmişti. Tanrı biliyor ki ikimiz de bunu hak etmiştik. Geriye sen kaldın."

Bardağın kenarından bana yorgun, kötü niyetli bir bakış attı. O bakışta kardeş sevgisi yoktu, neredeyse tanıma bile yoktu; bana, yolun ortasında belirip en kötü anlarda bacaklarını kıran devasa, ağır bir nesneymişim gibi bakıyordu. "Ama," dedi, "sen öyle görmedin, değil mi? Sonra bir baktım, sen de kaçmayı planlıyormuşsun, hem de Londra'ya; Ranelagh'a gitseydin ben mutlu olurum. Ailenin canı cehenneme, değil mi? Senin sorumluluk alma sıranın canı cehenneme, benim buradan çıkma şansımın canı cehenneme. Francis'in tek umursadığı şey, kendi payını almak."

"Benim umurumda olan, Rosie ve benim mutlu olmamızdı. Büyük bir ihtimalle, gezegendeki en mutlu iki insan olacaktık. Ama sen bizi rahat bırakmadın."

Shay burnundan duman çıkararak güldü. "İster inan ister inanma," dedi, "neredeyse yapıyordum. Gitmeden önce seni dövüp, morluklar içinde gemiye bindirip, İngilizlerin seni şüpheli bulup başını belaya sokmasını umacaktım. Ama seni bırakacaktım. Kevin üç yıl sonra on sekiz yaşına girecekti, annem ve Jackie'ye bakabilirdi; o kadar süre dayanabileceğimi düşündüm. Ama sonra..."

Gözleri pencereden, karanlık çatılardan ve Hearnese'lerin ışıltılı çivi partisine kaydı. "Bunu yapan babamdı," dedi. "Sen ve Rosie'yi öğrendiğim gece: Dalys'in önündeki sokakta çıldırdığı, muhafızları çağırdığı gece... Üç yıl daha aynı şeyleri yaşayabilirdim. Ama o gittikçe kötüleşiyordu. Sen orada değildin, görmedin. Benim sabrım taşmıştı. O gece bardağı taşıran son damlaydı."

Wiggy için ay ışığında çalıştığım işten eve dönüyordum, havada uçuyordum; ışıklar parlıyordu ve Place boyunca sesler mırıldanıyordu, Carmel kırık porselenleri süpürüyordu, Shay keskin bıçakları saklıyordu. O gecenin önemli olduğunu başından beri biliyordum. Yirmi iki yıl boyunca, Rosie'yi çileden çıkarmanın bu olduğunu düşünmüştüm. Ondan çok daha çileden çıkmış başka insanlar olduğunu hiç aklıma gelmemişti.

"Yani Rosie'yi beni terk etmesi için zorlamaya karar verdin," dedim. "Zorlamak değil. Ona geri çekilmesini söylemek. Evet, öyle yaptım. Buna hakkım vardı."

"Bana konuşmak yerine. Ne tür bir adam sorunlarını bir kıza sataşarak çözmeye çalışır?"

Shay başını salladı. "Eğer bir faydası olacağını düşünseydim, senin peşinden giderdim. Sırf o seni elinde tuttu diye, bir kadına aile işlerimizi anlatmak istediğimi *mi* sanıyorsun? Ama seni tanıyordum. Kendi başına Londra'yı asla düşünmezdin. Sen hala bir çocuktun, kalın kafalı bir çocuk. kendi başına o kadar büyük bir şey yapabilecek zekan ya da cesaretin yoktu. Londra'nın senin Rosie'nin fikri olduğunu biliyordum. Sana kalmanı söyleyip durdum, ama sen yine de onun söylediği yere gidecektin. Onsuz Grafton Caddesi'nden daha uzağa gidemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden onu aramaya gittim."

"Ve onu buldun."

"Zor olmadı. Hangi gece yola çıkacağınızı biliyordum ve onun 16 numaraya uğraması gerektiğini biliyordum. Uyanık kaldım, sizin ayrılışınızı izledim, sonra arka kapıdan çıkıp duvarların üzerinden atladım."

Sigara içti. Dumanın arasından gözleri daralmış ve kararlıydı, hatırlıyordu. "Onu kaçırdığımdan endişelenecektim, ama seni üst pencereden görebiliyordum. Sokak lambasının yanında, sırt çantanla, evden kaçmış olarak bekliyordun. Tatlısın."

Onun dişlerini boğazına kadar yumruklamak için içimde bir dürtü yeniden oluşmaya başlamıştı, kafamın derinliklerinde bir yerde. O gece bizim, benim ve Rosie'nin gecesi idi: aylarca süren çalışmaların sonucunda birlikte inşa ettiğimiz,

Shay, kirli parmaklarıyla balonun her santimini kirletmişti. Sanki beni onu öperken izlemiş gibi hissettim.

"O da benim gibi bahçelerden geldi," dedi. "Bir köşeye saklandım ve onu en üst kata kadar takip ettim, ona korkutmak istedim ama neredeyse hiç irkilmedi. Yine de cesur bir kızdı, bunu kabul etmeliyim."

"Evet, öyle" dedim.

"Onu zorlamadım. Sadece söyledim. Bilsen de bilmesen de, ailenize karşı bir sorumluluğunuz olduğunu. Birkaç yıl sonra, Kevin devralacak yaşa geldiğinde, istediğiniz yere gidebileceğinizi: Londra, Avustralya, umurumda değil. Ama o zamana kadar, buraya aitsiniz. Eve git, dedim ona. Birkaç yıl beklemek istemiyorsan, kendine başka bir erkek bul; İngiltere'ye gitmek istiyorsan, git. Sadece Francis'i rahat bırak."

"Rosie'nin senin emirlerine uymayacağını düşünüyorum" dedim.

Shay sertçe güldü ve sigarasını söndürdü. "Hadi canım. Sen geveze olanları seviyorsun, değil mi? Önce bana güldü, eve gidip güzellik uykumu uyumamı, yoksa kadınların beni artık sevmeyeceğini söyledi. Ama benim ciddi olduğumu anlayınca çılgına döndü. Tanrıya şükür sesini alçaltmıştı, ama yine de çok öfkeliydi."

Sesini kısmasının en azından bir nedeni, benim birkaç metre ötede, duvarın hemen arkasında bekleyip dinlediğimi biliyor olmasıydı. Bana bağırıyordu, zamanında yetişebilirdim. Ama Rosie: yardım istemek aklının ucundan bile geçmezdi. Bu serseriye tek başına halledebilecek kadar güçlüydü.

"Hala orada durup emirler yağdırdığını görüyorum: kendi işine bak ve beni rahatsız etme, kendine bir hayat kuramaman bizim sorunumuz değil, kardeşin her gün ondan fazla değerlidir, seni sersem, yak yak . .

Sana bir iyilik yaptım, seni ömür boyu sürecektir bir hayattan kurtardım."

"Sana bir teşekkür kartı yazacağım. Söylesene, sonunda ne oldu?"

Shay, "*Ne oldu?*" diye sormadı. O tür oyunları çoktan geçmiştik. Sesinin tonunda hâlâ o eski çaresiz öfkenin izleri vardı ve şöyle dedi: "Onunla konuşmaya çalışıyordum. O kadar çaresizdim ki: Ona babamın nasıl biri olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Her gün eve gidip onu görmek nasıl bir şeydi. Yaptığı şeyleri. Sadece bir dakika dinlemesini istedim. Anlıyor musun? Sadece *dinlemesini* istedim."

"Ama dinlemedi. Tanrım, ne küstahlık ama."

“Beni terk etmeye çalıştı. Ben kapının eşiğindeydim, bana yolumdan çekilmemi söyledi, ben de onu tuttum. Sadece kalması için. Oradan itibaren...” Başını salladı, gözleri tavana kaydı. “Hiç bir kızla kavga etmemiştim, hiç istememişim. Ama o lanet olasıca susmak bilmiyordu, lanet olasıca *durmak* bilmiyordu

—O bir cadalozdu, aldığı kadarını verdi; sonra her tarafım çizik ve morluklarla doldu. O kaltak neredeyse hayalarımın diz atıyordu.

Rosie'yi düşünerek gökyüzüne gülümsememe neden olan o ritmik sarsıntılar ve inlemeler. "Tek istediğim onun sessizce durup dinlemesiydi. Onu yakaladım, duvara ittim. Bir saniye önce bacaklarıma tekme atıyor, gözlerimi oymaya çalışıyordu..."

Sessizlik. Shay, köşelerde biriken gölgelere, "Böyle bitmesini hiç istemedim," dedi.

"Öyle oldu işte."

"Evet. Öyle oldu işte. Fark ettiğimde..."

Yine hızlıca başını salladı, yine sessizlik oldu. "O zaman," dedi. Aklımı topladığımda. Onu orada bırakamazdım."

Sonra bodrum geldi. Shay güçlüydü, ama Rosie ağır olmalıydı; onu merdivenlerden aşağı indirirken çıkan sesler, betonun üzerine düşen et ve kemik sesleri zihnimde takılıp kaldı. Meşale ışığı, levye ve beton blok. Shay'in çılgın nefes alış ve uzak köşelerde meraklı bir şekilde hareket eden, gözleri parlayan fareler. Nemli zeminde gevşekçe kıvrılmış parmaklarının şekli.

"Not. Ceplerini aradın mı?" dedim.

Elleri onun cansız bedenini okşarken: Dişlerimle boğazını parçalamış olurum. Belki de o bunu biliyordu. Dudakları tiksinti ile kıvrıldı. "Sen beni ne sanıyorsun? Ona dokunmadım, sadece onu hareket ettirdim. Not, onun koyduğu üst kattaki odanın zeminindeydi — ben geldiğimde o bunu yapıyordu. Notu okudum. İkinci yarısı, onun nereye gittiğini merak edenler için orada kalabilir diye düşündüm. Sanki... Sessiz bir nefes, neredeyse bir kahkaha. "Kader gibi geldi. Tanrım. Bir işaret."

"Neden ilk yarısını sakladın?"

Omuz silkme. "Başka ne yapabilirdim ki? Daha sonra atmak için cebime koydum. Sonra, daha sonra, kim bilir diye düşündüm. İşe yarayabilir."

"Ve öyle oldu. Tanrım, hem de nasıl oldu. O da bir işaret gibi mi geldi?"

O bunu görmezden geldi. "Sen hala yolun başında duruyordun. Vazgeçmeden önce bir iki saat daha onu bekleyeceğini düşündüm. Ben de eve gittim."

Ben beklerken ve korkmaya başlarken, arka bahçelerden geçen o uzun hışırtı izi.

Ona sormak için hayatımın yıllarını verebileceğim şeyler vardı. Onun son söylediği şey neydi; neler olduğunu biliyor muydu; korkmuş muydu, acı çekiyor muydu, sonunda beni aramaya çalışmış mıydı? Cevap verme ihtimali çok düşük olsa bile, kendimi bunu yapmaya zorlayamazdım.

Onun yerine, "Ben eve gelmeyince çok kızmış olmalısın. Sonuçta Grafton Street'ten daha uzağa gittim. Londra kadar uzağa değil, ama yeterince uzağa. Sürpriz: beni hafife almışsın." dedim.

Shay'in ağzı büküldü. "Daha çok abartmışsın gibi. Amcık körlüğünden kurtulduğunda, ailenin sana ihtiyacı olduğunu anlayacağını düşünmüştüm." Masaya doğru eğildi, çenesini çıkardı, sesi giderek sertleşmeye başladı. "Ve bize borçluydun. Ben, annem ve Carmel, hayatın boyunca seni besledik, giydirdik ve güvende tuttuk. Seninle babanın arasına girdik. Ben ve Carmel, senin eğitimini alabilmen için kendi eğitimimizden vazgeçtik. Sana karşı lanet olası *bir hakkımız* vardı. Rosie Daly, buna engel olma hakkına sahip değildi."

"Yani bu sana onu öldürme hakkı verdi." dedim.

Shay dudağını ısırdı ve tekrar sigarasına uzandı. Düz bir sesle, "Sen ne dersin de. Ben ne olduğunu biliyorum." dedi.

"Aferin. Peki Kevin'a olanlar ne olacak? Ona ne dersin? O da cinayet miydi?"

Shay'in yüzü, demir bir kapı gibi kapandı. "Kevin'a hiçbir şey yapmadım. Asla. Kendi kardeşime zarar vermem." dedi.

Yüksek sesle güldüm. "Tabii. O zaman o pencereden nasıl düştü?"

"Düşmüş. Hava karanlıktı, sarhoştı, orası güvenli bir yer değil."

"Tabii ki güvenli değil. Kevin de bunu biliyordu. O zaman orada ne yapıyordu?"

Omuz silkti, boş boş mavi gözlerle baktı, çakmağı çaktı. "Ben nereden bileyim? Vicdan azabı çektiğini düşünenler olduğunu duydum. Ve seninle buluşmaya gittiğini düşünenler de var. Ama ben, belki de onu rahatsız eden bir şey buldu ve bunun anlamını anlamaya çalışıyordu diye düşünüyorum."

O, Kevin'ın cebinde o notun bulunmuş olduğunu asla gündeme getirecek kadar akıllı değildi, ama işleri o yönde yönlendirecek kadar akıllıydı. Dişlerini yumruklamak için içimdeki dürtü her saniye artıyordu. "Bu senin hikayen ve sen de buna sadık kalıyorsun," dedim.

Shay, kapıyı çarparak kapanır gibi kesin bir sesle, "Düşmüş. Olan bu," dedi.

"Sana hikayemi anlatayım" dedim. Shay'in sigarasından bir tane aldım, kendime bir yudum daha viski doldurdum ve gölgelerin içine yaslandım. "Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, masallardaki gibi üç kardeş vardı. Bir gece geç saatlerde, en küçüğü uyandı ve bir şeylerin farklı olduğunu fark etti: yatak odası sadece kendisine aitti. İki kardeşi de yoktu. O anda bu büyük bir sorun değildi, ama o kadar sıra dışı bir durumdu ki, ertesi sabah sadece bir kardeşi eve geldiğinde bunu hatırladı. Diğerisi sonsuza kadar gitmişti — ya da en azından yirmi iki yıl boyunca."

Shay'in yüzü değişmemişti; tek bir kas bile kıpırdamamıştı. "Kayıp kardeş nihayet eve döndüğünde, ölen kızı aramaya geldi ve onu buldu. O zaman en küçüğü geriye dönüp düşündü ve onun öldüğü geceyi hatırladığını fark etti. O gece, iki kardeşi de ortadan kaybolmuştu. Biri o gece onu sevmek için dışarı çıkmıştı. Diğerisi ise onu öldürmek için."

Shay, "Sana zaten söyledim: Onu incitmek istemedim. Kev'in tüm bunları bir araya getirecek kadar zeki olduğunu mu düşünüyorsun? Dalga geçiyorsun herhalde." dedi.

Sesindeki acı ton, öfkemi bastırmaya çalışan tek kişinin ben olmadığımı gösteriyordu, bunu bilmek iyi oldu. "Bunu anlamak için dahi olmak gerekmiyordu. Ve bunu anlamak zavallı küçük piçin kafasını mahvetti. Buna inanmak istemedi, değil mi? Kendi kardeşinin bir kızı öldürdüğüne inanmaya dayanamadı. Bence bu dünyadaki son gününü, başka bir açıklama bulmaya çalışarak kendini delirtmekle geçirdi. Bana bir düzine kez telefon etti, benim onun için bir açıklama bulacağımı ya da en azından tüm bu karmaşayı onun üzerinden alacağımı umuyordu."

"Mesele bu mu? Küçük kardeşinin aramalarına cevap vermediğin için kendini suçlu hissediyorsun, bu yüzden suçu bana atmanın bir yolunu mu arıyorsun?"

"Senin hikayeni dinledim. Şimdi benimkini bitirmeme izin ver. Pazar akşamı, Kev'in kafası erimişti. Ve senin de dediğin gibi, o zaten ormandaki en zeki peri değildi. Aklına gelen tek şey, Tanrı yardımcısı olsun, dürüstçe, basit bir şeydi: seninle erkek erkeğe konuşmak ve ne diyeceğini görmek. Ve sen ona 16 numarada buluşmasını söylediğinde, zavallı kalın kafalı herif doğruca içeri girdi. Söylesene, sence o evlatlık mıydı? Yoksa bir tür mutasyon mu?"

Shay, "Korunuyordu. Öyleydi. Hayatı boyunca." dedi.

"Geçen Pazar öyle değildi. Geçen Pazar çok savunmasızdı ve kendini güvende hissediyordu. Ona, bana verdiğin gibi, aile sorumluluğu ve kendi evin olması gibi kendini haklı gösteren saçmalıkları anlattın. Ama bunların hiçbirisi Kevin için bir anlam ifade etmiyordu. Tek istediği

bildiği tek şey, saf ve basit gerçeklerdi: Rosie Daly'yi sen öldürdün. Ve bu onun kaldırılabileceğinden fazlasıydı. Seni bu kadar kızdıran ne dedi? Beni bulduğunda bana söylemeyi mi planlıyordu? Yoksa sen onu da öldürmeden önce bunu öğrenmeye zahmet ettin mi?

Shay sandalyesinde kıpırdadı, vahşi bir hareket, çabucak kesildi. "Hiçbir fikrin yok, değil mi? İkinizin de hiç fikri yoktu."

"O zaman devam et ve bana ipucu ver. Beni aydınlat. Öncelikle, onu pencereden kafasını dışarı çıkarmayı nasıl başardın? Bu sevimli bir numaraydı; nasıl yaptığını duymak isterim."

"Bunu ben yaptım diyen kim?"

"Konuş benimle Shay. Meraktan ölüyorum. Kafatasının parçalandığını duyduktan sonra, üst katta mı kaldın, yoksa hemen arkaya gidip o notu cebine mi koydun? Oraya vardığında hala hareket ediyor muydu? İnliyor muydu? Seni tanıdı mı? Yardım istedi mi? O bahçede durup onun ölümünü izledin mi?"

Shay masanın üzerine eğilmiş, omuzları gergin ve başı aşağıda, sanki şiddetli rüzgârla mücadele eden bir adam gibi duruyordu. Alçak sesle şöyle dedi: "Sen gittikten sonra, şansımı geri kazanmam yirmi iki yıl sürdü. *Yirmi iki lanet yıl*. Nasıl geçtiğini hayal edebiliyor musun? Dördünüz de hayatlarınızı yaşıyor, evleniyor, çocuklarınız oluyor, normal insanlar gibi, domuzlar gibi mutlu. Ve ben burada, *burada*, lanet olası burada..." Çenesi sıkıldı ve parmağı masaya tekrar tekrar vurdu. "Ben de tüm bunlara sahip olabilirdim. Ben de..."

Kontrolünü biraz geri kazandı, derin bir nefes aldı ve sigarasını sertçe çekti. Elleri titriyordu.

"Şimdi şansım geri geldi. Henüz çok geç değil. Hala yeterince gencim; o bisiklet dükkanını başarılı hale getirebilir, bir ev satın alabilir, kendi ailemi kurabilirim... Hala kadınları çekebiliyorum. *Kimse bu şansı kaçırmaz*. Kimse. Bu sefer değil. Bir daha olmaz."

"Kevin da bunu yapmak üzereydi," dedim.

Hayvan gibi tıslayan bir nefes daha. "Her seferinde, çıkmaya çok yaklaştığımda, o kadar yakın ki tadını alabiliyorum, kendi kardeşlerimden biri beni engelliyor. Ona anlatmaya çalıştım. Anlamadı. Kalın kafalı aptal, her şeyin ayağına gelmesine alışkın şımarık çocuk, hiçbir şey anlamadı..." Cümlesini yarıda kesti, başını salladı ve sigarasını sertçe söndürdü.

"Yani yine aynı şey oldu. Sen şanssız bir adamsın, değil mi?" dedim.

"Olur böyle şeyler."

"Belki. Bir şey olmasaydı, buna bile inanabilirdim: o not. Kevin pencereden çıktıktan sonra birdenbire aklına gelmedi: "Vay canına, şu anda neyin işe yarayacağını biliyorum, yirmi iki yıldır sakladığım o kağıt parçası." Onu almak için eve gitmedin, 16 numaradan çıkarken veya geri girerken görülme riskini almadın. Zaten yanındaydı. Her şeyi planlamıştın."

Shay gözlerini bana dikti ve gözleri parlak mavi renkteydi, beni sandalyemden neredeyse düşürecek kadar ateşli bir nefretle yanıyordu. "Senin yüzün var, seni küçük piç, biliyor musun? Bana üstünlük taslayacak kadar yüzün var. Hem de benim gibi birine."

Yavaşça, köşelerde gölgeler kalın, karanlık topaklar halinde birikti. Shay, "Sadece sana uygun olduğu için unutacağımı mı sandın?" dedi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum" dedim. "Evet, biliyorsun. Bana katil demek..."

"Sana küçük bir ipucu vereyim. Katil denilmesinden hoşlanmıyorsan, insanları öldürme."

"Ben de biliyorum, sen de biliyorsun: sen de benden farklı değilsin. Büyük adam, rozetinle, polis konuşmanla ve polis arkadaşlarınla buraya geri dönüyorsun... İstedğin herkesi kandırabilirsin, kendini kandırabilirsin, devam et, *beni kandıramazsın*. Sen de benimle aynısın. Tamamen aynısın."

"Hayır, değilim. Aradaki fark şu: Ben hiç kimseyi öldürmedim. Bu senin için çok mu karmaşık?"

"Çünkü sen çok iyi bir adamsın, evet, bir aziz gibisin? Ne *saçmalık*, midemi bulandırıyor sun... Bu ahlak değil, kutsallık değil. Hiç kimseyi öldürmemiş olmanın tek nedeni, sikiinin beynini yenmesidir. Eğer kadınların pençesine düşmemiş olsaydın, şimdi bir katil olurdun."

Sessizlik, sadece köşelerde kaynayan ve dalgalanan gölgeler ve aşağıda akılsızca gevezelik eden televizyon. Shay'in ağzında, spazm gibi küçük, korkunç bir sırıtış vardı. Hayatımda ilk kez, söyleyecek tek bir kelime bile bulamadım.

Ben on sekiz, o on dokuz yaşındaydı. Cuma gecesi idi ve ben Blackbird'de işsizlik maaşımı harcıyordum, ki bu olmak istediğim yer değildi. Rosie ile dans etmeye gitmek istiyordum, ama Matt Daly, kızının Jimmy Mackey'in oğlunun yanına yaklaşmasına izin vermemişti. Bu yüzden Rosie'yi gizlice seviyordum, her hafta bunu saklamak daha da zorlaşıyordu ve bir çıkış yolu, herhangi bir değişiklik bulmak için kapana kısılmış bir hayvan gibi kafamı duvarlara vuruyordum. Artık dayanamayacağım gecelerde

paramın yettiği kadar sarhoş olup benden daha iri adamlarla kavga ederdim.

Her şey plana göre gidiyordu, altıncı ya da yedinci içkimi almak için bara gitmişim ve servis edilmeyi beklerken yaslanmak için bir bar taburesini çekiyordum — barmen diğer ucunda, yarışlar hakkında derin bir tartışma yapıyordu — bir el uzandı ve tabureyi ulaşamayacağım bir yere çekti.

Devam et, dedi Shay, bacağına taburenin üzerine atarak.

Evine git. Siktir git. Dün gece gittim.

Ne olmuş? Tekrar git. Geçen hafta sonu iki kez gittim. Sıra sende.

Her an eve gelebilir. Git. Zorla beni.

Bu da ikimizin de dışarı atılmasına neden olurdu. Shay bir saniye daha bana baktı, ciddi olup olmadığını kontrol etti; sonra bana tiksiniş bir bakış attı, tabureden kaydı ve bir yudum daha içkisini içti. Kimseye söylemeden, vahşice, kendi kendine mırıldandı: *İkimizin de biraz cesareti olsaydı, bu boka katlanmazdık...*

Ben de, *"Ondan kurtulurduk"* dedim.

Shay, yakasını kaldırırken hareketini durdurdu ve bana baktı. *Onu kovmak mı?*

Hayır. Annem onu geri alır. Evliliğin kutsallığı falan filan. O zaman ne yapacağız?

Dediğim gibi. Ondan kurtul.

Bir süre sonra: *Ciddi misin?*

Onun yüzündeki ifadeyi görene kadar ben de farkında değildim. *Evet, ciddiyyim.*

Etrafımızdaki pub gürültüyle doluydu, tavana kadar sesler, sıcak kokular ve erkeklerin kahkahalarıyla doluydu. İkimiz arasındaki küçük daire buz gibi soğuktu. Ben tamamen ayık ve soğukkanlıydım.

Bunu düşünüyordun.

Düşünmediğini söyleme.

Shay tabureyi kendine doğru çekti ve gözlerini benden ayırmadan tekrar oturdu.

Nasıl?

Gözümü bile kırpmadım: Bir kez bile irkilirsem, bunu çocukça bir saçmalık olarak görür, dışarı çıkar ve bizimle birlikte şansımızı da alırdı. *Haftada kaç gece eve sarhoş geliyor? Merdivenler parçalanıyor, halı yırtılmış... Er ya da geç*

daha geç, tökezleyip dört kat aşağı düşecek ve kafasını vuracak. Sesimin bunu yüksek sesle söylediğini duymak bile kalbimi ağzıma getirdi.

Shay, uzun uzun bir yudum aldı, derin düşüncelere daldı ve parmağıyla ağzını sildi. Düşmek yeterli olmayabilir. İşi bitirmek için.

Olabilir, olmayabilir. Her halükarda kafasının neden parçalandığını açıklamak için yeterli olurdu.

Shay beni şüphe ve hayatımızda ilk kez saygı karışımıyla izliyordu. Neden bana anlatıyorsun?

Bu iki kişilik bir iş.

Yani tek başına yapamazsın demek istiyorsun.

Karşı koyabilir, taşınması gerekebilir, biri uyanabilir, mazeretlere ihtiyacımız olabilir... Tek başına yaparsak, büyük olasılıkla işler yolunda gitmez. İki kişi olursak...

Ayaklarını başka bir taburenin bacağına doladı ve onu bize doğru çekti. Otur. Ev on dakika bekleyebilir.

Birayı aldım ve orada oturduk, dirseklerimizi bara dayadık, içtik ve birbirimize bakmadık. Bir süre sonra Shay, yıllardır bir çıkış yolu bulmaya çalıştığımı söyledi.

Biliyorum. Ben de öyle.

Bazen, dedi. Bazen, bir çıkış yolu bulamazsam, delireceğim diye düşünüyorum.

Bu, ikimizin şimdiye kadar yaptığı en samimi kardeşçe sohbete en yakın şeydi. Bunun ne kadar iyi hissettirdiği beni şaşırttı. "Ben zaten delireceğim," dedim. "Bunda şüphe yok. Bunu hissedebiliyorum."

Hiç şaşırmadan başını salladı. Evet. Carmel de öyle.

Ve Jackie'nin iyi görünmediği günler oluyor. Kötü bir gün geçirdikten sonra. Kafası başka yerde oluyor.

Kevin iyi.

Şimdilik. Bildiğimiz kadarıyla.

Shay dedi ki, Bu, bizim için olduğu kadar onlar için de yapabileceğimiz en iyi şey olur.

Ben de, "Bir şeyi gözden kaçırmıyorsam, bu tek şey. Sadece en iyisi değil. Tek.

Gözlerimiz sonunda buluştu. Pub daha da gürültülü hale gelmişti; birinin sesi espriye yükseldi ve köşe gürültülü, müstehcen kahkahalarla patladı. İkimiz de gözümüzü kırpmadık. Shay, "Bunu daha önce düşündüm. Birkaç kez.

Yıllardır bunu düşünüyorum. Düşünmek kolay. Yapmak ise...

Evet. Tamamen farklı bir şey. Bu... Shay başını salladı. Gözlerinin etrafında beyaz halkalar vardı ve nefes aldığı anda burun delikleri genişliyordu.

"Yapabilir miyiz?" dedim.

"Bilmiyorum."

Bilmiyorum."

İkimiz de kafamızda en sevdiğimiz baba-oğul anlarını tekrar tekrar yaşarken, yine uzun bir sessizlik oldu. *Evet*, dedik aynı anda. *Yapabiliriz.*

Shay bana elini uzattı. Yüzü yer yer beyaz ve kırmızıydı. *Tamam*, dedi, hızlı bir nefes alarak. *Tamam. Ben varım. Sen?*

Ben varım, dedim ve elimi eline vurdum. *Anlaştık.*

İkimiz de birbirimize zarar vermek istercesine sıkıca tuttuk. O anın şiştiğini, dışarıya doğru yayıldığını, her köşeye dalgalandığını hissedebiliyordum. Baş döndürücü, tatlı bir mide bulantısı hissiydi, sanki seni ömür boyu sakat bırakacağını bildiğin bir uyuşturucu enjekte etmek gibi, ama o kadar iyi bir hisdi ki, tek düşünebildiğin onu damarlarına daha derine sokmaktı.

O bahar, Shay ve benim hayatımızda birbirimize gönüllü olarak yaklaştığımız tek zamandı. Birkaç gecede bir, Blackbird'de güzel, تنها bir köşe bulur ve konuşurduk: planı her açıdan inceler, pürüzlü kenarlarını düzeltir, işe yaramayacak her şeyi çöpe atar ve baştan başlardık. Hâlâ birbirimizden nefret ediyorduk, ama bunun artık önemi kalmamıştı.

Shay, her akşam Copper Lane'den Nuala Mangan ile sohbet ederek geçirdi: Nuala bir avcı ve bir aptaldı, ama annesi etrafındaki en güzel bakışlara sahipti ve birkaç hafta sonra Nuala, Shay'i evine çay içmeye davet etti ve Shay, banyo dolabından bir avuç dolusu Valium çaldı. Ilac Centre kütüphanesinde saatlerce tıp kitapları okudum, bir gece, iki yüz kiloluk bir kadına veya yedi yaşındaki bir çocuğa, belirli bir süre gürültüden uyumalarını sağlamak ve yine de ihtiyaç duyduğunuzda uyanmalarını sağlamak için ne kadar Valium vermeniz gerektiğini hesaplamaya çalıştım. Shay, kimse onu tanımadığı ve polislerin asla sorgulamayacağı Ballyfermot'a kadar yürüdü ve temizlik için çamaşır suyu satın aldı. Birdenbire yardımseverlik patlaması yaşadım ve her gece anneme tatlı yapmasında yardım etmeye başladım. Babam benim ibneye dönüştüğüm hakkında kötü yorumlar yapıyordu, ama her gün birbirimize daha da yakınlaşıyorduk ve bu yorumları görmezden gelmek gittikçe kolaylaşıyordu. Shay işten bir levye çaldı ve onu sigaralarımızın yanında döşeme tahtasının altına sakladı. İkimiz bu işte çok iyiydik. Bu konuda yetenekliydik. İyi bir takım oluşturunuyorduk.

Bana sapık deyin, ama planlama yaptığımız o ayı çok sevdim. Ara sıra uyumakta zorluk çekiyordum, ama büyük bir kısmım çok eğleniyordu. Kendimi mimar ya da film yönetmeni gibi hissediyordum: uzun vadeli vizyonu olan, planları olan biri. İlk kez, doğru yapabilirsem, son derece değerli olacak büyük ve karmaşık bir şey tasarlıyordum.

Sonra birdenbire biri Da'ya iki haftalık iş teklif etti, bu da son gece saat ikiye doğru eve geleceği ve kanındaki alkol seviyesi herhangi bir polisin şüphelerini anında ortadan kaldıracak demekti, ve beklemek için artık hiçbir mazeret kalmamıştı. Son geri sayıma girmiştik: iki hafta kalmıştı.

Uykumuzda bile ezberleyebilecek kadar çok kez alibimizi prova ettik. Aile yemeği, yeni evcimenliğimin bir armağanı olan lezzetli şeri trifle ile sona erdi. Şeri, Valium'u sudan daha iyi eritmekle kalmadı, tadını da maskeleydi ve bireysel trifle'lar kişiselleştirilmiş dozlar anlamına geliyordu. Kuzey tarafındaki Grove'daki diskoya gidip, balık tutmak için yeni bir grup güzel bayan aradık; gürültücü ve sinir bozucu davrandığımız ve kendi içkilerimizi gizlice içeri soktuğumuz için, mümkün olduğunca unutulmaz bir şekilde, gece yarısı dışarı atıldık; eve yürürken, yol üzerinde durup kanal kıyısında kaçak içkilerimizi bitirdik. Saat üç civarında, Valium'un etkisi geçmeye başlamış olmalıydı, eve vardığımızda sevgili babamızın merdivenlerin altında kendi kanında yatarken gördüğümüz şok edici manzara. Sonra çok geç kalınmış suni teneffüs, Harrison kardeşlerin kapısını çılgınca çalma, ambulans için çılgınca telefon etme. Serinlemek için durduğumuz an hariç, hemen hemen her şey gerçek olacaktı.

Muhtemelen yakalanırdık. Doğal yetenekli olsak da olmasak da, biz amatördük: Gözden kaçırdığımız çok şey vardı ve ters gidebilecek çok fazla şey vardı. O zaman bile, bunu yarı yarıya biliyordum. Umurumda değildi. Bir şansımız vardı.

Hazırdık. Kafamda, her gün kendi babasını öldüren bir adam gibi yaşıyordum. Sonra bir gece Rosie Daly ile Galligan's'a gittik ve o *İngiltere* dedi.

Shay'e neden vazgeçtiğimi söylemedim. İlk başta bunun bir tür kötü şaka olduğunu sandı. Yavaş yavaş, ciddi olduğumu anladıkça, daha da çılgına döndü. Zorbalık yapmaya çalıştı, tehdit etmeye çalıştı, hatta yalvarmaya bile çalıştı. Hiçbiri işe yaramayınca, beni boynumdan yakaladı, Blackbird'den dışarı sürükledi ve beni dövdü — bir hafta sonra ancak

dik yürü. Ben neredeyse hiç karşı koymadım; içten içe, onun haklı olduğunu düşündüm. Sonunda yorgun düşüp yanımda kaldırımda yere yığıldığında, kanın içinden onu zar zor görebiliyordum, ama sanırım ağlıyordum.

"Burada konuşmak için burada değiliz" dedim.

Shay beni zar zor duydu. "İlk başta sadece korkaklık ettiğini düşündüm: iş ciddiye binince cesaretin kalmadı. Aylarca böyle düşündüm, ta ki Imelda Tierney ile konuşana kadar. O zaman anladım. Cesaretle alakası yoktu. Senin tek umursadığın şey, istediğin şeydi. Bunu elde etmenin daha kolay bir yolunu bulduğunda, geri kalan her şey senin için bir hiç oldu. Ailen, ben, borçlu olduğun her şey, verdiğimiz sözler: hiçbir şeyin değeri yoktu."

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Birini öldürmediğim için bana laf mı ediyorsun?" dedim.

Dudakları tiksinti ile yukarı doğru kıvrıldı: Bu ifadeyi yüzünde binlerce kez görmüştüm, biz küçük çocukken ve ben ona yetişmeye çalışırken. "Akıllı çıkma. Sana kızıyorum çünkü bunun seni benden üstün kıldığını düşünüyorsun. Beni dinle: belki polis arkadaşların senin iyi adamlardan biri olduğuna inanıyor, belki sen de kendine aynı şeyi söylüyorsun, ama *ben gerçeği biliyorum*. Senin ne olduğunu biliyorum."

"Dostum, sana söz veriyorum, benim ne olduğum hakkında en ufak bir fikrin yok," dedim.

"Öyle mi? Şu kadarını biliyorum: bu yüzden polise katıldın. O baharda neredeyse yaptığımız şey yüzünden. Bunun sana nasıl hissettirdiği yüzünden."

"Kötü geçmişimi telafi etmek için ani bir dürtü mü duydum? Bu duygusal tavrın sana yakışıyor, ama hayır. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Shay yüksek sesle güldü, dişlerini gösteren şiddetli bir kahkaha attı ve yine o pervasız, sorunlu genç gibi göründü. "Telafi etmekmiş, hadi oradan. Bizim Francis'imiz değil, milyon yıl geçse de olmaz. Hayır: arkasına saklanabileceğin bir rozet aldığında, istediğin her şeyi yapabilirsin. Söylesene, Dedektif. Merakımdan ölüyorum. Bu zamana kadar neler yaptın?"

"Şu kalın kafana bir kez olsun sokmalısın. Bütün o 'eğer', 'ama' ve 'neredeyse'lerin hiçbir anlamı yok. Ben *hiçbir şey yapmadım*. Ülkedeki herhangi bir karakola gidip, o baharda planladığımız her şeyi itiraf etsem, başıma gelecek tek şey polisin zamanını boşa harcamak olur. Burası kilise değil; kötü düşüncelerinden dolayı cehenneme gitmezsin."

"Hayır mı? O ay boyunca yaptığımız planların seni değiştirmediğini söyle. Sonrasında farklı hissetmediğini söyle. Hadi ama."

Babam, ilk yumruğu atmadan birkaç saniye önce, Shay'in ne zaman durması gerektiğini bilmediğini söylerdi. Sesim onu geri çekilmeye zorlamalıydı, "Tanrı aşkına, Rosie'ye yaptıkların için beni suçlamaya çalışmıyorsun, değil mi?" dedim.

Yine dudakları seğirdi, tik ile hırlama arasında bir şeydi. "Sadece söylüyorum. Kendi evimde oturup, benden farklı olmadığın halde bana o kendini beğenmiş bakışını atmanı izlemeyeceğim."

"Evet, dostum, yleyim. Sen ve ben ilginç sohbetler yapmış olabiliriz, ama *gerçeklere* bakarsak, gerçek şu ki ben babama parmağımı bile sürmedim, ama sen iki kişiye ldürdün. Bana deli de, ama ben burada bir fark görüyorum."

Çenesi yine sertleşmişti. "Kevin'a hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey."

Diğer bir deyişle, sohbetimiz bitmişti. Bir süre sonra dedim ki, "Belki aklımlı kaçırıyorum, ama sanki benden sadece başımı sallayıp gülümsememi ve uzaklaşmamı beklediğini hissediyorum. Bana büyük bir iyilik yap: yanıldığımı söyle."

Shay'in gözlerinde yine o nefret dolu ışıltı vardı, sıcak yıldırım gibi saf ve akılsız. "Etrafına bir bak, Dedektif. Fark etmedin mi? Başladığın yere geri döndün. Ailenin yine sana ihtiyaı var, bize hala borcun var ve bu sefer ödeyeceksin. Ama şanslısın. Bu sefer, kalıp payına düşeni yapmak istemiyorsan, tek yapman gereken uzaklaşmak."

"Bir saniye bile olsa bunu yanına kâr kalacağını düşünüyorsan, sandığımdan daha da delisin."

Hareket eden gölgeler yüzünü vahşi bir hayvan maskesine dönüştürdü. "Öyle mi? Kanıtla bakalım, domuz. Kevin o gece dışarı çıktığımı söyleyecek durumda değil. Holly senden daha iyi biridir, ailesini ele vermez; onu zorlasan bile, çocuğun söylediği her şeyi doğru kabul edebilirsin, ama diğer insanlar aynı şekilde düşünmeyebilir. Siktir git karakoluna ve kendini daha iyi hissedene kadar küçük arkadaşlarına oral seks yaptır. Elinde *hiçbir şey* yok."

"Neden bir şey kanıtlamaya çalıştığımı düşündüğünü bilmiyorum," dedim. Sonra masayı Shay'in midesine çarptım. O inledi ve masanın üstüne düşerek geriye doğru yuvarlandı, bardaklar, küllük ve viski şişesi her yere saçıldı. Sandalyeyi tekmeledim

ve onun peşinden daldım. O anda, onu öldürmek için o daireye geldiğimi fark ettim.

Bir saniye sonra, şişeyi eline alıp kafama doğru savurduğunda, onun da beni öldürmeye çalıştığını anladım. Yan tarafa eğildim ve şişenin şakağını yarıp açtığını hissettim, ama gözlerimden yıldızlar saçılırken saçlarını yakaladım ve masayı kullanarak beni kendinden uzaklaştırmaya kadar kafasını yere vurmaya devam ettim. Sırt üstü sert bir şekilde yere düştüm; o üstüme atladı ve yuvarlandık, tüm gücümüzle birbirimizin zayıf noktalarını yumrukladık. O da benim kadar güçlüydü ve en az benim kadar öfkeliydi, ikimiz de birbirimizi bırakamıyorduk. Sevgililer gibi birbirimize sıkıca sarılmış, yanaklarımız birbirine değiyordu. Yakınlığımız, aşağıdaki diğerleri ve on dokuz yıllık tecrübemiz, bizi neredeyse sessizliğe boğdu: tek duyulan sesler, zorlu nefesler ve bir şey vurduğunda çıkan etli seslerdi. Çocukluğumuzdan kalma Palmolive sabunun kokusunu ve hayvanların öfkesinin sıcak buhar kokusunu aldım.

Dizini testislerime vurdu ve ayağa kalkmaya çalışarak uzaklaşmaya çalıştı, ama hedefi tutturamadı ve ben daha hızlıydım. Onu kol kilidi ile yakaladım, sırt üstü çevirdim ve çenesine bir aparkat vurdum. O düzgün görebilecek hale geldiğinde, dizim göğsündeydi, silahım çıkmış ve namluyu alnına, tam gözlerinin arasına dayamıştım.

Shay buz gibi dondu. "Şüpheliye cinayet şüphesiyle tutuklandığını bildirdim ve ona uyarıda bulundum. O da bana 'siktir git' dedi. İşbirliği yaparsa sürecin daha sorunsuz ilerleyeceğini açıkladım ve kelepçe takmak için ellerini uzatmasını istedim. Şüpheli öfkелendi ve bana saldırdı, burnuma vurdu, ekteki fotoğrafa bakınız. Oradan uzaklaşmaya çalıştım, ancak şüpheli çıkış yolunu kapattı. Silahımı çektim ve ona kenara çekilmesini söyledim. Şüpheli reddetti."

"Kendi kardeşin," dedi Shay, alçak sesle. Dilini ısırmişti; konuşurken dudaklarından kan sızıyordu. "Seni pislik herif."

"*Bak kim konuşuyor.*" Öfkenin sarsıntısı beni neredeyse yerden kaldırdı. Onun gözlerinde korku belirlediğinde, neredeyse tetiği çekmiş olduğumu fark ettim. Tadı şampanya gibiydi. "Şüpheli bana taciz etmeye devam etti ve defalarca, 'Seni öldüreceğim' ve 'Hapse girmeyeceğim, önce ölürüm' dedi. Durumun barışçıl bir şekilde çözülebileceğini söyleyerek onu sakinleştirmeye çalıştım ve kontrollü bir ortamda bunu tartışmak için benimle karakola gelmesini tekrar istedim. Çok heyecanlı bir durumdaydı ve söylediklerimi anlamış gibi görünmüyordu

söylediklerimi anlamıyor gibiydi. Bu noktada, şüphelinin uyuşturucu, muhtemelen kokain etkisi altında olduğunu veya akıl hastalığı olduğunu düşünmeye başladım, çünkü davranışları mantıksızdı ve son derece değişken görünüyordu..."

Çenesi sıkıydı. "Ve her şeyin üstüne, beni deli gibi göstereceksin. Beni böyle hatırlayacaksın."

"Ne gerekiyorsa yaparım. Durumu kontrol altına almak için şüpheliyi oturmaya ikna etmek için defalarca denedim, ama hiçbir etkisi olmadı. Şüpheli giderek daha da heyecanlanmaya başladı. Bu noktada, odada bir aşağı bir yukarı yürüyor, kendi kendine mırıldanıyor ve yumruklarını duvarlara ve kafasına vuruyordu. Sonunda, şüpheli... Sana bir şişeden daha ciddi bir şey verelim; korkak gibi görünmek istemezsin. Ne var sende?" Odayı iyice inceledim: elbette, çekmeceli dolabın altına düzgünce yerleştirilmiş alet çantası. "Orada bir İngiliz anahtarı var, değil mi? Şüpheli, açık alet çantasından uzun bir metal İngiliz anahtarı aldı,ekteki fotoğraflara bakın, ve beni öldüreceği tehdidini tekrarladı. Ona silahını bırakmasını emrettim ve saldırı menzilinden çıkmaya çalıştım. Bana doğru ilerlemeye devam etti ve kafama bir darbe indirdi. Bu darbeyi kaçırdım, şüphelinin omzunun üzerinden uyarı ateşi açtım — merak etmeyin, iyi mobilyalardan uzak duracağım — ve bana tekrar saldırırsa onu vurmaktan başka seçeneğim kalmayacağını söyledim —"

"Bunu yapmayacaksın. Holly'ye amcası Shay'i öldürdüğünü söylemek mi istiyorsun?" "Holly'ye hiçbir şey söylemeyeceğim. Onun tek ihtiyacı olan şey

Bildiğim tek şey, onun bu boktan, kokuşmuş aileye bir daha asla yaklaşmayacağı. O büyüdüğünde ve senin kim olduğunu zar zor hatırladığında, ona senin bir katil pislik olduğunu ve hak ettiğini bulduğunu açıklayacağım." Şakaklarımdaki yaradan kan üzerine damlıyordu, büyük damlalar süveterine sızıyor ve yüzüne sıçırıyordu. İkimiz de umursamıyorduk. "Şüpheli, bu kez başarılı olmak için, tekrar İngiliz anahtarıyla bana vurmaya çalıştı, tıbbi kayıtlara ve ekteki kafa yarasının fotoğrafına bakın, çünkü bana güvenin, güneş ışığı, kafa yarası kesinlikle çok güzel olacak. Darbe, refleks olarak silahımın tetiğini çekmeme neden oldu. Eğer darbeyle kısmen sersemlememiş olsaydım, ölümcül olmayan, etkisiz hale getiren bir atış yapabileceğime inanıyorum. Ancak, bu koşullar altında silahımı ateşlemek tek seçeneğimdi ve bunu birkaç saniye daha ertelesen, hayatım ciddi tehlikeye girecekti. İmza,

Dedektif Çavuş Francis Mackey. Ve benim güzelim, düzgün resmi açıklamamı çürütecek kimse olmadığına göre, sence neye inanacaklar?

Shay'in gözleri mantık ve ihtiyatın binlerce kilometre ötesine gitmişti. "Beni hasta ediyorsun," dedi. "Hain domuz." Ve yüzüme kan tükürdü.

Işık, parçalanmış camdan içeri giren güneş ışığı gibi gözlerime çarptı ve beni baş döndürücü bir şekilde kör etti. Tetiği çektiğimi biliyordum. Sessizlik çok büyüktü, yayılıp tüm dünyayı kaplayana kadar devam etti, ritmik nefesimin sesi dışında hiçbir ses kalmadı. Uçmak gibi baş döndürücü bir özgürlük, göğsümü neredeyse patlatacak kadar vahşi ve temiz yükseklikler için, hayatımda hiçbir şey o anla kıyaslanamazdı.

Sonra ışık sönmeye başladı ve o serin sessizlik dalgalandı ve kırıldı, şekiller ve seslerin cıvıltısıyla doldu. Shay'in yüzü beyazlıktan bir Polaroid gibi ortaya çıktı: hırpalanmış, bakışları sabit, kanla kaplı, ama hala oradaydı.

Korkunç bir ses çıkardı, belki de gülüyordu. "Söylemişim," dedi. "Söylemişim." Eli yine şişeyi aramaya başladığında, silahı çevirdim ve kabzasıyla kafasına vurdum.

İğrenç bir öğürme sesi çıkardı ve gevşedi. Bileklerini önden kelepçeledim, iyice sıktım, nefes alıp almadığını kontrol ettim ve kanında boğulmaması için onu kanepenin kenarına yaslardım. Sonra silahımı kaldırdım ve cep telefonumu buldum. Arama işlemi biraz karışık oldu: ellerim tuş takımını kanla lekeledi ve şakaklarımdan damlayan kan ekrana bulaştı, telefonu gömleğimle silip durmak zorunda kaldım. Bir kulağımı merdivenlerden gelen ayak seslerine açık tuttum, ama tek duyduğum televizyondan gelen zayıf, deli saçması bir gevezelikti; bu ses, zeminden sızabilecek herhangi bir gürültü ve homurtuyu maskeleymişti. Birkaç denemeden sonra Stephen'ı aramayı başardım.

O, anlaşılabilir bir ihtiyatla, "Dedektif Mackey" dedi.

"Sürpriz, Stephen. Adamımızı yakaladım. Gözaltında, kelepçeli ve hiç de mutlu değil."

Sessizlik. Odada hızlıca daireler çiziyordum, bir gözüm Shay'de, diğer gözüm ise köşelerde olmayan yardımcılarını kontrol ediyordu; yerinde duramıyordum. "Bu koşullar altında, tutuklama memuru ben olmasam herkes için çok iyi olurdu. Eğer istiyorsan, ilk tutuklama hakkını sen kazanmışsın bence."

Bu onun dikkatini çekti. "İstiyorum."

"Bil diye söylüyorum, evlat, bu Noel Baba'nın Noel çorabına koyduğu rüya gibi bir hediye değil. Scorcher Kennedy, hayal bile edemeyeceğim kadar çılgına dönecek. Ana tanıkların ben, dokuz yaşında bir çocuk ve prensip olarak hiçbir şey bilmediğini inkar edecek, çok kızgın bir serseri. İtiraf alabilme şansın sıfıra yakın. Akıllıca olan şey, bana kibarca teşekkür etmek, Cinayet Masası'nı aramamı söylemek ve Pazar akşamı ne yapıyorsan ona geri dönmek olur. Ama güvenli oynamak senin tarzın değilse, buraya gelip ilk cinayet tutuklamayı yapabilir ve davayı kazanmak için elinden geleni yapabilirsin. Çünkü aradığın adam bu."

Stephen hiç duraksamadı. "Neredesin?" dedi.

"Sekiz numara, Faithful Place. En üstteki zili çalın, sizi içeri alayım. Bu iş çok, çok gizli yapılmalı: destek yok, gürültü yok, araba ile gelerseniz kimse görmeyecek kadar uzağa park edin. Ve acele edin."

"Yaklaşık on beş dakika içinde orada olurum. Teşekkürler, Dedektif. Teşekkürler."

O köşede, işteydi. Scorch'un bu davada fazla mesaiye izin vermesi imkansızdı: Stephen bu davaya son bir şans daha vermişti. "Burada olacağız. Ve Dedektif Moran? Size saygı duyuyorum." dedim. O dilini çözüp bir cevap bulamadan telefonu kapattım.

Shay'in gözleri açıldı. Acıyla, "Yeni karın, değil mi?" dedi.

"O, polis teşkilatının yükselen yıldızlarından biriydi. Senin için en iyisi."

Oturmaya çalıştı, yüzünü buruşturdu ve kendini kanepeye geri bıraktı. "Kıçına takılacak birini bulacağını bilmeliydim. Artık Kevin bunu yapacak durumda değil."

"Seninle kavga edersem kendini daha iyi hissedecek misin? Eğer öyleyse, deli gibi davranırım, ama bu durumun bir fark yaratmayacağı noktayı çoktan geçtik sanıyordum."

Shay kelepçeli elleriyle ağzını sildi ve sanki başkasının kanıymış gibi, tuhaf ve ilgisiz bir ilgiyle ellerindeki kan izlerini inceledi. "Gerçekten bunu yapacaksın" dedi.

Aşağıda bir kapı açıldı ve içinden birbirine karışan sesler duyuldu. Annem bağırdı: "Seamus! Francis! Yemeğiniz neredeyse hazır. Aşağı gelin ve ellerinizi yıkayın!"

Ben merdiven sahanlığına eğildim, Shay'i keskin gözlerle izleyerek merdiven boşluğundan ve Ma'nın görüş alanından güvenli bir mesafede kaldım. "Bir dakika sonra aşağı iniyoruz, Ma. Sadece sohbet ediyoruz."

"Burada sohbet edebilirsiniz! Yoksa herkesin masanın etrafında oturup size uygun olana kadar beklemesini mi istiyorsunuz?"

Sesimi biraz alçaltıp acı dolu bir tonla konuştum. "Biz sadece... İkimizin de konuşması gereken şeyler var. Bilirsin, bazı şeyler. Birkaç dakika daha kalabilir miyiz anne? Sorun olur mu?"

Bir duraklama. Sonra, isteksizce: "Tamam, devam edin. On dakika daha beklerim.

O zamana kadar gelmezseniz..."

"Teşekkürler anne. Cidden. Sen bir yıldızsın."

"Tabii ki öyleyim, o bir şey istediğinde ben bir yıldızım, geri kalan zamanlarda ise..."

"Sesi daireye geri döndü, hala homurdanıyordu.

Kapıyı kapattım, her ihtimale karşı sürgüyü çektim, telefonumu çıkardım ve ikimizin yüzünü çeşitli sanatsal açılardan fotoğrafladım. Shay sordu, "İşinle gurur duyuyor musun?"

"Bu bir güzellik. Ve itiraf etmeliyim ki, seninki de fena değil. Ama bu benim albümüm için değil. Sadece, polis şiddetinden şikayet etmeye ve seni tutuklayan memuru bir yerlere atmaya karar verirsen diye. Gülümse." Bana, on adım öteden bir gergedanı bile derisini yüzebilecek bir bakış attı.

Önemli noktaları not aldıktan sonra, küçük, boş, tertemiz ve iç karartıcı mutfığa gittim ve ikimizi temizlemek için bir J-bezini ıslattım. Shay başını bezden çekerek, "Çekil. Eğer bu kadar gurur duyuyorsan, arkadaşların da yaptığını görsünler" dedi.

"Açıkçası, canım, arkadaşlarım umurumda değil. Daha kötüsünü de gördüler. Ama birkaç dakika sonra seni merdivenlerden aşağı indirip Place'e götürecekler ve aklıma geldi de, tüm mahallenin burada neler olduğunu bilmesine gerek yok. Sadece dramayı en aza indirmeye çalışıyorum. Eğer bu senin tarzın değilse, bana söyle, seve seve sana bir iki tokat daha atarım, ek olarak."

Shay cevap vermedi, ama çenesini kapattı ve ben yüzündeki kanı silmeyi bitirene kadar hareketsiz kaldı. Daire sessizdi, sadece nereden geldiğini anlayamadığım hafif bir müzik sesi ve üstümüzdeki saçaklarda dolaşan huzursuz bir rüzgar vardı. Shay'i daha önce bu kadar yakından incelediğimi hatırlamıyordum, sadece ebeveynlerin ve sevgililerin görmeye zahmet ettiği tüm detayları görebilecek kadar yakından: derisinin altındaki kemiklerinin temiz, vahşi kıvrımları, saat beşteki gölgenin ilk lekeleri, kaz ayaklarının oluşturduğu karmaşık desenler ve kirpiklerinin kalınlığı. Kan akmaya başlamıştı.

Çenesinde ve ağzının çevresinde koyu renkli kabuklar oluşmuştu. Garip bir şekilde, bir an için kendimi nazik davranırken buldum.

Gözlerindeki morluklar ve çenesindeki şişlik konusunda yapabileceğim pek bir şey yoktu, ama işim bittiğinde en azından birkaç adım daha düzgün bir görünüme kavuşmuştu. J-bezi yeniden katladım ve kendi yüzüme geçtim. "Nasıl oldu?"

Bana zar zor baktı. "Harikası."

"Sen öyle diyorsan. Dediğim gibi, buranın ne düşündüğü beni ilgilendirmez." Bu sözüm üzerine bana iyice baktı. Bir süre sonra, neredeyse isteksizce parmağını neredeyse isteksizce ağzının köşesine işaret etti. "İşte."

Yanağımı bir kez daha ovuşturdum ve ona kaşlarımı kaldırarak baktım. O da başını salladı. "Tamam," dedim. Bez, suyla canlanan kanın yayıldığı büyük lekelerle

, suyla yeniden canlanarak kıpkırmızı renkte açmış ve kıvrımlara kadar sızmıştı. Ellerime bulaşmaya başlamıştı. "Tamam. Bir saniye bekle."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

Bezleri mutfak lavabosunda birkaç kez duruladım, arama ekibinin daha sonra bulması için çöp kutusuna attım ve ellerimi sertçe ovuşturdum. Sonra ön odaya geri döndüm. Küllük, gri külün dağıldığı bir sandalyenin altındaydı, sigaralarım köşede duruyordu ve Shay onu bıraktığım yerdeydi. Sanki bir partide iki genç gibi, onun karşısına yere oturdum ve küllüğü aramıza koydum. İki sigara yaktım ve birini dudaklarının arasına koydum.

Shay gözlerini kapatıp sertçe nefes aldı ve başını kanepeye yasladı. Ben de duvara yaslandım. Bir süre sonra sordu: "Neden beni vurmadın?"

"Şikayet mi ediyorsun?"

"Aptal olma. Sadece soruyorum."

Duvarдан kendimi ayırdım - bu biraz çaba gerektirdi, kaslarım sertleşmeye başlamıştı - ve küllüğe uzandım. "Sanırım başından beri haklıydın," dedim. "Sanırım, işin özüne bakarsak, artık bir polisim."

Gözlerini açmadan başını salladı. İkimiz de sessizce oturduk, birbirimizin nefes alış verişinin ritmini ve bir yerlerden gelen o belirsiz müziği dinledik, sadece öne eğilip külleri silkelemek için hareket ettik. Bu, birlikte olduğumuz en huzurlu andı. Zil çaldığında, neredeyse bir müdahale gibi hissettik.

Kimse dışarıda bekleyen Stephen'ı fark etmeden önce hızlıca cevap verdim. Holly'nin aşağı koşması kadar hafif adımlarla merdivenleri çıktı;

Hiç değişmemişti. "Shay, Dedektif Stephen Moran ile tanış. Dedektif, bu kardeşim Seamus Mackey," dedim.

Çocuğun yüzü, o noktaya çoktan geldiğini gösteriyordu. Shay, şişmiş gözleriyle Stephen'a hiç ifade göstermeden baktı, merak yoktu, sadece bakınca omurgamın çökmesini isteyen bir tür saf yorgunluk vardı. "Gördüğün gibi," dedim, "küçük bir anlaşmazlık yaşadık. onu kontrol ettirmek istersin belki beyin sarsıntısı için. bunu belgeledim gelecekte referans olarak, resimlere ihtiyacınız olursa."

Stephen, Shay'i baştan aşağı dikkatle inceliyordu, hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan. "Evet, gerekebilir. Teşekkürler. Hemen geri ister misin? Onu benim arabama koyabilirim."

O benim kelepçelerimi işaret ediyordu. Ben de, "Bu gece başka kimseyi tutuklamayı düşünmüyorum. Onları başka bir zaman getirin. O tamamen sizin, Dedektif. Henüz uyarı yapılmadı; bunu size bıraktım. Bu arada, teknik ayrıntılarda dikkatsiz davranmak istemezsiniz. O görüldüğünden daha akıllıdır." dedim.

Stephen, nazikçe ifade etmeye çalışarak, "Ne yapacağız... Yani... Bilirsiniz. Arama emri olmadan tutuklama için makul neden." dedi.

"Sanırım bu hikaye, şüphelinin önünde tüm kanıtlarımızı dökmezsem daha mutlu bir sonla bitecek. Ama inan bana Dedektif, bu sadece çığırından çıkan kardeş rekabeti değil. Bir saat kadar sonra seni arayıp tam bir briefing vereceğim. O zamana kadar, bu bilgi size yetmelidir: yarım saat önce bana her iki cinayeti de itiraf etti, sadece katilin bilebileceği ayrıntılı nedenler ve ölüm şekliyle ilgili detaylarla birlikte. Sonuna kadar inkar edecek, ama neyse ki sizin için sakladığım başka lezzetli bilgiler de var; bu sadece başlangıç. Şimdilik bu size yetmez mi?"

Stephen'ın yüzü, itirafa şüpheyle yaklaştığını gösteriyordu, ama bu konuyu daha fazla kurcalamamanın daha akıllıca olacağını da biliyordu. "Bu yeterli. Teşekkürler, Dedektif."

Aşağıda, annem bağırdı: "Seamus! Francis! Bu akşam yemeği yanarsa, yemin ederim ikinizi de malavogue ederim!"

"Gitmem gerek. Bana bir iyilik yap: bir süre burada bekle. Kızım aşağıda ve bunu görmesini istemiyorum. Sen gitmeden önce onu dışarı çıkarmam için bana biraz zaman ver. Tamam mı?"

İkisine de sesleniyordum. Shay, ikimize de bakmadan başını salladı.

Stephen, "Sorun değil. Rahatlayalım, olur mu?" dedi. Kafasını kanepeye doğru eğdi ve Shay'i ayağa kaldırmak için elini uzattı.

bir saniye sonra Shay elini tuttu.

"İyi şanslar" dedim. Ceketimin fermuarını, gömleğimdeki kanın üzerini kapatacak şekilde çektim ve başımdaki yarayı örtmek için askıdan siyah bir beyzbol şapkası aldım. Sonra onları orada bıraktım.

Son gördüğüm şey, Stephen'ın omzunun üzerinden Shay'in gözleriydi. Kimse bana öyle bakmamıştı, ne Liv ne de Rosie: sanki beni hiç çaba harcamadan, hiçbir köşesi gizli kalmadan, hiçbir soru cevapsız kalmadan, en derinlerime kadar görebiliyormuş gibi. Tek kelime bile etmedi.

Annem herkesi televizyondan uzaklaştırmış ve Noel idilini yeniden şekillendirmişti: mutfak kadınlar, buhar ve seslerle doluydu, erkekler tencere tutacakları ve tabaklarla oradan oraya koşturuluyordu, havada etin cızırtısı ve kızarmış patates kokusu dolaşıyordu. Bu beni başımı döndürdü. Sanki yıllardır yokmuşum gibi hissettim.

Holly, Donna ve Ashley ile masayı hazırlıyordu; neşeli meleklerin basılı olduğu kağıt peçeteler bile kullanıyorlardı ve "Jingle bells, Batman smells" şarkısını söylüyorlardı. Onları izlemek için kendime yaklaşık çeyrek saniye izin verdim, sadece zihnimde bu görüntüyü saklamak için. Sonra elimi Holly'nin omzuna koydum ve kulağına fısıldadım, "Tatlım, artık gitmeliyiz."

"Gitmek mi? Ama..."

Ağzı açık kalmış, öfkeyle şaşkın bir haldeydi ve tartışmaya başlayabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. Ona beş alarmlı acil durum ebeveyn bakışını attım ve o da sönüverdi. "Eşyalarını topla," dedim. "Çabuk ol."

Holly elindeki çatal bıçakları masaya çarptı ve olabildiğince yavaşça koridora doğru sürünerek gitti. Donna ve Ashley, sanki bir tavşanın kafasını ısırmışım gibi bana baktılar. Ashley geri çekildi.

Annem mutfaktan kafasını çıkardı ve devasa bir servis çatalını sanki bir sıgır çubuğuymuş gibi sallıyordu. "Francis! Nihayet geldin. Seamus da seninle mi?"

"Hayır. Anne..."

"Anne, anne değil. Gidip kardeşini bul, ikiniz de gidip babanın akşam yemeği için buraya gelmesine yardım edin, oyalanıp yemeği yakmadan önce. Hadi!"

"Anne. Holly ve benim gitmemiz gerek."

Annemin ağzı açık kaldı. Bir anlığına gerçekten nutku tutuldu. Sonra hava saldırısı sireni gibi bağırmaya başladı. "*Francis Joseph Mackey!* Dalga geçiyorsun. Hemen bana dalga geçtiğini söyle."

"Üzgünüm anne. Shay ile konuşmaya daldım, zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim, nasıl olduğunu bilirsin. Şimdi geç kalıyoruz. Gitmemiz gerek."

Annem çenesini, göğüslerini ve karnını şişirerek savaşa hazır hale geldi. "Saatin kaç olduğu umurumda değil, akşam yemeğin hazır ve yemeden bu odadan çıkmayacaksın. Masaya otur. Bu bir emirdir."

"Olmaz. Tekrar özür dilerim. Holly..." Holly kapıda duruyordu, paltosu bir kolunda asılı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Okul çantası. Hemen."

Annem koluma çatalıyla vurdu, moraracak kadar sert. "*Beni görmezden gelmeye cüret etme!* Bana kalp krizi geçirttirmek mi istiyorsun? Buraya bunun için mi döndün, annenin gözünün önünde ölmesini görmek için mi?"

Dikkatlice, tek tek, çetenin geri kalanı neler olup bittiğini görmek için onun arkasındaki mutfak kapısında belirmeye başladı. Ashley annesinin arkasına saklandı ve Carmel'in eteğine saklandı. "Bu benim öncelikli planım değildi, ama madem akşamını böyle geçirmek istiyorsun, seni durduramam. Holly, *şimdi* dedim."

"Çünkü seni mutlu edecek tek şey buysa, git ve umarım öldüğümde tatmin olursun. Hadi, git buradan. Zavallı kardeşin kalbimi kırdı, zaten yaşamak için hiçbir nedenim kalmadı..."

"Josie!" yatak odasından öfkeli bir kükreme geldi. "Ne haltlar dönüyor burada?" ve kaçınılmaz öksürük patlaması. Holly'yi bu bok çukurundan uzak tutmamın hemen hemen tüm nedenlerine boğazımıza kadar batmıştık ve hızla batıyorduk.

"—ve ben, her şeye rağmen, size güzel bir Noel yaşatmak için kendimi öldürüyorum, bütün gün ve bütün gece o ocakta..."

"Josie! Lanet olası *bağırma*ı kes!"

"Baba! Çocuklar burada!" dedi Carmel. Elleriyle Ashley'nin kulaklarını kapatmıştı ve kıvrılıp ölmek ister gibi görünüyordu.

Annemin sesi çığlık gibiydi ve hala yükseliyordu. Neredeyse bana kanser bulaştırdığını hissedebiliyordum. "—ve sen, seni nankör küçük piç, kıcını kaldırıp bizimle akşam yemeği yemeye bile tenezzül etmiyorsun—"

"Hay aksi, anne, çok cazip ama sanırım pas geçeceğim. Holly, uyan! Okul çantası. Git." Çocuk şok geçirmiş gibi görünmeye başlamıştı. En kötü zamanlarımızda bile, Olivia ve ben her zaman, her zaman onun kulaklarının duyabileceği mesafede kavga etmemiştik.

"Tanrım, beni affet, şunu dinle, çocukların önünde kullandığım dili dinle — *şimdi* bana ne yaptırdığını anlıyor musun?"

Servis çatalıyla bir darbe daha. Annemin başının üzerinden Carmel'in gözüne baktım, saatime dokundum ve acil bir ses tonuyla "Velayet anlaşması" dedim. Carmel'in, kalpsiz eski kocaların velayet anlaşmalarını suistimal ederek cesur boşanmış kadınları işkenceye maruz bıraktığı birçok film izlediğinden emindim. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona Ma'ya kavramı açıklaması için izin verdim, Holly'nin kolunu ve çantasını tutup onu oradan hızla çıkardım. Merdivenlerden aşağı koşarken ("Çık dışarı, çık dışarı, buraya gelip herkesi üzmesen kardeşin hala hayatta olurdu...") üstümüzde Stephen'in sakin ve istikrarlı, Shay ile medeni bir sohbet eden sesinin düzenli ritmini duydum.

Sonra 8 numaradan çıktık, gece, lamba ışığı ve sessizlik içindeydik. Giriş kapısı arkamızda çarptı.

Soğuk ve nemli akşam havasını ciğerlerime dolduracak kadar derin bir nefes aldım ve "Tanrım" dedim. Bir sigara için seve seve birini öldürebilirdim.

Holly omzunu benden çekip diğer elimden okul çantasını aldı.

"Orada olanlar için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Orada olmak zorunda kalmamalıydın."

Holly cevap vermeyi, hatta bana bakmayı bile lütfetmedi. Dudaklarını sıkıca kapatmış, çenesini isyankar bir açıyla kaldırmış bir şekilde Place'e doğru yürüdü. Bu, biraz mahremiyet bulur bulmaz başımın büyük belada olduğunu gösteriyordu. Smith's Road'da, benim arabamdan üç araba ileride, Stephen'in arabasını gördüm. Dedektiflerin kullandığı arabalardan, çevreye uyum sağlamak için seçtiği, süslü bir Toyota'ydı. Gözü iyi vardı; ben onu, yolcu koltuğuna çökmüş, bana bakmayı reddeden, özenle rahat görünmeye çalışan adam sayesinde fark ettim. Stephen, iyi bir izci gibi, her şeye hazırlıklı gelmişti.

Holly kendini çocuk koltuğuna attı ve arabanın kapısını neredeyse menteşelerinden çıkacak kadar sert bir şekilde kapattı. "*Neden gitmek zorundayız?*"

O gerçekten hiçbir şey bilmiyordu. Shay meselesini babasının yetenekli ellerine bırakmıştı; ona göre bu, meselenin halledildiği, bittiği ve kapandığı anlamına geliyordu. Benim en büyük hedeflerimden biri, onun hayatı boyunca, ya da en azından birkaç yıl daha, bunun böyle yürümediğini fark etmeden yaşamasıydı.

"Tatlım," dedim. Arabayı çalıştırmadım; sürebileceğimden emin değildim. "Beni dinle."

"Yemek hazır! Senin ve benim için *tabakları* koyduk!" "Biliyorum. Keşke biz de kalabilseydik."

"Peki neden..."

"Shay amcanla yaptığın konuşmayı hatırlıyor musun? Ben gelmeden hemen önce?"

Holly hareket etmeyi bıraktı. Kolları hâlâ öfkeyle göğsünde kavuşturulmuş durumdaydı, ama yüzünde hiçbir ifade yokken, neler olup bittiğini anlamak için zihni hızla çalışıyordu. "Sanırım," dedi.

"O konuşmayı başka birine açıklayabilir misin?" "Sana mı?"

"Hayır, bana değil. İşten tanıdığım Stephen adında birine. Darren'dan sadece birkaç yaş büyük ve çok iyi biridir." Stephen kız kardeşlerden bahsetmişti; umarım onlara iyi davranmıştır. "Senin ve amcanın konuştuklarını gerçekten duyması gerekiyor."

Holly'nin kirpikleri titredi. "Hatırlamıyorum."

"Tatlım, kimseye söylemeyeceğini söylediğini biliyorum. Seni duydum." Hızlı, temkinli bir mavi parıltı. "Neyi duydun?"

"Eminim her şeyi anlatmışsındır." "O zaman duyduysan, Stephen denen adama anlat."

"İşe yaramaz, canım. Bunu doğrudan senden duyması gerekiyor."

Yumrukları süveterinin kenarlarında sıkışmaya başlamıştı. "O zaman, zor. Ona *söyleyemem*."

"Holly. Bana bakmanı istiyorum," dedim. Bir süre sonra, isteksizce başını bir iki santim benim yönüme çevirdi. "Bazen, başka birinin bilmeye hakkı olduğu için bir sırrı söylemen gerektiğini konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Omuz silkti. "Ee?"

"İşte bu da öyle bir sır. Stephen, Rosie'ye ne olduğunu bulmaya çalışıyor." Kevin'ı bu konunun dışında tuttum: zaten çocuğun başa çıkması gerekenin çok ötesine geçmiştik. "Bu onun işi. Ve bunu yapmak için senin hikayeni duyması gerekiyor."

Daha ayrıntılı bir omuz silkme. "Umurumda değil."

Bir an için, çenesinin inatçı eğimi bana annemi hatırlattı. Onun tüm içgüdülerine, kendi damarlarımdan onun damarlarına aktardığım her şeye karşı savaşıyordum. "Umursaman gerek, tatlım. Sır saklamak önemlidir, ama bazen gerçeği öğrenmek daha da önemlidir. Birisi öldürüldüğünde, bu neredeyse her zaman o zamanlardan biridir."

"İyi. O zaman Stephen Thingy başkalarını rahatsız etsin ve beni rahat bıraksın, çünkü Shay amcanın *kötü* bir şey yaptığını sanmıyorum."

Ona baktım, gergin ve huysuz, köşeye sıkışmış vahşi bir kedi yavrusu gibi kıvılcımlar saçıyordu. Sadece birkaç ay önce, ona söylediğim şeyi sorgusuz sualsiz yapabilir ve sevgili Shay amcasına olan inancını koruyabilirdi. Onu her gördüğümde, ip daha da inceliyor ve düşüş daha da uzuyor gibiydi, ta ki er ya da geç dengemi kaybedip bir kez olsun ayağımı kaydırmam ve ikimizi de aşağıya düşürmem kaçınılmaz hale gelene kadar.

Sesimi sabit tutarak, "Tamam, evlat. O zaman sana bir şey sorayım. Bugünü oldukça dikkatli planladın, değil mi?" dedim.

Yine o temkinli mavi bakış. "Hayır."

"Hadi ama, ufaklık. Bu konuda benimle uğraşmak için yanlış adamsın. Bu benim işim, tam da bu tür şeyleri planlamak; başkası bunu yaptığında anlarım. Sen ve ben Rosie hakkında ilk kez konuştuğumuzda, gördüğün o notu düşünmeye başladın. Bana onun hakkında nazıkçe ve rahatça sorular sordun ve onun benim kız arkadaşım olduğunu öğrendiğinde, notu yazanın o olduğunu anladın. O zaman amcan Shay'in çekmecesinde neden ölü bir kızın notunu sakladığını merak etmeye başladın. Yanlış mı düşünüyorum, söyle."

Hiç tepki yoktu. Onu bir tanık gibi köşeye sıkıştırmak beni o kadar yordu ki, koltuğumdan kayıp arabanın zemininde uyumak istedim. "Yani bugün beni büyükannenin evine götürmem için beni ikna etmeye çalıştın. Matematik ödevini tüm hafta sonu son ana bıraktın, böylece onu yanına alıp amcan Shay'i yalnız bırakabilirdin. Sonra onu o not hakkında konuşmaya ikna edene kadar ısrar ettin."

Holly dudağının içini sertçe ısıırıyordu. "Seni azarlamıyorum; tüm bu olayda oldukça etkileyici bir iş çıkardın. Sadece gerçekleri ortaya koyuyorum." dedim.

Omuz silkti. "Ee, ne olmuş?"

"İşte sorum şu. Amcan Shay'in yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorsan, neden bu kadar uğraştın? Neden bana bulduklarını anlatıp, onunla konuşmama izin vermedin?"

Kucağına eğildi, neredeyse anlaşılmaz olacak kadar alçak sesle: "Seni ilgilendirmezdi."

"Ama benim işimdi tatlım. Ve sen de bunu biliyordun. Rosie'nin benim için önemli biri olduğunu biliyordun, benim dedektif olduğumu biliyordun ve ona ne olduğunu bulmaya çalıştığımı biliyordun. Bu da o notu benim

. Ve başlangıçta kimse senden bunu sır olarak saklamayı istememişti. Öyleyse, içinde şüpheli bir şey olduğunu bilmiyorsan, neden bana söylemedin?"

Holly, hırkasının kolundan kırmızı bir iplik dikkatlice çözdü, parmakları arasında gerdi ve inceledi. Bir an cevap vereceğini sandım, ama bunun yerine "Rosie nasıl biriydi?" diye sordu.

"Cesurdu. İnatçıydı. Komikti." Bu konuşmanın nereye varacağını bilmiyordum, ama Holly beni yan gözle, sanki çok önemliymiş gibi dikkatle izliyordu. Sokak lambalarının donuk sarı ışığı, gözlerini daha koyu ve daha karmaşık, okunması daha zor hale getiriyordu. "Müziği, maceraları, mücevherleri ve arkadaşlarını severdi. Tanıdığım herkesten daha büyük planları vardı. Bir şeye önem verdiğinde, ne olursa olsun vazgeçmezdi. Onu sevecektin."

"Hayır, sevmezdim."

"İster inan ister inanma, tatlım, severdin. Ve o da seni severdi."

"Onu annemden daha çok mu seviyordun?"

Ah. "Hayır," dedim, ve bu o kadar net ve basit bir şekilde çıktı ki, bunun bir yalan olduğundan hiç emin değildim. "Onu farklı bir şekilde sevdim. Daha fazla değil. Sadece farklı bir şekilde."

Holly pencereden dışarı bakarak, parmaklarına yün ipliği doluyor ve kendi düşüncelerine dalmıştı. Ben onu bölmedim. Köşede, ondan biraz daha büyük bir grup çocuk birbirlerini duvardan itip kakıyor, maymunlar gibi homurdanıp gevezelik ediyorlardı. Sigara dumanının parıltısını ve teneke kutuların ışığını gördüm.

Sonunda Holly, gergin ve düzgün bir sesle, "Shay amca Rosie'yi öldürdü mü?" dedi.

"Bilmiyorum. Bunu karar vermek bana ya da sana düşmez. Bu, yargıç ve jüriye düşer" dedim.

Onu rahatlatmaya çalışıyordum, ama yumruklarını sıkı ve dizlerine vurdu. "Baba, *hayır*, demek istediğim o değil, başkalarının ne *karar vereceği* umurunda değil! *Gerçekten* demek istiyorum. Öldürdü mü?"

"Evet. Öyle yaptığından eminim" dedim.

Bu sefer daha uzun bir sessizlik oldu. Duvardaki maymunlar birbirlerinin yüzlerine cips ezmeye ve tezahürat yapmaya başlamışlardı. Sonunda Holly, yine o tiz sesiyle, "Stephen'a Shay amcamla konuştuklarımızı anlatırsam..." dedi.

"Evet?"

"O zaman ne olur?"

"Bilmiyorum. Bekleyip görmek zorundayız." "Hapse girecek mi?"

"Olabilir. Duruma bağılı."

"Bana mı?"

"Kısmen. Kısmen de diğer birçok insana."

Sesi biraz titredi. "Ama bana hiç *kötü* bir şey yapmadı. Ödevlerime yardım ediyor, bana ve Donna'ya ellerimizle gölge yapmayı gösterdi. Kahvesinden yudumlamama izin veriyor."

"Biliyorum tatlım. Sana iyi bir amca oldu ve bu önemli. Ama başka şeyler de yaptı."

"Onun hapse girmesini *istemiyorum*."

Gözlerine bakmaya çalıştım. "Tatlım, beni dinle. Ne olursa olsun, bu senin suçun olmayacak. Shay ne yaptıysa, bunu kendisi yaptı. Sen değil."

"Yine de kızacak. Nana, Donna ve Jackie teyze de. Hepsi bana söylediğim için benden nefret edecek."

Sesindeki titreme giderek artıyordu. "Evet, üzülecekler. Ve ilk başta, bunu biraz sana yansıtmaya ihtimalleri var. Ama yansıtsalar bile, bu geçici olacaktır. Hepsi, benim gibi, bunun senin hatan olmadığını bilecekler."

"Bunu kesin olarak bilemezsin. Beni sonsuza kadar nefret edebilirler. Söz veremezsin."

Gözleri beyaz halkalarla çevriliydi, avlanmış gibiydi. Keşke fırsatım varken Shay'e daha sert vurmuş olsaydım. "Hayır," dedim. "Söz veremem."

Holly iki ayağını da yolcu koltuğunun arkasına vurdu. "Bunu *istemiyorum*! Herkesin gitmesini ve beni rahat bırakmasını istiyorum. Keşke o aptal notu hiç *görmemiş olsaydım*!"

Koltuğu öne doğru sallayan bir başka yumruk. Kendini daha iyi hissedecekse, arabamı paramparça etse de umurumda değildi, ama kendini incitecek kadar sert vuruyordu. Hızla eğildim ve kolumu onun ayakları ile koltuk arasına soktum. Çılgınca çaresiz bir ses çıkardı ve bana çarpmadan net bir tekme atmaya çalışarak öfkeyle kıvrıldı, ama ben ayak bileklerini yakaladım ve tuttum. "Biliyorum, canım. Biliyorum. Ben de bunların hiçbirini istemiyorum, ama durum bu. Ve keşke gerçeği söylediğinde her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim, ama söyleyemem. Kendini daha iyi hissedeceğine dair bile söz veremem; sen

Olabilir, ama sonunda kendini daha da kötü hissedebilirsin. Tek söyleyebileceğim, her halükarda bunu yapman gerektiği. Hayatta bazı şeyler isteğe bağlı değildir. Holly, çocuk koltuğuna geriye yaslandı. Derin bir nefes aldı ve bir şeyler söylemeye çalıştı, ama bunun yerine elini ağzına kapattı ve ağlamaya başladı.

Arabadan inip arkaya geçip ona sıkıca sarılmak üzereydim. Tam o anda fark ettim: Bu, babasının onu kucağına alıp her şeyi düzeltmesini bekleyen küçük bir çocuğun ağlaması değildi. Bunu geride bırakmıştık, Faithful Place'de bir yerde.

Bunun yerine elimi uzattım ve Holly'nin boş olan elini tuttum. Düşüyormuş gibi sıkıca tutundu. Uzun bir süre öylece oturduk, o başını cama yaslayıp sessizce hıçkırarak titriyordu. Arkamızda erkeklerin sertçe konuşmalarını duydum, sonra araba kapılarının çarpması ve Stephen'ın arabayla uzaklaşması.

İkimiz de aç değildik. Yine de Holly'ye, yolda Centra'dan aldığımız radyoaktif görünümlü peynirli kruvasan gibi bir şeyi yedirdim, onun için değil, daha çok kendim için. Sonra onu Olivia'nın evine geri götürdüm.

Evin önüne park ettim ve Holly'ye bakmak için arkama döndüm. Bir tutam saçını emiyor ve yorgunluk ve aşırı yüklenme onu transa geçirmiş gibi, geniş, hareketsiz, rüya gibi gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Yolda bir yerde çantasından Clara'yı çıkarmıştı.

"Matematik ödevini bitirmemişsin. Bayan O'Donnell bunun için sinirlenecek mi?" dedim.

Holly bir an için Bayan O'Donnell'in kim olduğunu unutmuş gibi göründü. "Oh. Umurumda değil. O aptal."

"Eminim öyledir. Diğer her şeyin üstüne bir de onun aptallığını dinlemek zorunda kalman için hiçbir neden yok. Defterin nerede?"

Yavaş hareketlerle onu çıkardı ve bana uzattı. İlk boş sayfayı açtım ve şöyle yazdım: "*Sevgili Bayan O'Donnell, Holly matematik ödevini bitiremediği için lütfen onu affedin. Bu hafta sonu pek iyi değildi. Eğer bu bir sorun olursa, beni arayabilirsiniz. Çok teşekkürler. Frank Mackey.* Karşı sayfada Holly'nin yuvarlak, özenli el yazısını gördüm: *Desmond'un 342 adet meyvesi varsa...*

"İşte," dedim ve defteri ona geri verdim. "Eğer sana sorun çıkarırsa, ona telefon numaramı ver ve geri çekilmesini söyle. Tamam mı?"

"Tamam. Teşekkürler baba."

"Annenin bunu bilmesi gerekecek. Açıklamayı ben yapayım," dedim.

Holly başını salladı. Defteri kaldırdı ama yerinde kaldı, emniyet kemerini açıp kapattı. "Seni rahatsız eden ne, kuşcuk?" dedim.

"Sen ve Nana birbirinize kötü davrandınız."

"Evet, öyle yaptık."

"Neden?"

"Olmamalıydık. Ama ara sıra birbirimizin sinirine dokunuyoruz. Dünyada kimse seni ailenin yaptığı kadar çıldırtmaz."

Holly, Clara'yı çantasına koydu ve ona bakarak, yıpranmış burnunu parmağıyla okşadı. "Kötü bir şey yapsam," dedi. "Başımın belaya girmesini önlemek için polise yalan söyler miydin?"

"Evet," dedim. "Söyledim. Eğer ihtiyacın olsaydı, yüzüm morarana kadar polise, Papa'ya ve dünya başkanına yalan söyledim. Bu yanlış bir şey olurdu, ama yine de yapardım."

Holly, koltukların arasına eğilip kollarını boynuma dolayarak yanağını yanağıma dayadığında beni çok şaşırttı. Onu göğsüme, küçük bir vahşi hayvanınki gibi hızlı ve hafif kalp atışlarını hissedebileceğim kadar sıkı kucakladım. Ona söylemem gereken milyonlarca şey vardı, hepsi de çok önemliydi, ama hiçbirini ağzımdan çıkmıyordu.

Sonunda Holly derin bir nefes aldı, titrek bir nefes, ve kendini kurtardı. Arabadan indi ve okul çantasını sırtına astı. "Eğer o Stephen denen adamla konuşmam gerekiyorsa," dedi. "Çarşamba günü olmasa olmaz mı? Çünkü Emily'nin evine oynamaya gitmek istiyorum."

"Tabii ki, tatlım. Senin için uygun olan gün neyse o gün olsun. Sen git şimdi. Ben birazdan gelirim, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Holly başını salladı. Omuzları yorgunluktan çökmüştü, ama patikadan yukarı çıkarken başını hafifçe salladı ve kendini hazırladı. Liv kollarını açarak kapıyı açtığı anda, o dar sırt çelik gibi düz ve güçlüydü.

Ben olduğum yerde kaldım, bir sigara yaktım ve tek nefeste yarısını içtim. Sesimin titremeyeceğinden emin olduğumda Stephen'ı aradım.

Sinyali kötü bir yerdeydi, muhtemelen Dublin Kalesi'ndeki Murder odalarının derinliklerindeydi. "Benim. Nasıl gidiyor?" dedim.

"Fena değil. Dediğin gibi, her şeyi inkar ediyor ve bu da bana cevap verme zahmetine girdiğinde; çoğunlukla konuşmuyor, sadece senin deliğinin tadı nasıl diye soruyor."

"O bir çapkın. Bu aileden geliyor. Seni etkilemesine izin verme."

Stephen güldü. "Ah, Tanrım, beni rahatsız etmiyor. Ne isterse söyleyebilir; sonuçta, işimiz bittiğinde eve giden benim. Ama söyle bize: elinde ne var? Onu biraz daha konuşkan hale getirebilecek bir şey var mı?"

Tamamen heyecanlanmıştı ve ne kadar sürerse sürsün devam etmeye hazırdı, sesi yepyeni bir özgüvenle doluydu. Kibar bir şekilde sakın görünmeye çalışıyordu, ama içten içe, çocuk hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Ona sahip olduğum her şeyi ve nasıl elde ettiğimi, en son kokuşmuş ayrıntısına kadar anlattım: bilgi cephanedir ve Stephen'ın cephaneliğinde boş mermiye ihtiyacı yoktu. Sonunda dedim ki, "Kız kardeşlerimizi, özellikle Carmel'i ve kızım Holly'yi çok seviyor. Bildiğim kadarıyla hepsi bu. Benden nefret ediyor, Kevin'dan nefret ediyordu ama bunu itiraf etmekten hoşlanmıyor ve hayatından nefret ediyor. Hayatından memnun olmayan herkesi acımasızca kısıyor, buna neredeyse kesinlikle sen de dahilsin. Ve muhtemelen bir şeylerden bir şeyleri anlamışsındır, o çok öfkeli biridir."

"Tamam," dedi Stephen, neredeyse kendi kendine; zihni durmak bilmiyordu. "Tamam, evet. Bunu kullanabilirim."

Çocuk benim kalbime göre bir erkeğe dönüşüyordu. "Evet, kullanabilirsin. Bir şey daha var Stephen: Bu akşama kadar, çıkmasına çok az kaldığını düşünüyordu. Çalıştığı bisiklet dükkanını satın alacağını, babamızı bir bakımevine bırakıp taşınacağını ve sonunda yaşamaya değer bir hayatı yakalayacağını düşünüyordu. Birkaç saat önce, bu adamın dünyası ayaklarının altındaydı."

Sessizlik oldu ve bir an için Stephen'ın bunu şefkatini gösterme daveti olarak algıladığını düşündüm. Sonra şöyle dedi: "Bununla onu konuşturmazsam, onu konuşturmayı hiç hak etmiyorum demektir."

"Ben de öyle düşünürdüm. Devam et, evlat. Beni haberdar et."

Stephen, "Hatırlıyor musun?" dedi, sonra sinyal bozuldu ve sesi bir dizi kopuk kopuk gıcırtya dönüştü. "Onların sahip olduğu tek şey..." dediğini duydum, sonra hat kesildi ve geriye anlamsız bir bip sesi kaldı.

Camımı indirdim ve bir sigara daha içtim. Noel süsleri burada da ortaya çıkmaya başlamıştı — kapılarda çelenkler, bahçede eğri büğrü bir şekilde yapıştırılmış "SANTA LÜTFEN BURADA DURUN" tabelası — ve gece havası soğuk ve cam gibi olmuştu, sonunda kış geldiğini hissettim. Sigara izmaritimi attım ve derin bir nefes aldım. Sonra Olivia'nın kapısına gittim ve zili çaldım.

Liv terlikleriyle, yüzünü yıkamış, yatmaya hazır halde kapıyı açtı. "Holly'ye gelip iyi geceler diyeceğimi söyledim" dedim.

"Holly uyuyor, Frank. Uzun zamandır yatakta."

"Ah. Tamam." Kafamı salladım, zihnimi boşaltmaya çalışarak. "Ne kadar süre dışarıda kaldım?"

"O kadar uzun sürdü ki, Bayan Fitzhugh'un muhafızları aramamasına şaşırdım.

Bu günlerde her yerde takipçileri görüyor."

Yine de gülümsüyordu ve orada olduğum için bana kızgın olmaması bana saçma sapan bir sıcaklık hissi verdi. "O kadın her zaman kaçık olmuştur. Hatırlıyor musun, o zaman..." Liv'in gözlerinde geri çekilme gördüm ve çok geç olmadan kendimi tuttum. "Dinle, yine de birkaç dakika içeri girebilir miyim? Bir fincan kahve içip, eve gitmeden önce kafamı boşaltayım, belki Holly'nin nasıl olduğu hakkında biraz sohbet edelim? Fazla kalmayacağıma söz veriyorum."

Belli ki hissettiğim gibi görünüyordu, ya da en azından Liv'in acıma duygularını harekete geçirecek kadar. Bir süre sonra başını salladı ve kapıyı ardına kadar açtı.

Beni seraya götürdü — pencere camlarının köşelerinde don başlamıştı, ama ısıtma açıktı ve oda sıcacık ve rahattı — ve kahve yapmak için mutfığa geri döndü. Işıklar loştu; Shay'in beyzbol şapkasını çıkardım ve ceketimin cebine attım. Kan kokuyordu.

Liv, iyi fincanlar ve hatta küçük bir krema sürahiyle birlikte kahveyi bir tepside getirdi. Koltuğuna oturarak, "Oldukça yoğun bir hafta sonu geçirmişsin gibi görünüyor," dedi.

Bunu yapamadım. "Aile," dedim. "Sen nasılsın? Dermo nasıl?"

Olivia kahvesini karıştırırken ve nasıl cevap vereceğine karar verirken bir sessizlik oldu. Sonunda, duymamam gereken küçük bir sesle iç geçirdi. "Artık görüşmememiz gerektiğini söyledim" dedi.

"Ah," dedim. Zihnimi sıkıca saran tüm karanlık katmanları delip geçen, hızlı ve tatlı bir mutluluk dalgası beni şaşırttı.

"Özel bir nedeni var mı?"

Zarif bir omuz silkme. "Bizim birbirimize uygun olmadığımızı düşünüyordum." "Dermo da buna katılıyor muydu?"

"Yakında kabul ederdi. Birkaç randevuya daha çıksaydık. Ben sadece biraz daha hızlı davrandım."

"Her zamanki gibi," dedim. Kötü niyetli değildim ve Liv, fincanına bakarak hafifçe gülümsedi. "İşe yaramadığına üzüldüm."

"Ah, peki. Bazen kazanırsın, bazen kaybetirsin... Peki ya sen? Biriyle görüşüyor musun?"

"Son zamanlarda değil. Fark edebileceğin kadar değil." Olivia'nın Dermot'u terk etmesi, hayatın bana bir süredir verdiği en güzel hediye — küçük ama mükemmel bir hediye; eline ne geçerse onu alırsın — ve şansımı zorlarsam muhtemelen onu paramparça edeceğimi biliyordum, ama kendimi durduramadım. "Bir akşam, belki, eğer boşsan ve bebek bakıcısı bulabilirsek, akşam yemeğine çıkmak ister misin? Coterie'yi ayarlayabileceğimden emin değilim, ama muhtemelen Burger King'den daha iyi bir yer bulabilirim."

Liv kaşlarını kaldırdı ve yüzünü bana çevirdi. "Yani... Ne demek istiyorsun? Yani, randevu gibi mi?"

"Şey," dedim. "Evet, sanırım öyle. Bir randevu gibi."

Uzun bir sessizlik oldu, gözlerinin arkasında bir şeyler hareket ediyordu. "Geçen gece söylediklerini dinledim, biliyorsun. İnsanların birbirlerinin kafalarını mahvettiği hakkında. Hala sana katılıp katılmadığımı bilmiyorum, ama haklıymışsın gibi davranmaya çalışıyorum. Çok uğraşıyorum, Olivia."

Liv başını geriye yaslayıp pencereden geçen ayı izledi. "Holly'yi ilk kez hafta sonu için götürdüğünde," dedi, "çok korkmuştum. O yokken hiç uyuyamadım. Hafta sonları sırf sana inat etmek için seninle kavga ettiğimi sandığımı biliyorum, ama bununla hiçbir ilgisi yoktu. Onu alıp uçağa bineceğinden ve ikinizi bir daha asla göremeyeceğimden emindim."

"Bu düşünce aklımdan geçmişti," dedim.

Omuzlarının titrediğini gördüm, ama sesi sabit kalmıştı. "Biliyorum. Ama bunu yapmadın. Bunun benim için olduğunu düşünmüyorum; kısmen ayrılmanın işinden vazgeçmek anlamına geleceği için, ama esas olarak Holly'yi inciteceği için, ve sen bunu yapmazdın. Bu yüzden burada kaldın."

"Evet," dedim. "Eh, elimden geleni yapıyorum." Liv kadar, kalmanın Holly'nin yararına olduğuna ikna olmamıştım. Çocuk,

Korfu'da bir plaj barını işletmeme yardım ediyor, bronzlaşıyor ve yerliler tarafından şımartılıyor olabilirdi, tüm geniş ailesi tarafından kafasına bombalar yağdırılmak yerine.

"Geçen gün kastettiğim buydu. İnsanlar birbirlerini sevdikleri için birbirlerine zarar vermek zorunda *değiller*. Sen ve ben birbirimizi mutsuz ettik çünkü öyle karar verdik, bunun kaçınılmaz bir kader olduğu için değil."

"Liv," dedim. "Sana bir şey söylemem gerek."

Araba yolculuğunun çoğunu bunu en az dramayla halletmenin bir yolunu bulmaya çalışarak geçirmiştım. Meğer böyle bir yol yokmuş. Yapabildiğim her şeyi dışarıda bıraktım ve geri kalanını da hafiflettim, ama bitirdiğimde Olivia bana kocaman gözlerle bakıyor, titrek parmak uçlarını ağzına bastırmıştı. "Tanrım," dedi. "Tanrım. *Holly*."

Bulabildiğim tüm ikna gücümle, "O iyi olacak," dedim. "Tek başına bir... *Tanrım*, Frank, biz... Ne yapmalıyız..."

Liv'in bana kendini dengeli, parlak ve mükemmel bir zırhla koruduğu halinden başka bir şekilde göstermesi çok uzun zaman olmuştu. Böyle, çaresiz, titreyerek ve bebeğini korumak için çılgınca bir yol arayan haliyle, beni derinden etkiledi. Ona sarılmamam gerektiğini biliyordum, ama eğilip parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doladım. "Şşş, tatlım. Şşş. Her şey yoluna girecek."

"Onu tehdit mi etti? Korkuttu mu?"

"Hayır, tatlım. Onu endişelendirdi, kafasını karıştırdı ve rahatsız etti, ama eminim ki hiçbir zaman tehlikede olduğunu hissetmedi. Ben de öyle olduğunu sanmıyorum. Kendi inanılmaz derecede boktan tarzında, onu önemsiyor."

Liv'in zihni çoktan ileriye gitmişti. "Dava ne kadar güçlü? Tanıklık etmek zorunda kalacak mı?"

"Emin değilim." İkimiz de olasılıkları biliyorduk: savcılık dava açmaya karar verirse, Shay suçunu kabul etmezse, yargıç Holly'nin olayları doğru bir şekilde anlatabileceğine karar verirse... "Ama para yatırmam gerekirse, evet. Tanıklık edeceğini düşünürüm."

Olivia yine, "Tanrım" dedi. "Bir süre daha olmayacak."

"Konu o değil. İyi bir avukatın tanığa neler yapabileceğini gördüm. Ben de yaptım. Holly'ye aynısının yapılmasını istemiyorum."

Nazikçe, "Bu konuda yapabileceğimiz bir şey olmadığını biliyorsun. Onun iyi olacağına güvenmek zorundayız. O güçlü bir çocuk. Her zaman öyleydi." dedim. Bir an için, bahar akşamlarında o serada oturup

ve Olivia'nın karnının içinde dünyayı ele geçirmeye hazır, küçük ve şiddetli bir şeyin zıpladığını izlediğimi hatırladım.

"Evet, o güçlü. Ama bunun *önemi* yok. *Dünyadaki* hiçbir çocuk bunun için yeterince güçlü değil."

"Holly olacak, çünkü başka seçeneği yok. Ve Liv... bunu sen de biliyorsun, ama onunla bu konuyu konuşamazsın."

Olivia elimi birden bıraktı ve başını kaldırarak çocuğunu korumaya hazır bir tavır aldı. "Bunu konuşması gerekecek, Frank. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum, tüm bunları içinde saklamasına izin veremem

—
"Doğru, ama onun konuşacağı kişi sen olamazsın, ben de olamam. Jüri açısından, sen hala bir savcısın: önyargılısın. Onu yönlendirdiğine dair en ufak bir ipucu bile, tüm dava çöpe gider."

"*Davayı* umursamıyorum. Başka kiminle konuşacak ki? Danışmanla konuşmayacağını çok iyi biliyorsun, ayrıldığımızda o kadına tek kelime bile etmedi—bunun hayatı boyunca ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Buna izin vermeyeceğim."

Onun iyimserliği, işin henüz bitmediğine olan inancı, göğsümü sıkıştırdı. "Hayır," dedim. "Bunu yapmayacağını biliyorum. Bak ne diyeceğim: Holly'nin konuşması gerektiği kadar konuşmasını sağla. Sadece kimsenin bunu öğrenmemesini sağla. Ben dahil. Tamam mı?"

Olivia dudaklarını sıktı ama hiçbir şey söylemedi. "Bunun ideal bir çözüm olmadığını biliyorum," dedim. "Onun sır saklamasına bu kadar karşı olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Ama bunun şu anda en önemli öncelik olması için biraz geç oldu, neyse ne."

Liv dedi ve sesinin tonunda yorgunluk hissediliyordu, "Sanırım bu, 'Sana söylemiştim' anlamına geliyor."

"Hayır," dedim ve ciddiydim. Kafasını bana doğru çevirirken yüzündeki şaşkınlığı fark ettim. "Kesinlikle hayır. Bu, ikimizin de, senin ve benim, burada her şeyi mahvettiğimiz anlamına geliyor ve şimdi yapabileceğimiz en iyi şey, hasarı sınırlamaya odaklanmak. Ve bu konuda senin oldukça etkileyici bir iş çıkaracağına inanıyorum."

Yüzü hala temkinli ve yorgundu, bir terslik bekliyordu. "Bu sefer gizli bir anlam yok. Söz veriyorum. Şu anda çocuğun senin gibi bir annesi olduğu için mutluyum," dedim.

Liv'i hazırlıksız yakalamıştım; gözleri benimkilerden kaçtı ve sandalyesinde huzursuzca kıpırdanmaya başladı. "Buraya gelir gelmez bana söylemeliydin. Her şey normalmiş gibi onu yatırmama izin verdin..."

"Biliyorum. Bu gece biraz normallik iyi gelir diye düşündüm."

Yine keskin bir hareketle yerinden kalktı. "Onu kontrol etmem lazım." "Uyanırsa bizi çağırır. Ya da aşağı iner."

"Olmayabilir. Ben hemen dönerim..."

Ve gitti, bir kedi kadar sessizce merdivenleri tırmanmaya başladı. Bu küçük rutinde tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir şey vardı. Holly bebekken, bunu her gece onlarca kez yapardık: Monitörden bir ciyıklama sesi gelince, Olivia onun hala uyuduğundan emin olmak için gitmesi gerekirdi, ben ona çocuğun ciğerlerinin çok iyi olduğunu ve bize ihtiyacı olduğunda bunu bize bildirebileceğini ne kadar sık söylesem de. Liv, bebek ölümünden, Holly'nin yataktan düşüp kafasını vurmasından ya da ebeveynlerin korkulu rüyası olan diğer şeylerden asla korkmazdı. Tek endişesi, Holly'nin gece yarısı uyanıp kendini yalnız hissetmesiydi.

Olivia geri gelip, "Derin uykuda" dedi.

"İyi."

"Huzurlu görünüyor. Sabah onunla konuşurum." Sandalyesine oturdu ve saçlarını yüzünden çekip attı. "İyi misin Frank? Sormayı bile düşünmedim ama Tanrım, bu gece çok zor geçmiş olmalı..."

"İyiyim. Ama gitmem gerek. Kahve için teşekkürler. İhtiyacım vardı."

Liv ısrar etmedi. "Eve gidecek kadar uyanık mısın?" diye sordu. "Sorun değil. Cuma günü görüşürüz."

"Yarın Holly'yi ara. Onunla tüm bunları konuşman gerektiğini düşünmesen bile... Yine de onu ara."

"Tabii. Öyle yapacaktım." Kahvemini son yudumunu içip ayağa kalktım.

"Sadece bilmek için soruyorum," dedim. "Sanırım o randevu artık söz konusu değil."

Olivia uzun süre yüzümü izledi. "Holly'nin umutlarını boşa çıkarmamak için çok dikkatli olmalıyız," dedi.

"Bunu yapabiliriz."

"Çünkü bunun bir yere varacağını pek sanmıyorum. Ondan sonra... Tanrım. Her şeyden sonra."

"Biliyorum. Sadece denemek istiyorum."

Olivia sandalyesinde kıpırdadı. Ay ışığı yüzünde hareket etti, gözleri gölgede kayboldu ve tek görebildiğim dudaklarının gururlu, narin kıvrımlarıydı. "Böylece elinden gelen her şeyi yaptığını bilirsin. Geç olması hiç olmamasından iyidir, sanırım," dedi.

"Hayır," dedim. "Çünkü seninle gerçekten, gerçekten çıkmak istiyorum."

Gölgelerin arasından hala beni izlediğini hissedebiliyordum. Sonunda, "Ben de isterim. Davet ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

Bir an için ona doğru hareket etmek, ne yapacağımı bilmeden ona uzanmak istedim: onu yakalamak, bana doğru çekmek, mermer fayansların üzerine dizlerimin üzerine çökmek ve yüzümü yumuşak kucağına gömmek. Dişlerimi o kadar sıkarak kendimi durdurdum ki, neredeyse çenemi kırıyordum. Tekrar hareket edebildiğimde, tepsiyi mutfığa götürdüm ve çıktım.

Olivia kıpırdamadı. Kapıyı kendim açtım; belki iyi geceler dedim, hatırlamıyorum. Arabaya kadar onun arkamda olduğunu hissedebiliyordum, sıcaklığını, karanlık serada sürekli yanan berrak beyaz bir ışık gibi. Beni eve götüren tek şey oydu.

Stephen davasını hazırlarken, Shay'i iki cinayetle suçlarken ve Yüksek Mahkeme Shay'in kefalet talebini reddederken, **ben** ailemi yalnız bıraktım. George, Tanrı onu korusun, tek kelime etmeden işime geri dönmeme izin verdi; hatta bana Litvanya, AK-47'ler ve Vytautas adında birkaç ilginç adamın dahil olduğu, son derece karmaşık yeni bir operasyon verdi. Eğer istersem, bu operasyonda haftada yüz saat çalışabilirdim, ki öyle de yaptım. Ekipte dolaşan söylentiye göre Scorcher, benim genel protokol eksikliğim hakkında öfkeli bir şikayette bulunmuş ve George, her zamanki yarı koma halinden çıkıp, ona birkaç yıllık titiz evrak işleri yükleyerek, üç nüsha halinde daha fazla bilgi talep etmiş.

Ailemin duygusal yoğunluğunun bir iki derece düşmüş olabileceğini düşündüğümde, bir akşam seçtim ve işten erken, saat on civarında eve döndüm. Buzdolabında ne varsa iki dilim ekmeğin arasına koyup yedim. Sonra bir sigara ve bir bardak Jameson'ın en iyisini alıp balkona çıktım ve Jackie'yi aradım.

"Tanrım," dedi. Evdeydi, arka planda televizyon açıktı. Sesi şaşkınlıktan boşalmıştı; altında başka ne olduğunu anlayamadım. Gavin'e: "Ben Francis."

Gav'dan anlaşılmaz bir mırıldanma geldi, sonra Jackie uzaklaşınca televizyonun sesi azaldı. "Tanrım. Hiç düşünmemiştim... Ne hal ne durumdasın?" dedi.

"İdare ediyorum. Sen nasılsın?" "Ah, tabii. Sen bilirsin."

"Annem nasıl?" dedim.

Bir iç çekiş. "Ah, pek iyi değil Francis."

"Nasıl yani?"

"Biraz solgun görünüyor ve çok sessiz, biliyorsun, bu ona hiç yakışmıyor. Sağdan soldan laflar etse daha mutlu olurum."

"Kalp krizi geçireceğinden korkuyordum." Şaka yapıyormuş gibi davranmaya çalıştım. "Bize bu zevki yaşatmayacağını bilmeliydim."

Jackie gülmedi. "Carmel dün gece Darren'la birlikte oradaydı, Darren ön odadaki rafta duran çiçekli porselen yuvayı devirdi" dedi.

—ön odadaki rafta duran, çiçeklerle süslenmiş küçük adamı biliyor musun? Paramparça etti. Hayatından endişelendi, ama annem tek kelime etmedi, sadece parçaları süpürüp çöp kutusuna attı."

Ben de, "Uzun vadede bir şeyi olmaz. Annem güçlüdür. Onu yıkmak için bundan daha fazlası gerekir." dedim.

"Öyle, evet. Yine de,
ama." "Biliyorum. Yine
de."

Bir kapının kapandığını ve rüzgârın telefona çarptığını duydum: Jackie, mahremiyet için bu konuşmayı dışarıya taşımıştı. "Mesele şu ki, babam da pek iyi değil. O günden beri yataktan çıkmadı..."

"Siktir et onu. Orada çürüsün."

"Biliyorum, evet, ama mesele o değil. Annem tek başına başa çıkamıyor, babam bu haldeyken. Ne yapacaklarını bilmiyorum. Elimden geldiğince oraya gidiyorum, Carmel de öyle, ama onun çocukları ve Trevor var, benim de çalışmam gerekiyor. Oraya gittiğimizde bile, onu incitmeden kaldıracak kadar güçlü değiliz; ayrıca o da biz kızların onu banyodan çıkarmamıza yardım etmemizi istemiyor. Shay..."

Sesi kesildi. "Shay eskiden tüm bunları yapardı"
dedim. "Evet."

"Oraya gidip yardım etmeli miyim?" dedim.

Bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu. "Gitmeli miyim... ? Ah, hayır; hayır, Francis. Sen iyi birisin."

"Eğer iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan, yarın oraya gelirim. Daha çok zarar vereceğimi düşündüğüm için uzak duruyordum, ama yanılıyorsam..."

"Ah, hayır; bence haklısın. Kötü anlamda söylemiyorum, sadece..."

."

"Hayır, anlıyorum. Ben de öyle düşünmüştüm."

Jackie, "Onlara seni sorduğunu söyleyeceğim" dedi.

"Öyle yap. Ve ileri de bir değişiklik olursa, bana haber ver,
tamam mı?"

"Tamam, haber veririm. Teklifin
için teşekkürler." "Peki ya Holly?"
dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bundan sonra annemlerde hoş karşılanacak mı?"

"Öyle olmasını mı istiyorsun? Ben kesinlikle öyle olacağını düşünmüştüm..."

"Bilmiyorum, Jackie. Henüz o kadar ileri gitmedim. Muhtemelen hayır. Ama onun durumunun tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum."

Jackie küçük, hüzünlü bir iç çekişle içini çekti. "Elbette, bunu kimse bilmiyor. Ta ki... bilirsin. İşler biraz yoluna girene kadar."

Shay yargılanıp beraat edene kadar, ya da suçlu bulunup iki kez ömür boyu hapse mahkum edilene kadar, her iki durumda da en azından kısmen Holly'nin ona karşı ifade vererek yaptığı işin bir sonucu olarak. "O kadar uzun süre bekleyemem, Jackie. Ve senin bana karşı çekingen davranmanı da kabul edemem. Burada söz konusu olan benim çocuğum."

Bir başka iç çekiş. "Dürüst olmak gerekirse Francis, senin yerinde olsam onu bir süre uzak tutardım. Onun iyiliği için. Herkesin kafası karışık, herkes doksan yaşında, er ya da geç biri onun duygularını incitecek bir şey söyleyecek, kasıtlı olarak değil ama... Şimdilik bırak. Sence bu uygun olur mu? Onun için çok zor olmaz, değil mi?"

"Bunu halledebilirim. Ama sorun şu, Jackie. Holly, Shay'e olanların kendi suçu olduğuna kesin olarak inanıyor ve öyle olmasa bile, bütün aile öyle düşünüyor. Onu annemden uzak tutmak - buna bir itirazım yok, inan bana - onu daha da ikna edecek. Açıkçası, bunun yüzde yüz doğru olup olmadığı ve ailedeki herkesin onu dışladığı umurumda değil, ama senin bir istisna olduğunu bilmesini istiyorum. Çocuk paramparça ve hayatı boyunca yeterince insan kaybetti bile. Senin hala hayatında olduğunu, onu terk etmeye niyetin olmadığını ve hepimizin başına gelen felaketten onu bir an bile suçlamadığını bilmesini istiyorum. Bunların herhangi biri sorun olur mu?"

Jackie çoktan dehşete kapılmış, sempatik sesler çıkarmaya başlamıştı. "Ah, Tanrı onu korusun, zavallı küçük kız, onu nasıl suçlayabilirim ki? Tabii ki, tüm bunlar başladığında o daha doğmamıştı bile! Ona benim adıma kocaman sarıl ve ona, fırsat bulur bulmaz onu görmeye geleceğimi söyle."

"Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm. Ona ne söylediğim önemli değil, bunu senden duyması gerekiyor. Onu arayıp, onunla vakit geçirmek için bir zaman belirleyebilir misin? Zavallı çocuğun içini rahatlat. Tamam mı?"

"Tabii ki yaparım. Gel buraya, hemen arayayım, orada oturup endişelenip üzülmesini düşünmek bile istemiyorum..."

"Jackie," dedim. "Bir saniye bekle." "Evet?"

Soru sorduğum için kendime bir tokat atmak istedim, ama yine de soruyu sordum. "Bu konuyu konuşurken bir şey söyle bana. Ben de senden haber alacak mıyım? Yoksa sadece Holly mi?"

Duraklama sadece bir saniye sürdü, ama bu yeterliydi. "Eğer bu mümkün değilse, bebeğim, benim için sorun değil. Burada neden zorlandığını anlayabiliyorum. Sadece hikayenin ne olduğunu bilmek istiyorum; bu sayede zaman ve zahmetten tasarruf edileceğini düşünüyorum. Bu adil değil mi?"

"Evet, öyle. Ah, Tanrım, Francis..." Hızlı bir nefes, neredeyse bir spazm gibi, sanki karnına yumruk yemiş gibi. "Tabii ki tekrar arayacağım. *Tabii* ki arayacağım. Sadece... Biraz zamana ihtiyacım olabilir. Belki birkaç hafta, ya da... Sana yalan söylemeyeceğim: kafam çok karışık. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bir süre geçmesi gerekebilir..."

"Anlıyorum," dedim. "İnan bana, o hissi bilirim."

"Üzgünüm, Francis. Gerçekten, gerçekten üzgünüm."

Sesi zayıf ve çaresiz, son damlasına kadar yıpranmış gibiydi. Onu daha da kötü hissettirmek için benden daha büyük bir pislik olması gerekirdi. "Olur böyle şeyler, evlat. Bu senin hatan değildi, Holly'nin de değildi," dedim.

"Öyleydi, ama. Onu Mammy'nin evine götürmeseydim... "Ya da onu o gün götürmeseydim. Ya da daha iyisi, Shay götürmeseydi...
... İşte, bu kadar." Cümlenin geri kalanı aramızdaki boşlukta kayboldu. "Elinden geleni yaptın; herkesin yapabileceği tek şey bu. Git kafanı boşalt, bebeğim. Acele etme. Bitirince beni ara."

"Arayacağım. Yemin ederim, arayacağım. Ve Francis... bu arada kendine iyi bak. Cidden, şimdi."

"Tamam. Sen de, tatlım. Dışarıda görüşürüz."

Jackie telefonu kapatmadan hemen önce, yine o hızlı, acı dolu nefes almayı duydum. Umarım karanlıkta dışarıda durup ağlamak yerine Gavin'in yanına gidip ona sarılırdı.

Birkaç gün sonra Jervis Centre'a gidip, daha önemli bir şey için para biriktirme ihtimalinin hiç aklına gelmediği zaman satın alacağın türden bir King Kong televizyon aldım. Imelda'nın beni tekmelemesini engellemek için, ne kadar etkileyici olursa olsun, elektronik aletlerden daha fazlasına ihtiyaç olduğunu hissettim.

Bu yüzden arabamı Hallows Lane'in başına park ettim ve Isabelle'in bütün gün gittiği yerden eve dönmesini bekledim.

Soğuk ve gri bir gündü, gökyüzü yağmak üzere olan karla karışık yağmurla ağırlaşmıştı, çukurların üzerinde ince bir buz tabakası vardı. Isabelle, başı eğik ve ince sahte tasarımcı paltosunu keskin rüzgara karşı sıkıca çekmiş, Smith's Road'dan hızlıca yürüyordu. Arabadan inip önüne çıkana kadar beni görmedi.

"Isabelle, değil mi?" dedim.

Bana temkinli bir bakış attı. "Kim bilmek istiyor?"

"Senin televizyonunu kıran pislik benim. Tanıştığımıza memnun oldum." "Siktir git yoksa çığlık atarım."

Kişilik olarak da babasına çekmiş. Çocuk bana içimi ısıtan bir his verdi. "Biraz sakın ol, Penelope Pitstop. Bu sefer sana sorun çıkarmaya gelmedim" dedim.

"O zaman ne istiyorsun?"

"Sana yeni bir televizyon getirdim. Mutlu Noeller." Yüzündeki şüphe daha da derinleşti.

"Neden?" "Vicdan azabı diye bir şey duydun mu?"

Isabelle kollarını kavuşturdu ve bana pis bir bakış attı. Yakından bakınca Imelda'ya benzerliği hala vardı, ama o kadar belirgin değildi. Hearne'lerin yuvarlak çenesi vardı. "Senin televizyonunu istemiyoruz," dedi. "Yine de teşekkürler."

"Belki siz istemiyorsunuz, ama anneniz ya da kız kardeşleriniz isteyebilir. Onlara sorup öğrenmeye ne dersiniz?" dedim.

"Tabii, haklısın. O aletin iki gece önce çalınmadığını nereden bileceğiz, ve eğer alırsak, öğleden sonra bizi tutuklamaya gelmeyecek misin?"

"Zeka seviyemi abartıyorsun."

Isabelle kaşlarını kaldırdı. "Ya da sen benim zekamı hafife alıyorsun. Çünkü anneme kızgın bir polisten bir şey çalacak kadar aptal değilim."

"Ona kızgın değilim. Küçük bir fikir ayrılığı yaşadık, çözüldü, benim için endişelenecek bir şey yok."

"Öyle olsa iyi olur. Annem senden korkmuyor."

"İyi. İster inan ister inanma, onu severim. Birlikte büyüdük."

Isabelle bunu düşündü. "O zaman neden televizyonumuzu kırdın?" diye sordu.

"Annen ne diyor?" "Hiçbir şey söylemiyor."

"O zaman ben de söylemeyeceğim. Bir beyefendi asla bir hanımefendinin sırlarını ifşa etmez."

Bu süslü sözlerden etkilenmediğini göstermek için bana sert bir bakış attı, ama o yaşta ne yapsam onu etkilemeyecekti zaten. Kızının göğüsleri, göz kalemi ve istediği yere uçakla seyahat etme hakkı olduğunu görmek nasıl bir şeydi, hayal etmeye çalıştım. "O boyunduruk, mahkemede doğru şeyi söylemesini sağlamak için mi? Çünkü o genç adama, adı neydi, Kızıl Pubes'e zaten ifadesini verdi."

Duruşma zamanı geldiğinde bu ifadesini muhtemelen onlarca kez değiştirebileceğini ve değiştireceğini biliyordum, ama Imelda Tierney'e rüşvet verme ihtiyacı hissetseydim bütçeyi aşmam gerekmezdi; birkaç karton John Player Blue sigarasıyla işimi halledebilirdim. Bunu Isabelle'le paylaşmamamın daha iyi olacağını düşündüm. "Bunun benimle bir ilgisi yok" dedim. Şunu netleştirelim: O davayla ya da o genç adamla hiçbir ilgim yok ve annenizden hiçbir şey istemiyorum. Tamam mı?"

"Bunu istemeyen ilk kişi sensin. Bir şey istemediğine göre, artık gidebilir miyim?"

Hallows Lane'de hiçbir hareket yoktu — bugün pirinç eşyaları parlatmak için dışarı çıkan yaşlılar yoktu, bebek arabası savaşları yapan çekici anneler yoktu, tüm kapılar soğuktan korunmak için sıkıca kapatılmıştı — ama dantel perdelerin arkasındaki gölgelerde gözlerin beni izlediğini hissedebiliyordum. "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim.

"Ne istersen."

"Ne iş yapıyorsun?" "Ne önemi var?"

"Meraklı biriyim. Neden, gizli mi?"

Isabelle gözlerini devirdi. "Hukuk sekreteri olmak için kursa gidiyorum. Senin için sorun yok, değil mi?"

"Harika. Aferin sana," dedim.

"Teşekkürler. Senin hakkımda ne düşündüğün umurumda mı sanki?"

"Sana söylediğim gibi, eskiden anneni severdim. Onu gururlandıran ve ona bakan bir kızı olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Şimdi bakalım, iyi iş çıkarmaya devam edip ona şu lanet televizyonu getirebilecek misin?"

Bagaj kapağını açtım. Isabelle, arabayı itip onu oraya sokup köle olarak satmam ihtimaline karşı mesafesini koruyarak arabanın arkasına geçti ve bir göz attı. "Fena değil," dedi.

"Modern teknolojinin zirvesi. Onu evine getirmemi mi istersin, yoksa bir arkadaşından yardım mı istersin?"

Isabelle, "İstemiyoruz. Neyi anlamıyorsun?" dedi.

"Bak," dedim. "Bu alet bana çok paraya mal oldu. Çalıntı değil, üzerinde antraks yok ve hükümet ekranından sizi izleyemez. Öyleyse sorun ne? Sadece polislerden mi korkuyorsunuz?"

Isabelle, boxerımı nasıl doğru şekilde giydiğimi merak eder gibi bana baktı. "Kardeşini ispiyonladın" dedi.

Ve hepimiz oradaydık. Yine büyük bir aptal olmuştum, bunun kamuoyuna duyulmayacağını düşünmüştüm: Shay ağzını kapalı tutsaydı, yerel ESP ağı her zaman vardı ve o gün işleri yolunda gitmeseydi, Scorcher'ın takip eden röportajlardan birinde küçük bir ipucu vermesi için hiçbir engel yoktu. Tierney'ler kamyonun arkasından düşen bir televizyonu seve seve alırlardı - muhtemelen dost canlısı mahalle uyuşturucu satıcısı Deco'dan da alırlardı, eğer o herhangi bir nedenle onlara borçlu olduğuna karar verseydiler - ama benim gibilerle hiçbir şey yapmak istemediler. Isabelle Tierney'e, hayranlıkla izleyenlere veya Liberties'deki her canlıya kendimi savunmak istesem bile, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Shay'i yoğun bakıma, hatta belki Glasnevin mezarlığına gönderebilir ve sonraki birkaç haftayı onaylayan baş sallamalar ve sırt sıvazlamalarla geçirebilirdim; ama onun yaptığı hiçbir şey, kendi kardeşini ispiyonlamak için yeterince iyi bir mazeret değildi.

Isabelle, etrafına bakındı, yakınlarda yardıma hazır insanlar olup olmadığını kontrol etti, sonra aynı insanların duyabileceği kadar yüksek sesle şöyle dedi: "Televizyonunu al ve kışına sok."

Ben ona saldırırsam diye, bir kedi kadar hızlı ve çevik bir şekilde geri atladı. Sonra kimse mesajı kaçırmamasın diye bana parmağını gösterdi, sivri topuklu ayakkabısıyla döndü ve Hallows Lane'den uzaklaştı. Anahtarlarını bulmasını, eski tuğla ve dantel perdelerin ve izleyen gözlerin olduğu kovanın içine kaybolmasını ve arkasından kapıyı çarpmasını izledim.

Kar o akşam başladı. Deco'nun bir sonraki müşterisinin çalması için televizyonu Hallows Lane'in tepesinde bırakmış, arabayı eve geri götürmüş ve yürümeye başlamıştım; Kilmainham Gaol'un aşağısındaydım ki ilk kar taneleri bana doğru düşmeye başladı, büyük, mükemmel, sessiz kar taneleri. Bir kez başladı mı, durmak bilmedi. Kar yere değdiği anda eridi, ama Dublin'de yıllarca bu kadar bile yağmaz ve James's Hospital'ın dışında büyük bir öğrenci grubu

: kar topu savaşı yapıyorlardı, ışıklarda duran arabalardan avuç avuç kar alıp masum yoldan geçenlerin arkasına saklanıyorlardı, burunları kırmızı ve gülüyorlardı, işten eve dönerken öfkelenip homurdanan takım elbiseli adamları umursamıyorlardı. Daha sonra, çiftler romantikleşerek ellerini birbirlerinin ceplerine sokup, birbirlerine yaslanarak başlarını geriye eğip kar tanelerinin dansını izlediler. Daha sonra da sarhoşlar, barlardan eve giderken üç kat daha fazla dikkatli adımlarla yürüdüler.

Gece yarısı, Faithful Place'in tepesinde buldum kendimi. Tüm ışıklar sönmüştü, sadece Sallie Hearne'nin ön penceresinde bir Bethlehem Yıldızı parlıyordu. Rosie'yi beklediğim gölgede durdum, ellerimi ceplerime soktum ve rüzgârın sarı lamba ışığının dairesinde zarif kar taneleri yaymasını izledim. Burası, kış için hazırlanmış, kızak çanları ve sıcak kakaoyu hayal eden bir Noel kartı gibi rahat ve huzurlu görünüyordu. Sokakta hiçbir ses yoktu, sadece duvarlara çarpan karın hışırtısı ve uzaktan çalan kilise çanlarının çeyrek saatlik notaları duyuluyordu.

3 numaralı evin ön odasında bir ışık parladı ve perdeler açıldı: Matt Daly, pijamalarıyla, masa lambasının soluk ışığına karşı koyu bir silüet oluşturuyordu. Ellerini pencere pervazına dayadı ve uzun süre kaldırım taşlarına düşen kar tanelerini izledi. Sonra omuzları derin bir nefesle yükselip alçaldı ve perdeleri kapattı. Bir süre sonra ışık söndü.

O izlemiyor olsa bile, kendimi o yere adım atmaya ikna edemedim. Son duvarın üzerinden geçip 16 numaralı evin bahçesine girdim.

Ayaklarım, Kevin'in öldüğü yerde hala toprağa tutunmuş çakıl taşları ve donmuş otların üzerinde çıtırdadı. 8 numarada, Shay'in pencereleri karanlık ve boş duruyordu. Kimse perdelerini kapatma zahmetine girmedi.

16 numaralı evin arka kapısı karanlığa doğru açılıyordu, rüzgâr estiğinde huzursuzca gıcırdıyordu. Kapının eşiğinde durup, merdivenlerden aşağı süzülen loş kar mavisi ışığı ve donmuş havada süzülen nefesimi izledim. Hayaletlere inansaydım, o ev hayatımın en büyük hayal kırıklığı olurdu: duvarları kaplayan, havayı dolduran, her yüksek köşede inleyen ve uçuşan hayaletlerle dolu olmalıydı, ama hiç bu kadar boş, nefesini kesen kadar boş bir yer görmemiştim. Ne aramaya gelmiş olursam olayım, Scorch, onun öngörülebilir küçük kalbi, muhtemelen bir sonuca varılmasını ya da buna eşdeğer bir saçmalık önerirdi

—orada değildi. Omzumun üzerinden bir tutam kar tanesi dönerek düştü, bir saniye boyunca döşeme tahtalarının üzerinde kaldı ve kayboldu.

Sırf öyle olsun diye bir şey alıp götürmeyi ya da bir şey bırakmayı düşündüm, ama bırakmaya değer hiçbir şeyim yoktu ve almak istediğim hiçbir şey yoktu. Otların arasında boş bir cips paketi buldum, katladım ve kapıyı sıkıştırmak için kullandım. Sonra duvarın üzerinden geri döndüm ve tekrar yürümeye başladım.

Rosie Daly'ye ilk kez dokunduğumda on altı yaşındaydım ve o en üst kattaki odadaydım. Yazın bir cuma akşamıydı. Bir grup arkadaş, birkaç büyük şişe ucuz elma şarabı, yirmi SuperKing Lights sigara ve bir paket çilekli bonbon... O kadar gençtik. Okul tatillerinde inşaatlarda çalışıyorduk, ben, Zippy Hearne, Des Nolan ve Ger Brophy, bu yüzden bronzlaşmış, kaslı ve paralıydık, daha yüksek sesle ve daha geniş gülüyorduk, yepyeni erkekliğimizle coşuyorduk ve kızları etkilemek için abartılı iş hikayeleri anlatıyorduk. Kızlar Mandy Cullen, Imelda Tierney, Des'in kız kardeşi Julie ve Rosie'ydi.

Aylarca, o yavaş yavaş benim gizli manyetik kuzeyim haline gelmişti. Geceleri yatakta uzanırken, tuğla duvarların ve parke taşlarının ötesinde, beni uzun rüyalarının dalgalarıyla kendisine doğru çeken onu hissettiğimden emindim. Ona bu kadar yakın olmak beni o kadar çok çekiyordu ki, nefes almakta zorlanıyordum. Hepimiz duvara yaslanmış oturuyorduk ve bacaklarım Rosie'nin bacaklarına o kadar yakındı ki, birkaç santim hareket etseydim baldırım onun baldırına değecekti. Ona bakmama gerek yoktu; yaptığı her hareketi derimin içinde hissedebiliyordum, saçını kulağının arkasına ittiğinde ya da güneşin yüzüne vurması için sırtını duvara dayadığında bunu biliyordum. Ona baktığımda, kafam çalışmayı durduruyordu.

Ger yerde uzanmış, kızlara, üç kat aşağıya birinin kafasına düşmek üzere olan demir kirişi tek başına nasıl yakaladığını, gerçek bir hikayeye dayanan dramatik bir anlatımla anlatıyordu. Hepimiz elma şarabı, nikotin ve arkadaşlarımızın eşliğinde yarı sarhoş durumdaydık. Birbirimizi bebeklikten beri tanıyorduk, ama o yaz her şey bizim ayak uyduramayacağımız kadar hızlı değişiyordu. Julie'nin tombul yanaklarında allık izleri vardı, Rosie güneşte parıldayan yeni bir gümüş kolye takıyordu, Zippy'nin sesi nihayet kırılmayı bitirmişti ve hepimiz vücut spreyi kullanıyorduk.

"—Sonra adam bana şöyle dedi: 'Evlat, sen olmasaydın, bugün buradan kendi ayaklarımla çıkamazdım...'"

"Ne kokusu alıyorum biliyor musunuz?" Imelda kimseye özel olarak sormadı. "Bollix.

Güzel, taze bollix."

"Ve sen bunları tanırsın," dedi Zippy, ona sırtarak. "Hayal kurmaya devam et. Eğer seninkini tanırsam, kendimi öldürürüm."

"Bu saçmalık değil," dedim ona. "Orada duruyordum, her şeyi gördüm. Size söylüyorum kızlar, bu adam gerçek bir kahraman."

"Kahramanmış, hadi oradan," dedi Julie, Mandy'ye dirsek atarak. "Haline bak. Futbol topunu yakalayacak gücü bile yok, kırıışi yakalamayı bırak."

Ger pazılarını sıktı. "Buraya gel de bunu söyle bakalım."

"Fena değil," dedi Imelda, kaşını kaldırıp boş bir tenekeye külünü silkeledi. "Şimdi bize göğüs kaslarını göster."

Mandy çığlık attı. "Seni pislik!"

"Pislik olan sensin," dedi Rosie. "Göğüs kasları sadece göğsü. Ne sandın ki?"

"Bu kelimeleri nereden öğrendin?" diye sordu Des. "Bu göğüs kasları denen şeyi daha önce hiç duymamıştım."

"Rahibeler," dedi Rosie. "Bize resimler falan gösterdiler. Biyoloji dersinde, biliyor musun?"

Des bir an şaşkın göründü, sonra durumu anladı ve Rosie'ye bir bonbon attı. Rosie onu ustaca yakaladı, ağzına attı ve ona güldü. Ona yumruk atmayı düşündüm, ama iyi bir bahane bulamadım.

Imelda, Ger'e küçük bir kedi gülümsemesi attı. "Onları görecekmiz, görmeyecek miyiz?" "Bana meydan mı okuyorsun?"

"Evet, yapıyorum. Devam et."

Ger bize göz kırptı. Sonra ayağa kalktı, kızlara kaşlarını oynattı ve utangaç bir şekilde tişörtünü karnına kadar sıyırdı. Hepimiz bağırдық; kızlar ona yavaşça alkış tutmaya başladı. Tişörtünü çıkardı, başının etrafında döndürdü, onlara fırlattı ve kaslı bir adam pozunu verdi.

Kızlar gülmekten alkış tutamıyorlardı. Köşede birbirlerine yaslanmış, başlarını birbirlerinin omuzlarına dayamış, karınlarını tutuyorlardı. Imelda gözyaşlarını siliyordu. "Seni seksi canavar, sen..."

"Ah, Tanrım, sanırım kendimi parçaladım..." dedi Rosie.

"Onlar göğüs kasları değil!" diye haykırdı Mandy. "Onlar bir çift meme!"

"Harikalar," dedi Ger, incinmiş bir şekilde, pozunu bırakıp göğsünü inceledi. "Bunlar meme değil. Hey, çocuklar, bunlar meme mi?"

"Harikalar," dedim ona. "Onları bana getirin, güzel bir yeni sütyen için ölçüsünü alayım."

"Siktir git."

"Onlara sahip olsaydım, bir daha evden çıkmazdım." "Siktir git ve geber. Onların nesi var?"

"Bu kadar yumuşak olmaları normal mi?" diye sordu Julie.

"Onu geri ver," dedi Ger, Mandy'ye elini sallayarak tişörtünü istedi. "Eğer bunları takdir etmiyorsanız, onları tekrar kaldırırım."

Mandy tişörtü parmağında salladı ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Hatıra olarak saklayabilirim."

"Janey Mac, şunun kokusu," dedi Imelda, yüzünden uzaklaştırarak. "Dikkat et: O boyunduruğa dokunmakla bile hamile kalabilirsin."

Mandy çığlık attı ve tişörtü Julie'ye fırlattı, Julie onu yakaladı ve daha yüksek sesle çığlık attı. Ger tişörtü kapmak için uzandı, ama Julie kolunun altından kaçtı ve zıpladı: "Melda, yakala!" Imelda, zıplarken tek eliyle tişörtü yakaladı, Zippy kolunu ona doladığında ondan uzaklaştı ve uzun bacakları ve uzun saçlarıyla bir anda kapıdan çıktı, tişörtünü arkasında bir bayrak gibi sallayarak. Ger onun peşinden koştu ve Des geçerken beni kaldırmak için elini uzattı, ama Rosie duvara yaslanmış gülüyordu ve ben de o hareket edene kadar kıpırdamadım. Julie çıkarken kalem eteğini aşağı çekiyordu, Mandy omzunun üzerinden Rosie'ye kötü bir bakış attı ve "Bekleyin, beni bekleyin!" diye bağırdı ve sonra birdenbire oda sessizleşti ve sadece ben ve Rosie kaldık, dökülmüş bonbonlar, neredeyse boşalmış elma şarabı şişeleri ve kalan duman kıvrımlarının arasında birbirimize gülümsüyorduk.

Kalbim koşmuşum gibi çarpıyordu. En son ne zaman baş başa kaldığımızı hatırlayamıyordum. Ona saldırmayı planlamadığımı göstermek için kafamda karışık bir fikir vardı ve "Onların peşinden gidecek miyiz?" dedim.

Rosie, "Ben buradayım. Tabii sen istemiyorsan...?" dedi.

"Ah, hayır, hayır. Ger Brophy'nin gömleğini elime almadan da yaşayabilirim." "Gömleğini geri alabilirse şanslı sayılır. En azından tek parça halinde."

"Hayatta kalır. Eve giderken göğüs kaslarını sergileyebilir." Elma şarabı şişelerinden birini eğdim; içinde birkaç yudum kalmıştı. "Daha ister misin?"

Elini uzattı. Şişelerden birini eline verdim — parmaklarımız neredeyse birbirine değiyordu — ve diğerini aldım. "Şerefte."

"*Sláinte.*"

Yaz akşamları gelmişti: saat yediyi geçmişti, ama gökyüzü yumuşak ve berrak bir maviydi ve açık pencerelerden içeri dolan ışık soluk altın rengindeydi. Etrafımızdaki mekan arı kovani gibi uğulduyor, yüzlerce farklı hikayeyle parılıyordu. Yan dairede Mad Johnny Malone neşeli, çatlak bir bariton sesiyle kendi kendine şarkı söylüyordu: "Çilek tarlaları Liffey'e uzanırken, sen benim alnımdaki endişeleri öpücüklerle silip süpüreceksin..." Aşağıda Mandy sevinçle çığlık attı, bir dizi gürültülü ses duyuldu ve ardından kahkahalar patladı; daha aşağıda, bodrumda, biri acı içinde bağırdı ve Shay ve arkadaşları vahşi bir tezahürat yaptı. Sokakta, Sallie Hearne'nin iki genç arkadaşı, çalıntı **bir** bisikleti sürmeyi öğreniyor ve birbirlerine sataşıyorlardı

—“*Hayır*, seni golf topu, *hızlı* gitmelisin yoksa düşersin, bir şeylere çarparsan kimin umurunda?”—ve biri işten eve giderken ıslık çalıyordu, tüm o süslü, mutlu küçük trilleri ekliyordu. Pencerelerden balık ve patates kızartması kokusu geliyordu, çatıdaki bir karatavuğun ukala yorumları ve arka bahçelerinden çamaşırlarını toplayan kadınların günün dedikodularını paylaşan sesleri de. Her sesi ve her kapı çarpmasını tanıyordum; Mary Halley'nin ön kapısının basamaklarını fırçalarkenki kararlı ritmini bile tanıyordum. Dikkatlice dinleseydim, o yaz akşamı havasına karışmış her bir kişiyi ayırt edebilir ve size her hikayeyi anlatabilirdim.

Rosie, "Söyle bize: Ger ve kirişle gerçekten ne oldu?" dedi. Güldüm.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Zaten etkilemek istediği ben değildim; Julie ve Mandy'ydi.

Ve onun sırrını ifşa

etmeyeceğim." "Yemin eder misin?"

Gülümsemi ve gömleğinin açıldığı yumuşak beyaz deri üzerinde bir parmağıyla kalbini işaret etti. "Yemin ederim."

"Düşen bir kirişi yakaladı. Eğer yakalamamış olsaydı, Paddy Fearon'a çarpacaktı ve Paddy bu gece oradan çıkamayacaktı."

"Ama...?"

"Ama kiriş avludaki yığından kayıyordu ve Ger, Paddy'nin ayak parmağına düşmeden hemen önce onu yakaladı."

Rosie kahkahayı bastı. "Şansçı. Bu tipik bir davranış, biliyor musun? Biz küçükken, sekiz ya da dokuz yaşındayken, Ger hepimizi diyabetli olduğuna ikna etmişti ve okul öğle yemeğimizdeki bisküvileri ona vermezsek öleceğine inandırmıştı. Hiç değişmemiş, değil mi?"

Aşağıda Julie, "Beni indir!" diye bağırdı, ama ciddi değildi. "Ama bu günlerde bisküviden daha fazlasını istiyor," dedim.

Rosie şişesini kaldırdı. "Ve ona hak veriyorum."

"Neden diğerlerini etkilemeye çalışırken seni etkilemeye çalışmasın ki?" diye sordum.

Rosie omuz silkti. Yanaklarına hafif bir pembe kızarıklık yayılmıştı. "Belki de benim umursamayacağımı bildiği içindir."

"Hayır mı? Bütün kızların Ger'den hoşlandığını sanıyordum."

Yine omuz silkti. "Benim tipim değil. Uzun boylu sarışın erkeklerden hoşlanmıyorum."

Kalp atışlarım bir kat daha hızlandı. Ger'e acil beyin dalgaları göndermeye çalıştım, ki adil olmak gerekirse bana bir borcu vardı, Julie'yi aşağılamaması ve insanların yukarı çıkmasına izin vermemesi için; bir iki saat daha, belki de hiç. Bir süre sonra, "O kolye sana çok yakışmış," dedim.

Rosie, "Onu yeni aldım. Bir kuş, bak." dedi.

Şişeyi yere koydu, ayaklarını altına çekti ve dizlerinin üzerine çökerek kolyeyi bana doğru uzattı. Güneş ışığıyla çizgili parke üzerinde ilerledim ve ona dönerek diz çöktüm, yıllardır hiç bu kadar yakın olmamıştık.

Kolye, kanatları genişçe açılmış, yanardöner abalone kabuğundan yapılmış minik tüylere sahip gümüş bir kuştı. Başımı eğdiğimde titriyordum. Daha önce de kızlarla sohbet etmişim, hepsi de ukala ve kendini beğenmişti, beni hiç rahatsız etmemişlerdi; o anda, zekice bir cümle için ruhumu satardım. Bunun yerine, aptal gibi, "Çok güzel" dedim. Kolyeye uzandım ve parmağım Rosie'nin parmağına dokundu.

İkimiz de donakaldık. O kadar yakındım ki, her hızlı kalp atışında boğazının dibindeki yumuşak beyaz derisinin kalktığını görebiliyordum ve yüzümü oraya gömmek, ısırarak istedim. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum ama yapmazsam vücudumdaki tüm kan damarlarının patlayacağını biliyordum. Saçlarının kokusunu alabiliyordum, ferah ve limonlu, baş döndürücü.

O kalp atışının hızı, bana cesaret verip Rosie'nin gözlerine bakmamı sağladı. Gözleri kocaman, siyahın etrafında yeşil bir çerçeve vardı ve dudakları sanki onu korkutmuşum gibi aralanmıştı. Kolyeyi düşürdü. İkimiz de hareket edemiyorduk ve nefes almıyorduk.

Bir yerlerde bisiklet zilleri çalıyor, kızlar gülüyor ve Mad Johnny hala şarkı söylüyordu: "Bugün seni çok seviyorum, yarın daha çok seveceğim..." Tüm sesler, uzun ve tatlı bir çan sesi gibi sarı yaz havasında eriyip bulanıklaştı. "Rosie," dedim. "Rosie." Ona ellerimi uzattım ve o da sıcak avuçlarını benimkilere koydu, parmaklarımız

parmaklarımız birbirine kenetlendiğinde ve onu kendime doğru çektiğimde, buna inanamadım, şansıma inanamadım.

O gece, kapıyı kapatıp 16 numarayı boş bıraktıktan sonra, şehrimin ayakta kalan kısımlarını aramaya çıktım. Orta Çağ'da isimlerini alan sokaklarda yürüdüm: Copper Alley, Fishamble Street, veba kurbanlarının gömüldüğü Blackpitts. Yıpranmış parke taşlarını ve pasla incelen demir parmaklıkları aradım. Elimi Trinity'nin duvarlarının serin taşları üzerinde gezdirdim ve dokuz yüz yıl önce kasabanın suyunu Patrick's Well'den aldığı yeri geçtim; sokak tabelası hala bunu söylüyor, kimsenin okumadığı İrlandaca yazılmış. Kalitesiz yeni apartman bloklarına ve neon tabelalara, çürümüş meyve gibi kahverengi bir çamur haline gelmeye hazır hastalıklı illüzyonlara hiç dikkat etmedim. Onlar hiçbir şey; gerçek değiller. Yüz yıl sonra yok olacaklar, yerlerine yenileri gelecek ve unutulacaklar. Bombalanmış harabelerin gerçeği budur: bir şehri yeterince sert vurursanız, ucuz ve kibirli görünüşü parmağınızı şıklatmadan daha hızlı çökecektir; eski şeyler, dayanmış şeyler, dayanmaya devam edebilir. Başımı yukarı kaldırıp Grafton Caddesi'ndeki zincir mağazaların ve fast-food restoranlarının üzerindeki narin, süslü sütunları ve korkulukları seyrettim. İnsanların Liffey Nehri'ni geçmek için yarım peni ödediği Ha'penny Köprüsü'ne kollarımı dayadım, Gümrük Binası'na, değişen ışık akışlarına ve yağın altında nehrin sabit karanlık akışına baktım ve Tanrı'ya, bir şekilde, çok geç olmadan hepimizin eve dönüş yolunu bulacağımızı umdum.

Yazarın Notu

Faithful Place bir zamanlar gerçekten vardı, ama Liffey Nehri'nin diğey tarafında

—kuzey tarafında, Liberties'in güney tarafında değil, Monto'nun kırmızı ışıık bölgesini oluşturan sokak labirentinde—ve bu kitabın olaylarından çok önce ortadan kalkmıştı. Liberties'in her köşesi, yüzyıllara dayanan kendi tarihiyle doludur ve ben, kurgusal hikayem ve karakterlerim için yer açmak amacıyla gerçek bir sokağın hikayelerini ve sakinlerini bir kenara iterek bunların hiçbirini küçümsemek istemedim. Bunun yerine, Dublin coğrafyasını hızlı ve serbest bir şekilde kullandım: Faithful Place'i yeniden canlandırdım, nehrin karşısına taşıdım ve bu kitabı, sokağın kendi tarihi olmadığı ve bir kenara itilebileceğı on yıllara ekledim.

Her zamanki gibi, kasıtlı olsun olmasın, tüm yanlışlıklar bana aittir.

Teşekkürler

Her zamanki şüphelilere ve daha fazlasına büyük bir teşekkür borçluyum: muhteşem Darley Anderson ve ekibi, özellikle Zoë, Maddie, Kasia, Rosanna ve Caroline, bir yazarın bir ajansdan bekleyebileceğinin milyonlarca mil ötesinde oldukları için; Viking'den Kendra Harpster, Hachette Books Ireland'dan Ciara Considine ve Hodder & Stoughton'dan Sue Fletcher, tutkuları, becerileri ve muazzam sağlamlıkları ile beni düzenli olarak hayran bırakan üç editör; Clare Ferraro, Ben Petrone, Kate Lloyd ve Viking'deki herkes; Breda Purdue, Ruth Shern, Ciara Doorley, Peter McNulty ve Hachette Books Ireland'daki herkese; Swati Gamble, Katie Davison ve Hodder & Stoughton'daki herkese; Rachel Burd'a, bir kez daha keskin bir kopya düzenlemesi için; Pete St. John, Dublin'e yazdığı güzel aşk şarkıları ve bu şarkılardan alıntı yapmama izin verdiği cömertliği için; Adrienne Murphy, sisin içinden McGonagle's'ı hatırladığı için; Dr. Fearghas Ó Cochláin, tıbbi bilgiler için; David Walsh, polis prosedürleri hakkındaki sorularımı yanıtladığı ve dedektiflerin dünyasına dair içgörülerini paylaştığı için; Louise Lowe, yıllar önce o oyun için harika bir başlık (ve oyuncu kadrosu) bulduğu için; Ann-Marie Hardiman, Oonagh Montague, Catherine Farrell, Dee Roycroft, Vincenzo Latronico, Mary Kelly, Helena Burling, Stewart Roche, Cheryl Steckel ve Fidelma Keogh, çeşitli paha biçilmez sıcaklık, sevgi ve destekleri için; David Ryan, *braccae tuae aperiuntur*; kardeşim ve yengem Alex French ve Susan Collins ile annem ve babam Elena Hvostoff-Lombardi ve David French, sayamayacağım kadar çok neden için; ve her zamanki gibi, son olarak ama en önemlisi, eşim Anthony Breatnach.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası Adanma](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23 Yazarın](#)

[Notu](#)

[Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

